

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

KAREN MARIE

MONING

❖ BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI ❖

ARTEMIS

HER GÜCÜN
BİR BEDELİ VARDIR.

YÜKSEK GERİLİM

YAYIN NO: 2023

ATEŞ SERİSİ X - YÜKSEK GERİLİM

Karen Marie Moning

Orijinal Adı: *High Voltage*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Yeliz Üslü

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Haziran 2019

ISBN: 978 - 605 - 304 - 470 - 3

Sertifika No: 43949

KAREN MARIE MONING © 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ATEŞ SERİSİ
X

KAREN MARIE
MONING

YÜKSEK
GERİLİM

İngilizceden Çeviren: Boril Tüccarbaşoğlu Uğur

ARTEMİS YAYINLARI

Dünyadaki bütün Dani'lere.

Ad astra per aspera.

Yıldızları hareket ettir.

Yüksel.

Sam Rae Moning'in anısına sevgiyle
1994-2017

Çoğumuz ruhun kendi gerçekliğimizde yaşama ışlığını reddederiz.
Sen güçlü duranlardansın.

Rehber Hatırlatması

“Ateş Serisi”nden okuduğunuz ilk kitap buysa romanın sonuna bir rehber ekledim. İnsanlar, Mekânlar ve Diğer Şeyler başlıkları altında topladığım bu kılavuzun size bir fikir verebileceğini umuyorum.

Serinin sıkı bir takipçisiyseniz rehberime yine de göz atmanızı öneririm. Önemli olaylar, belli başlı karakterler ve onların geçmişlerine dair bilgilerle hafızanızı tazelemek faydalı olabilir.

Bir e-kitap okuruysanız rehberi hikâyenin bitiminde bulabilirsiniz.

Önce rehberi okuyup dünyamızla tanışabilir ya da hikâyede yeri geldikçe ona başvurabilirsiniz. Rehber sırasıyla ırklarına göre karakterleri, mekânları ve diğer şeyleri içerir.

ONDAN SONRA

"İnsanlar nadiren kendilerinden üstün bir tanrı düşler (hatta belki de hiç düşlemezler). Çoğu tanrı, ahlaki ve davranışsal bakımdan şımarık bir çocuğa benzer."

– ROBERT HEINLEIN

"Bildiğinizi sandığınız her şey yanlış. Ölümlüler kısa hayatlara ve daha da kısa anılara sahiptir. Gerçekleri çarpıtmadan aynı hikâyeyi iki kere bile anlatamazsınız. Oyuna siyaset karıştığında, insan faktörü en iyi ihtimalle ya işe yarar ya da en kötü ihtimalle tamamen yok edilir. Tanrılarınızın kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

– DAIRE İLE SOHBETLER

"Benim tanrılarım yok. İblislerim onları yedi."

– DANI O'MALLEY

YILDIZ TOZU

Yatağındaki kadın ziyareti uzatıp uyuyakalmasaydı, kayan yıldızı göremeyecekti. O zaman kumsalda tek başına yürüyüşe çıkmak için bir sebebi olmayacaktı zira.

Geceleri okyanusa her bakışında yaşadığına bir kez daha şükreliyordu. Okyanusun bu kadar yakınında oturmayı seçmesi de ondandı zaten.

Hayatta kalmak, onun sonsuza dek tadacağı tek şeydi.

Bu gece deniz, üzerine titrek bir ışık vuran siyah bir cam parçasıydı adeta. Derinliklerinde nice sırlar saklarken, durgun yüzeyinde yıldızların elmas akisleri oynayıyordu. Okyanus can verendi. Ve can alan. Her günü taze mucizelere gebe, kendini akışına bırakmayı öğrenmeye değer, güzel ama bir o kadar da zorluydu. Yatağında okyanus gibi bir kadın olsaydı, şimdi onun yanında olurdu.

O, göklerden gelen işaretlere inanan bir adam değildi. Bunun için fazlasıyla uzun yaşamıştı. İşaretler bir mucize

gibi tepeden inmezdi. Yerin altında patlar ve etrafa bir ateş yağmuruyla kükürt saçılırdı.

Birkaç dakika, kayan yıldızın siyah, kadife gökyüzünde bıraktığı yıldız tozundan yolu izledi.

Sonra arkasını döndü. Yüzmek için soyundu. Suyu girerken, yıldızın ona doğru ilerlediğini ve eskisinden daha yakın olduğunu fark etti. Aslına bakılırsa kumsala düşecekmiş gibi görünüyordu. Onun kumsalına.

Tek kaşını kaldırarak yıldızın yolunu hesaplamaya çalıştı. Hızını ölçemese de onun bulunduğu yere doğru alçaldığını görebiliyordu.

Hatta tam da ona doğru ilerliyordu.

Alaycı bir kahkaha attı. Ne havalı olurdu ama. Neredeyse evrenin yaşı kadar uzun bir süre sonra, kayan bir yıldız tarafından yok mu edilecekti? Nihayet yerin altındakiler kadar üstündekileri de kızdırmayı başarmış mıydı? Cezası ölüm müydü?

Yıldızın yaklaşmasını meydan okuyan, adeta onu teşvik eden gözlerle izledi.

“Elinden geleni ardına koyma,” diye homurdandı. Gözlerini kapayıp darbeyi bekledi. Sonun gelişini o kadar çok görmüştü ki, artık nasıl bir kılıkta belirmediğini umursamıyordu. İzlemesine de gerek yoktu. Ölümün ne olduğunu biliyordu.

Asla bir son değildi. En azından onun için.

Bekledi.

Bekledi.

Sonunda gözlerini açtı. Yıldız yavaşlamıştı ve artık gökyüzünde yol almıyordu. Tam tepesindeydi. Yavaşça düşüyordu. Aralarında bir buçuk kilometre var yoktu.

Tek bir kası bile oynamadı. *Gel bakalım, sürtük. Geleceğin varsa göreceğin de var.*

Yıldız diklemesine düşerken biraz hızlandı.

Birkaç adım ilerisine çakıldı ve darbenin etkisiyle bir patlama oldu. Kumlar havalandı.

Tek kaşını kaldırarak kumsalda oluşan çukura baktı. Geçen sefer evren onu seçtiğinde işler pek de yolunda gitmemişti. Yine de meraklanmıştı. Artık hiçbir şeyi sıra dışı bulmayan bir adam için bile bu, beklenmedik bir gelişmeydi.

Çukurun yanına gitti. Diz çöktü ve kumları kazmaya başladı. Sonunda parmakları gökten düşen cisme değdi. Küfrederek ellerini çekti.

Çok sıcaktı ve şimdi yine kumlara gömülmüştü.

Arkasına yaslanıp bacaklarını çukurun iki yanından uzattı ve daha dikkatle kazdı. Sonunda eli büyüklüğünde siyah, kalın bir parça göründü. Kırık kenarları kor gibi parlıyordu.

Bir işaret olduğunu söylemek kolay değildi.

Ya da ölümün ta kendisi olduğunu.

Sadece tesadüfen o oradayken, kumsala düşen erimiş bir kaya parçasıydı.

Kalkıp denize doğru yürüdü. Ama yıldızdan uzaklaşırken esen ani rüzgâr bir kokuyu burnuna taşıdı. Zınk diye durdu. İçindeki canavar hırlayıp oburca iç çekti.

Ah! Bu koku da *neydi?*

Burun delikleri açılıp kapanarak başını çevirdi. Sonra yine cismin yanına döndü. Gözlerini yumup derin derin nefes aldı. Bu aromayı zihniyle tattı. Canavarı şimdi hursuzca dolanıyordu.

Kadın.

Kaya, kadın kokuyordu; karanlık ve uçsuz bucaksız, deniz kadar karmaşık. O yaşam ve ölüm, merhamet ve acımasızlık, neşe ve kederdi. Anlaşılması güçtü. Elde tutması zahmetli ve nasıl dizginleneceğini öğrenmeye değer biri.

Kaya nereden gelmişti?

Zihni gizemlerle dolu, gözlerini açtı. Şaşılacak bir hızla iyileşmesine rağmen, ellerini yeniden yakmaya niyetli değildi. İlerideki taş yığınına doğru yürüdü. İnce, uzun bir tanesini seçti.

Yıldızın yanına dönüp taşla onu dürttü. Arkasını çevirmeye çalışıyordu. Bu kez ona dokunmamasına rağmen sıcaklığı etini yakıyordu.

İşaretlere ve ölüme, hatta hiçbir şeye inanmayan adam gözlerini çukura dikti ve uzun bir süre öylece kalakaldı. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kayan yıldızın diğer tarafına yıldız tozuyla iki kelime yazılmıştı:

İYİYİM VE

DÜNYATOZU

Ruhhırsızı ne kadardır uyukladığını bilmiyordu.
Uyukladığını bile bilmiyordu.

Öldüğünü sanıyordu.

İnceden bir ezgi titreşerek yeryüzüne nüfuz etti, verimli toprağa sızıp kayaların, kil tabakasının ve tekrar kayaların arasından geçti. Daha da derine gömülerek demir, kurşun, bakır, gümüş, altın ve durağan bir alaşıma karıştı. Nihayet bu kadim melodi bir mezarın içine sızdı ve ölümcül su canavarını uyandırdı.

Bilinci yavaşça yerine geldi.

Ve hatırladı.

Perilerin gelişi, bitmek tükenmek bilmeyen ve bir türlü kazanılamayan o savaş, yalanlar ve hileler ve güçten düşüş. İşkence. Fetih. Vahşi bir yüz, bir maske. Hapsolme, onu ele geçiren hastalık. Ta ki gölgelerin arasında bir gölgeye dönüşene dek. Asırlık bir taştan oyulan maske hava kadar hafif ve güçsüzdü artık.

Sonunda bilincinin son kırıntısıyla cılız bir itiraz çığlığı atabilmişti ancak.

Bir zamanlar kendini sağlam, sonsuz ve durdurulamaz sanırdı.

Bu kez gerçekten öyle olduğundan emin olacaktı.

İnkârcı öğrenci; gözlerimi senden alamıyorum

“**K**emik kokusu alıyorum!” diye patladı Shazam, bıyıkları heyecanla titreşerek. “Her yerde kemikler var! Binlerce kemik! Beni en güzel yerlere götürüyorsun, Yi-yi!” Bana hayranlıkla bakıp toprağı kazmaya başladı. Çimen öbekleri ve toz toprak etrafa saçıldı.

“Dur, kazma!” diye bağırdım. “O kemikleri yiyemezsin.”

“Hem de nasıl yerim,” dedi boğuk bir sesle. “İzle bak.”

“Yanlış anladın. Onları yememiz yasak anlamında söyledim,” diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

Aldırmadı. Arkasında koca bir toprak yığını yükseliyordu.

“Shazam, ciddiylim. Kurallarıma uymaya söz verdin.” Onun her zamanki tumturaklı sesini taklit ettim. “Benim beklentilerim senin kafesinin parmaklıkları.”

Kafası toprağı gömülü cevap verdi. “O eskidendi. O zamanlar bir evim yoktu.”

“*Shazam!*” diye uyardım. Bu ses tonumdan nefret ettiğini biliyordum. Ama nihayet dikkatini çektim.

Cehennem kedim geri geri yürüyerek, tombul vücudunu kazdığı çukurdan çıkardı. Bana öfkeyle baktı. Geniş burnu, gümüş rengi bıyıkları ve dumanlı gri, uzun yele-si toza bulanmıştı. Gürültüyle hapşırıp burnunu yaladı. Sonra patisiyle suratını ovuşturdu. “Ama bunlar sadece kemik, küçük kızıl. Zaten ölmüşler. Onları öldürmüyorum ki. Sen canlıları öldürmemi yasakladın. Zaten ölmüşleri yiyemeyeceğimi söylemedin.” Gözleri menekşe rengi iki çizgi halini aldı. “Beklentilerini şapşırtıyorsun. Kafamı şapşırtıyorsun. Bunu senden başka kimse yapamaz zaten.”

Şapşırtmak bildiğim bir kelime değildi. Shazam’ın böyle bir sürü tuhaf lafı vardı. Ama anlamını biliyordum galiba. “Bu kemikler başka. İnsanlar için önemliler. Onları belirli yerlere gömmemizin bir sebebi var.”

Bir aptalla konuşur gibi yavaşça ve dikkatle cevap verdi. “Benim de var. Acıktığımda bulması kolay oluyor.”

Başımı iki yana sallarken dayanamayıp gülümsedim. “Hayır. Bunlar değer verdiğimiz insanların kemikleri.” Dört bir yana doğru kilometrelerce uzanan mezar taşlarını gösterdim. “Onları yemeyiz. Onları gömeriz çünkü...”

“Ama kimsenin işine yaramıyorlar. Boşuna çürüyorlar!” diye sızlandı. Arka bacakları üzerine oturup patilerini beyaz, şişman göbeğinin üzerinde kavuşturdu. “Sen bana kemik veriyorsun. Ben kemik buluyorum. İkisi de aynı şey. Bana onları yememem için tek bir mantıklı sebep söyle.”

Ona insanların cenaze törenlerinden bahsetmeyi düşündüm. Ama bizim geleneklerimiz onun anlayışının çok dışındaydı. Kemik kemikti. Birbirlerinden farkları yoktu. İnsan mezarlıklarındaki kemiklerle bazen ona getirdiğim inek ya da domuz kemiklerinin aynı olmadığına onu ikna

etmem bütün gece sürebilirdi. Üstelik şaşkınlığı bir kat daha artar ve benim de içime fenalıklar basardı.

Böyle zamanlarda her zaman işe yarayan bir cevabım vardı. Çocukken duymaktan nefret ettiğim bir cevap. “Çünkü ben öyle istiyorum.”

Arka ayakları üzerinde doğruldu. Sırtını kamburlaştırıp sivri dişlerini ve siyah uçlu, uzun dilini göstererek tısladı.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Shazam söz konusu olduğunda kurallarımın asla ödün vermiyordum. “Tamam, bir tanecik ye,” dersem şımaracağını ve bundan sonra lafımı dinlemeyeceğini biliyordum. Ya da en azından, işine geldiğini gibi hareket edecekti. Onun düşünce yapısı bu şekilde işliyordu çünkü.

Gözleri iki çakmaktaşına dönüştü.

Benimkiler de buz gibi iki zümrüde.

Beni nefretle süzdü.

Taktik değiştirip ona hayal kırıklığıyla baktım.

Menekşe rengi gözleri ona vurmuşum gibi hayretle irileşti. Dramatik bir tavırla titredi ve sırtüstü düşüp hıçkırıklara boğuldu.

İç çektim. O, benim en yakın arkadaşım. Kalan son cehennem kedisi. Güçlü ve bazen aklımın hayalimin almadığı kadar dayanıklıydı. Ama çoğunlukla duygusal bir harabeden farksızdı. Ona bayılıyordum. Bazen çılgınca evhamlara kapılıp öfke nöbetleri geçirdiğinde onda kendi çocukluğumu görüyordum.

Ben çocukluğumun büyük bir kısmını bir kafeste geçirdim.

Onun için bir kafesim yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Nemli çimenlerde yürüdüm. Tembel bir koalanın hal ve tavırlarına sahip ama görüntüsüyle bir İber vaşağını andıran dostumun yanına oturup onu kendime çektim. Ona dokunduğum anda korkunç bir sesle uludu. Sonra homurdanarak vücudunu kastı ve her nasılsa daha da ağırlaştı. Dört ayağını da havaya dikti. Siyah, sivri tırnaklarını çıkardı. Omurgasını düzleştirdi. Bir sırtlanı kucaklasam daha iyiydi.

Bir ara homurtusuna ara verip “Dokunma bana,” dedi. “Git, kendi boyutunu bul. Özel alanımı işgal ediyorsun.” Sonra bacaklarıma yığıldı ve başını arkaya düşürdü. “Boynumu tarasana. Yine tüylerim dolaştı.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Şu anda hassastı. Hisleri kolayca incinebilirdi. Tırnaklarımla çenesinin altındaki tüy yumaklarını açtım. Ensesindeki sert kılları ve kulaklarının arkasını kaşıdım. Nihayet göğsünün derinliklerinden bir memnuniyet hırıltısı yükseldi.

Arlington Manastırı’nın arkasındaki çimenlere yayıldık. Pembemsi altın ışıltıları saçan yıldızlarla bezeli kobalt gökyüzünün altında, kehribar rengi dolunayın tadını çıkarırdık. Martın ortasındaydık. Ama kil testilerdeki gelincikler açmıştı. Mezarları egzotik kokulu gül sarmaşıkları süslüyordu. Gece havası tarifi zor peri kokularıyla dolmuştu. Ağustosböcekleriyle kurbağalar şamatalarıyla geceyi şenlendiriyordu.

Fae kraliçesi geçen kasımda Yaratılış Şarkısı’nı kullanarak dünyamızı iyileştirdiğinden beri, Dublin’in iklimi şaşılacak kadar ılımandı. Kış hiç gelmemişti. Uzun ve verimli ilkbahar sıra dışı bir yaza dönüşmüştü. Yeni bitki türleri her yerde pıtırak gibi bitmiş ve dünya, parlak Fae renklerine boyanmıştı.

Hayatım boyunca huzur bulamamıştım. Bir dramdan diğerine koşmuştum. Ama tercih edeceğim bir zaman çizelgesinde iyileşmeyi reddeden kırık kalbim dışında, güzel bir hayatım vardı. Shazam ve dostlarım yanımdaydı. Yakında iyileşecek ve yeni maceralara atılacaktım.

Cehennem kedisi sonunda tek gözünü kırpıştırarak açtı ve bana baktı. Nefesimi tuttum. Şimdi bakışında vahşi ve nevrotik kişiliğine dair hiçbir iz yoktu. Sadece o kadim bilgeliği ve yıldızlar kadar zamansız sabrı vardı. Bana böyle baktığında onu can kulağıyla dinlemeyi öğrenmiştim.

“Kalbini çalanın kalıntıları toprağın altında, Yi-yi. Kemikleri yememi ondan istemiyorsun. Buraya neden geldiğini biliyorsun. Yapman gerekeni yap. Ben sadece lezzetli gece pervanelerini avlayacağım.” Bıyık altından gülererek ekledi. “Ve tıpkı senin gibi, sevgiyle öldüreceğim.” Hantal vücudundan beklenmeyecek bir zarafetle kucağımdan atladı ve mezarların ardındaki karanlıkta gözden kayboldu.

Gözlerimi devirdim. Öldürmek için eğitildiğimde dokuz yaşındaydım. Ondan önce de doğaçlama öldürüyordum. Shazam’ı X gezegeninden kurtardıktan kısa bir süre sonra, benim öldürme biçiminin, ona yasakladığım öldürme biçiminden ne farkı olduğunu sormuştu. Üstelik avımı yemeyerek boşuna israf yapıyordum. Ona demiştim ki, ben bir zamanlar kalbimde yanan nefretle öldürmüyorum. Korumaya çalıştığım dünyaya duyduğum sevgiyle öldürüyorum. Ve sadece gerekli olduğunda, hızla ve acı vermeden. Kalbimizde şiddet hisleriyle ya da daha da kötüsü, tamamen duygusuzca öldürmek bizi katil yapardı. Ama başka bir yolu olmadığına ve yapılacak en doğru şey oysa öldürmek bizi sadece gerekli bir silah yapardı.

Yapman gerekeni yap. Bunun ne olduğundan emin değildim. Arlington Manastırı'nın arkasındaki bu mezarlıkta Dancer'a dair hiçbir şey yoktu. Onun özünün toprağın altındaki bir kutuda gömülü olması fikri beni dehşete düşürüyordu. Öldüğümde beni yakın ve yıldızlara serpin.

Yine de ayağa kalktım. Bodur çalılıklarla çiçek saksılarının yanından dolaştım ve mezarının önünde durdum.

Zaman su gibi akıyordu. Dancer'ın soğuk dudaklarına bir buse kondurup tabutunun kapağını kapamamın üzerinden dört ay geçmişti.

Tanrım, onu çok özlüyordum.

Kendilerini ölümsüz sanan (en azından, ben öyle sanıyordum) iki çocuğun masumiyeti ve kaygısızlığıyla, bilgisayar oyunları oynamış, filmler izlemiş, geleceğe dair hayaller kurmuş, midelerimizi şeker, dondurma ve gazlı içeceklerle doldurmuş ve her gece yeni maceralar aramıştık.

Hafifçe gülümsedim. Aradığımızı da bulmuştuk. Benzer bir coşku ve pervasızlıkla hayata tutunmuştuk. Dancer bana değer veriyordu, düşünceliydi ve muhtemelen ben-den bile zeki olduklarını düşündüğüm iki kişiden biriydi.

Sonra büyümüş ve sevgili olmuştuk.

Dancer Elias Garrick, hiçbir zaman bir yan rol değil, her zaman asıl kahraman.

Ellerimi ceplerime sokup aşağı baktım. Ben geçmişte takılı kalan bir kadın değilim. Eylemleri sonuçlarıyla ölçerim. Geçmişe bakmanın da insana nadiren fayda sağladığına inanırım. Canını acıtan bir şeyi tekrar tekrar hatırlamak ancak ıstırabını uzatır. Hele de işin içinde ölüm varsa, bu ıstıraba sıklıkla tam iyileştiğini düşündüğün anda seni ca-

nevinden vuran bir vicdan azabı eşlik eder. Sanki sevgi yas süreciyle ölçülebilirmiş gibi.

Eğer bu doğru olsaydı, sonsuza dek Dancer'ın yasını tutardım.

Dancer kusurlu bir kalple doğmuş ama korkusuz bir hayat sürmüştü. Göğsündeki o acımasız kas daha on sekizine bile varmadan onu yarı yolda bırakmıştı. O sırada, yanında uyuyordum. Seviştiğimiz bir gecenin ardından gözlerimi açtığımda, onu sonsuza dek kaybettiğimi anlamıştım.

Yıkılmıştım. Her şey giderek çirkinleşmişti. Arkadaşlarım olmasaydı asla atlatamazdım.

Vicdan azabı sonunda beni buraya getirmişti. Ama sebebi, artık acı hissetmemem değildi. Aksine, o kadar çok acı çekiyordum ki, dün gece aptalca bir şey yapmıştım.

İstirabımı başka bir adamın yatağında dindirmeye çalışmıştım. O sırada iğilbir fikir gibi gelmişti.

İşe yaramamıştı tabii. Seviştiğim ilk erkek bana seksin ne kadar güzel olduğunu öğretmişti.

Seviştiğim ikinci erkeğe ne kadar berbat olabileceğini.

“Seni özledim,” diye fısıldadım mezarına ve bekledim.

Öldükten hemen sonra benimle iki kere konuşmuştu. Tam arkamda durduğunu hissetmiştim. Omuzlarıma vuran güneş ışığıydı. Pervane akımından bana ulaşarak kırık kalbimi tamir etmeye çalışıyordu.

Gelgelelim, birkaç hafta önce, o soyut sıcaklığın kaybolduğunu fark etmiştim. Ben uyurken yok olmuştu. İçimden bir ses Dancer'ın tamamen gittiğini söylüyordu. Bir şekilde akımda kalıp iyi olduğumdan emin olmuş ve sonraki büyük macerasına koşmuştu.

Tıpkı yapması gerektiği gibi.

Vaktimiz geldiğinde hepimizin yapacağı gibi.

Ama bu düşünce beni teselli edemiyordu. Düşünceler nadiren eder zaten. Kalbin kendi aklı vardır. Zamanını kendi ölçer. Ara sıra beyne akıl danışsa bile, her zaman tavsiyesine uymaz. Şimdi benim beynim de, sağır bir dinleyiciye *acı çekmekten vazgeç*, diye haykırıyordu.

Ebediyen kelimesinin anlamını daha önce tam olarak kavrayamamıştım. Annemi ölmeden çok önce kaybetmiştim. O hâlâ yaşarken yasını tutmuştum.

Ama Dancer'ı bir daha hiç görmeyeceğim fikrine dayanamıyordum. Ondan geriye sadece hatıralar kalmıştı ve bana yeterince biriktirememişiz gibi geliyordu.

Bakışlarım başka bir mezar taşına kaydı. JO BRENNAN. Dancer dostlarımdan biriyle yan yana yatıyordu. Jo'nun beni kurtarmak için zindandaki hücreme dalışı aklıma gelince gülümsedim. Her zaman iyi anlaştığımız söylenemezdi ama o dürüst biriydi ve hayatımın mihenk taşlarındandı. Böyle ölmeyi hak etmemişti.

ALINA MACKENNA LANE. Mac'in kız kardeşi, Jo'nun yanında gömülüydü. Hayatımda o kadar çok ölüm vardı ki.

"Ve yaşamak için daha da çok sebep var," dedi boğuk bir ses arkamdan. Egzotik bir aksanı vardı. İçinde birçok dilin izleri saklıydı.

Tüylerim diken diken oldu. Olağanüstü sezgilerimi teyakkuza geçirmeden pek az insan arkamdan böyle sessizce yaklaşabilirdi. Ama Ryodan kendine özgü sinir bozucu taktikleriyle kuralları bozan bir adamdı. "Kafamın içinden defol."

"Kafanın içinde değilim. Gerek yok ki. İnsanlar mezar-

lıklarda her zaman kederli düşüncelere dalar.” Yine sessizce gelip yanımda durdu.

İnsanlar, demişti. Ryodan her neydi bilinmez ama bir insan değildi ve bunu benden gizlemekten çoktan vazgeçmişti. Şehirli, sofistike bir erkek ya da, siyah, uzun dişli bir canavar, Ryodan ne olursa olsun, benim bütün süper güçlerimin yanı sıra sayısız başka yeteneğe de sahipti. Gençken Dublin’de maceradan maceraya koşarken, kendimi *Labirent* filmindeki Sarah gibi hissederdim. Ryodan, Jareth’ti. Goblin Kral’ım. Ona her dönemeçte meydan okuyup daima rakibim olarak görürdüm. Onu çalışmıştım. İdeolojilerini ve taktiklerini benimsemeye çabalamıştım. Gümüşler’de şifrem RNY (Ryodan ne yapardı?) idi. Bunu ona asla söylememiştim.

Başımı çevirip kaşlarımı çattım. Yakışıklı, havalı ve soğuktu. Ne zaman birdenbire ortaya çıksa bana iki şey olur. Bir an vücudumun bütün hücreleri uyanmış gibi, içimi büyük bir sevinç kaplar. Sonra öfkelenirim çünkü beynim yine kalbimle zıtlaşır. Ryodan ve ben coşkulu rakipler ve temkinli arkadaşlarız. Ona kimseye anlatmadıklarımı anlatırım ama genelde bundan utanırım.

İkinci hissim daha şaşırtıcı. Onu gördüğümde ağlamak isterim. Kolalı gömleklerinin önünü az ıslatmadım.

“Çünkü seni anlıyorum,” diye mırıldandı beni gümüş rengi, parlak gözleriyle süzerek. “Ve buna katlanabilirim. Ama şu ilk baştaki sevinç kısmı pek hoşuma gitmedi. Belki onu bastırmak için bir şeyler yapabilirsin.”

“Kafamın içinden defol cümlesinin neresini anlamadın?”

“Yüzün, Dani. Ne hissediyorsan oraya yansıyor. Daha derine inmeme gerek kalmıyor.”

Son zamanlarda duygularımı o kadar kolay okuyabiliyordu ki, ondan uzak duruyordum. Jada olarak, saygı duyulan ve korkulan biriydim. Dani olarak, bazen kendimi AYIN EN ŞIMARIK POSTER ÇOCUĞU yarışmasında Shazam'a rahip görüyordum.

Dün gece olanların yüzüme yansımadığını umdum. Sıradan bir gücü olan ortalama bir kadının her gün neyle mücadele ettiğini ilk kez tecrübe etmiştim. Karşı cins seni güçsüz ve kırılgan biri olarak görüyordu. Berbat ve son derece aşağılayıcı bir histi. İçimde şehrimi daha da iyi korumak için dayanılmaz bir arzu uyanmıştı. Özellikle de kadın ve çocukları.

Bir yabancıyla yataktayken kalbim patlayacaktı sanki. Yaptığım o boş şeyi yarıda kesmeye çalışmışım. Ama duygularımın yoğunluğu sidhe-kâhin gücüne kısa devre yaptırmıştı. Bir yetmiş yedilik boyum ve altmış dört kilo ağırlığımla, bir doksan iki boyunda ve yüz on kilo bir adamla bir odada yalnızdım ve sinir bozacak kadar normaldim.

Bana gösterip vermediğimi söylemiş ve tartışma giderek çirkinleşmişti.

Onu öldürmemiştim. Ama bunu istemiştim. Bana tecavüz etmeyi başarsaydı ne yapardım bilmiyorum. Hayır hayır demektir. Nerede ve ne şartlarda söylenirse söylensin. Bir daha o sınırı aşmaya yeltenmesin diye onu uzaktan takip edecektim. Ve bunu yaparsa da... Başkalarının özgürlüklerini kısıtlarsan, kendininkileri kaybedersin!

"Ah, Dani." Ryodan yanağıma dokundu. Asi bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Erkekler bazen fazlasıyla aşağılık olabilir. Ama hepsi öyle değil. Bu olay içine ka-

panmana neden olmasın. Düşmekten korkma. Hepsinin tadına var.”

Ona isyanla baktım. Söyledikleri değil, söylemedikleri yüzünden. Söylememişti ama orada, sesindeydi. Mac ve Barrons iki hafta önce, Periler Diyarı’ndaki ayaklanmayı bastırmaya gitmişti. Mac bana orada zamanın farklı işlediğini hatırlatmıştı. Onun bir haftası benim için bir yıl olabilirdi. Ryodan da gidiyordu. “Bu bana bir veda konuşması gibi geldi.”

Gülümsemesi gözlerine erişmeden soldu. Ryodan’ın bakışlarında çoğu zaman bir soğukluk, bir mesafe vardı. Gözlerine baktığında seni sonsuza dek değiştirecek sayısız tecrübe görürdün. Adeta bir resme geniş açıdan bakmak gibiydi. Bunu anlayabiliyordum. Zira bazen kendi gözlerimde de aynı bakışı yakalıyordum.

“Yapmam gereken bir şey var.”

Biliyordum. “İyi,” dedim sakince. “Shazam’la ben de geliyoruz.”

“Olmaz.”

“Neden olmasın? Manastır için bir konsey seçtiler. Eskisi gibi oylama yapıldı. Ben sadece danışmanım.” Bunu ben istemiştim. Böylece özgür olacaktım.

“Bu sefer uygun değil.”

“Hani her şeyin tadına bakacaktım? Sadece...”

“Hayır!” dedi sertçe. “Bu kez seni yanımda götüremem. Artık bana ait değilsin.”

O cilalı, sofistike adam gitmişti. İçindeki siyah canavar, kırmızı menevişlerin oynadığı, soğuk ve yaşlı gözlerinden bana baktı. Hayvanının kadim varlığı yüzünün hatlarını değiştirdi. Dişleri uzadı.

Bir keresinde onu öpmüştüm. O uzun, sivri dişler benimkilere değdiği an yüksek bir gerilim hattı oluşmuştu. Bir zamanlar ona bekaretimi sunmuştum. Beni reddetmişti ve bir daha ona böyle bir şans tanımayacağıma yemin etmiştim.

Gözlerini kapayıp açtı ve yeniden Ryodan'dı. Hayatımda gördüğüm en beyaz dişlere ve en berrak bakışlara sahip adam. Uzun zamandır oyunda olan ve gerçek kimliğiyle ilgili hiçbir kafa karışıklığı bulunmayan adam. Soğuktu, gaddardı, kalleşti ve benim dostumdu.

“Cep telefonuyla dövmeyi unutma,” dedi. “Baz istasyonlarına gerek yok. BÇCB her zaman çalışır. Ama gerekmedikçe kullanma.”

BÇCB *Başım Çok Ciddi Belada*'nın kısaltmasıydı. Telefonumda böyle bir program yüklüydü ve Ryodan'ın benim isteğimle omurgamın dibine yaptığı sihirli dövmeyi devreye sokuyordu. Ryodan onun sayesinde beni her yerde bulabileceğini söylüyordu. “Kuralları biliyorum. Seni sadece ölüyorsam arayabilirim.”

Gerçekten gidiyordu. Bu bir vedaydı. Sıra dışı arkadaşlarımdan oluşan uçuk kaçık ailem dağılıyordu. Ryodan'ın yakınımda, benim şehrimde olduğunu ve onu istediğimde görebileceğimi bilmek benim için en büyük teselliydi. Son zamanlarda pek görüşememiştik belki ama Majesteleri'nin sonsuzluk sarayındaki varlığı ve Chester's'in açık olduğunu bilmek insana güç veriyordu. Son beş aydır gece kulübüne gitmesem de, ara sıra önünden geçiyordum. Değer verdiklerime göz kulak oluyordum.

Kalbim buz kesti. Dancer, Jo, Mac, Barrons ve şimdi de, Ryodan.

“Yapma,” diye hırladı.

“Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleme. Gidiyorsun işte. Başka söze gerek yok.”

“Benim her zaman söyleyecek bir sözüm vardır. Senden izin alacak değilim.”

“Şüphesiz,” diye kestirip attım. Ne sanıyordu? Ona kalması için yalvaracağımı mı? Avucunu yalar. Gidip kalmak insanların kendi tercihi olmalıydı. Seninle olmayı kendiliklerinden istemeliydiler. Fiziksel kafesler ve bir de duygusal olanlar vardı. Birine sımsıkı tutundun mu, nefes alamazdın ve geriye iki seçenek kalırdı: Boğulmak ya da kaçmak. İki türlü de bok gibi hissederdin. Onu elimle kovaladım. “Ne bekliyorsun? Hadi yürü.”

Burun delikleri genişledi. Yanağında bir kas seğirdi. Ay ışığı bir zamanlar uzak ve ilgisiz olarak damgaladığım yüzü gümüşe boyadı. Parmağımı elmacık kemiklerinde, çenesinde, sakallarının gölgesinde ve boğazındaki yara izinde gezdirmiştim. Nadiren yaşadığım, duygularımın içimi kemirdiği, vahşi anlardan biriydi. Ryodan beni anlayamadığım bir şekilde huzursuz ediyordu. İç çektim ve dayanamayıp sordum. “Ne zaman döneceksin?”

“Bir süre yokum.”

“Açık konuş. Haftalar? Aylar?” Cevap vermediğinde ağızım beş karış açık kaldı. “Yıllar mı? Dalga mı geçiyorsun?”

Gözlerini kıstı ve boğuk bir sesle tısladı. “Kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle. Söyleyeceğim her şeyi o karmaşık beynine kazı. Sevgiyle öldürmek konusunda haklısın. Kalbinde yanan ışık hiç sönmesin çünkü ölüm aç bir karanlık. Bizi yutmak istiyor. Sen farklısın ve her zaman yanlış anlaşılacaksın. Bunun seni değiştirmesine izin verme. Sen

bu sahte dünyada fazlasıyla gerçek birisin. Dünya bombok bir yer ama sen öyle değilsin. Shazam'ı yanından ayırma. Birbirinize ihtiyacınız var. Bir daha Dancer'ın mezarına gelme. O burada değil ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Şimdi mezarının başında dikildiğini görseydi kışına tekme basar ve aklını mı kaçırdın diye sorardı. Aşk için ağlama. Onu bulduğuna şükret. Yatağına alacağın erkekleri seçerken bir tek kıstasın olsun. İçindeki iyiliği görsünler, onu daha da artırsınlar ve korusunlar. Bir adamla yattığında ona BİR ARMAĞAN VERİYORSUN. Bunu hak ettiğinden emin ol. Ve tek gecelik ilişkiler yaşama. Senin için önemli biri olsun. Onu hisset."

Son sözlerine takılıp hayretler içerisinde kaldım. "Bunu tek gecelik ilişkilerin kralı mı söylüyor?" Dün gece, seks yapmak gibi bir niyetim yoktu. Aklımdan bile geçmiyordu. Ama lanet kalbim o kadar sızlıyordu ki. Adam da barda tam yanımdaydı. Güler yüzlü ve yakışıklıydı. İçimde biriken duyguların bir kısmını boşaltmam iyi olur diye düşünmüştüm. Belki kendimi daha iyi hisseder, hatta yeniden şarj olurum. İstirabımı ellerimden başka bir erkeğin vücuduna akıtacak ve çekip gidecektim.

"Duygularını asla çöpe atma, Dani. Yönlendir. Bunu kaldırabilecek bir dengini bul."

"Lor da geliyor mu?" diye sordum. "Ya diğerleri?"

Cevap vermedi. Gerek de yoktu zaten. Gözlerinden anlaşılıyordu. Hepsi gidiyordu. Ya da zaten gitmişlerdi. Neden ve nereye sorularının cevabını bilmiyordum. Ama bir şey kesindi. Ben davetli değildim. "Chester's'ı kim işletecek?" diye sordum, bu kalması için yeterli bir sebepmiş gibi. Krom, cam ve Dancer'la ne olduğunu asla anlaya-

madığımız, esrarengiz bir alışım ile inşa edilen yukarıdaki Chester's, Dublin'in en havalı gece kulübüydü. Her tür müşteriye hitap eden düzinelerce alt-kulübü vardı. Aşağısı ise Dokuzlar'ın krallığıydı ve içinde özel kulüplerle konutlar vardı. Yeraltındaki katmanlar kilometrelerce derine uzanıyor ve belki de Ryodan kaynaklı, uçsuz bucaksız bir jeotermal enerjiyle besleniyordu. Kulübün tepesindeki asma katta, Ryodan'ın camlı ofisi vardı. Son teknoloji güvenlik kameralarıyla donatılmıştı ve Ryodan taht odası niyetine kullandığı ofisinden dünyasını gözetliyordu. Ne kadardır orada yaşadığını bilmiyordum. Ama oldukça uzun bir zaman diliminden bahsettiğimize dair şüphelerim vardı.

“Kulüp kapalı. Oradan uzak dur.”

Chester's'ı sadece birkaç kere kapalı görmüş ve bundan nefret etmiştim. Bir panayırın kasabadan ayrılırken, ardında flamalar ve el ilanlarıyla çöplüğe dönen, çamurlu bir otopark bırakması gibiydi. “Canım nereye çekerse oraya giderim. Sen yokken orası senin mekânın sayılmaz. Belki işletmesini devralıp kendi kulübümü açarım.” Böyle bir planım yoktu tabii. Yoksa müşterilerin yarısını öldürmem gerekirdi. Ryodan eşitliğe inanan bir ev sahibiydi. En iyi ve en kötü insanlara ve canavarlara aynı hizmeti verirdi. Gerçi, o gittikten sonra etrafı şöyle bir dolaşıp arkasında enteresan bir şey bırakmış mı diye bakmak fena bir fikir olmayabilirdi.

“Sana uzak dur dedim. Merak etme, korunacaksın. Bütün önlemleri aldım.”

Kıçımı koru. Benim korunmaya ihtiyacım yoktu ki. Böyle bir isteğim de yoktu. Ben aile istiyordum. Ait olduğum, Chester's'da kalmasını ve istediğimde onu görebilmeyi

istiyordum. Yumruklarımı sıkmamak için zor duruyordum. Ama yapmadım çünkü fark ederdi. Hemen sonuçlar çıkarırdı. Adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. “Benim ne zaman korunmaya ihtiyacım oldu?”

Alayla homurdandı. “Seni hayatta tutmak tam zamanlı bir iş değilmiş gibi konuştun.”

Ryodan kararını verdi mi, onu kimse caydıramazdı. Bu durumda, yapılacak tek şey ona veda edip iyi şanslar dilemekti. Tabii o sırada da onu özleyeceğimi belli etmemeliydim. Ağzımı açtım ve “Senden nefret ediyorum,” dedim.

Kafasını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. İyice sinir oldum. Kim böyle bir lafın üzerine güler ki?

Sonra saçlarımı okşadı ve öpüştük. Yumuşak ve çabasız bir öpücüktü. Kışkırtıcı ya da daverkâr bir yanı yoktu. Sadece yine aramızda bir elektrik olmuştu. Tıpkı geçen sefer ve ilk kez öpüştüğümüzdeki gibi. İlkinde kafasını karıştırmak istemiştin. Ama benim de kafam karışmıştı. Ona yaslandım. Dün duygularımı boşaltmam için onun kapısını çalmam daha mantıklı olurdu. Daha güvenli. En azından fiziksel açıdan.

Birden kafamı sıkıca tuttu ve öfkeyle söylendi. “Sana izin vermezdim. Kahretsin, Dani. Bir daha bana o şekilde gelme. Sakın.”

Beni sözleriyle yaralamasına izin vermeyecektim. Öpüşmelerimiz bir şablona oturmaya başlamıştı. Önce öpüşüyor, sonra birbirimize hakaretler savuruyor ve çekip gidiyorduk. “Siktir git Ryodan.”

Gitmişti zaten. Mezarlığın ortasına ulaşmıştı bile. Mezar taşlarıyla ağaçların arasından geçti.

Gidiyordu.

Kim bilir kaç yıllığına?

Acıyabileceğini bile bilmediğim yerlerim acıyordu. Dancer'ı aklımdan çıkarmayı amaçlamışsa, başarmıştı. Eski bir acıyı dindirmenin en garantili yolu, taze ve beklenmedik bir yara almaktır.

Gözlerimi kısıarak onu geceden ayırt etmeye çalıştım. Son âna dek onu izlemeye kararlıydım. Ama bu kolay olmadı. Ryodan gölgelerin arasında bir gölgeydi zira. Bir güç fısıltısı. Karanlığın denizinde küçük, zarif bir dalga.

O yıkılmazdı.

O an o olmak istedim. Onunla koşmak istedim. Ondan kaçmak ve geriye dönüp bakmamak istedim.

Tam gözden kaybolmadan önce, fısıltısını duyar gibi oldum. “Gerçekten yanımda kalmak istediğin güne dek.”

2

Kan grubum Krylon, teknikolor A

Mezarlıkta dolaşarak Shazam'ı bekledim. Avlanıyor olması ihtimaline karşı ona seslenmedim. Vahşi bir hayvan gibi her gece bir kere avlanması konusunda anlaşmıştık. Şimdiki formuyla yakalayıp yiyebileceği bir av olduğu sürece. Medeniyetleri yiyip bitirebilecek kapasitedeki, soykırımcı versiyonuna dönüşmesi yasaktı. Konuşma yeteneğine ve duyarlılığına rağmen, onun hâlâ avlanmaktan zevk alan sıcakkanlı bir hayvan olduğunu biliyordum.

Ayrıca biraz egzersiz onu zayıflatabilirdi. Şişko göbeğini sevsem de, sabahları yirmi iki kiloluk bir ağırlığın, üzerimde tepinmesi hoş bir his değildi.

Ama Ryodan'la Dokuzlar'ın Dublin'den gitmesi, bir cehennem kedisinin ayarsız sevgi gösterilerinden daha gaddarcaydı. Dünyanın her yerinden buraya göç eden yüzlerce insana rağmen, şehrim şimdiden bir hayalet kasabaya dönüşmüş gibi geliyordu. Bütün şehirler bizimki kadar iyi işlemiyordu. Teknolojimiz, donanımlarımız ve korumayı

büyük oranda başardığımız huzur ve güven ortamı onları çekiyordu.

Yıllar evvel, Gümüşler'de kaybolmuştum ve yaşımlı bile bilmiyordum. On dokuz yirmi bir arası bir yerlerdeydim. Bir süreliğine hayatım mükemmeldi. Ama sonra, Mac, kız kardeşinin katilinin ben olduğumu öğrenmişti ve ortalık karışmıştı.

Olay şu ki, çevremde her zaman benim insanlarım olarak gördüğüm küçük bir grup vardı. Gününe ya da haftasına göre bazılarını diğerlerinden daha çok seviyordum. Ama birlikte son maceramızdan, dünyayı kurtarmamızdan sonra, zeki, sadık ve esaslı arkadaşlarım benim ailem olmuştu.

Çoğu artık yoktu. Ama Kat, Enyo ve sidhe-kâhinler benimleydi. Bir süredir ayrı olsak da Christian MacKeltar'ı da hâlâ arkadaşım olarak görüyordum. Ama Mac, Barrons, Ryodan ve Lor benim gibiydi. Güçlü, sağlam ve sürekli değişen, dünyada sürekli değişen yerlerini anlamak için çabalayan. Bunu itiraf etmeye gönüllü olmasam da, her biri kendince benim rol modelimdi. Beni daha güçlü, zeki, hızlı ve iyi olmam için kamçılıyorlardı.

"Beni tek başıma bıraktıklarına inanamıyorum," diye mırıldandım. "Benim yalnız bırakılmam tehlikeli. Hep bir akıl hocasına ihtiyacım var. Sanki bilmiyorlar!" Ama gerçek duygularımı maskeleyerek için durumu hafife alma taktiği eskisi gibi işe yaramıyordu. Dolayısıyla canımı sıkan bir şeyi değiştiremediğimde hep yaptığım gibi, onu aklımın bir köşesine ittim. Hayatıma devam edecektim. Zamanın en karmaşık düğümleri bile çözmek gibi sıra dışı bir yeteneği vardı.

Bir yanım, Ryodan'ın söylediklerini düşünmek istese de, özellikle de son cümlesi yüzünden, kendimi bu olaya fazla kaptırmak istemiyordum. Bir takım sonuçlar çıkar-sam bile, bana ne faydaları dokunacaktı ki?

Ryodan gitmişti. Yıllarca burada olmayacaktı. O pisli-ğin, yokluğunda bile zihnimi meşgul etmesine izin vere-mezdim. Gerçi şüphesiz bundan çok hoşlanırdı.

Kutuyu aç, düşüncelerini içine tık ve kutuyu kapa.

Ryodan döndüğünde, kutuyu tekrar açacaktım nasıl olsa.

Ama Dancer'ı aklımdan o kadar çabuk çıkaramadım. O isteyerek gitmemişti. Yasını tutacaktım. Beni değiştireceği muhakkaktı ama bu acıdan geçtiğimde, dönüştüğüm ka-dından hoşlanacağımı biliyordum. Dancer da hoşlanırdı.

Bu arada aklımı meşgul edecek bir gizeme ihtiyacım vardı. Dublin'de aradığımı bulmak için, DÇS'den -duvar-ların çöküşünden sonra- ve ŞS'den -şarkıdan sonra- sonra, sadece şehre dönmem yeterliydi.

Shazam karnını doyurduktan sonra bana yetişirdi. Nasıl olsa beni her yerde bulabiliyordu. Başımı kaldırıp gökyü-züne baktım. Parmaklıkların arkasından bir televizyona bakarak harcadığım yıllardan sonra, sık sık gökyüzünü iz-liyordum. Özellikle de geceleri. Bana kendimi uçsuz bu-caksız ve zamansız bir bütünün bir parçası gibi hissettir-mesinin yanı sıra, hayata kaygısız bir seyirci gibi dışarıdan bakabilmemi de sağlıyordu. Kafesten kurtulduktan sonraki bir haftayı unutamam. Geceleri, kırlarda, çıplak toprağın üzerinde uyuyordum. Ellerimi başımın arkasında kavuşturu-p gökyüzünün sonsuzluğunu hayranlıkla izliyordum. O zamana dek bütün evrenim üç metrekarelik bir kafesti.

Konumumu hesapladıktan sonra, pervane akımını yakalamak için mezarlıktan yola doğru yürüdüm. İçinde rahat hareket etmeyi zamanla öğrendiğim, daha yüksek bir boyuta geçmeden önceki ilk bir iki dakika hâlâ bir şeylere çarpabiliyordum. Yükseldiğimde hiç hata yapmıyordum. Aşağı inmek daha zordu. Çürüklerimin çoğu o sırada oluyordu.

Kaldırımında duraksayıp etrafıma bakındım ve... Omurgamdan aşağı bir dehşet ürpertisi yayıldı. Ki ben öyle kolay kolay dehşete kapılabilen biri değildim.

“Bu ne...” Dilimin ucuna kadar gelen küfrü bastırıp yerdeki cesetler kadar hareketsiz durdum. Ağır ağır soluyarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. *Aslında burada değilim. Hayır, burada olamam.*

Baktığım manzara gerçek olamayacak kadar korkunçtu.

Yaratılış Şarkısı söylenmişti. Unseelie onunla birlikte yok olmuştu. Hepsi. Artık el feneri ya da bir MacHalo taşımıyordum.

Hayat emen Gölgele gitmişti.

Ne var ki, şimdi dört bir yanımla onlarla çevriliydi. Mürekkep siyahı gölgeler topraktan fışkırıyor, mezarları patlatıyor, yıkık dökük anıt mezarların pencerelerinden fırlıyor, hatta kaldırımların altından yola tırmanıyordu.

Düzinelercesi, hatta belki de yüzlercesi mezarlığı dolduruyordu.

Biri bir buçuk metre kadar ileride asfalttan başını uzattı. Sağıma baktığımda üç tane daha gördüm.

Arkama bakmaya cesaret edemedim çünkü henüz beni fark etmemişlerdi. Belki hiç kıpırdamazsam yollarına devam ederlerdi.

Uzuvlarımı kilitledim ama aklım hızla çalışıyordu. Yeni Fae kraliçesi dünyamızın kumaşındaki yırtıkları diken o olağanüstü ve tehlikeli melodiyi mırıldanalı neredeyse dört ay oluyordu. Şarkının hiçbir Unseelie'yi sağ bırakmayacağı herkesçe biliniyordu. Ve o zamandan beri tek bir Unseelie bile görülmemişti.

Bilinen gerçekler beni oldum olası şüpheye düşürürdü zaten. Mezarlık Gölgeler'le doluydu. Fae ve insanların dünyasının arasındaki duvarlar yıkıldığında, neredeyse bir bu kadarı zehirli D'Jai Evi'nden kaçmıştı.

Şarkı'dan nasıl kurtulmuşlardı? Ve ondan, başka kimler kurtulmuştu?

Gölgeler, karanlıkta yaşayan amorf vampirlerdi. Yollarına çıkacak kadar aptal bütün canlıların hayatlarını emerlerdi. Ama benim yollarına çıktığım filan yoktu. Lanet MacHalo ışığıma artık ihtiyacım olmadığını düşünmem de aptallık değildi. Ve düzinelerce LED ışığıyla bezeli bisiklet kaskımı rafa kaldırmak için gayet mantıklı bir sebebim vardı. Unseelie ölmüştü.

En azından, ben öyle sanıyordum.

Gölgeler, insanları yediğinde, geriye sadece ellerindeki kâğıt kahve bardakları, saatleri, protezleri ve diğer ıvır zıvırları kalır. Ağaçların özsuyunu ve üzerinde gezinen böcekleri bile emerler. Toprağı öyle bir temizlerler ki, geriye tek bir bakteri bile kalmaz. Kılıcım onlara işlemez. Hiçbir silah işlemez. Gölgeler öldürülemez. Korkunç bir ölümden ancak ışık sayesinde kurtulabilirsiniz. Yeterince ışığınız varsa, onları uzak tutabilirsiniz.

Cep telefonumun ışığı bir elimi bile korumaya yetmezdi.

Al sana, Ryodan. Sen gittin, ben ölüyorum. İnşallah vicdan azabından geberirsin.

Kutunun kapağını tekrar ama bu kez çarparak kapadım.

Gölgeler kıvranıyor, sürünüyor, yaklaşıyor ve uzaklaşıyordu. Tam önümdeki karanlık bulut şimdi sol ayağımın yirmi beş santimetre kadar ilerisindeydi. Pervane akımını denemeye bile kalkışamazdım. Bulut çok yakındı. Başka bir boyuta geçmeden ona yem olurdum. Asil bir peri olsaydım ışınlanabilirdim. Ama zamanı durdurmak daha yavaş ve zarafetten uzak bir işlemdi. Fae bir anda yok olup dünyanın öbür tarafında belirebilirdi. Benim gücüm daha sınırlıydı.

Shazam'ı çağıramazdım. Onu boşuna tehlikeye atmaktan başka bir şeye yaramazdı. Böyle bir sorun karşısında ne yapabileceğinden emin değildim. Shazam'ı kaybettiğimi düşünemiyordum bile.

Cep telefonum arka cebimdeydi. En yakındaki Gölge ayağımı yemeden önce, onu çıkarıp BÇCB'yi arama olasılığım yüzde kaçtı?

En fazla, beş ya da on.

Yine de denedim. Bazıları hayatın doğru seçimleri yapmakla ilgili olduğu sanrısına kapılır. Her bir durum için doğru bir seçim olduğunu iddia ederler. Nasıl bir yaşam sürdüklerini bilmiyorum ama benimkinde, tek aksiyon planı genelde bayağı kötü bir seçimdir. Ya bir şey yaparak ölürsün ya da yapmayarak. Ryodan'dan yardım istemeyi gururuma yediremesem de, ölme fikri daha korkunçtu. Buna rağmen, düşünmeden edemedim. Adam gideli daha on dakika bile olmamıştı ve ben hayatımı onsuz idame ettiremediğimi itiraf etmeye hazırdım.

Elimi kılıcımın altından usulca kaydırıp arka cebimi yokladım.

Gölge sol ayağımdaki botu yuttu.

Cebimden telefonu çıkarırken, dehşetle aşağı baktım. Telefon rehberinde gezinirken, Ryodan'ın yaptığı dövmeye küfrettim. Ne kadar gereksiz olduğu şimdiden kanıtlanmıştı. Kim Gölge'lerin saldırısı altındayken rehberi karıştırmaya vakit bulurdu ki?

Gölge sol dizimi yuttu.

Ve sağ dizimi.

Belden aşağım yok olmuştu.

BÇCB'yi arayabilsem ve Ryodan hemen gelip Gölge'yi öldürse dahi bacaklarımı kaybetmiştim. Zaten telefonumda o kadar çok numara kayıtlıydı ki, lanet şeyi bulamıyordum bile.

Saniyenin onda biri kadar bir süre için bacaklarım olmadan yaşamak istiyor muyum diye sorguladım.

İşte! BÇCB'yi bulmuştum!

Başparmağım numaranın üzerinde duraksadı.

Bacaklarımı hissedebiliyordum. Buz kesmişlerdi ama oradaydılar.

Aşağı baktım. Gölge hareketsiz duruyordu. Vücudumun alt kısmına yapışmış gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Gölge'ler böyle davranmazdı. Sidhe-kâhinlerden Sorch'a öldüğünde, Clare yanındaydı. Her şeyi gözleriyle görmüştü. Botuna saklanan bir Gölge onu emmişti. Sorch'a kendi botunun içinde yitip gitmişti. Bu Unseelie kastı avını ânında yutardı. Bir solukta. Sonra geçirerek üzerindeki ıvır zıvırı tükürürdü. Sorch'a'nın kileri botun içinde bulmuşlardı.

Üzerime yapışan yaratığın bir Gölge olmaması mümkün müydü? İyi de, ya neydi öyleyse? Sonra bir rüyada gibi, sadece bacaklarımın buz kesmediğini fark ettim. Sol elim de donuyordu. Ve kaşınıyordu. Elime baktığımda tamamen karardığını ve beyaz bileğimde siyah damarlar belirdiğini gördüm. Yıllar önce, Avcı'yı bu elimle öldürmüştüm. Kadim canavarın zehri kılıcımdan elime işlemişti. O zamandan beri de, elim sık sık yanar ve kaşınırdı.

Gölge yine hareket etmeye başlamıştı. Yukarı doğru ilerliyordu.

Neler olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama soğuk, siyah elimi katran karası buluta daldırdım.

Gölge irkilerek geri çekildi. Üç metre kadar ileride havada asılı kaldı. Ne yapmaya çalıştığını o an anladım. Aklınca beni tartıyordu. Beni dikkatle izleyip değerlendiriyor ve sonraki hamlesine karar vermeye çabalıyordu.

Etrafıma bakındım. Mezarlıktaki bütün gölgemsi varlıklar kıpırdamadan duruyordu. Şekilsiz bedenlerini hafifçe bana saldıran Gölge'ye doğru eğmelerine bakılırsa, ondan bir işaret bekliyorlardı. Bu da neydi? Mutasyona uğramış Gölgeler dünyayı istila mı ediyordu? Düşüncesi bile rüyler ürperticiydi.

Cep telefonum hâlâ elimdeydi. Ekranın ışığı yanıyordu ve tek bir hareketimle BÇCB'yi arayabilirdim.

Elimi ekranın üzerinden çektim. Yardım çağırmayacaktım. Ryodan beni tek başıma bırakmıştı. Bu durumla bir şekilde başa çıkacaktım.

Ciğerlerimdeki bütün havayı püskürterek bağırdım. "Defolun buradan!"

Gölgemsi şekil yine irkildi. Bir an ani bir rüzgârla yok

oldu ve aynı noktada yeniden belirdi. Dahası yanında iki amorf yaratık daha vardı. Şimdi yaklaşık on beş metre genişliğinde karanlık bir duvar halinde karşımda dikiliyorlardı.

Sol elimi kaldırdım. “Sizi yok ederim. Yanlış kişiye bullaşıyorsunuz. Hem de çok yanlış bir gecede!” Duraksadım ve küçükken yaptığımı yaptım. O zamanlar hâlâ kalbimdeki nefretle öldürüyordum. Öylesine kızgındım ki, Dublin’deki bütün Garda’ları yok edebilirdim. Şimdi de, dünyanın adaletsizliğine ve ikiyüzlülüğüne duyduğum öfkeyi kucakladım. Onun vücuduma dolup uzuvlarımı yeniden şekillendirmesine ve gözlerimde ateşler yakmasına izin verdim. Bu değişimden geçtiğimde nasıl göründüğümü biliyordum. Ryodan’ın en kötü günlerindeki haline benziyordum.

Karanlık duvara doğru kasıla kasıla yürürken gözlerimde ölümcül ışıklar yanıp sönüyordu. “İki seçeneğiniz var,” dedim en korkunç sesimle. “Ya gidin. Ya da ölün.”

Duvar kayboldu.

Gözlerimi kırptırarak “Hoppala,” diye mırıldandım. “E, iyi bari.” Ama biraz şüphelenmiştim doğrusu. Böyle zamanlarda oldukça tehditkâr görünebildiğimi bilsem de, düşman kalabalıktı. İsteseler beni alt edebilirlerdi.

Birkaç dakika etrafı gözetledim. Acele davranıp tufaya düşmek istemiyordum. Dünyamızda kol gezen canavarlar sinsi, sabırlı ve zekiydi. Tıpkı insanların çoğu gibi.

Beklerken nefesimi düzene soktum. İşte ben hayatı böyle yaşıyordum. Cesaret, acımasızlık, macera ve aksiyon benim göbek adımdı. Pervane akımını yakalayıp soluğu en yakındaki ışık kaynağında almak istesem de, artık korktu-

ğum şeylerden kaçmıyordum. Zira kaçtıkça, seni kovalar ve daha da güçlenirler.

Birkaç dakika sonra, mezarlık hâlâ sakindi. Telefonumu cebime koydum. Dönüp mezarlığın içinden geçtim. Bir yandan da gözlerimle etrafı tarıyordum. Bir mezar taşına takılarak sendeledim ve üzerinden yere yuvarlandım. Kalktığımda duraksadım. Üzerime tuhaf bir sarsaklık gelmişti. Bacaklarım titriyordu. Ölümle dans etmek genelde beni canlandırırırđ ama bu kez sandığımdan daha fazla sarsılmıştım. Ya da belki de sadece açtım. Bu hem midem, hem de egom bakımından daha kabul edilebilir bir sonuçtu. Ağzıma bir protein barı tıkip yürümeye devam ettim. Yaratıkların nasıl ortaya çıktığını, nerelerde dolaştıklarını zihnime kazıdım. Şekillerini ve davranış biçimlerini değerlendirdim.

Kendimi oyalamaya ihtiyacım vardı.

Ve kesinlikle bir esrarla karşı karşıyaydım.

Shazam gecenin içinden çıkıp yanıma geldiğinde, neşeyle ıslık çalıyordum. Tüylü burnu kan içindeydi ve gözleri sevinçle parlıyordu. Elimi kabarık rüyelerle kaplı kafasına koydum ve birlikte yürüdük.

Yine de bir dahaki sefere, evrenden bir şey isterken daha dikkatli olmalıydım.

ŞİMDİ

“Bütün insanların sınırları vardır.
Zamanla kim olduklarını ve sınırlarını
aşmamayı öğrenirler.
Ben benimkileri umursamıyorum.”

– BATMAN

“Yüce ruhlar daima sıradan zihinlerin şiddetli
muhalafetine maruz kalır.”

– EINSTEIN

“Bırak desinler.”

– DANI O'MALLEY, HER ZAMANKİ
GİBİ MEĞA

3

Yıldızlı bir gecede, yollar şehirli düzenbazların av sahasıdır

DUBLIN

İKİ YIL, BEŞ AY SONRA

“N e? Üç tane daha mı, Dani?” Rainey Lane şehirdeki evinin kapısını açtığı anda böyle bağırdı.

Sıcak ve sevimli evden geceye vuran ışık, yağmurun ıslattığı kaldırım taşlarını aydınlatıyordu. Elli dört yaşındaki Rainey, ona ilk yetimleri getirdiğim günden beri gözüme bir iyilik meleği gibi görünüyordu.

“Dört,” diye düzelttim. Çocukların en büyüğü arkama saklanmıştı. Adının Sara Brady olduğunu söylemişti. On bir yaşındaydı. Erkek kardeşi Thomas yedi, onun elini tutan kız kardeşi beş yaşındaydı ve bebek de en fazla on aylıktı.

Sara’dan göğsüne astığı heybede uyuyan en küçük kardeşini almaya çalıştığımda, gerildi. Parmak uçlarına kalkarak elimi itti. Sıska omuzlarının titrediğini fark ettim. Etrafa kaçamak bakışlar fırlatarak seçeneklerini değerlendirdiğini

görebiliyordum. Hava soğuk ve gece tehlikelerle doluydu. Evden yayılan sıcak ışıksa hayattaki bütün iyi şeyleri çağrıştırıyordu.

“Benimle gelmeyi kabul ettin ya?” dedim. “Burada güvende olacaksınız. Size iyi bakılacak.”

“Ne kadardır yalnızlarmış?” diye sordu Rainey usulca.

“İki ay kadar olmuş. Çoğu gibi, anne ve babalarına ne olduğunu bilmiyorlar.”

“Ben biliyorum,” diye atıldı oğlan. “Periler kaçırdı. Gözlerimle gördüm. Onlar...”

Sara çenesini sıkıp kardeşinin bacaklarını tekmeledi. “Kapa çeneni, Thomas. Bir daha böyle şeyler söyleme!”

Çocuk ağlamaya başladı. Gözyaşları kirli yanaklarında yol yol izler bıraktı. Yumruklarıyla gözlerini silip ablasına öfkeyle baktı. “Ama doğru! Ben gördüm. Bir periydi. Sen de biliyorsun, Sara!”

Sara, oğlanı bir daha tekmeleyince araya girdim. Ellerimi sıska omuzlarına koydum. “Korkmayın, burası güvenli. Bu hanımın adı Rainey Lane. Yetiştirme yurdunu işletenlere yardım ediyor.”

“Bizi ayıracaklar!” diye tısladı Sara elimden kurtularak.

“Kardeşleri asla ayırmayız,” dedi Rainey. “Dördünüze birden iyi bir ev bulamazsak, yurtta istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Rainey’ye sokakta yarı ölü halde bulduğum ilk çocuğu getirdiğimde, ona en çok güvendiğim konulardan biri de buydu. Evlatlık kızları biyolojik kız kardeşlerdi. Alina ve MacKayla Lane. Aile onun için her şeyden üstündü. Yine de, yakında yeni açılan yurdun bütün kardeşlere böyle bir imkân tanıyamayacak kadar dolacağını biliyordum.

Sara Brady nemli ve dolaşık saçlarının arasından Rainey'ye kindar bir bakış fırlattı. Yine de içimden cesaretini tebrik ettim. On bir yaşında bir kız iki ay boyunca bebek kız kardeşine ve diğer kardeşlerine bakmıştı. Hem de benim o yaşta sahip olduğum sidhe-kâhin yetenekleri olmadan. Sara bir savaşçıydı. Ama otuz altı kiloluk, ıslak bir savaşçıydı ve Dublin, tüy sıkletlere göre bir şehir değildi.

“Ne olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun,” dedim Sara'ya yumuşak bir sesle. “Benim hakkımda kötü bir şey duydun mu hiç? Ya da yetiştirme yurduyla ilgili?”

“Bir yurt olduğunu bile bilmiyordum,” diye çemkirdi. “Ama televizyonda gördüm. Öyle yerlerde çocukları ayırıyorlar.” *Ve başlarına korkunç şeyler geliyor*, diyordu gözlerindeki gölgeler.

“Ya ben?”

“Ne olmuş sana?” dedi burnunu çekerek.

Gülümsedim. Kim olduğumu biliyordu tabii. Ben bir efsaneydim. Shazam'la birlikte ünüm ikiye katlanmıştı.

“Sen süper kahramansın!” diye bağırdı oğlan. “Kılıcın...” Sırtımda asılı silahımı gösterdi. “Sen dövüşürken şimşek gibi ışık saçıyor! Bir de süper güçleri olan, büyük ve şişko bir kedin var!”

Thomas'a göz kırptım. “Bir daha ona şişko deme. Çok bozuluyor. Hem bir kedi de sayılmaz.” Tamam, adı cehennem kedisiydi ama bambaşka bir türdü.

“Süper kahraman diye bir şey yok,” dedi Sara kaşlarını çatarak. “Madem kahramansın, Periler'i neden durdurmadın?”

Bunlar anne ve babalarını Fae'nin çaldığını düşünen ilk çocuklar değildi. Aslında çok mantıksızdı tabii. Fae yetiş-

kinleri kaçırmazdı. Sihirler, sanrılar ve yalanlarla akıllarını çelerlerdi. “Kalacak bir yeriniz bile yok,” dedim. “Sizin bina bombalandı.”

Hiçbir sebebi yoktu. Üç sokak serserisi eğlence olsun diye yapmıştı. Çocukların alevlerden bağırarak kaçmasını gülerek izlemişlerdi. Üç aç çocukla zavallı bir bebeği gecenin bir körü sokakta bırakmayı umursamamışlardı bile. Çocukların mı, yoksa bombacıların mı peşinden gitsem diye bir an kararsız kalmıştım. Sonra çocukları seçmiştim.

En azından, ilk tercihim onlardı.

Sara yumruklarını sıktı. “Haksızlık! O evi ben buldum. İçinde kimse yaşamıyordu. Beş gün uzaktan gözetledik. Sonra yerleştik. Ama onu yaktilar! Elimizden almaya bile çalışmadılar. O kadar da rahattı ki. Neden yaptılar anlamıyorum.”

Su ve elektriği olan bir ev ailesini hayatta tutmak için zaruri bir ihtiyaçtı. Ama bir avuç çocuğun öyle bir yeri ellerinde tutması neredeyse imkânsızdı zaten.

Dublin gündüzleri normal, kalabalık ve güvenli bir şehirdi. Gerçi Fae ve Ölümlüler arasındaki duvarlar yıkılıp dünya nüfusunun üçte ikisi yok olmuşken, Periler Diyarı’nın kesitleri dünyada başıboş sürüklenirken, Işık Sarayı Perileri şehirde yaşayıp bütün ülkeye yerleşirken ve temel ihtiyaçlar çeteler vasıtasıyla sağlanırken güvenlikten söz etmek biraz tuhaf kaçıyordu.

Ama geceleri bütün kurallar ortadan kalkıyordu. Oyuna yırtıcılar katılıyordu ve onlardan biri değilsen, sadece bir et parçasıydın. Karanlık bastıktan sonra, sıkı korunan, Temple Bar Bölgesi’nin dışına sadece çok güçlüler, çok aptallar ya da başka bir tehditten kaçan çaresizler çıkıyordu.

“Bu gece benimle kalın,” dedi Rainey şefkatle. “Sabah ne yapacağınıza karar verirsiniz. Kimse sizi istemediğiniz bir şeye zorlayamaz. Bebeği görebilir miyim, Sara?” Ellerinizi uzattı. “Bezini en son ne zaman değiştirdin?”

Sara gözle görülür bir şekilde kasıldı. Sonra Rainey’ye yine düşmanca baktı.

Rainey sesini biraz daha alçaltıp yumuşattı. “Bebek beziniz yok mu? Bahse girerim karnınız da açtır. Neden içeri gelmiyorsunuz? Burada bez de var, yemek de. Size temiz kıyafetler de veririm.”

Sara’nın tabii ki hiçbir şeyi yoktu. Kız için üzücü olmasına karşın, doğru bir karar verebilmesi açısından böylesi daha iyiydi. Sokakta yeterince zaman geçirmemişti. Onun yaşında bir çocuğun saklanacak birçok sığınağı olması gerektiğini bilmiyordu. Çalarak ya da dilenerek toparlayabildiklerinin hepsi yakılan evdeydi.

Onun ve kardeşlerinin iyiliği için sert davranmak zorundaydım. “Kardeşinin pişik olmasını mı istiyorsun? Ya da soğuktan hastalanmasını? O ya da siz hastalanırsanız nasıl ilaç alacaksınız? Belki sen dışarıda hayatta kalabilirsin, Sara. Ama kardeşlerin başaramaz. Hem ya başına bir iş gelirse? Kardeşlerin sensiz ne yapar hiç düşündün mü? Onlar senin sorumluluğunda. Dördünüz için de güçlü olmalısın. İleriye düşün. Bencillik etme.”

“Ben bencil değilim!” diye bağırdı. Yalnızlık, korku ve omuzlarındaki yükler. Her gün bunlarla uyanıp bunlarla uyuyordu. Onları boş midesinde koca bir taş gibi taşıyordu. Ona sarılmak istedim. Onu kollarıma alıp hayatının yeniden güzel olacağına söz vermek istedim. Asla bencil değildi. Zavallı. Tek düşündüğü kardeşleriydi. Ama onu şu

eşikten atlatmak için yalan söylemek zorundaydım. O üç pislik hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Masumları avlıyorlardı.

Sara'nın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Yalnızlığın özgürleştirici bir yanı vardır. Dünyada sadece kendi sorumluluğunuzu taşıdığınızda, kötü gidebilecekler üzerinde bir kontrolünüz varmış gibi hissedersiniz. Ama güven halkanızı genişlettiğinizde, risk artar.

Sara Brady iç çatışmasını aynı düşünceyle sonlandırmışçasına gerildi. Yine parmak ucuna yükseldi. Titrek ama kararlıydı.

Rainey'ye bir bakış fırlattım: *Tüyecek.*

Rainey evin kapısını ardına kadar açtı. Fırında pişen taze ekmeğin ve ocaktaki yahninin kokusu dışarı sızdı.

Sara'yı dikkatle izledim. Birkaç çocuğu bağırıp tekmeler atarken içeri sokmak zorunda kalmıştım. Şimdi de aynısını yapabilirdim. Ama çoğunlukla sıcak bir yemeğin kokusu kelimelerden daha etkiliydi. Hem ilk adımı isteyerek atarlarsa, uzun vadede işleri kolaylaşırdı.

"Sara, ben açım," diye sızlandı küçük kız kardeşi. "Susadım ve tuvaletim var. Bu gecelik burada kalamaz mıyız?"

"Sara, ne olur," diye yalvardı Thomas. "Çok üşüyorum!"

Sara önce bana, sonra Rainey'ye ve yine bana baktı. Birçok yetişkin bile bu kadar etkili bakmayı beceremezdi. Ama bütün ailenin kaderi on bir yaşındaki bu kızın elindeydi. Ona, onunla gurur duyduğumu söylemek istiyordum. Hepsini hayatta tutmak için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi. Ama Rainey bunları ve daha fazlasını söyleyecekti nasıl olsa.

"Tamam," dedi Sara Brady gergin bir sesle. "Ama sadece

bu gecelik. Bir gece,” diye yineledi kardeşlerine uyarırcasına bakarak.

Çocuklar içeri girip evin kapısı kapandığında geceye karıştım.

Önce hepsi böyle söylerdi. Ama Rainey Lane’in sevgisi çok geçmeden bütün korkularını dindirir ve asiliklerini yatıştırırdı.

Mac’in annesini her gördüğümde kendimi huzursuz hissediyordum. Aramızda söylenmeyenlerin gerginliği vardı.

Rainey her zaman iyi ve misafirperverdi. Aylar önceki o lanet gece, ilk çocukları ona ve kocası Jack’e getirmemin nedeni buydu. Diğerleri için de bana cesaret vermişlerdi. Bütün yetimlere sahip çıkacaklarını biliyordum.

Benim gibi birine kapılarını açan, bir çocuğu asla geri çevirmezdi.

Avlarım Temple Bar’dan çıkıp Liffey Nehri’nin öbür yakasına geçti ve tekrar geri döndüler. Şu üçü çok mu güçlüydü, yoksa şehrin ölüm tarlalarında gezinecek kadar ahmak mıydı? Ya da belki sadece kafaları dumanlıydı.

Her halükârda, ölümleri sayısız hayat kurtaracaktı.

Mac artık kraliçe olduğu için, kılıcımla Fae öldüremiyordum. Dolayısıyla onu tuttuğum elim hâlâ yanıyor ve kaşınıyordu. Son günlerde cezalandırma tekniklerimi sorgular olmuştum. Genç yaşta öldürmenin zevkine varmıştım. Böyle şablonları kırmak kolay değildi. Ben iyi bir katildim ve birinin bu tür işleri yapması gerekiyordu. Sonra Dancer ölmüştü ve ölüm benim için yeni bir anlam kazanmıştı. Çocuklar ve hayvanlar dışında, hâlâ merhametli

biri değildim. Ama bazı yaratıcı cezalandırma yolları icat etmiştim. Periler Diyarı'nın parçalarını hapishane olarak kullanıyordum.

Kılıç elimden söz etmişken, gerçekten kaşıntıdan ölebiliirdim. Sonunda parmaksız eldivenimi çıkarmak zorunda kaldım.

Avucum siyah ve buz gibiydi. Yıllardır bu kadar kötüleşmemişti. Son seferinde, bir mezarlıkta Gölgeleer'in mezarlarından çıkmasını izliyordum. İki yıldır avlanıyordum ama hiçbir ilerleme kaydedememişim. O gece, onları başka kimse görmemişti. Bir daha da ortaya çıkmamışlardı.

Siyahlığın elimin arkasına ve parmaklarıma yayılmasını izledim. Tırnaklarımin altına ani ve şiddetli bir sancı girdi. Siyah damarlar bileğime ve montumun içine doğru ilerledi.

Montumu çıkardım. Sol kolum, neredeyse omzuma kadar simsiyah damarlarla kaplanmıştı.

Bir Avcı'yı Işık Kılıcı'nı kalbine saplayarak öldürdüğümde, on dördümdeydim. Kanatlı dev yaratıktan siyah kanlar fışkırmış ve ateş saçan gözlerini yummadan önce bana delici bir bakış atmıştı. Onu öldürdüğümü düşünüyordum ama geri döndüğümde, ejdere benzeyen, kocaman yaratık ortada yoktu. Bir saat içinde, elim siyah bir buz parçasına dönüşmüş ve canavarın kılıcım vasıtasıyla beni zehirlediğinden şüphelenmişim. Birkaç gün sonra, elim normal rengine ve ısısına dönünce müthiş rahatlamışım. O zamandan beri, o elimle yaptığım büyüler daha etkili oluyordu. Ara sıra, gecenin bir yarısı uyandığımda, elimi siyahlaşmış ve buz kesmiş olarak buluyordum. Şimdiye kadar herhangi bir gerileme ya da ilerleme olmamıştı.

Ama artık durağan değildi. Bir şeyler değişmişti.

Derimin altındaki siyahlık yayılacak mı diye bekledim. Daha fazla ilerlemeyince omzumu silkip montumu giydim.

Şimdilik bu konuda bir şey yapamazdım. Olan olmuştu. Avcı'yı bıçaklamıştım.

Av beni Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'na doğru götürüyordu. Boyutları sürekli değişen bu Eski Dünya Sahafı'nı görmek her zaman hoşuma giderdi. Bazen dört, bazen altı katlı olurdu. Çatısındaki spot ışıkları geceyi delirdi. Taş, ahşap ve demirden inşa edilen bu vitray camlı bina bana umut aşıliyordu. Bir gün, Mac ve Barrons geri dönecekti. Bir gün, şu kapıyı yeniden çalacaktım. Bir gün, değer verdiklerim yeniden hayatımda olacaktı.

Şehrimizin başına gelen bunca felakete rağmen, Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları, Kırığı Kral'ın Buz Devri'nde bile ayaktaaydı. Zamanın şafağından beri orada olduğunu öğrensem bile şaşırmazdım. O mekân insanda özel hisler uyandırüyordu. Çok uzun zaman önce, tam da bu enlem ve boylamda bir felakete ramak kalmış ve biri ya da bir şey, bunun bir daha asla tekrarlanmaması için kitapçıyı oraya atmış gibi. O duvarlar sağlam kaldıkça, iyi olacaktık. Bazılarının kiliseleri vardı. Benim BKVSE'm.

İçimde anıların sıcaklığıyla, o tanıdık manzarayı görmeyi bekleyerek köşeyi döndüm.

Kitapçı orada değildi.

Gözlerimi kırptıştırıp tekrar baktım.

Hâlâ yoktu.

Sisin sarmaladığı binaların ilerisindeki boş, beton alana baktım. Sonra pervane akımını yakalayarak aradaki mesafeyi bir çırpıda katettim. Kitapçının ön duvarının olması gereken noktanın önünde durdum. Bina sihirle gözden

kaybedildiyse ona çarpmaya niyetim yoktu. Bugünlerde sağımı solumu daha az morartıyordum ve halimden memnundum.

Jericho Barrons'un efsanevi garajı da gitmişti. Yerinde boş, beton bir alan vardı.

Karnıma bir sancı saplandı.

Elimi uzatıp boşluğu yokladım. Duvar filan yoktu. Birkaç adım yürüyüp geri döndüm. Sonra kitapçının arkasındaki oturma köşesine kadar yürüdüm. Mac'in şöminesi sağımda, Chesterfield arkamda olmalıydı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Birden ürperdim. *Hiçbir şey* doğru kelime değildi. Kitapçı gitmişti ama yerinde yoğun, yapışkan bir kalıntı vardı. Burada bir felaket yaşanmış ve ardında duygusal, zamansal ya da boyutsal mikroplu bir hava kalmış gibi. Belki de üçü birden.

"Kahretsin!" diye homurdandım. Artık canıma tak etmişti. 939, Revemal Sokağı'ndaki, Chester's gece kulübü kapılarını kapatalı, iki yıl, bir ay, dört gün, on yedi saat oluyordu (günleri saydığımdan değil). Yerini Rinot Bulvarı'nda, Fae'nin işlettiği, Elyreum almıştı. Dokuzlar gitmişti. Christian'dan en son haber aldığımda İskoçya'da, yıkık dökük bir şatodaydı. Etrafında yüz yirmi kilometrelik bir alan boyunca güçlü koruma kalkanları vardı. Ne kimse içeri girebiliyordu ne de o dışarı çıkabiliyordu. Kalkanlar yerleştirilirken hangisi amaçlanmıştı, onu da bilen yoktu.

Şimdi de biri ya da bir şey, kitapçımı elimden alıyordu. Evren hayatımın en güzel kısımlarını silmeye devam ediyordu sanki.

Omuzlarımı dikleştirip eskiden garajın bulunduğu boş alana doğru yürüdüm. Eğilip betona baktım. Bir kalkan, büyü ya da sihir var mı diye her yeri dikkatle inceledim.

Hiçbir şey yoktu. İki bina da kaybolmuştu.

Bu durumda verdiğim sözü de tutamamış oluyordum.

Mac'ten haberim bile yoktu. Onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilmiyordum. Fae sarayında otorite kurabilmiş miydi? Burada bıraktıklarını geri alıp arkasını toplamış olabilir miydi? Kitapçı o ve Barrons'un birinin mahvetmesi ya da üzerinde hak iddia etmesi için sahipsiz bırakamayacağı kadar büyük bir güç kaynağıydı.

En kutsal mekânımı tuhaf bir şekilde kaybetmenin şokuyla dönüp sokağa doğru yürüdüm. BKVSE'siz bir Dublin bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Birden ayaklarımın altından bir uğultu geldi. Başımı yana eğip dikkatle dinledim. İşte ordaydı. Süper kulaklarımla bile hayal meyal duyabiliyordum. Bir hayvanın ulumasına benziyordu. Tonuna bakılırsa, yaralı bir hayvanın. Ve galiba yarası ciddiye. Bir kurt değildi. Belki de bir... Fae'ydi. Korkunç bir sestti. Çok acı çekiyordu.

Bir daha kaybolmana izin vermeyeceğim.

Birdenbire, Ryodan'ın hafiften alaycı ses kafamın içinde yankılandı. Bu hatıra disiplinli zihnimin yüksek güvenli-
li koruma kalkanlarından nasıl sızmıştı bilmiyordum. O adamla ilgili bütün anılarım sıkı bir ev hapsindeydi zira. Artık Ryodan'ı düşünmüyordum.

Dublin'deki süper kahramanların azalmasının beni rahatsız ettiği bir dönem olmuştu. Artık yalnız kurttum. Bir ara herkesin beni kabuğumu kırmaya ve onları hayatıma almaya zorladığı bir dönem olmuştu. Konuşmam gerekti-

ğinde dahi, bütün vücuduma iğneler batmadan tek kelime bile edemediğimde onlara boyun eğmiştim. Ya onlar ne yapmıştı?

Gitmişlerdi.

Kendimi cehennem kedim kadar uçarı hissediyordum ama kitapçının kayboluşu bardağı taşıran son damlaydı.

Yağmurun başlamasıyla moralim iyice bozuldu. İrlanda'da durmadan yağmur yağar. Belki buna alışık olduğumu düşünebilirsiniz. Ama yağmurlu havalara karşı kişisel bir nefret besliyorum çünkü nem yüzünden saçlarım kabarıp kıvrır kıvrır oluyor. Bu da esaslı hatun imajımı zedeliyor.

Derin bir nefes aldım. Yağmur damlalarından korunabileceğim bir yere gitmek için pervane akımını yakaladım. Dublin'e hayvanlar saldırmadıkça, neyin uluduğu pek de umurumda değildi. Zaten can çekişiyor gibiydi. Ayrıca şehir hayvan istilasına uğrasa, aç bir cehennem kedisinin bu meseleyle zevkle ilgileneceğini biliyordum.

Dikkatimi yeniden uzmanlık alanıma çevirdim. Ava.

Dublin ya da *dubh-linn* (siyah gölet) birçok renkli sakinyle artık benim şehrimdi. Bütün silah arkadaşlarım gittiği için, şimdi onu daha da benimsemiştim.

Şehrimi korumak benim görevimdi.

Avlarımı aynada kaybettim.

Daha doğrusu, gitmelerine ben izin verdim. İstmeden körcesine bir Gümüş'e atladılar ve bilinmeyen bir yerin yolunu tuttular.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyordum. Sonra üç adam, Liffey Nehri'nin kuzey kıyısındaki metruk bir bira

fabrikasına daldı. Binanın loş, endüstriyel ortamında tam onları enselemek için pervane akımını yavaşlatıyordum ki, birden bir duvarın içinde kayboldular.

Yine de tedbiri elden bırakmadım. Yaratılış Şarkısı söylenip dünyamızın kumaşını onardığında, gerçekliğin normale döneceğini sanmıştım. Gezegenimizdeki Fae etkisi giderek azalacak, Işık Sarayı, aramızda bir duvar olmamasına karşın, kendi dünyasına çekilecekti. İnsanlar da her zamanki sızlanan ve ahlaki açıdan muğlak hallerine geri dönecekti.

Geçmişe dönüp bakıyorum da, neden böyle düşündüm bilmiyorum. Belki de sadece bir mutlu son istiyordum.

Hiçbiri olmadı. Şarkı sonrası gerçeklikte kurallar ancak onlarla etkileşime geçildiğinde öğreniliyor ve bu da, çoğunlukla nahoş sonuçlar doğuruyordu. Çocuklar sıra dışı yeteneklerle doğuyordu. Gerçi ben bazılarını lanet olarak görüyordum. Eşyaların işlevleri değişmişti. Kapılar sandığınız yerlere açılmıyordu. Hele aynalar en güvenilmezleriydi. İnsan yapımı olanlar bile.

Gezegen sihirlerle yanıyordu. Kadim melodi dünyanın derinliklerine sızmıştı sanki. Her şey daha bir canlı, daha bir uyanıktı. Biz sidhe-kâhinler bile.

Bütün bu öngörülemezlik hali benim davranışlarımı da değiştirmişti. Pervane akımını şimdi sadece kısa mesafeler için ve hesaplayabildiğim durumda kullanıyordum. Görmem gereken daha çok şey vardı. Artık hiçbir şey çantada keklik değildi. Daha yüksek bir boyutta da daha az detay yakalayabildiğim için ekstra dikkatli olmalıydım.

Gümüş'e yakından bakmak için büyük bir fiçinin yanından dolaştım. Lekeli, tuğla duvarda dar, siyah bir açıklık vardı. Yerden yedi sekiz santim kadar yüksekti ve eski

çatı kirişlerine dek uzanıyordu. Bu ince, kara deliğin kanımını donduran bir yanı vardı.

Titrek yüzeyinden boğucu bir hava esti. İs kokuyordu. Başımı yana eğdim ve kokladım. Eski bakır ya da belki kan. Uzaktan, ritmik bir tekerleme geliyordu. Binlerce ses, hatta belki de on binlercesi hipnotik bir tempoyla aynı sözleri tekrarlıyordu.

Anladığımı ya da tanıdık gelen bir lisan değildi.

Yerdeki çöpleri ve kırık şişeleri tekmeleyerek temkinli adımlarla yaklaştım. Bir hamamböceği sürüsü odanın dört bir köşesine kaçıştı. Benim için bütün aynalar tehlikeliydi. Kendi banyoma koyduğumu bile bir sürü testten geçirmiştım.

Normal bir işitme yeteneğine sahip biri siyah camdan gelen sesi duymazdı. Ama ben normal biri değilim. Bir insanın hareketiyle değişen hava akımının hışırtısını duyabilirim. Kulağımı toprağa dayarsam, ilk katmanda dolanan böcek ve sürüngenlerin sesini duyabilirim. Kelimeleri hâlâ anlayamıyordum ama şimdi tekerlemeye tüyler ürpertici çığlıklar da eklenmişti.

Gözlerimi kısıp bütün sidhe-kâhin yeteneklerimi mürekkep siyahı karanlığa odakladım. Tek sıra halinde duvara tırmanıp karanlığın içinde kaybolan hamamböcekleri dışında, hâlâ bir şey göremiyordum. Dancer'ın kablosuz mini kameralarından biri yanımda olsaydı keşke. Belki diğer tarafta ne olduğunu görebilirdim. Böceklere daha yakından baktım. Dünyalı, normal hamamböcekleri mi, yoksa iğrenç Baba Hamamböceği'nin Chester's'da takılan parçası mı olduklarını anlamaya çalıştım. Ne yazık ki onları birbirinden ayırt edemiyordum.

Duvarдан çekildim ve aynanın patlamasından sadece bir saniye önce pervane akımını yakaladım. Yere siyah, keskin cam kırıkları saçıldı.

Bunun olacağını hissetmiştim. Diğer tarafta bir titreşim vardı ve giderek artıyor gibiydi.

Tekrar aşağı düşüp cam kırıklarının üzerine eğildiğimde hamamböcekleri hâlâ oradaydı. Duvar normal haline dönmüştü ve avımı çoktan elimden kaçırmıştım.

Ama ne değişmişti ki? Ben olmasam, o dört çocuk sokaklarda ne kadar dayanabilirdi? Sırf eğlence olsun diye ölüme gönderilmişlerdi. Şu hayatta kutsal saydığım pek az şey vardır. Biri de, çocuklar.

Ben asla unutmam. İşimi bitirene kadar durmam. Adamların suratları hafızama kazınmıştı bir kere. Elbet zamanları gelecekti.

Bira fabrikasından, mutsuz ve huzursuz ayrıldım. Neredeyse şafak söküyordu. Günün gecenin eşliğini atladığı o an yaklaşıyordu. Suçlular ortadan kaybolacak ve intikamlar rafa kaldırılacaktı. Gündüzlerimi çamaşır, temizlik, yetimhane ziyareti, trenle manastıra gidip acemileri eğitmek ve son tercümeleri okumak gibi işlerle geçiriyordum. Dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek benim için tatminlerin en büyüğüydü. Bu gece başarılı olamamıştım ve bir sonraki deneme için on iki uzun saat beklemek zorundaydım. Dublin geceleri ne kadar tehlikeliyse, gündüzleri de o kadar sakindi. Karanlık ve ışık kendi aralarında bir anlaşma yapmıştı sanki ve gündüzün payına düzen, geceye kargaşa düşmüştü.

Ben geceleri daha çok severim. *Carpe noctem diem*. Benim gündüzlerim ağır aksaktır. Gecelerimse capcanlı.

Sabah ıslak ve sisliydi. Yağmurdan korunmak için başımı eğdim.

Pervane akımını yakalamak üzereydim ki, yukarıdaki ani bir hareket dikkatimi çekti. Durup aşağı yukarı bir iskambil kâğıdı büyüklüğünde, bir cismin aşağı düşüşünü izledim.

İnsanlarla ilgili bir teorim var. Aslında, insanlarla ilgili bir sürü teorim var ama bu hiç değişmez. Biri sana bir şey atarsa, ya onu yakalarsın ya da sinersin. Ben hiçbir zaman sinenlerden olmamıştım. Ama bazen sinmenin daha akıllıca olduğunu acı tecrübeler sonucu öğrenmiştim.

Yine de insan içgüdülerine karşı koyamıyor. Zıplayıp cismi yakaladım.

“Ah!” diye bağırdım sivri kenarları parmaklarıma batınca. Usulca küfrederek kanı kotuma sildim ve dikkatimi cisme verdim.

Boyu on, eni yedi santim ve kalınlığı altı milim kadardı. Yeşil ve siyah tellerle ve Kelt düğümleriyle örülmüştü. Çok güzeldi. Ben sapına kadar İrlandalıyım ve bununla gurur duyuyorum. Ülkemi, atalarımı, mirasımı, dirençli ve mağrur halkımı seviyorum. Elimde tuttuğum güzel bir parçaydı ama işçiliği biraz kabaydı. Bir demirci tarafından dövülmüş gibi. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da neden gökten düştüğüne. Başka bir esrarla karşı karşıyaydım. Metal plakanın arkasını çevirdim.

NE İSTİYORSUN?

Açık yeşil harflerle metale bu soru kazınmıştı. Hemen aklıma bir düzine kadar cevap geldi. Listem bayağı uzundu

doğrusu. Gözlerimi devirip cismi kanalizasyona atıyordum ki, kenarında bir pırıltı gördüm. Kartı daha yakından incelemek için eğildim.

Ve elim yanmış gibi, onu yere attım.

Metale bir büyü kazınmıştı. Rengi belki yarım ton daha koyu bir yeşildi. Normal biri onu asla göremezdi. Yıllar önce, ne zaman büyülü bir şey bulsam, hemen Ryodan'ı suçlardım. Ama Ryodan gitmişti ve sihirlerle bezeli yeni dünyamızda sonsuz seçenek vardı. Başka bir sidhe-kâhin, Enyo daha geçen hafta söylemişti. Kırsal kesimdeki karargâhlara komutanlık eden bazı Fae'lerin aslında Fae olmadığına inanılıyordu. Enyo'nun tedbirli muhbirleri aslında ne olduklarına dair detaylı bilgiler vermekten kaçınmıştı. Ama bu güçlü ve karizmatik varlıkların Gerçek Irk'tan gelmediği ve manastırdakilerin onlara fazla yaklaşmamaları gerektiği konusunda ısrarcıydılar.

Tabii bu uyarı benim merakımı kabartmaktan başka işe yaramamıştı.

Kaldırımdaki metal karta baktım. Amacı neydi? Nasıl bir büyü yapıyordu? Yüksek sesle bir dilekte bulunmadığıma şükrettim. Koruma kalkanlarını seviyorum. Pratik ve anlaşılabilirler. Onları kullanırken genelde seni tufaya düşürmezler. Öte yandan, büyüler aldatıcı ve tehlikelidir. Sağları solları belli olmaz. Özellikle de işin içinde kan varsa.

Parmak uçlarıma baktım. Sonra gözlerim yine karta kaydı.

Üst kenarına kanım bulaşmıştı.

Kahretsin.

Büyünün bir ihtimal henüz harekete geçmediğini ummaktan başka çarem yoktu. Kartı bir daha elime almayacak-

tım. Canavar Rowena bana kan büyüleriyle ilgili yeterince bilgi vermişti. Ama başka birine zarar vermesi olasılığına karşı onu orada öylece bırakamazdım.

Kartı ayağımın ucuyla en yakındaki kanalizasyona doğru ittim. Dublin'in altındaki uçsuz bucaksız ve sulu tünellerde yitip gitmesini izledim. Sonra pervane akımını yakaladığım gibi evin yolunu tuttum.

Shazzy'nin gözlerinde ne fırtınalar kopuyor

“**S** hazam, ne oluyor burada?” Yatak odama girdiğimde, burnumu kırıttırdım. Loş odada bir koku vardı. Hayvanat bahçesi gibi. *Kesif*. Bu kelimeyi hep sevmişimdir. Ama odamın havasını betimlemek için kullanmayı tercih etmem.

Dancer'ın müzik setinin ışığında, Shazam'ı gördüm. Ya genişlemişti. Ya da yanında, yeni yıkadığım bembeyaz yorganımın üzerinde tüylü bir şey vardı. Kuvvetli bir hayvan kokusu yaymasına bakılırsa da, aklıma bir tek seçenek geliyordu. “Kuralları biliyorsun,” dedim sertçe. “Yatağında yemek yiyemezsin.” Nevresim takımımnda kanlı et parçaları görmek istemiyordum. Bu kadarına da hakkım vardı herhalde.

Karanlıktan alaycı sesi geldi. “Yemek yemiyorum. Aklın ancak ona çalışıyor. Ama başka şeyler de yapabiliyorum.”

Gözlerim loş ışığa alışmıştı. Şimdi yanında cansız yatan tüylü hayvanı görebiliyordum. “Artıkları sonraya saklamak gibi mi?” Kılıcımı omzumdan indirip duvara dayadım. Montumun fermuarını indirdim.

“Bu benim eşim,” dedi kibirle.

Siktir. Montumu çıkarırken duraksadım. Hızla düşündüm ve geriye tek bir korkunç fikir kaldı: Çiftleşen bir cehennem kedisiyle aynı yatağı paylaşmak.

Kanlı et parçaları bin kat iyiydi.

Işığı yaktım ve az kalsın gülecektim. Ama çiftleşen bir cehennem kedisiyle alay edecek kadar aptal değildim.

Shazam yatağa serilmiş ve kocaman, tüylü patisini bitkin ve şok içinde bir yaratığın boynuna sıkıca dolamıştı.

Onu ölü sanmakta haklıydım. Yan yatıyor ve sık nefesler alıp veriyordu. Altın rengi, yuvarlak gözlerini boşluğa dikmişti. Burnuyla bıyıklarında köpükler vardı.

Shazam eve bir Pallas kedisi getirmişti!

“Bu, Onimae,” diye tanıttı gururla şişinerek.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. “Shazam, sen akli başında, konuşabilen ve fazlasıyla gelişmiş bir varlıksın. Bu hayvan,” -parmağımla gösterdim- “bir kedi ve dörtte birin kadar bile yok. Bırak şu zavallıyı.” Pallas kedisi fena halde sarsılmış görünüyordu.

“Bana patronluk taslama.”

“Shazam!” diye uyardım. “Bana tabi olmayı kendin kabul ettin. Nerede buldun bu hayvanı? Belki bir eşi vardır. Bir ailesi. Hiç düşündün mü?”

Kıs kıs güldü. “Onları da getirdim, küçük kızıl.”

Silahlarımla bıçaklarımı unutup montumu yere attım. Tahmin etmeliydim. Telaşla etrafa bakındım. Shazam son birkaç aydır belgesel DVD’leriyle kafayı bozmuştu. Gece avlarına tat katacak yeni bir tür arayışına girdiğini sanmıştım. Meğer kendine kız beğeniyormuş. Kırsal alanlarda ve bozkırlarda yaşayan Pallas kedileri, evcil bir kedi büyüklü-

gündeydi. Tombul, tıknaz bir vücutları, çizgili, sık tüyle-ri ve halkalı kuyrukları vardı. Yine burnumu kırıştırdım. Ayrıca alanlarını işaretlemek için bir koku salgılıyorlardı. Bu da odamda zor nefes almamı açıklıyordu. “Kaç tane ve neredeler?”

Kaygısızca omzunu silkti. “Bilmiyorum. Umurumda da değil. Bir tek Onimae’yle ilgileniyorum.”

Çömelip yatağın altına baktım.

Karanlığın arasında bir düzine parlak sarı göz bana bak-tı. Kulaklarını öfkeyle yatırmışlar, dişlerini göstererek tıslı-yorlardı.

Bazen kendimi bir çizgi filmde yaşıyormuşum gibi hisse-diyorum. Yatağımın altında Asya’nın en ücra köşelerinden gelme, altı tane Pallas kedisi vardı. Koro halinde homur-danmaya başladıklarında, kahkahamı zor tuttum. Gülmeye başlarsam ya Shazam’ın duygularını incitecek ya da üze-rindeki otoritemi tamamen kaybedecektim. “Shazam, bu hayvanları derhal aldığın yere bırakacaksın.”

“Hayır.”

Ona tehditkâr bir bakış fırlattım. “Evet.”

“Zorla mı yaptıracaksın?” diye alay etti.

Doğru. Ona zorla hiçbir şey yaptıramazdım. Shazam’la uğraşmak sabır ve zekâ gerektiriyordu. Yerden kalktım. “Onimae en son ne zaman yemek yedi?”

“Benimle çiftleştikten sonra yer,” dedi ukalaca.

“Sana yakın bir zamanda bunu yapacak gibi görünü-yor mu?”

“Sadece güç topluyor.”

“Görmüyor musun, Shazam? Zavallı korkudan ölmek üzere.” İlk hedefim küçük, korkmuş hayvanı elinden al-

maktı. “Yemek yemesi ve su içmesi gerek. Dünya hayvanları uzun süre aç kalamaz. Bırak, ona...” Yatağın altından gelen homurtuyla duraksadım. “Ve diğer misafirlerimize yiyecek bir şeyler getireyim.”

Shazam iki yılı aşkın bir süredir benimle Dublin’deydi. Hayatında büyük değişiklikler olmuştu. Onu Gümüşler’de, başka bir gezegende bulmuştum. Uzun süreli yalnızlığından yarı delirmiş halde, başka bir boyutta yaşıyordu. Türünün son örneğiymiş ve bunun ne kadar yalnız hissettirdiğini tahmin edebiliyordum. Belki de gerçekten bir eşe ihtiyacı vardı. Belki Pallas kedisi zamanla ona alışmıştı. Ben kim oluyordum ki, Shazam’ın bir ailesi olamayacağına karar veriyordum? Bir Dünya hayvanıyla yavruları olabilir miydi? Pallas kedileri bir batında kaç yavru doğuruyordu? Öyle bir durumda yarım düzine Pallas ve cehennem kedisi kırmasıyla ne yapacaktım? Baskı altındayken, Batman özlü sözleriyle düşünürüm. Dünya yanarken, başımı dik tutmamı sağlarlar. Bu kez eski bir *Star Trek* bölümüyle en sevdiğim çizgi kahramanı buluşturdum: *Aman Tanrım, tribble’lar! Başımız belada, Batman*. Taktik değiştirdim. “Sen bebek yapabiliyor musun?”

Bana tuhaf tuhaf baktı. “Çocuk mu? Tabii.”

“Asıl derdin bu mu? Onunla yavruların olsun mu istiyorsun?”

Menekşe rengi gözleri parladı. “Bebek böyle yapılmıyor. Büyüyünce öğrenirsin.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bebeklerin nasıl yapıldığını, beş yaşında, elimde kumandayla bütün gün televizyon seyrederken öğrenmiştim. Ama Shazam’ın bu konudaki fikirlerini duymak istediğimden emin değildim. “Yemek yemez-

se ölebilir.” Önce şoktan gitmezse tabii. “Gidip yemek ve su getireyim.” Kapıdan çıkarken son kez arkama baktım. “Ciddiyim, Shazam. Bırak şunu. Senden korkuyor.”

Burnunu çekti. “Cesaretim karşısında donakaldı.”

“Benim teşhisim, şok kaynaklı katatoni.”

“Mükemmelliğim gözlerini kamaştırdı.”

Buna bütün gece devam edebilirdik. “Patinle yatağa bastırmanın için kıpırdayamıyor,” dedim kuru bir sesle. “Kendinden bu kadar eminsen, onu serbest bırak.”

“Yine de kölem olur,” dedi kendinden emin bir sesle.

Giderken kapıyı kapadım. Düşman bir Pallas kedisi sürüsünün ayak bileklerime saldırması en son istediğim şeydi. Durumu daha da tuhaflaştıracak en az bir düzine senaryo düşünebiliyordum.

Yatak odamda yedi tane Pallas kedisi vardı. Hâlâ inanamıyordum.

Shazam ilk kez eve sıra dışı bir şey getirmiyordu. Ama diğerleri canlı değildi. Onları beslemem gerekmiyordu. Shazam için taze et ve kan bulundursam da, krem rengi halılı, tertemiz odamda vahşi kedi beslemeye niyetim yoktu. Sonra aklıma şu berbat koku geldi. Ya lanet halıyı yok edecektim ya da yeniden taşınmam gerekecekti.

Beslenme alışkanlıklarım yıllar içinde değişmişti. Birçok insanın aksine, yemeklerle duygusal bir bağım yoktu. Ama bana enerji vermeleri için onlara muhtaçtım. Önceliğimi yağ ve protein olarak belirlemiştim. Karbonhidratlar son sıradaydı. Ayrıca uzun uzun yemek pişirmeye vaktim olmadığı için, hızlı çözümler yaratıyordum. Sığınaklarıma konserve ton balığı, konserve hindistancevizi sütü, çikolata ve yüksek karbonhidratlı atıştırmalıklar stoklamıştım.

Yatak odamın kapalı kapısına baktım. Birkaç konserve ton balığı açarken, dayanamayıp güldüm.

Yirmi dakika sonra, Pallas kedileri on dokuz kutu konserve balığı mideye indirmiş ve neredeyse dört litre su içmişti.

Birazdan işemeleri gerekecekti. Ve başka kötü kokulu şeyler yapmaları. Gerçi odam yeterince berbat kokuyordu zaten. Gecelerimi şehrin en pis mahallelerinde geçiriyordum. Dolayısıyla gündüzleri daha temiz ve derli toplu mekânları tercih ediyordum.

Yatağın kadife başlığına yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Shazam şifonyerin üzerine tünemişti. Yatağın altına kaçan eşine ve ailesine baktı. Sonra beni ateş püsküren gözlerle süzdü.

Sessizce bekledim. Bazı şeyleri kendisinin anlamasına fırsat tanıdığım da tartışmalarımız daha çabuk sonlanıyordu.

“Yanlış bir şey yapmadım,” diye sızlandı. “Sen gidince sıkılıyorum.”

“Öyleyse benimle gel. Eskiden birlikte takılırdık.”

“Bir şeyi özlüyorum, Yi-yi.”

Ah, dostum. Ben de. Hem de birçok şeyi. “Nedir?” diye sordum usulca.

“Bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum.” Gözleri yaşlarla doldu.

Yatağın altından tırmık sesleri geldi. Galiba tuvaletlerini yapmaya hazırlanıyorlardı.

“Onları geri götür, Shazam. Söz, bir yolunu bulacağız. Yalnız kalmanı ben de istemiyorum. Bir eş istiyorsan

buluruz. Ama vahşi bir hayvanla yavrularını kaçıırıp onlar üzerinde hak iddia edemezsin. Acele etmemeli, ona seni tanıması için zaman vermelisin. Öbür türlü zorla sahiplenmek olur. Canlılara eşya gibi davranamazsın. Sırf istiyorsun diye onları alamazsın.” Sevgili dostuma bizim aramızda yaşamayı öğretmek benim görevimdi. Sorumluluğumu da bayağı ciddiye alıyordum. Kuralları esnetmiyor ve onlara uymasını bekliyordum. Kuralların neden önemli olduğunu anlamasına yardım ediyordum.

Shazam kederle başını eğdi. “Bu kız... konuşamıyor, Hatta doğru dürüst düşünemiyor bile. Dünyanın kafesinden ya da bu odadan daha büyük olduğunu bilmiyor. Yıldızları hiç görmedi. Vahşi gezegenlerde avlanmadı. Onu korkutan ben değilim. Her şeyden korkuyor.” Patileriyle gözlerini kapadı.

“O senin dengin değil, Shazam. Asla da olamaz.”

“Evet, değil.”

Hafifçe gülümsedim. Son yıllarda, birkaç kez birileriyle çıkmayı denemiştım. Ama her seferinde, kendimi daha da yalnız hissetmişim. Birinden büyülenmenin aşkla ilgisi yoktu. Üzerimde durduğum kürsü ise benim için fazlasıyla sert ve rahatsızdı. Bazılarının bir evi, aileleri ve arkadaşları olurdu. Bazıları da kendini bir kürsüde diğerlerine tepeden bakarken bulurdu. İşin tuhafı, kürsüdekiler bir ailenin ve normalliğin özlemini çekerken, ötekiler de bir kürsünün şan ve şöhretine hasret yaşırdı. Şarkı’nın sihri sidhe-kâhin yeteneklerimi artırmıştı. Fiziksel olarak o kadar güçlüydüm ki, kendimi sürekli baskılamak zorunda kalıyordum. Seks sırasında gevşemek benim için imkânsızdı. Ryodan’ın kum torbalarını yumruklarken daha çok rahatlıyordum.

“Onu geri götüreceksin misin? *Onları*,” diye ekledim. Dengesiz dostumla her zaman kesin konuşmalıyım.

İç çekti. “Evet, Yi-yi.” Başını kaldırdı. Menekşe gözlerini kısıp soğuk ve siyah sol elime baktı. “Yine olmuş.”

“Biliyorum.”

“Büyümüş,” dedi endişeyle. “Acıyor mu?”

“Hayır, iyiyim.”

Beni dikkatle süzdü. Sonra vücudu kayboldu ve sadece kafası kaldı. İri gözleri sevgiyle parlıyordu.

Gülümsedim. “Ben de seni görüyorum, Shazam.”

Vücutsuz kafasını salladı. “Avlandıktan sonra döneceğim, Yi-yi.” Ve kayboldu.

Dizlerimin üzerine çöküp yatağın altına baktım. Pallas kedilerinin teker teker kaybolmasını izlerken rahat bir nefes aldım.

Shazam’ın yokluğundan faydalanarak sıcak suyun altında dakikalarca durdum. Bacaklarıma jilet yaparken sol elimi düşündüm. Siyah leke dirseğimin iç kısmına kadar gerilemişti. Elim, hatta tırnaklarım bile hâlâ siyahtı ama parmaklarım eskisi kadar soğuk değildi.

Bunun neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de öylesine bir şeydi. Bazen tehlikeli bir durumun ortasında elim simsiyah oluyordu. Bunun dışında, onu bir tehditle bağdaştıramıyordum. Her defasında, ardında tuhaf bir sersemlik hissi bırakıyordu. Yemek yemenin işe yaradığını keşfetmiştim. Karnımı doyurduğumda gücümü daha hızlı topluyordum.

Sıcak suyun altında parmaklarını açıp kapadım. Canım acımadı. Tırnaklarımın altına saplanan sancıdan sonra hiç-

bir şey hissetmemiştim. Mezarlıktaki tayflar elimden korkmuştu. Neden acaba?

Avcı yıllar önceki o gece bana ne yapmıştı?

Senelerdir semalarımızda kanatlı, dev yaratıklar görünmüyordu. Yine de yollarını gözlüyor ve bekliyordum. Onlara bazı sorularım vardı zira.

Manastırın geniş kütüphanesinde Avcılar'a dair bir bilgiye rastlamamıştım. Ama hâlâ araştırma yapabileceğim sınırsız kaynak vardı. Yavaş gidiyordum. Sidhe-kâhin yeteneklerimle parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Her gün saatlerce okuyor, eski yazmaları ve kitapları inceleyenlerle vakit geçiriyordum. Bir elektronik kütüphane yaratmaya çalışıyorlardı. Aslında bu işi uzun zaman önce yapmalıydılar. Ama eski müdire sırlarımızı paylaşmaktansa çürütmelerine izin vermeye daha meyilliydi.

Suyu kapadım. Bir havluya sarınıp başıma da bir tane sardım. Uzun, kızıl buklelerimdeki düğümleri açarken, düşüncelerim Shazam'a kaydı.

Son zamanlarda farklıydı. Parlak zekâsını konuşturduğu anlar azalıp öfke nöbetleri çoğalmıştı. Onun için endişeleniyordum. Geri döndüğünde, onunla uzun bir konuşma yapacaktım. Bu kasvetli ruh halinden bir an önce çıkmalıydı. Acil bir durum çıktığında onu da yanımda götürecektim. Son birkaç aydır ben devriye gezerken evde yalnız kalmasına izin vermemeliydim. Yaklaşık yedi yıldır birlikteydik. Olean'daki gibi yalnız ve görünmez olmanın onun en büyük kâbusu olduğunu biliyordum.

Buklelerimin kontrolden çıkmasını engellemek için kafama besleyici saç yağı sürdüm. Altıma soluk renkli, yırtık bir kot çekip Dancer'ın eski tişörtlerinden birini üzerime

geçirdim. Beyazdı ve önünde ÜSTEL FONKSİYONUN LANET YATAY ASİMPOTOTU! yazıyordu. Onun kıyafetlerini giydiğimde bir parçası benimleymiş gibi hissediyordum. Gerçi şimdiki hayatım pek hoşuna gitmezdi sanırım. Son zamanlarda, yaşantım belirli bir rutine oturmuştu. Destansı maceralar geçmişte kalmış, Fae savaşları yasaklanmıştı.

İç çekerek kılıcımın durduğu rafa uzandım. Onu gerçek işlevi için kullanmam yasaktı.

Kılıcımı severim. Onu okşamak beni yatıştırır. Sert, soğuk ve genelde kanlıdır. Tıpkı benim gibi. Düz tarafı aşağı doğru kalınlaşır. Diğer bıçak sap hariç seksen yedi santim. Ama savaşta boyu uzayıp kısalır. Dancer neden yapıldığını hiçbir zaman anlayamadı ama hem tuhaf bir şekilde hafif, hem de bayağı ağır. Ayrıca jilet gibi keskin ve fazlasıyla sağlam olduğunu söylememe gerek yok herhalde?

Bıçak kaymaktaşı rengi ışıltılar saçsa da, sapında abanoz ve fildişi metaller sık bir örgüyle iç içe geçiyor. Muhafazası gece yarısı kadar siyah ve elime doğru açılan dar kanatları andırıyor. Topuzu muhafazayla aynı obsidyen metalden yapılmış. Bıçağın iki tarafında da yıllarca boşuna çözmeye çalıştığım karmaşık semboller var. Ama genelde hızla hareket ettikleri için ne olduklarını anlayamıyorum. Savaşırken, kılıcım parlaklığıyla göz kamaştırır ve o tuhaf semboller şimdiye kadar birçok kurbanımın etini dağladı.

En önemlisi de, onu elimde tutmak harika bir his. Sanki bana özel yapılmış gibi. Ve bir gün onu yeniden kullanacağımı biliyorum.

Yatak odasına geçtim.

Kılıcın sapını tutan parmaklarım soğuk metale yapıştı.

Yatağımda bir adam oturuyordu.

Fae değildi.

Ama onlarca bubi tuzağımdan geçebildiğine göre, bir insan da değildi.

“**L**oki'nin topları aşkına,” dedi adam kafasını sallayarak. “Hiç de umduğum gibi değilsin.”

Beklentiler kavrayış yeteneğinizi kısıtlar. Dolayısıyla onları birkaç taneyle sınırlı tutuyorum. Kapı koluna yaslanıp onu baştan aşağı süzdüm.

O da beni inceliyordu. Çıplak ayaklarımı, kotumun yırtık dizlerini, makyajsız yüzümü ve ıslak saçlarımı. Bakışları bir anlığına sol elime kaydı. Gözleri belli belirsiz parladı. “Daha çocuksun. Bir peri kılıcı senin gibi birinin eline nasıl geçti?”

Bu yılın 12 Şubat'ında kendime bir yaş belirlemiştim. Artık yirmi birle yirmi üç arasında bir yerde değildim. Ortadaki sayıyı seçmiştim. Yirmi ikiyi. Makyajsız daha genç görüldüğümü biliyordum. Aslında işime geliyordu. Yabancılar beni hafife alıyordu.

Omzumu silkmekle yetindim.

“Ver şunu da gideyim,” dedi yataktan kalkıp elini uzatarak. Kılıcıma sahiplenici bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi. “Zamanım az ve yapacak çok iş var.”

Güldüm. “Hiç sanmıyorum.” Boyu benden kısaydı ama sağlam birine benziyordu. Yeşil bir tişört, siyah kot ve bot giymişti. Siyah, dalgalı saçlarını arkaya doğru taramıştı. Yüzü ince ve alnı genişti. Gözleri neredeyse benimkiler kadar yeşildi ve içlerinde kehribar rengi menevişler oynayıyordu. Beni alaycı bakışlarla süzdü. Gördüğüm kadarıyla silahsızdı.

“Bir anlaşma yaptık ve ona uyacaksın.”

“Ben seninle anlaşma falan yapmadım.”

Bir sıçrayışta aramızdaki mesafeyi kapadı. “Bal gibi de yaptın.” Elimini yakalayıp dudaklarına götürdü. Onu öperken parmaklarımın üzerinden bana baktı.

Doğru ya. Siyah ve yeşil giysileri onun kartvizitiydi. Saçları ve gözleri de siyah ve yeşildi. İnsanlara neler oluyordu? Artık kimse normal değil miydi? Bu renkler yeni moda mıydı? “Beni aldattın,” dedim. “Kartın kenarları elimi kesti.”

“Ama onu yakalayan sendin,” dedi. “Hiç dokunmaya bilirdin. Bana kanını sundun ve bir dilekte bulundun. Ben de yerine getirdim. Şimdi bana borçlusun.”

“Hiçbir şey dilemedim. Ayrıca kanımı zorla aldın. Hileyle.”

Yeşil gözlerinde kurnaz pırıltılar oynayıyordu. “Eh, o kadar eğlencesi olsun. Hem kan kandır. Nasıl elde ettiğinin önemi yok.” Alayla gülümsedi.

“O bir tuzaktı. İnsanlara zorla büyü yapamazsın.”

Ellerini çenesinin altında kavuşturup tısladı. “Ah, lütfen. Bütün tarihiniz nahoş anlaşmalar yapmaları için kandırılan ve bunların sonuçlarına katlanmak zorunda kalan, aptal insanlarla dolu değilmiş gibi konuşma.” Elini bur-

numun altına sokup parmaklarını şaklattı. “Uyan çocuk. Kulaklarını dört aç ve beni dinle. Aptallar kanar. Onların olayı bu.”

“Ben çocuk da değilim, aptal da,” diye homurdandım.

“Benim standartlarıma göre öylesin. Attığım kartı tutmak zorunda değildin. Sana bir seçenek sundum. Ama kartı yakaladın. Şimdi bedelini öde. Kılıç artık benim.”

“Bir dilek tutmadım. Dolayısıyla sen de onu gerçekleştirmedin. Kılıcımı vermem.”

Neşeyle zıplayıp kendi etrafında dönerek dans etti. Havada topuklarını tokuşturmasını bekledim ama yapmadı. Sonra yine bana döndü ve kendi kendini alkışladı. “İşte en, en, en, *en* güzel kısmı başlıyor,” diye şakıdı gözleri parlayarak. “Dileğini yerine getirdim. Ama sen henüz bunu bilmiyorsun.”

Eyvah. Bakın, bu iyi bir haber değildi işte. Kartını okumaya çalışırken, aklıma hangi isteğim gelmişti acaba? Ve onu ne şekilde gerçekleştirmeyi uygun bulmuştu? Tarih deliren cin ve tavşan ayağı hikâyeleriyle doluydu. Asla istediğinizi alamazsınız. Her zaman payınıza şu kartvizit kadar keskin kenarlı bir versiyonu düşer. Ya bana zarar verecek bir şey yapmıştı ya da kendi çıkarına olacak. Belki ikisi birden.

Yine de ona kılıcımı vermeyecektim. Onu zorla alması gerekecekti. Yerse.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Ah, tabii ki alabilirim,” dedi.

Kıpırdamadan gözlerinin içine baktım. Şen şakrak maskesinin ardında soğuk ve kadim bir gaddarlık yatıyordu. Onu hafife almıştım. İnsanların beni daha genç sanması

nasıl işime geliyorsa, o da aynı sebepten sahte bir neşe takınıyordu. “Kimsin sen?”

“Önce sen söyle,” diye mırıldandı.

Düşmanımı tanımak için küçük bir bedeldi. “Dani O’Malley.”

Gözleri sevinçle parladı. “Bana AOZ diyebilirsin. A, O ve Z. Hepsi büyük harfle.”

“Anladım. A sessiz,” diye alay ettim. Onu A’nın sonuna h ekleyerek, iç çeker gibi telaffuz etmişti. “Nesin sen?”

Uzun parmağını ince burnunun kenarına dayadı. “Buraya ait biriyim,” dedi sonunda. Yüzü allak bullak oldu ve dönüşmeye başladı. Hatları keskinleşti. Cildi soldu. Gözleri kısıldı ve deminki oyunbazlığından eser kalmadı. Nefesini yüzüme üflediğinde, toprak, kan ve kemik kokusu aldım. “Bizim olanı kendilerinin sanan, hem de bu yanlışta iki kere düşen hain perilerin aksine. Şimdi bana kılıcı ver, çocuğum.”

Bu emir kafamın ve uzuvlarımın içinde yankılandı. Ryodan’ın bir keresinde yaptığı şeye benziyordu. Gerçi karnım açken beni bir şeker yemeye zorlamıştı o kadar. Benden en değerli hazinemi istememişti. Ona doğru uzanan elime dehşetle baktım. Görünüşe bakılırsa, büyü de onunla aynı fikirdeydi. Bir anlaşma yapmıştık ve ona uymak zorundaydım. Gücü beni kapana kısırmıştı.

“Dur!” diye gürledi otoriter bir ses. Kılıcı tutan elim donup kaldı.

AOZ tıslayarak arkasını döndü. “Git buradan, peri!”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Müfettiş Jayne odama ısınlanmıştı ve yatağımın karşısında duruyordu. Gaga burnunu kırıştırdı. “Azizler adına, bu koku da ne, Dani?”

Göz temasından kaçınarak omuz silktim. Bir peri prensinin gözlerinin içine bakmak hiçbir zaman akıllıca değildir. Önce gözleriniz kanar. İnsanlıktan uzak, ürkütücü bakışlarına uzun süre karşılık vererseniz, beyninizde bir kan pıhtısı oluştuğunu söylerler. Bu teoriyi hiçbir zaman test etmedim. Beynim en etkili silahım zira. "Hiç sorma." Müfettişi yıllardır görmemiştim. Bir periye dönüştüğünden beri. Az kalsın onu tanımayacaktım. Dublin polis teşkilatı eski Garda'nın komutanı, bir zamanlar Liam Neeson'a benzeyen heybetli bir adamdı.

Ama tamamen değişmişti. Daha ilk bakışta bu dünyadan olmadığı anlaşıyordu. Boyu daha da uzamıştı. Gözleri fırtına bulutlarının rengindeydi. Saçları hızla akan nehirlerin yüzeyinde oynayan güneş ışığı kadar parlaktı. Vücudu tüm Işık Sarayı mensupları gibi, dimdik, sağlam ve kaslıydı. Çiçek yapraklarının üzerine düşen sabah çiysi gibi kokuyordu. İlkbaharda botlarımın altında ezilen çimenler gibi. Uzun bir kıştan sonra uyanan bereketli topraklar gibi. Bütünüyle adeta duyumsal bir şölendi. İnsanlığının bütün kusurları kaybolmuştu.

Mac bu tür bir değişime uğramamıştı. Saçlarının rengi açılmış ve uzamışlardı. Ama Mac bizim gibi insan kalmıştı. Peri prensini dikkatle süzerek bizim ırktan geldiğine dair bir iz aradım ama bulamadım. Müfettiş Jayne tepeden tırnağa bir Fae'ydi.

Kılıcımı sadece birkaç santim indirebildim. Yine de hazırdım. Bu odada kendim dışında güvendiğim kimse yoktu.

Jayne müfettişken bir keresinde beni çöp yığınlarıyla dolu bir sokakta can çekişirken bırakıp gitmişti. Şimdi sırf

beni kurtarmak için buraya ışınladığına inanacak değildim. Gözlerimi kısıp AOZ'ye baktım. Sohbetimiz sırasında bazı çıkarımlar yapmıştım. Fae ya da insan değildi. Ama toprak, kan ve kemik kokan, sihirli bir varlıktı.

Yatak odamda bir eski dünya tanrısı vardı ve bana büyü yapmıştı.

Şimdi başıma bir de peri prensi çıkmıştı. Neyse ki şu anda konuşmuyordu ama ne kadar süre sessiz kalacağı meçhuldü.

AOZ, Jayne'i ve belli ki bütün Fae ırkını küçümsüyordu.

Onun sırtına bakarak konuştum. "Kılıcımı peri öldürmek için mi istiyorsun?"

Bana döndüğünde yeşil gözleri ateş püskürüyordu. "Biz öleceğimize onlar ölsün. Ver şu kılıcı, aptal!"

Elim iradem dışında ona uzandı.

"Dani, yapma," diye mırıldandı Jayne.

Elim yine düştü.

Tam ondan hoşlanmaya başladığımı düşünüyordum ki, otoriter bir sesle ekledi. "Kılıcı bana vereceksin."

Elim havaya kalktı ve hain ayaklarım ona doğru yürümeye başladı.

Kahrolası bir kuklaya dönüşmüştüm. Bütün vücudum öfkeyle yanıyordu. Benden çalmaya çalıştıkları silahla ikisini de gebertmek istiyordum.

AOZ aç gözlerini kılıcıma dikti. "İlk büyüü ben yaptım. Kılıcı bana vereceksin, çocuğum. Yoksa boktan dünyanı dümdüz ederim."

Elim hangi emri uygulayacağına karar veremediği için ortada asılı kaldı. Solumda büyü, sağımda büyük bir güç vardı. Beni paylaşamadıkları süre uzadıkça ne olacaktı?

Siyah parmaklarımla kılıcın kabzasını kavradım ve ellerimi kavuşturdum.

Jayne'in gözleri bir an ellerime, sonra yüzüme kaydı.

Hâlâ irademe hükmediyordu. AOZ de öyle. Kadim güçlerinin çarpıştığını hissedebiliyordum. İkisi de konuşmasa da, elimi kendi taraflarına çekmeye çalışıyorlardı. Kafamın içinde müthiş bir baskı vardı. Dolayısıyla beynimin büyük bir kısmını kutularımdan birine tıkıp dışımı sıktım. Zihnimi bedenimin acısından ayıştırmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Bambaşka türde iki güç etimin üzerinde dolanıyor, etrafımı sarıyor ve bana hükmetmeye çalışıyordu. Biri parlaktı ve yazı anımsatıyordu. Diğer karanlık ve topraksıydı. İki ayrı türde ilkel sanat ellerimde buluştu. Belki içinde Avcı'nın kadim gücünden de bir şeyler vardı. Su ve yağ kadar kötü bir karışımdı.

Her geçen an, bu büyüler girdabı daha da büyüyor ve giderek daha da bulanıyordu. Sonunda, güç ellerimde patladı ve onlara çarptı. Jayne irkilerek kükrerken, AOZ çılgınlıklar atarak suratını tırmaladı.

Sonra ikisi de bana tısladı.

Omzumu silkip parmaklarımı oynattım. Nihayet onları kontrol edebiliyordum. "Asla bir kadının kılıcını elinden almaya çalışmayın."

"Dani, o silah sandığından daha tehlikeli," dedi Jayne sertçe. "Sadece bir Fae böyle bir güçle başa çıkabilir."

AOZ alayla homurdandı. "Sen ona kulak asma. Periler yalancıdır."

"Tanrılar değil mi?" diye sordum alayla.

Gözlerini kısıp beni dikkatle süzdü. "Sandığım kadar aptal değil misin acaba?"

“İkiniz de kılıcımdan uzak durun.”

“Eline ne oldu, Dani?” diye sordu Jayne.

AOZ yine gözlerini kıstı. “Evet, ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. Soru cevaplamaktan sıkılmıştı. Bazı teorilerim vardı ve cevaplar istiyordum. “Durun, tahmin edeyim. Tanrılar geri döndü. Şarkı onları uyandırdı. Uzun zaman önce, Fae’yle savaştınız. Şimdi yine aynısını yapmak istiyorsunuz. Bunun için de, kılıcıma ihtiyacınız var.”

“Çoğu doğru,” dedi Jayne ruhsuz bir sesle.

“Bunu ne zamandır biliyorsun? Bize neden söylemedin?”

“Daha yeni öğrendim,” diye diklendi. “Bir süre saklanıp güç toplamışlar. Daha yeni yeni kendilerini göstermeye başladılar.”

“Bize yaptıklarınız yüzünden güçsüzdük!” diye çemkir-di AOZ ve bana dönüp tısladı: “Savaşı biz başlatmadık. Irkınızı bize karşı kışkırtarak bunu onlar yaptı. İnsan ırkı eskiden bize dua ederdi. Biz de isteklerini dinlerdik. Size iyi davranırdık. Bir zamanlar.”

“Kılıcıma dokunursan seni öldürürüm.”

“Bir tek ben değilim ki. Diğerleri sana benim kadar iyi davranmayacak. Bilhassa *onun*, kılıcının peşine düşmesini istemezsin. Senden tek alacağı silahın olmaz. Kendine bir iyilik yap ve onu bana teslim et. O geldiğinde, cehennem neymiş görürsün.”

Onu soğuk bakışlarla süzdüm. “Cehennemden korkmuyorum. Bir zamanlar orada yaşıyordum. Geri dönmek zorunda kalırsam o kapılardan kanımda yanan ateşle geçerim. Ve kimseyi sağ koymam.”

Bunları bütün samimiyetimle söylüyordum. Ben korku nedir bilmem. İçimde büyük bir öfke var. Eşitsizlikler ve adaletsizlikler yüreğimi için için yakar ve beni öyle bir tüketir ki, ne can acımı dert ederim ne de ölmeyi. Bazen bir uçurumun kıyısında dolanıyormuşum gibi hissediyorum. Bir adım daha atarsam bambaşka bir varlığa dönüşecekmişim gibi geliyor.

AOZ öfkeyle tısladı. “Öyleyse sana iyi şanslar dilerim. Onun cehennemi hayal bile edemeyeceğin bir yer. Sonsuz. Kaçışı yok.”

“Ya da,” dedim sahte bir şirinlikle. “Kılıcımı Jayne’e veriririm ve bir prensle uğraşmak zorunda kalırsınız. Ama bir dakika. Perilerle savaşınız hüsrarla sonuçlandı ki, ırkınız dünya üzerinden silindi. Belki de Jayne’in tarafını tutmam daha doğru olur.”

“Evet, Dani,” dedi Jayne usulca.

“İnsan ırkının perilere hesap vermek isteyeceğinden eminsin yani?” diye tısladı AOZ. “Biz size yol gösterdik. Bize ihanet edene dek size sırt çevirmedi.”

“Ben insan ırkının kimseye hesap vermemesinden yanayım. Hiçbirinize ihtiyacımız yok. Sizi istemiyoruz. Burada insanlara hükmetmek için güç kavgası yapan iki yabancı türün ortasında dikiliyorum ve...”

“Biz yabancı değiliz,” diye kükredi AOZ. “Bir zamanlar dünyada yaşıyorduk.” Aynı anda, Jayne de atıldı. “Dani, bu doğru değil. Sen de biliyorsun. Eskiden bir insandım. Hâlâ ırkınızın umutlarını ve korkularını paylaşıyorum. Eski önceliklerim değişmedi.”

“Sen Fae’sin,” dedi AOZ. “Hiçbir şey hissedemezsin. Bu dünyaya ait değilsin.”

“Burası bizim dünyamız,” dedim buz gibi bir sesle. “Ve bildiğim kadarıyla, ikiniz de buraya ait değilsiniz. Bir zamanlar insan olman umurumda değil, Jayne. Artık değilsin.”

“Dani, kılıcı kraliçeye götüreceğim.”

“Kusura bakma ama sana güvenmiyorum. Kılıç bende kalacak. Ya da...” Mac’i yeniden görmeye can atıyordum. “Kraliçeyi bana getirirsin. Belki o zaman kılıcı size vermeyi düşünebilirim.” Jayne iyi bir adam sayılırdı. Ama önemli bir kusuru vardı. Daha doğrusu, iki tane. Birincisi, şimdi bir peri prensiydi. Ve ikincisi, bir keresinde, kamu yararı için kılıcımı alma dürtüsüne karşı koyamamıştı. İçinde *kamu* ya da *halk* kelimelerinin geçtiği cümlelere her zaman şüpheyle yaklaşırdım. Kamu yararı, halkın iyiliği, halk sağlığı. Altılarının bir türlü doldurulamadığına inanırdım zira. Siyasetçiler ve krallar bir takım kararlar alır ve krallar savaşa girdiğinde hep halk ölür.

“Görüyorum ki bir açmaza girdik,” dedi AOZ kadife gibi ama kötülük akan bir sesle. “İkimizin de uykuya ihtiyacı yok. Ama senin var.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu bir zaman meselesi ve ikimizin de sınırsız vakti var. Yorulduğun anda birimiz kılıcı alacak. Ya da bu seçimi sen yap.”

Jayne’e baktım ve o kadar uzun beklemek istemediğini hemen anladım. Şimdiden değişiyordu. Artık gücünü gizlemiyordu. Beni kandırmak için taktığı cazibe büyüsü maskesi yavaş yavaş düşüyordu. Gözlerimin önünde bir Mevsimler Sarayı prensinin akıl uyuşturan güzelliğine ve dehşetine bürünüyordu.

Elimde olmadan ürperdim. Peri prenslerinin cinsel cazibesi insanların dayanma sınırının çok üzerindeydi.

Tutkularımızı azaltabilir, çoğaltabilir, onlarla beslenebilir ya da onları bize karşı kullanabilirler. Bizim gücümüz bununla baş edemez. Bir kadını kendi zihninin içinde kül edip gönüllü bir köleye dönüştürebilirler.

Kılıçla Jayne'e saldırabilirdim. Ama dediğim gibi, maskesi düşüyordu. Ona doğru bir hamle yaptığım anda bana bütün gücüyle karşılık verecekti. Bomboş bir kafayla yere serilecektim.

“Yapamazsın,” dedim buzdan bir kararlılıkla.

“Üzgünüm Dani. Ama kılıcın onların eline geçmesine izin veremem. Bunu şahsi alma.”

Aynısını o pis sokakta beni ölüme terk ettiğinde de söylemişti. “Düzelتيyorum,” diye homurdandım. “Birine bir şey yaptığında bu tamamen şahsidir.” Zihnimi kontrol etmeyi bırakıp pervane akımını yakaladım.

Hiçbir şey olmadı.

İç çektim. Abarulı duygular ve aşırı uyarılma sidhe-kâhin yeteneklerimi köreltebiliyordu ve bu genelde en kötü zamanlarda oluyordu. Uç noktalardaki duygu yoğunlukları üzerinde çalışıyordum ve ilerleme kaydetmiştim. Ama diğer sorunu halletmek o kadar kolay değildi. Öncelikle uyarılmalıydım ve bu uzun bir süredir olmamıştı. Hızla başka bir seçenek aradım.

“Kılıcı ver,” diye emretti AOZ. “Periyi onunla öldüreceğim. Fae sadece kölelerin yaşamasına izin verir. Onlara tapınmamızı beklerler. Ama biz onların esiri olmayacağız.”

Jayne'in sihri yavaşça kaymaya devam ediyordu. Hâlâ kılıcı ona kendi irademle verebilirdim. Kabzayı sıkıca kavrayan ellerime baktım. Jayne'in insanüstü cazibesi zihnimin sınırlarında geziniyor ve içeri sızacak zayıf bir nokta

arıyordu. Şimdilik bana mümkün olduğunca az zarar vermeye çalışıyordu.

Dişlerim takırdamaya başladı. “Ciiiddiii ciiiddi zihhni-mi parrırçalayacak mıııı?” *Kraliçen buna ne der?* diye sordum gözlerimle. Bakışlarımız kilitlendiğinde gözlerimden yaşlar boşaldı. Bir aynaya ihtiyacım yoktu. Kanlı gözyaşları döktüğümü biliyordum.

“Ah, Dani,” dedi üzüntüyle. “Muhtemelen beni öldürecek. Ama en azından, kılıca sahip olacak. Irkımızı ve sizinkini bu kemirgenlerden korumak için can vermeye hazırım.”

Irkımızı ve sizinkini, demişti. Biliyordum. Tüm sadakati perilereydi. Gözlerimi yumdum. Zihnimi zorlayan zalim güç çarklarına karşı koymak için dişlerimi sıktım. Gençken, bir peri prensinin baskısını iki kez tecrübe etmiştim. Ve hâlâ aklım başımdaydı. Üstelik şimdi daha yaşlı ve zekiydim.

Elimin içindeki buza odaklandım. Onu bütün vücuduma yayılmaya davet ettim. Neyi kucakladığım hakkında hiçbir fikrim olmadan, damarlarımda dolaşmasına izin verdim. Canınız, akıl sağlığınız ve ırkınız için savaşıyorsanız, her yol mubahtır.

Birden bütün vücuduma iğneler batmaya başladı. Uzuvarım derin ve uzun bir uykudan uyanmış gibi müt-hiş bir canlılıkla titreşiyordu. Tenim soğudu. Kemiklerime kadar dondum. Kendimi tuhaf bir şekilde kıvrak ve esnek hissediyordum. Bütün kanım beynime üşüştü. Kafatasımın sınırlarını deldi ve Avcı'nın derimin altına sızdırdığı şey tüm bunlara karşılık verdi.

Yayılmaya başladı.

Ve genişlemeye.

Başım dönüyordu. Gözlerimin ardında yıldızlar patlar-ken sendeledim. Bir an önümde uzanan havada uçsuz bu-caksız, sisli bir gece manzarası belirdi. Sonra görüntü kay-boldu ve kafamın içi uzayın en ücra köşeleri gibi sakinleşti.

Bunları analiz edecek vaktim yoktu. Hiçbir şey düşün-medim. Sadece gözlerimi açtım ve sol elimi Jayne'e doğru savurdum.

Prens son anda ışınlandı ve az önce dikildiği yerde açık mavi bir şimşek çaktı. Öfkeyle çıtırdayan enerji odanın gü-ney duvarını patlattı. Alçı, tuğla ve tahta parçaları etrafa saçıldı. Duvarda kocaman bir delik açıldı.

Şifonyerim bir an kenarda asılı kaldı. Sonra dört kat aşı-ğıdaki sokağa çakıldı.

Öfkeyle tıslayarak AOZ'ye döndüm.

Anında çözüldü ve yeşil, bulanık bir sis bulutu halinde odadan dışarı sızdı.

Bir an durup nefesimin düzene girmesini bekledim. Kolumdan yayılan enerji usulca söndü. Bacaklarım tutmu-yor, ellerim titriyordu.

Kalkanlarım eski tanrıyla Fae'yi engelleyememişti. Sonunda Chester's'ın süper korunaklı katmanlarındaki bir konutta yaşamak zorunda kalabilirdim ama bunu istemi-yordum. Gerçi tanrılara karşı onlar da bir işe yarar mıydı bilmiyordum.

Tişörtün kolunu sıvayıp koluma baktım. Omzuma ka-dar simsiyahtı. İncecik, siyah damarlar sol köprücük kemi-ğime doğru yayılmıştı.

Pencereden çatıların ötesinde uzanan soluk sabah gök-yüzüne ve gri okyanustaki beyaz köpüklü dalgalara baktım.

Sağanak başlamıştı. Sert bir rüzgârla içeri dolan yağmur damlaları beyaz yorganımı ıslattı.

Gözlerimi devirdim. Yatak odam son birkaç saattir cehennemim ta kendisine sahne olmuştu.

Ama her yağmur bulutunda bir umut ışığı vardır.

En azından oda eskisi kadar kötü kokmuyordu.

KATİL

*D*okuz yaşındayken Rowena bana şehrimize sızan tehlikeli bir Fae kastından söz etti. İnce, uzun, yarı saydam ve çok güzellerdi. Saçları bir örümcek ağı bulutu gibi, yüz hatları narin mi narindi. Bir insanın içine girip uzuvlarını ve hayatlarını tamamen ele geçirebiliyorlardı.

İnsan derisine büründüklerinde, sidhe-kâhinler artık onları ayırt edemiyordu. Bu şekilde gizlenerek rahatça ırkımızdan besleniyorlardı.

Rowena düzenimiz için en büyük tehlikenin onlar olduğunu söylemişti fısıldayarak. Her an manastırdaki kâhinleri ele geçirebilirlerdi. Hatta şimdiden içeri sızdıklarını itiraf etmişti.

Ama, yaşlı kaltak için daima bir “ama” vardı, sidhe-kâhinlerin Yüce Sahibesi olarak özel bir tılsım sayesinde, sadece o, bir insanın içindeki hayat hırsızı Faeyi görebiliyordu.

Dokuz yaşındayken her şeye inanabilirdim. Kafesimin dışındaki dünyanın televizyondaki dünyam gibi, süper kahramanlar ve kötü adamlarla dolu olduğunu umuyordum.

Rowena neredeyse bir yıl boyunca, manastırın koridorlarında kızları incelerken beni yanında dolaştırdı. Onunla sokak sokak dolanıp aşağılık katilleri avladık. Beni gizli bir görev için seçilen özel insanlar olduğumuza inandırdı.

Nedense bende asla çalışmayan tılsımla Kısaçlar denen hayat hırsızlarını tespit ettiğinde, manastırdaki ofisine dönerdik. Işık Kılıcı'nı şaşısalı bir merasimle avuçlarıma bırakır ve benden düzenimizi, hatta dünyamızı kurtarmamı isterdi.

Bana kılıcı kullanmayı o öğretti. Öldürücü darbeyi nasıl indireceğimi. Kılıç kuşansa bile, kimse bir çocuktan şüphelenmez. Çoğu onu oyuncak sanır. Görevimi yerine getirmek için asla fazla çaba göstermem gerekmedi. Kurbanıma kolayca yaklaştım. Büyükler kayıp ve ağlayan çocuklara dayanamaz.

Dünyayı kurtarmak için gerekeni yap. Hiçbir hile dünyadaki adaletsizliklerin önüne geçemezdi. Sorunu kökünden çözmeliydik.

Meğer Rowena alçakların en alçağıymış.

Kısaçlar gerçekten var ama nadiren rastlanıyorlar.

Bu bakımdan yalan söylemiyordum.

Ama onları ayırt etmeni sağlayacak bir tılsım yok.

O yıl, yirmi üç tane can aldım ve nedenini hâlâ bilmiyorum. Anneler, babalar, oğlanlar ve kızlar. Aileleri parçaladım. Hayatlarını mahvettim. Belki şu veya bu şekilde Rowena'nın işlerine taş koyuyorlardı. Belki biri postanede ona yan bakmıştı. Ama hiçbiri Fae tarafından ele geçirilmemişti. Sonradan bulduğum ve hep kendini övdüğü günlüklerinden birinde, Rowena şöyle yazmıştı: "Çocuk bana özel olarak gönderildi. Bana yapılan yanlışların hesabını sormam için. Onu bir şeyyar satıcıdan aldığım ucuz bir oyuncakla kandırıyorum."

Neden vazgeçtiğini de bilmiyorum. Belki de en çok nefret ettikleri listesinde sadece yirmi üç tane isim vardı. Belki kılıçla işlenen cinayetlerin artmasının, Garda'nın dikkatini çekeceğinden tırtı. Benim yakalanıp yine parmaklıkların ardına düşmemi istemedi. Cesetleri saklamamı istemişti ama er geç bulunacaklardı. Evren en büyük sırlarımıza akıl almaz taktiklerle ihanet eder.

Nasıl bir işe bulaştığımı öğrendiğim gün önümde üç seçenek vardı.

Bir canavara dönüştüğüm için canıma kıyabilirdim.

Hayatımı kendimden nefret ederek sürdürebilirdim. Kalbim biraz ışığa muhtaç bir dünyada sonsuza dek kendi karanlığına gömülürdü.

Ya da geçmişi ve cinayetlerimi bir kutuya kilitleyip kalbimi eskisi gibi en saf duygularla doldururdum. Bir daha iyilik yolundan ayrılmaz ve yırtık pırtık ruhumu Latince bir sözle tamir etmeye çalışırdım. Actus me invito factus non est meus actus. Vücudum tarafından iradem dışında yapılan eylemler benim eylemlerim değil.

Kurbanlarımın isimlerini biliyordum. Dolayısıyla ailelerinin yerini saptamam zor olmadı.

Onları hâlâ koruyorum.

Yüksek gerilim, unutulmaz ses

Motoru manastırın önüne park ettim. İçine sonrası için birkaç parça giysi tıktığım sırt çantamı aldım. Yırtık kotum, botlarım ve kolumu olduğu gibi açıkta bırakan beyaz atletimle eski kaleye girdim. Başıma gelenleri saklamayacaktım. Tek başına hareket eden askerler keskin nişancının en sevdiği hedeflerdir. Ya da sürüden ayrılanı kurt kapar da diyebiliriz. Kılıcım sırtıma asılıydı ve bıçaklarımı botlarımın içine sokuşturmıştım. Ama bu duvarların arasına ateşli silah sokmuyordum. Bir dikkatsizlik sonucu masumların incinmesini göze alamazdım.

Arlington Manastırı'nı severim.

Bin sidhe-kâhine ev sahipliği yapan bu kalede kitaplıkların ve şöminelerin arkasında sayısız gizli tünel var. Benim için her zaman karşı konulmaz bir cazibe merkezi olmuştur.

Efsaneye göre bir zamanlar yaşayan ve nefes alan, özenle budanmış bodur çalılıklarla çevrili meditasyon çadırından gölün yakınına dek yedi hektar alana yayılan karmaşık la-

birente kadar bütün arazi, eskiden kötü işletilen bir rahibe manastırıydı. Kadınlar burada inzivaya çekilip dünyadan korkmak için eğitiliyordu.

Ama zaman değişti. Kirleniyoruz, dövüşüyoruz, talim yapıyoruz ve bazen de kan döküyoruz. Manastır ağzına kadar dolu ve upuzun da bir bekleme listesi var.

Başlangıç seviyesindeki sidhe-kâhinler, yani Acemiler yeteneklerini kullanmayı öğrenmek için iki ila on yıllarını eğitimde harcıyor. Yaratılış Şarkısı dünyamızın sihrini onardığından beri, daha önce hiç karşılaşmadığımız türde yetenekler gözlemliyoruz.

Bir dizi zor sınavı geçebilenler çıraklığa yükseliyor ve birkaç yıl daha eğitim alıyor. Bazıları son seviyeden mezun olup asla birer Üstat olamayabiliyor. Yeteneklerimizi mükemmel bir şekilde kontrol edebilen bizler, Acemiler'le Çıraklar'ın eğitimine yardımcı oluyoruz.

Bir de, oy çokluğuyla manastırın yönetim kadrosuna getirilen sidhe-kâhinler var.

Manastırın eski, baskıcı sisteminden eser kalmadı. Gençliğimde bu koridorlarda beni kimse tutamazdı. Etrafımdaki herkes benden korkar ve şüphe duyardı. Korkularını hissetmekten nefret ederdim. Yalnızlık çekme neden olurdu. Hayat ne komik. Durmadan sizi taraf tutmaya zorluyor. Korkusuzlar dışlanır. Ama korkanlar birçok grupta kabul görür. Her zaman ait olacakları bir yer vardır. Onlar çobanın yanından ayrılmayan, beyaz, pofuduk koyunlar. Başarının onları beslemesine, şişmanlatmasına ve kırkmasına izin verenler. Bir kurt gördüler mi, birbirlerine yapışanlar.

O sürü etrafımı sardığında genelde şöyle devam eden

konuşmalara anlam veremem: *Çok korkuyorum. Sence ne yapsak? Bilmem. Sence? Ben de bilmiyorum. Dur, birine akıl danışalım.*

Panik sürüye yayılır. *Meee.*

Ben gri, pis koyunum. Kimsenin kırmak istemediği ve herkesin beslemeyi unuttuğu. Bir tehlike karşısında benden daha iyisini yapabileceğinden şüphe ettiğim bir çobanın korumasında güneşin altında tembellik etmektense, tek başına, kurdu avlayacak bir silahın peşine düşenim.

Onaylanan ve korkan yerine, eleştirilen ve korkusuz olmayı yeğlerim.

Bazen bu seçimi yapmak o kadar kolay değildir.

Son yıllarda, postumu ağartmayı ve sürünün arasına karışmayı öğrendim. Ama bana bakmadıkları anlarda, gerektiği kadar griyim hâlâ. Böylesi hepimiz için daha kolay. Ryodan da içindeki canavarı çabasız zarafetiyle gizlemiyor mu? Onu özlüyorum. Kendime onu düşünme izni verdiğim zamanlarda. Yani asla.

Bugün kütüphaneye açılan, kemerli, taş koridorlarda herkesle selamlaşıp gülümsemelerine karşılık verdim. Kadınların çoğu koluma baktıysa da, gözlerinde eleştiri yoktu. Sadece merakla kaşlarını kaldırdılar.

Kanepede biraz kestirip uyandığımda Shazam hâlâ dönmemişti. Ben de toparlanıp gününe onsuz başlamıştım. Her nasılsa, beni her yerde bulabiliyordu. Genelde tepemdeki daha yüksek bir boyutta vakit geçirdiğinden şüpheleniyordum. Bazen yalnız kalmaya ihtiyaç duymasını anlayabiliyor ve ona baskı yapmıyordum. Ama dün geceki yaramazlığından sonra onu yanımdan ayırmamak için elimden geleni yapmayı planlıyordum.

“Selam, Kat,” dedim kütüphaneye girdiğimde.

Uzun boylu ve atletik kumral, bilgisayar ekranından kafasını kaldırdı. Gri gözleriyle beni süzdü. “Uf, yayılmış.”

Kat, Üstatlar'dandı. Sidhe-kâhin gücü aşırı empatiydi. Etrafındakilerin duygularını okuyabilme yeteneği o kadar gelişmişti ki, ona yalan söylemeyi anlamsız buluyordum.

“Ne hissediyorsun? Hadi, oku beni.” Bir iskemle çekip ters çevirdim ve karşısına oturdum.

Bana uzun bir an boyunca baktı. Gözleri odaklarını yitirdi. “Her zamanki gibi hissettiriyorsun,” dedi usulca.

“Nasıl?”

“Dani gibi. Hafif, enerji ve mizah dolu. Sorumluluk sahibi ve adaletli. Ve İrlanda kadar kocaman kalpli.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Bir de, asla gün yüzü görmeyen birçok gizli odan var.”

Gözlerimi kısıtım. “Onlara girebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Demek ki denedin.”

“Evet.”

Aynı anda, hem *bu ne cüret*, hem de *aferin sana*, diye düşünerek gülümsedim. Kat değişmişti. Sertleşmiş ve nezaketi bırakıp ihtiyaçlara yoğunlaşmıştı. Zor zamanlardan geçiyoruz. Bugünlerde bıçaklar güderi parçalarıyla parlatılmıyor. Onları keskin tutmak için taşa sürtmek zorundasın.

“İçeri girebildiğimde haber veririm. Ayrıca merak etme. Oradan hemen çıkacağım. Bana söylemek istemediğin sırlarını öğrenmek gibi bir derdim yok, Dani. Aklındaki odacıklarla kendimi sınıyorum, hepsi o.”

Onlara hiçbir zaman giremeyecekti çünkü beynimi düzenli olarak ve titizlikle yeniden yapılandırırım. Her

yere tuzaklar kurarım. Ryodan bile yüzeyin ötesine geçemedi. Konuyu değiştirdim. “Dün gece bir misafirim vardı. Aslında iki tane.” Pallas kedilerini de sayarsak, dokuz taneydiler ama onları, özellikle de kokularını bir an önce unutmak istiyordum. Kat başımdan geçenleri ilgiyle dinledi.

“Eski tanrılar Fae’yle savaşa mı tutuşmuş?” diye mırıldandı sonunda. “Kahretsin. Ne zaman uzlaşacaklar merak ediyorum doğrusu.”

“Annem ayıp bir şey söyledi,” dedi bir çocuk sesi, Kat’ın arkasından. Kızı, Rae’ydi. Kat’ın omzunun üzerinden baktığımda, burnumu kırıştırıp gülümsedim. Genelde bu güneş gibi parlayan çocuğu görür görmez kucağıma alıp pervane akımını yakalarım. Şu hayatı sırf onun baş döndürücü yıldızlı ışık patlamaları arasında katıla katıla güldüğünü duymak için yaşayabilirim. Ama bugünkü hınzır bakışlarından saklambaç oynamak istediğini tahmin ettim. Sonradan onu koridorlarda ve belki göle inen labirentte kovalayacaktım.

Koyu kahverengi gözlerini bana dikti. “Shazzy’yi getirdin mi?” diye sordu umutla.

“Hayır,” deyince suratı asıldı. Rae, Shazam’a bayılıyordu ve hisleri karşılıklıydı. Birkaç sene evvel Kat birdenbire bebek sahibi olunca, hepimiz şoka uğramıştık. Babanın kimliği hakkında bir bilgimiz yoktu. Gerçi birçok kişi, çocukluk aşkı Sean O’Bannion’dan kuşkulanıyordu. Asıl peri prensler öldüğünde, Sean da Christian ve Müfettiş Jayne gibi bir Fae prensine dönüşmeye başlamıştı.

Fae ırkının birçok akıl sır ermez özelliğinden biri de buydu. Nadiren prensler ya da prensesler öldürüldüğün-

de, en yakındaki kişi, bir ölümlü ya da Fae, acılı bir dönüşüm için seçiliyordu. Mac'e bakılırsa Unseelie Kralı Fae'yi denizyıldızlarına benzetiyordu. Bir parçaları koptuğunda, onu yeniden üretebiliyorlardı. Daha önemsiz perilere aldırان yoktu. Ama asiller başkaydı.

Jayne'in aksine, Sean O'Bannion bir Unseelie'ye dönüşmüştü ve yıllardır ortada yoktu. Kat, Rae'nin babasının adını asla söylemedi. Biz de sormadık. Bunun bir önemi olmadığına açıkça belli etti. Rae onun kızıydı. Nokta. Küçük kızın sidhe-kâhin yetenekleri henüz ortaya çıkmamıştı. Rae kuzguni bukleleri, kehribar pırıltıları saçan, koyu kahve-rengi gözleri ve esmer teniyle pekâlâ Sean'ın kızı olabilirdi.

Bugün Shazam'sız, bu meraklı ve enerjik çocuğun beklentilerini karşılayamayacağım belliydi. Kat, Word'ü açıp konuşmamızla ilgili notlar alırken, Rae oynamaya gitti. "Şu AOZ," dedi Kat, "başkalarının da kılıcın peşinde olduğunu mu söyledi?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Ama isim vermedi?"

Başımı iki yana salladım.

Bir an gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Kılıcın Fae'nin gözetiminde olması daha mı güvenli olur acaba?"

"Şeytan diyor, onu bulabildiğin en güçlü tanrıya ver ve bırak birbirlerini yesinler."

Kat nefesini tuttu.

Endişelerini gidermek için ellerimi kaldırdım. Biri beyaz bir İrlandalı eliydi, diğeri simsiyahtı. "Ama öyle bir şey yapmayacağım tabii. Mac kraliçe." Ona kötülük edebilecek birinin eline silah vermektense ölürüm daha iyi. Mac'le neler yaşamıştık neler. Bana bir kardeş kadar yakındı. "Zaten

bir anlamı da yok, Kat. Dün gece onu koruyabildim. Ama başaramayacağımı hissetseydim, bir şekilde Mac'in eline geçmesini sağlardım."

Ölümsüz bir hayatı sonlandırabilecek iki kutsal silahtan birini ne tanrılara ne de Fae'ye teslim etmek istiyordum. İki ırka da güvenmiyordum. Onu ele geçiren herhangi bir Fae, bir ordu toplayıp kraliçeye başkaldırabilirdi. Zaten çoğu onları yönetmesi için seçilen insandan nefret ediyordu. "Belki de kılıç tam da olması gereken yerde ve içimdeki bu güç onu koruyabilmem için uyandı."

"Ya da sadece bir tesadüf," dedi Kat kuru bir sesle. "Dünya tamamen delirdi ve biz bütün bu kargaşayı bir şablona oturtmaya çalışıyoruz."

Güldüm.

"Şu dilek. AOZ'nin neyi kastettiği hakkında bir fikrin var mı?"

Büyülü kartı yakaladığımda neler düşündüğümü bu-
raya gelirken yolda da sorgulamıştım. Öncelikle ilkel duygularla, sonra gerçek düşüncelerle tepki vermiştim. AOZ bir düzine kadar henüz tamamlanmamış arzudan başımı en çok derde sokacağı seçmişti kuşkusuz. Kafamı iki yana salladım. "Yok. Kat, sen bu tanrılar meselesine nasıl bakıyordun? Uzun zaman önce, İşgaller Kitabı'nı okumuştum ve biraz şey bulmuştum..." İnsanların inanç-
larına hakaret etmemeye çalışırım. Önce düşüncelerini şöyle bir yoklarım. Diplomatik olmayı öğrendim ama benim için asla kolay değil. Dolayısıyla vakit buldukça pratik yapıyorum.

"Saçma mı?" diye sordu gülümseyerek.

"En azından işin içinde şiirsel bir üslup var," dedim.

“Sence Şarkı’nın uyandırdığı tanrılar eski Fomorian hikâyelerinde geçenlerle aynı mı?”

“Kesinlikle araştırmaya değer bir teori. Kitaba göre, Tuatha De Danaan’la savaşan Fomorian’lar çoğunlukla korkunç canavarlar olarak görülür. Denize sürüldükleri ve bir daha görünmedikleri söylenir. Ama o olayların zaman çizelgesinde büyük karışıklıklar var. İncil’de bahsi geçen olaylara uygun olması açısından, dünyanın kuruluşundan ortaçağa kadar tüm yaşananları yeniden düzenlemişler. Bana sorarsan, bütün o olaylar bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar eski. Tarih belirsizliklerle dolu. Tekrar tekrar yazıldıkça orijinal hikâye kaybolabiliyor. Eski yazmaları tercüme etmemiz ondan önemli. Son birkaç bin yıldır, dini ya da siyasi, gerçeğe onlardan daha yakın bir şey yazılmadı. İrlanda’nın dört bir köşesinde hikâyeler anlatılıyor. Kırsal kesimde yaşayan insanlar perilere benzeyen güçleri olan varlıklarla karşılaştıklarını söylüyorlar. AOZ’yi sidhe-kâhin sezgileriyle fark edebildin mi?”

Üzüntüyle başımı salladım. “Hayır. Hem de hiç. Ama beynim onu insan olarak algılamadı.”

Başını sallayıp doğruldu ve notlarını topladı. “Üstatlar’la konuşup bir şeyler öğrenmeye çalışacağım.”

Kalkıp sandalyenin düz tarafını çevirdim. Ayaklarımı masaya dayadım ve son tercümeleri okumaya koyuldum.

“Koca bir hiç,” diye mırıldandım birkaç saat sonra.

“Kitaplarla yazmaların neyle ilgili olduğuna ancak onları çevirmeye başladıktan sonra karar verebiliyoruz,” dedi Bridget. Başını ellerindeki minik günlüğün üzerine eğmişti. Kırklı yaşların sonlarındaydı. Siyah, kısa saçlarının

arasında gümüş teller göze çarpıyordu. Yazmaları okumaya başladıktan kısa bir süre sonra, gündüz mesaisindeki çevirmenler uzun ve geniş masadaki yerlerini almıştı.

“Doğru,” dedi on yedi yaşındaki Fallon. Uzmanlık alanı eski lehçelerdi. Manastıra beş ay önce gelmişti. Elinde Galler'deki kardeş evimizden bir referans mektubu vardı. Onu bizim eğitmemizi istiyorlardı. Fallon'un son zamanlarda geliştirdiği güçler konusunda tecrübeleri yoktu. Bukalemun gibi bulunduğu ortama uyum sağlayabiliyordu ve ufak tefek bir kız olmasına rağmen beş erkek gücündeydi. Bir gün pervane akımında bana katılırsa, şaşılacak kadar hızlı ve sessiz olacağını tahmin edebiliyordum. Parlak, kestane rengi saçları omuzlarına kadar inerek geniş yüzünü çevreliyordu. Elmacık kemikleri belirgindi ve çenesi daha ince bir yüze yakışacak şekilde sipsivriydi. Turkuaz rengi gözlerini kısarak ekledi. “Rowena'nın en önemli kitapları çaldığından şüpheleniyoruz. Onları nereye sakladığını Azizler bilir.”

“Konsey'in görevlendirdiği ekip gelecek hafta Aşağı'yı araştırarak,” dedi Bridget. “Belki orada bir şeyler bulurlar. Önce yeraltından gelenler tercüme edilecek.”

İki yıldır bunu duymayı bekliyordum. Nihayet dikkatimizi manastırın altındaki keşfedilmemiş dünyaya yöneltecektik. Manastır, zamanında Janus'un başı gibi ikiye ayrılmış. Üstte, genelde ölümsüzlerle ilgili büyüleyici sırlar saklı. Ama Aşağı'da, kimsenin bilemeyeceği kadar güçlü ve korkunç sırlar olduğuna dair söylentiler var. Konsey uzun zamandır oraya temkinli yaklaşıyordu. *Sinsar Dubh* da eskiden bu yeraltı labirentindeydi.

Rowena, Aşağı'yı manastırdakilere yasaklamıştı. Ama ben yıllar önce, oraya bir kere girmiştım. Rowena'nın pe-

şinden onlarca koruma kalkanından ve kurduğu tuzakların arasından geçmiştım. Gücünü artırıp ömrünü uzatmak adına kim bilir ne zamandır peşinde olduğu Fae'yi öldürmek için. Manastırın altında, sayısız yılankavi tünel, asma kilitler ve büyülerle korunan kapılar ve mezar odalarını andıran kocaman bölmeler vardı. Ki ben sadece ilk katta bulunmuştım. En az bir düzine, taştan oyulmuş ve dibi görünmeyen merdivenin yanından geçmiştım.

Rowena'dan sonra, orayı keşfetmek için müthiş bir açlık duyuyordum. Ama manastırın bir sistemi vardı ve ben ona bağılydım. *Si vis pacem, para bellum*. Barış istiyorsan, savaşa hazır ol. Uzun zamandır, en güçlü sidhe-kâhinlerin yerlerini saptamaya, onları sınavlardan geçirip eğitmeye odaklanmıştık. Bir yandan da, İrlanda'da ve dünyada olup bitenleri yakından takip ediyorduk.

Henüz hiçbir şey bitmemişti. Bizim dünyamızla Peri Diyarı'nın arasındaki duvarlar yıkılmıştı. Dolayısıyla barış uzun sürmeyecekti. En ufak bir kıvılcım iki ırkı da tutuşturabilirdi. Mac ölümsüz ırkın kontrolünü eline alamazsa, başladığımız yere dönecektik. Dünyaya hâkim olmak için birbirimizi katledecektik.

"Ekip lideri kim?" diye sordum Bridget'e.

"Enyo," dedi.

Doğru bir seçimdi. Enyo, Lübnan'da doğmuştu. Bir savaş bölgesinde yetişmişti ve bizi bulmadan çok önceleri bile bir askerdı. Zeki, hırslı ve rekabetçiydi. Aşağı'yı keşfederken, onunla vakit geçirmeyi iple çekiyordum.

Heyecanla ürperdim. Ben de o ekibin bir parçası olacaktım.

Şöminenin üzerindeki saate baktım. O sabah ayarladı-

ğım bir görüşme için Dublin'e dönmeliydim. İskemlemi itip doğruldum. Kalktığımı fark etmeyen Bridget, omzumun üzerinden önümdeki desteye bir sayfa daha eklemek için eğildi. Aynı anda ona döndüm.

Ve çarpıştık.

Daha doğrusu, kolum sol omzuna değdi.

Kolumdan yayılan yüksek gerilimle bir gümbürtü koptu. Derim enerjiyle çıtırdadı. Pıtır pıtır bir şeyler patladı. Yanan tüylerimin dumanı havaya yayıldı. Kısa ve tiz bir çığlık duydum. Mobilyalar devrildi. Arkamdaki eski kitaplıklardan biri parçalandı.

Ardından tuhaf bir sessizlik geldi.

Ellerim masada donup kaldım.

Fallon beni dehşetle süzüyordu.

Uzun bir an kıpırdayamadım. Hareket etmek için esneyen ama emirlerime uymayı reddeden kaslarımla orada öylece durdum. Bacaklarım yine makarna kıvamına gelmişti.

İçimde parlayan gücün muazzamlığı karşısında nutkum tutulmuştu. Daha bu sabah, yatak odamın duvarına ne yaptığını biliyordum.

Ama belki de bir mucize olmuştu. Bridget'i sadece yere düşürmüştüm ve şimdi kalkıp üstünü silkeleyecekti. Sonuçta kötü bir niyetim yoktu ki. Jayne'e yaptığım gibi, elimi ona doğru savurmamıştım.

Sadece kolu omzuma değmişti.

"Fallon?" Gözlerimle yalvardım: *Doğru olmadığını söyle. Ne olur, iyi olduğunu söyle.*

Fallon'un alnında ter damlacıkları belirmişti. Omuzları titriyor, gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu.

İskemleye çöküp midemde ne var ne yoksa hepsini yere boşalttım.

Arkama bakmama gerek yoktu. Bridget'in öldüğünü biliyordum.

*Bir sınır taşında inzivaya çekilmek,
sadece daha ölümcül değil, daha akıllıca da*

Aşırı bir duyguyla karşı karşıya kaldığımda, onu bir kutuya kaldırır ve harekete geçerim. Bir şeyler yaparım. Herhangi bir şey. O sırada en gereklisi neyse onu.

Yüreğim çılgınlık atıyordu: *Bridget'i öldürdün. Arkadaşların için tehlikelisin. Çabuk kaç ve saklan çünkü sen bir canavarsın. Annen de son günlerde öyle derdi. Hiç doğmasaydın, dünya daha iyi bir yer olurdu.*

Beynim daha sakindi: *Bu kargaşayı sen yarattın. Sorumluluk al ve arkanı topla.*

Sandalyeme takılıp devirdim. Eğilip onu kaldırdım ve dizlerimi kilitleyerek vücudumun diğer parçalarını hizladım.

Normalde Rae'yi görür görmez kucağıma alırdım.

Bridget'ı öldürdüğüm için bildiğim bütün tanrılardan af diledim ve Rae'ye zarar vermediğim için onlara şükrettim. Sonra da böyle bir ayırım yaptığım için yine bütün bildiğim tanrılardan özür diledim. Ortılığı sadece sağ elimle

topladım. Solla bir şeylere dokunursam, neler olacağını bilmiyordum.

Sessiz sakın ve iyi kalpli Bridget'in kanlı kolunu elime aldığımda, "Bunu ben yaptım," diye mırıldandım. Fallon cevap verinceye kadar yüksek sesle konuştuğumun bile farkında değildim. "Dani, yeter. Senin bir suçun yok. Kazaydı. Tanrı aşkına, şu parçaları toplama artık."

Bunu yaptığımın da farkında değildim. Bridget'in eliyle üç parmağını, üzerinde çalıştığım korkunç yapbozun sağ tarafına özenle yerleştirdim.

O sırada kapı açıldı. Titreyerek ona doğru döndüm. Kontrolü kaybedip pervane akımında kaybolmaya tehlikeli bir şekilde yakındım. Ortadan kaybolmak istiyordum. Suçlayan gözlerden kaçmak. Yumruklarımı sıktım. Sağ elimden kanlar damlıyordu. Sol elim buz gibiydi. Gümüşlerde, düşman hedeflere nişan alırken, nefesimi düzene sokmayı öğrenmiştim. Yine aynı ritmi yakalamaya çalıştım. Karnını şişir, nefesi göğsüne kadar çıkar ve üfle. Nefesini tut, ateş et ve aynen devam et. Bir silahın tetiğinde sessiz ve kusursuz bir boyut gizlidir. Sonsuza dek orada yaşayabilirim. Kendimi iyi hissettirir. Nefesimi tuttuğumda, bütün atışlarım isabetliydi.

Kat kapıda duruyordu.

Bridget'in acısı kısa sürmüştü. Ama benimki zehirli duygularla yüklü, nükleer bir buluttu. Kat bir an bana baktı. Sonra gözleri Fallon'a kaydı. Omuzlarını dikleştirdi. Kırılan kitaplığı ve Bridget'ten geriye kalan kanlı parçaları gördü.

Çenemden akan tükürükleri silerken, içimden bu manzara karşısında kusmadığı için Kat'i tebrik ettim.

“Ne oldu?” diye sordu usulca.

“Bridget’i öldür—”

“Kapa çeneni, Dani,” dedi Fallon sertçe. Gelip birkaç adım ötemde durdu. “Bridget’i Dani öldürmedi. Dani ayağa kalkarken, Bridget sol omzunun üzerinden eğildi. Meğer siyah kolu tehlikeliymiş. Bunu bilmiyordu tabii.”

“Beni aklamaya çalışma. Bridget öldü.”

“Neden kendini suçluyorsun?” diye çıkıştı. “Sadece korkunç bir kazaydı. Her şeyi gördüm. Bridget’in arkanda olduğunu fark etmedin. Ona zarar verebileceğini bilmiyordun.”

“Ama bilmeliydim.”

“Nereden bilecektin?”

“Kol benim kolum. Demek ki ben suçluyum.”

“Dani, yeter,” dedi Kat usulca. “Bir de bunun için vicdan azabı çekme.”

İkisi de sonsuz mazeret üretebilirdi. Ama söyleyecekleri hiçbir söz bana kendimi daha iyi hissettiremezdi. “Kat, ya Rae’yi kucağıma alsaydım?” Sesimin titrediğini duydum ve aynı anda dizlerim boşaldı. Yere oturup başımı kollarımın arasına aldım. Gözyaşlarımı tutmak için o kadar büyük bir mücadele veriyordum ki, bir an kafam patlayacak sandım. Yalnız kaldığımda doyasıya ağlayacaktım. Kendimi tutamayacak kadar yorulana dek dans edecek ve gözyaşlarına boğulacaktım. Her zamanki gibi.

“Sabunlu sıcak su ve çöp torbası getir,” dedi Kat, Fallon’a. “Süpürge de lazım. Enyo’ya haber ver. Buraya birkaç Üstat getirsin.”

Fallon’un başını dik tutarak odadan çıkışını izledim. Bir Çırac olarak kendini koyuvermemiştii. Bir an dağılmış, sonra hızla toparlamıştı.

Kat kapıyı kapadı. Sonra gelip karşımda diz çöktü. “Sana sarılıp teselli etmek isterdim ama küçük bir sorunuz var.”

“Küçük mü?” diye alay ettim kederle. “Biraz önce masum bir kadını öldürdüm. Önünde parlak bir gelecek olan, iyi bir kadını. Benim yüzümden hayatı sona erdi. Bir anda yok oldu.”

“Rowena’nın sana yaptıklarından bazılarını biliyorum.”

Kaskatı kesildim. Bildiğim bir gerçek vardı. O da birçok insanın hayatımın gerçeklerini kaldıramayacağıydı. Sidhe-kâhinler en gelişmiş tekniklerle dünyamızı anestezi altında ameliyat eder. Bense o an elimde hangi silah varsa, onunla kanserli tümörleri hoyratça kesip atarım. Çünkü bana bu öğretildi. Daha gencecikken yalan söylemeye başladım. Onları saklamak için kutular yarattım. Yalan söylemek berbattır. Beyni yorar, değerli alanlarını işgal eder ve yalanlar her zaman yenilerini doğurur.

“Süitinde gizli bir zulası varmış. Orada kalırken, parkelerin altında manastırın haritalarını buldum. Aşağı’yı keşfederken çok işimize yarayacaklar. İki de günlük var.”

Gözlerimi kısıtım. Ne kadarını biliyordu?

“Kralların yapıp ettikleri için piyonları suçlayamazsın. Tıpkı büyüklerin gaddarlığı için çocukları suçlayamayacağımız gibi. Artık kolunun tehlikeli olduğunu biliyorsun. Keşke bu şekilde öğrenmeseydin ama,” dedi ciddiyetle, “dünya sana zaten yeterince zarar verdi. Bir de sen kendini harap etme. Güçlü bir şeye dönüşüyorsun. Bir kaza yüzünden doğumunu yarıda kesme. Kötü bir zamanda yaşıyoruz. Akla hayale gelmeyecek tehlikelerle karşı karşıyayız. Dünyadaki değişimin hızına ayak uydurmak neredeyse

imkânsız. Bunu da bölmelerinden birine koy. Savaş kapıda. Uzun zamandır karanlık rüzgârlar esiyor. Bu yeni yeteneğin belki de geleceği lehimize göre şekillendirmek için tam da ihtiyacımız olan şeydir.”

Bridget’in ölümünün kaza olduğunu biliyordum. Ona bilerek asla zarar vermezdim. Etrafıma tehlike saçtığımı farkında değildim. Ama bu, iradem dışında benim tarafımdan gerçekleştirilen eylemlerden farklıydı. Bridget’in ölümüne dikkatsizliğimle ben neden olmuşum. Kolumdaki değişimi önemsememiştim. İnsanların arasında rahatça gezinebilecek kadar güvenli olduğumu varsaymışım. Oysa değildim. Ve eğri oturup doğru konuşmak gerekirse, annem de beni bir kafese bu yüzden kapatmamış mıydı? İşte bunun için, bizimkileri bu kadar özlüyordum. Onlar insan değildi. Kolay kolay kırılmazlardı.

“Uf! Çok acı çekiyorsun,” diye fısıldadı Kat. Bir an konuşmadı. Sonra, “Sana yapılan en büyük haksızlık bu zaten,” dedi sertçe. “Annen senden vazgeçti. Mücadele etmek yerine panikledi. Bunu sen yapmadın. O yaptı. İçini kemiren seslerin kazanmasına izin verme. Yanlış ya da kötü olan sen değilsin.”

“Ne zamandan beri akıl okuyorsun?”

“Tamamen okuyabiliyorum sayılmaz.” Duraksadı ve dikkatle ekledi. “Kasteo birkaç numara öğretti.”

“Kasteo mu?” diye sordum hayretle. “O kimseyle konuşmaz ki.” Kat’in Chester’s’da Kasteo’yla çalıştığını biliyordum ama ona başka şeyler de mi öğretmişti? Dokuzlar’dan birinin beni yetiştirmesi için sağ kolumu feda edebilirdim. Gerçi şu durumda, solu vermeyi tercih ederdim. O lanet şeyi isteyecek biri çıkarsa tabii.

“Olanları kabullen,” dedi Kat. “Yasını tutacaksın elbette ama kendini hırpalama. Bridget’i asla bilerek incitmezdin. Zamanı geri alamazsın. Dolayısıyla dersini alacak ve hayatına devam edeceksin.”

Ben de bir başkasına aynı tavsiyeyi verirdim. Ama kendime asla bu kadar merhametli davranamazdım. Bir hayat sönmişti. Hem de benim yüzümden. Bridget son nefesini benim yüzümden vermişti. Bir erkek arkadaşı vardı. Hayalleri vardı. “Diğerleri beni suçlayacak.” Koridorlarda yine kınayan bakışlarla karşılaşacaktım.

“Bazıları, evet. Özellikle, yeteneklerini kıskananlar ve sayıları sandığından çok daha fazla. Yaşayan efsaneler küçük zihinlerin hedefi olmaya mahkûmdur. Sen onlara bakma. Dünyamızın ve halkımızın yardımına koşmaya devam et. Yaşadıklarını gücünün bedeli olarak gör. Büyük güçlerin bedeli büyük olur. Sen her zaman bu bedeli ödeyecek kadar güçlü oldun, Dani.”

Fallon, peşinde Enyo ve dört Üstar’la içeri daldı. Elllerinde sabunlu su dolu kovalar, çöp poşetleri ve temizlik bezleri vardı.

İş bölümü yaptık ve sessizce duvarlardaki ve yerdeki kalıntıları temizlemeye koyulduk.

Eve uzun yoldan döndüm. Boş boş oturup Bridget’in ölümünü kuracağımı biliyordum. O kanlı sahne defalarca gözümün önüne gelecekti.

Şehir alacakaranlığa teslim olurken harekete geçtim.

Chester’s gece kulübünün üzerindeki boş arazide motorumun üzerinde oturdum. Kaldırımındaki molozlar yıllar önce Dublin Temizlik İşleri tarafından kaldırılmıştı. Geriye

sadece derin çatlaklarla bezeli beton yüzey ve büyülerle korunan kapak kalmıştı.

Büyülerin benim için bir anlamı yoktu tabii. Hem daha iki yıl önce içeri girmenin yolunu bulmuştum.

Kulübün altındaki depoda kilitli kaldığım o gece, küçük bir matbaa makinesi ve destelerce kâğıt bulmuştum. Altında RKS baş harfleri bulunan onlarca resmi belge vardı. Görünen oydu ki, Ryodan şehirdeki pek çok mülkün sahibiydi. Uzun süre soyadını tahmin etmeye çalışarak oyalanmıştım. Bulduğum isimler ruh halime göre egzotik, seksi ya da garip olabiliyordu.

Adam gidip kendimi öldürtmeyeyim diye beni oyalamak için gökyüzüne kaç ejder salmıştı? *Dublin Daily* bir zamanlar varlığımın anlamıydı. Vaktimin çoğunu ona ayırıyordum. Daha zeki yazılar yazmam ve kendimi ciddiye almam için bana ilham veriyordu. O ve bazen yine Ryodan'ın başının altından çıktığından şüphelendiğim "SİZİNLEYİZ" sayesinde, sokaklarda ölümcül düşmanları kovalamak yerine yüz­süz varlıklarla savaşıyordum.

"İşte yine buradayım," diye mırıldandım boş otoparkta.

Ryodan'ı özlemiştim. Beni olduğum gibi görebilmesini özlemiştim. Onun yanında hissettiklerimi özlemiştim. O, benim ateşimin benziniydi. Dinamitimi ateşleyen kibritti. Ryodan benim ateşimi seviyordu. Ve bundan hoşlansam da, hoşlanmasam da, birçok kereler kendimi ve etrafımdakileri havaya uçurmamı engellemişti.

Onsuz bir hayat asla aynı olamazdı. Şehrimi ve yaşantı­mı sevsem de Dokuzlar'ın ve Mac'le Barrons'un olmadığı bir Dublin, aslansız, kaplansız ya da ayısız bir sirke benziyordu. Ya da filsiz. Sadece şempanzeler, palyaçolar ve ko-

yunlar vardı. Sürülerce koyun. Ve yılanlar. Onlar da perilerdi. Bir ara şehirdeki tek süper kahraman olmak hoşuma gidiyordu. Ama artık bıkmıştım.

Ryodan'ı aramayı defalarca içimden geçirmiştim. Elim defalarca telefona gitmişti.

Yine defalarca telefonumu cebime geri koymuş ve yokluğunu kabullenmişim. Ryodan benimle değil, başka bir yerde olmayı tercih etmişti. Benim için dünyayı yıkacağını sandığım adam iki yıldır bir tek mesaj bile atmamıştı.

Öldüm mü kaldım mı diye merak bile etmiyordu. Gitmek bir şeydi. Hiç arayıp sormamak başka bir şey.

"Arafta iyi çürümeler, Ryodan," diye homurdanıp gazladım.

Shaz'la çok sayıdaki evimiz için farklı kod adlarımız var. Onlara ihtiyacımız olduğundan şüpheliyim. Shaz'ın beni istediği zaman, istediği yerde bulabileceğini düşünüyorum. Ama nerede olduğumu yazdığım notları okuyormuş gibi yaparak sanırım benimle eğleniyor.

Bu sabah çıkmadan önce yatak odasının duvarına SİĞİNAK yazmıştım. Düşman için hiçbir şey ifade etmezdi. Ama Shazam beni Liffey Nehri'nin kuzey kıyısındaki çatı katı dairesinde bulacağını bilirdi. Üst katları severim. Şehrime tepeden bakmayı. Devriyeye çıkmadığım nadir gecelerde, tavandan yere kadar uzanan, kemerli pencerelerin biraz ilerisindeki yangın merdiveninden, nehrin akıp gitmesini izlerim. Kayan yıldızlar gibi sokaklarda göz kırpan ışıkları.

Sığınak gri, siyah ve beyaz renkleriyle evlerimin en renksizi. Canımı sıkan bir şey olduğunda sade şıklığı sinirlerimi

yatıştırır. Dünyanın kafa karıştırıcı parlaklığından kaçıp bu sakin monotonluğa sığınırım.

Belirli şablonlara göre hareket ederek düşmanlarımın eline koz vermekten hoşlanmam. Yine de evlerimin çoğu çatı katları. Ne yapayım? Yüksek pencerelere ve kubbeli çatılara karşı zaafım var. Bana nefes aldırarak kadar geniş bir alan için belki bir ölçüde güvenliğimi tehlikeye atmaya razıyım. Sığınak'ın devasa salonunun kendi yansımasını görebileceğim siyah zemininde, rezil şehrimin en zorlu gecelerinde, bir zamanlar başka bir dünyada ettiğim gibi dans ediyorum. Eskiden üç dolunayın altında sadece benim duyabildiğim bir şarkıyla dans ederdim. İçimde yığılan duyguları boşaltmak için dans ediyorum. Yorulana ve genelde ağlayarak uyuyana kadar.

Mutfagım kuvars, krom ve siyah mermerin modern bir karışımı. Dairenin tamamında siyah mermer kullanılmış. Üzerine damlayan kanları silmek kolay oluyor. Sığınak'a genelde kanayan yaralarımınla geliyorum çünkü.

Bu gece kan yok. Sadece zemin kadar siyah bir kol var.

Shazam şişko bedenini fildişi rengi mutfak adasına sermiş, bir kafatasındaki etleri koparıyordu.

“Domuz mu o?” diye sordum hayretle. “Koca bir domuzu yedin mi?” Tezgâhın kenarından süzülen kan miktarına ve yarısını kemirdiği toynaklara bakılırsa yetişkin bir domuzdan söz ediyorduk.

Omzunu silkip tüm masumiyetiyle patisini yalamaya koyuldu. Kuyruğu tezgâhı dövüyordu.

“Şaka gibi,” dedim. “Bari bir parça pastırmasından bıraksaydın. Dolaptan hindistancevizi sütüyle birkaç tane protein içeceği çıkardım. Hâlâ midem bulanıyordu ama

enerjiye ihtiyacım vardı. Gümüşler'de birlikte takılırken Shazam benim için avlanırdı. Sayısız hayvanı kesip biçtim ve ateşte pişirdim. Dünyanın geri kalanına biraz barbarca gelebilir. Bana da dünya barbar geliyor.

Hindistancevizi sütüyle protein içeceklerini kafaya diktim. Elimin tersiyle ağzımı silerken arkamı döndüm. Shazam sırtını at nalı gibi kabartmış, kirpi bıyıklarını titretip tıslayarak koridorun aşağısına doğru bakıyordu. Koridorun bitiminden sağa döndüğünüzde küçük bir hol ve sokak kapısı vardı. Shazam ne zaman böyle yapsa tüylerim diken diken oluyordu. Asla yanılmazdı. Cehennem kedimin duyuları benimkilerden bile keskindi. Dublin'de ve Gümüşler'deki düşman gezegenlerde birçok kez hayatımızı kurtarmıştı.

Shazam dikkat kesildiğinde ben de gözlerimi ve kulaklarımı dört açarım.

Gerçi kapıdan girebilecek bir şey beni o kadar da ürküt-müyordu. Gerçek canavarların kapılara ihtiyacı yoktu zira.

Shazam kabarık tüylerin fışkırdığı asil kafasını yana eğip bana baktı. Menekşe rengi gözleri sol kolumda bir an takılı kaldı. Sonra yüzüme baktı. "Yine değişmiş," diye fısıldadı.

"Kapıda biri mi var?" diye sordum usulca.

"Evet. İyi misin, Yi-yi? Canın acıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. Sadece kolumla yaptıklarım canımı yakıyordu. Başım sancıyordu. Bir yanım daima Bridget'in yasını tutacaktı. İyi bir insanın hayatını yarıda kesmiştim. Bazıları kendilerini cezalandırarak hatalarını telafi etmeye çalışır. Ben öyle yapmam. Hatanı geri alamadığı gibi, seni de üretkenlikten uzak birine dönüştürür ve çevreni kasvete boğarsın. Bir konuda sıçıp batırdıysan iki

seçeneğin var. Ya kendini öldürürsün ya da daha çok çabalarsın.

Shazam'ın gözleri nemlendi. "Şu siyahlığa söyle, gitsin artık. Kalbini acıtıyor, Yi-yi."

Uzun koridora bakarak bunu düşündüm. Eşikte bir tıkırtı vardı. Ve belli belirsiz, ıslak bir hırıltı. Kolumu ve müthiş gücünü düşündüm. Korumam gereken kılıcı. Korumayı vazife edindiğim dünyayı. Gücümü kontrol etmeyi öğrenirsem ona yine de sırt çevirir miydim?

Başıma gelen şey aslında korkunç değildi. Onu anlayamamam ve kontrol edememem korkunçtu.

Shazam beni iyi tanıyor. Hayalperest ve sevgi dolu arkadaşımın yanında bütün koruma kalkanlarımı indiriyorum.

"Ah, Yi-yi," diye fısıldadı gözyaşlarıyla. "Elinde olsa bile ondan vazgeçmeyeceksin. Sen onu istiyorsun."

Doğru, istiyordum. Başımı yana eğip hafifçe gülümsedim. O da gülümsedi. Shazam'ın ince dudaklarının yanaklarına doğru çekilmesini izlemek tuhaftı. Bu hali bana hep bir şeyi hatırlatır. Bir türlü anlamlandıramadığım ama aklımda yer eden bir hatırayı.

Sokak kapısının orada art arda gümbürtüler koptu. Sonra kapının kırıldığını duydum.

Shazam ortadan kayboldu.

Tezgâhta duran kanlı kelleye bakıp gözlerimi devirdim. "Korkak." Kılıcımın sapını kavradım ve kararlı adımlarla koridora çıktım.

İblisler gelir ve Dani oyuna geri döner

Hayatım boyunca sayısız canavarla karşılaştım. Dublin’de ve Gümüşler’deki başka dünyalarda. Gecelerin bitmediği gezegenlerde ve birçok güneşin altında yandığım çöl dünyalarında savaştım. Tüm bilgi ve düşüncelerimden arınarak ve kendimi tamamen savaşıma adayarak hayatta kaldım. Bazıları ağza alınmayacak şeyler yaptığımı söyler. Onlara katılmıyorum. Ben sadece konuşmaktan hoşlanmadığım ve onların da duymaktan hoşlanmayacağı şeyler yaptım.

Onu duyabiliyordum. Hemen köşeyi döndüğümde görecektim. Misafir tuvaletinin (sanki çok misafirim varmış gibi) yanındaydı. Kapıyı kırmasa ya da ara sıra, kan donduran bir yılan tıslamasının eşlik ettiği hırıltılı nefesini duymasam bile, varlığını hissedebiliyordum.

Bariz bir şekilde oradaydı.

Büyük, karanlık ve aç. Fae değildi.

Gücü afallatıcıydı. Hem tanıdık geliyordu, hem de yabancı. Başımı yana eğip duyularımı harekete geçirdim.

Sidhe-kâhinlerin güç aldığı o derin, içsel gölden güç hortumladım. Altı kadim İrlanda Evi'nden gelenler, yüzyıllar önce, Unseelie Kralı'nın kanının da işe karışmasıyla mutasyona uğramıştı. Ama o uçsuz bucaksız karanlığın bana vaat edecek hiçbir şeyi yoktu. Neyle karşı karşıya olduğumu ne bir rün söyleyebilirdi bana ne de bir öngörü.

Elim alerji olmuş gibi yanıp kaşınıyordu. Dişimi sıkıp yoluma devam ettim.

Bir homurtunun ardından uzun bir inleme geldi. Sonra pat diye bir ses duydum. Düşmanım duvara çarpmış gibi.

Güzel. Sakarlık bir zayıflıktı. En ölümcül düşmanlarımdan bazıları hantallıktan kaybetmişti. Onlar ölürken ben etraflarında dans etmiştim.

Eğilip botuma sıkıştırdığım asker bıçağını çıkardım. Dublin'e dönerken motoru patlatmadan kullanabildiğime göre silah da tutabilirdim. Görünüşe bakılırsa sadece canlıları havaya uçuruyordum. Ne hoş. Yine de kılıcı siyah elimle tutmak istemediğim için dövüşe bir sıfır yenik başlayacaktım. Sağ elimle kılıcı çektim.

Yine hafif bir inleme geldi. Ve bir iç çekiş.

Düşmanım yaralı mıydı? Harika. Çabucak işini bitirebilirdim. Bu gece yapacak daha önemli işlerim vardı. Sol kolum tehlikeliydi ama acaba giyinikken de öyle miydi? Değilse çözümü kolaydı. Uzun kollu tişört ve montlarla sorunumu kolayca çözebilirdim. Bu gece avlanmak zorundaydım. Teorimi kahrolası bir hayvanla test edemezdim. Bana bir insan lazımdı.

Ağır bir cüsse hareket ediyordu. Dikkatle dinledim. Dört ayaklıydı. Holdeki sehpa devrilince bir gümbürtü daha koptu. Üzerindeki vazoyla kristal lamba kırıldı.

Cam şangırtısını uzun, titrek bir inleme takip etti. Güçlükle nefesini üfledi.

Sonra derin bir sessizlik geldi.

İki olasılık vardı. Ya beni daha kolay avlamak için yaralı olduğuna inandırmaya çalışıyordu ya da büyük ve güçlü bir yaratık, henüz bilmediğim bir sebeple, ölmek için benim dairemi seçmişti ve bu süreçte evi başıma yıkacaktı. Kaldığım yerler arasında bir tek Sığınak'ı kendim d şemiştım. Tamamen benim zevkimi yansıtıyordu. Mutfakta yeterince kan yokmuşt gibi, başıma bir de bu çıkmıştı.

Uzak dünyalardaki savaşlar beni o kadar yorardı ki, bir kavgadan diğerine koşmamayı  Ğrenmiştım. Beklemek daha çok bilgi edinmeni sağlardı. Ya da giderek canı sıkılan düşman düşünmeden harekete geçerdi.

Duvara yaslanıp doğru zamanı bekledim. Üç dakika geçti. Beş dakika. Varlığını hâlâ hissedebiliyordum ama hareket etmiyordu. Sığ nefeslerinin arasında kaç saniye geçtiğini saydım. Bu şey her neyse iki dakikada bir nefes alıyordu.

On dakika sonra, sıkıntıdan patlamak üzereydim. İkinci olasılık şimdi kesinlikle akla daha yatkın geliyordu. Bir şey evimde ya can çekişiyordu ya da çoktan ölmüştü. Yerlerin kan g l ne döndüğü düşüncesi giderek içimi sıkıyordu. Temizlik yapmaktan nefret ederim. Pervane akımında yapamayacağım bir şey çünkü. Yavaşlayıp herkes gibi toz almam ve yerleri s p rmem gerek. Hele derzlere dolan kanı temizlemek gerçek bir baş belası. Çamaşır suyu ve bulaşık teli gerekiyor. Öte yandan çamaşır suyu mermerin cilasını bozuyor falan filan.

Duvarдан ayrılarak sessizce s z ld m. Köşede derin

bir iç çektim. Düşmanın bana ateş etmesi ihtimaline karşı başımı eğdim. Dikkatimi topladım. Vücudumun tek bir parçasına odaklanmak benim için kolay değil. Dikkat etmezsem, ona bağlı bütün tendonları ve bağ dokuyu zedeleyebilirim. Boynumdan yukarısını dondurdum ve çabucak hole bakıp geri çekildim.

Sonra telaşla tekrar başımı uzattım.

“Hassiktir!”

Yerde devasa büyüklükte, siyah derili bir hayvan vardı ve can çekişiyordu.

Dokuzlar’dan biriydi.

Bir ölümsüz yıllar sonra Dublin’e gelmişti. Ben de dakikalardır ölümle pençeleşirken çıkardığı sesleri dinliyordum!

Yaratığı çabucak inceleyerek kim olduğunu anlamaya çalıştım. Ama imkânsızdı. Hayvan formunda onları ayırt edemiyordum. Yoksa Barrons muydu? Eğer öyleyse Mac de yaralı mıydı? Ryodan, Lor ya da bir başkası da olabilirdi.

Dikkatle yaklaştım. Gümüşler’de Shazam’la tanışmadan önce, kapan kurarak avlanıyordum. Hayvanları öldürmekten nefret ederim ama karnımı doyurmak zorundaydım. Bir gece küçük bir yabandomuzuna göre tasarlanmış kapanıma lamaya benzeyen güzel bir yaratık yakalanmıştı. Onu bulduğumda yarası ağırdı ama hâlâ hayattaydı. Acı, açlık ve korkudan deliye dönmüştü. İstirabına son vermek kolay olmamıştı. Havayı döven toynaklarından ona güçlkle yaklaşmış ve onu öldürürken ağlamıştım.

Yerdeki yaratık bana onu hatırlatıyordu. Aramızda birkaç adım kaldığında, duraksadım. Sandığım gibi iki yüz, iki yüz elli kilo değildi. Belki eskiden öyleydi ama şimdi kaburgaları sayılıyordu. Boyu iki buçuk metre vardı. Yan

yatıyordu ve karnı ie gmüştü. Belki en fazla yüz otuz kilo kadardı. Her adımında yere yığılacakmış gibi yürüdüğü için onu daha kilolu sanmıştım.

Çıkık alnı, keskin yüz hatları ve uzun, siyah saçlarıyla ilkel bir görünüşü vardı. Dev kafasından üç sıra halinde ölümcül boynuzlar fırlamıştı. Son sıranın uçları sırtına doğru kıvrıktı. Dişleri parmaklarım kadar uzundu. Ağzının kenarından köpükler fışkırıyordu.

Uzulca yaklaştığımda kafasını yerden kaldırdı.

Donup kaldım.

Dikey gözbebeklerinin kestiğı kırmızı gözlerin bakışlarındaki ısrarla irkildim. İnanılmaz büyüklükteki ağzını açıp homurdandığında, yaralı olmasına rağmen geri çekildim. Acı ve öfkeden kudurmuş gibiydi.

“Sen Dokuzlar’dansın,” dedim. “Buraya bir sebepten ötürü geldin. İzin ver, yardım edeyim.” Vücudunun bu tarafında bir yara bere göremiyordum. İstesem diğer tarafa yuvarlanır mıydı acaba? Ona dokunmama izin verir miydi? Buna kalkışırsam beni durduracak kadar güçlü müydü? Şu işe bakın! Dokuzlar’dan biri nihayet geri dönmüştü! Kaleydoskopik renkler bir kez daha dünyama üşüştü.

Canavar yeniden homurdandı ama sonra takatsizce inledi ve başı yere düştü. Bir kemik çıtırtısı geldi.

Gözlerimi kısıtım. Beş gün kafeste kalmıştım. Annem beş gün boyunca bana yemek vermeye gelmemişti. Aynı şekilde yere yığılmıştım. Annem sonunda bana yemek verdiğiğinde ağlamıştı. Ama gözyaşları beni eskisi kadar etkilememişti. Yumruklarımı sıktım. Kimsenin aç ve çaresiz kalmasına dayanamazdım.

“Sana yemek getireceğim,” dedim. Gerçi beni anladı-

ğından şüpheliydim. Bakışları donuklaşmıştı. Kafası yana düşmüş, gözlerini kapanıyordu. Sonra birini açtı ve o parlak kırmızılık beni takip etti.

Shazam sayesinde bütün dairelerim tıka basa et dolu. Günde sadece bir kere avlanıyor ama hep aç ve midesi de dipsiz bir kuyudan farksız. Parnell Sokağı'ndaki kasaptan ona domuz kanı alıyorum. Bazen donuk, bazen erimiş. Misafir kabul etmememin başka bir nedeni de, buzdolabımdakileri kimseye kolay kolay açıklamayacağım gerçeği.

Raftan bir kâse alıp içine kan ve bir paket kıyma koydum. Yaratığın yanına döndüm. Bu kez ona yaklaşmama repki vermedi. Kâseyi kafasının yanına bıraktım ve pençeleriyle onu ağzına götürmesini bekledim. Ama burun delikleri hafifçe genişlemesine rağmen yemeğe dokunmadı bile. Çok güçsüzdü.

Onu bu hale getirenlere küfredip elimi kâseye daldırdım. Avucumu kanlı etle doldurup ona uzattım. Ama sonra sol elimi kullandığımı fark edip hızla geri çektim. Kıymayı kâseye attım. Kanları kotuma sildim. Sol elimi arka cebime soktum ve sağla kâseye uzandım.

Et dolu avucumu burnuna götürdüm. “Sakin elimi ısırma,” dedim sertçe. O ölümcül dişlerin bir savaşta neler yapabildiğini görmüştüm. Ve en azından bir sağlam ele ihtiyacım vardı.

Hâlâ kıpırdamıyordu. Çene kemiğini nasıl açabileceğimi düşünüyordum ki, hafifçe titredi. Uzun, siyah diliyle kanı yaladı.

Kıymayı tasa atıp avucuma sadece kan doldurdum. Güç bela yalayabiliyordu ama belli ki çiğneyemiyordu. Bu hal-

deyken kapımı kırmak için nasıl bir çaba harcadığını tahmin edebiliyordum.

Avucumu yeniden kanla doldurdum. Yine güçlkle içti.

Onuncu avuçta, kırmızı gözlerinde bir hayat pırıltısı belirdi. On ikinci avuçta kâse boşalmıştı. Yaratık da çabalamaktan yorgun düşmüştü.

Bu kez başını usulca yere koydu.

“Biraz daha getireyim,” dedim ve mutfağın yolunu tuttum.

İki saat sonra, kapıyı yerine takmış ve hiç kullanmadığım yemek masasından kopardığım parçalarla onarmıştım. Yaratık yatağında baygın yatıyordu. Beyaz yorganın üzerinde, siyah bir kemik torbası gibi duruyordu.

Ona üç tas kan içirmiştim ve diğer dairelerime uğrayıp stokları yenilemem gerekiyordu. Kasap salı günleri kapalıydı. Oraya zorla girerek dükkân sahibiyle aramızdaki hassas güveni yıkmak istemiyordum. Tuhaf alışverişlerimden hoşnutsuzluğunu yeterince belli ediyordu zaten.

Yaratığı soğuk mermerin üzerinde bırakmaya gönlüm elvermemişti. Onu yorgana sarıp yatağa taşımıştım. Cıızlığına rağmen, postu siyah kadife gibi yumuşacık, vücudu ılıktı ve bacağından düzensiz ama güçlü nabzını hissedebiliyordum.

Kilolarca ağırlık taşıyabilirim ama ben bile tek elimle bu cüssede bir yaratığı dikey pozisyonda taşıyamazdım. Onu yorgana sarma fikri buradan çıkmıştı. Neler oluyordu? Dokuzlardan birini hapsedebilecek güçteki katil kimdi? Onu neden aç bırakmıştı? Yaratık nasıl kaçmıştı?

Uzun bir an boyunca ona baktım ve bir süredir tuttu-

ğumu fark ettiğim nefesimi üfledim. Sonra derin, kocaman bir nefes aldım. Koyunlar sosyal varlıklar. Etrafta başka koyunlar olmadığında, köpekler, keçiler, inekler ya da kim uygunsa onunla arkadaşlık ederler.

Tıpkı benim gibi.

Gerçi benim yoldaşlarım koyunlarınkinden biraz farklıydı ama olsun.

Yaratık benim elimde ölmeyecekti. Belli ki geri dönmüştü. Ama nereye gitmişti? Dokuzlar böyledir işte. Kendi gemilerinin kaptanlarıdır. Rotalarını kendileri belirler ve kimseden akıl almazlar.

Üzerime uzun kollu bir şeyler giydim. Elime eldiven taktım. Silahlarımı kuşandım ve Sığınak'a dönmeden önce bir taşla iki kuş vuracağımı umarak geceye karıştım.

Müzmin şehir, yırtık posterler, biçerdöver

Geceleri, TBB ya da Temple Bar Bölgesi'nin ilerisi bir mezarlıktan farksızdır. Issız, uğursuz ve sessiz.

Bu kaldırımlarda insanlar yürümez, sokaklarda öfkeli korna sesleri duyamazsınız. Dublin'de pek az kişinin arabası var. Nehrin bu tarafında yaşayanların sayısı daha da az. Boş sokaklarıyla terk edilmiş bir film setinin rahatsız edecek kadar sürreel atmosferini yansıtıyor zira. Nüfusun büyük bir çoğunluğu nehrin güneyinde. Şehri yeniden inşa etmeye ve çeşitli iş kolları yaratmaya odaklı yaşıyorlar. Sanki bizi kendi gezegenimizden silmeye can atan, muazzam güçlü işgalcilerin arasında değiller gibi.

Fae'nin bile çekindiği Ryodan ve diğer Dokuzlar ortadan kaybolduğu için, Mevsimler Sarayı'yla istekleri arasındaki tek engel benim. Onlar ne kadar kadimse, istekleri de o kadar sonsuz ve Mac tam anlamıyla elimi kolumu bağladı.

Fae insan ırkını küstahça hakir görüyor. Bizi göz açıp kapayıncaya kadar doğup ölen, aciz ve önemsiz yaratıklar

olarak düşünmeye programlanmışlar. Kimseden korkmadan sapkın arzularını dünyalılarla tatmin ediyorlar.

Evet. Benden bile korkmuyorlar.

Mac için, onları görmezden gelmeye çalışıyordum. Elyreum'a daha adım atmamıştım. Onun inşa edilmesini yumruklarımı sıkarak izlemiş ve hiçbir şey yapmamıştım. Koyun sürüleri içeri girmek için saatlerce kuyrukta beklerken, etraflarından dolaşmış ve bir kere bile dönüp bakmamıştım.

Bunu yapsaydım başım belaya girerdi. Yaklaşan ölümlerini görür ve sabrım taşardı. Benim sabrım taşıtığında, tek başıma bir savaş başlatabilirim zira. Mac'in yeni barış anlaşmasını tek başıma bozabilirim.

Dolayısıyla iyi bir asker gibi (ordusu olmayan bir asker) yumruklarımı sıkıp yüreğimi soğutuyorum ve yanlarından geçip gidiyorum. Enerjimi bu dünyada yapabileceğim değişikliklere harcıyorum. Bu arada da hayatta kalmaya çalışıyorum. Ölürsem kimseye bir faydam dokunmaz.

Yeterli sayıda ısınlanabilen Fae'ye karşı kaybedebileceğimi uzun zaman önce keşfettim. Muhtemelen bunu onlar da biliyor. Ama şimdilik ateşkes anlaşmama uyuyorlar. Belki Mac'in ve Dokuzlar'dan çoğunun gazabından korkuyorlar. Sözün kısası, aramız gergin ama savaşmıyoruz.

Onlara duyduğum öfke bazen beni karanlık yerlere götürüyor. Geceleri o karanlıkla avlanıyorum. Ama biliyorum ki, Mac, Işık Sarayı'nın sadakatini kazanmayı başaramazsa, kılıcımın peşine düşecekler. Peri Diyarı'nda belki de daha sadece birkaç hafta geçti. Şimdilik birbirleriyle iyi geçiniyorlar, Mac'i yokluyorlar ve eski kraliçenin ona gücünün

ne kadarını aktardığını anlamaya çalışıyorlar. Ya da Mac'in bunun ne kadarını kullanmayı öğrendiğini.

Başka bir gerçek daha biliyorum ki, bunu Mac'le konuşmak için neleri feda etmezdim.

Zalim bir ırkı yönetmek için zalim olmak gerekir.

Barrons'un Gökkuşığı Kızı gerektiğinde zalim biri olabilir umarım. Ben bu tür konularda daha iyiyim ama Mac'le aynı şartlarda büyümedik tabii. Mac sevgi ve takdirle, gökkuşığı rengine bir günden diğerine koşmuş.

Bazen düşünüyorum da, Fae beni öldürürse Mac gaddarlığı hemen öğrenir. Eh. Dünyanın kaderi buna bağlı olduğunda, elindeki bütün kartları değerlendirmen gerekir.

Yaratığa kan almak için kuzeydeki dairelerimden birine giderken, üç kundakçıdan ikisini gördüm.

Damarlarımda müthiş bir adrenalin patlamasıyla usulca yaklaştım. Planımı çabucak geliştirdim. Bu gece bir taşla üç kuş vuracaktım. Nereye gittiklerini öğrenecek, kolumla ilgili teorimi birinin üzerinde deneyecek, uzun kollu kıyafetler giymeme rağmen onu patlatabilecek miyim diye bakacaktım. Sonra diğerini yemesi için yaratığa götürecektim. Zaten onları öldürmeyi planlıyordum. En azından kanları boşa gitmezdi.

Adamların kardeş olduklarını tahmin ettim. Biri diğerinden birkaç santim uzundu. Ama bunun dışında, paytak paytak yürüyüşlerinden koyu kumral saçlarına, suratlarının ayyaşlara has kırmızılığına, kaba yüz hatlarına ve gözlüklerinin ardında sinsi pırıltılar saçan gözlerine dek tıpatıp aynıydılar. Bu gözleri tanıyordum. Hayatta kalmak için karanlık bir efendiye ihtiyaç duyan küçük insanların hesapçı bakışlarını nerede görsem tanırım. Başkalarına işkence

etmekten zevk alıyorlardı çünkü birer istisna olduklarını kendilerine ancak böyle kanıtlıyorlardı. Av değil, yırtıcı olmayı seçtiklerini.

Efendileri o geceki ince, karanlık aynanın ardında mıydı? AOZ'nin beni tehdit ettiği şu korkunç canavar olabilir miydi?

Ben yırtıcı değilim. Av da değilim. Ben ikisinin arasındaki kuytu köşelerde dolaşanım. İki diyarın da yabancısı, sadece kendiminkinin yerlisiyim.

“Eli boş dönemeyiz,” dedi adamlardan kisası beresini düzelterek.

Peşlerinde, tuzlu rüzgârdaki hafif bir esintiydim. Kısmen ânı dondurmuştum ama pervane akımında değildim. Ryodan'ın nasıl hareket ettiğini ve etrafındaki şeylerin arasında eriyebilme yeteneğini defalarca gözlemlemiştim. Yoğun bir zihinsel çaba gerektiriyordu. Kendimi kısmen farklı bir hareket alternatifi içinde tutmalıydim. Bir kapıdan geçmek için kendimi sıkıştırmaya benziyordu. Dar bir alanda beklerken, vücudumun bir kısmının diğer tarafa geçmesine izin veriyordum. Bizim genç bukalemun Fallon'la çalışıyordum ve bu konuda giderek daha da iyileşiyordum.

“Özellikle de bu gece,” dedi diğeri ve küfretti. “On iki tane istiyorum dedi. Sakın daha azıyla gelmeyin dedi. Nasıl becereceksek! Resmen mucize bekliyor. Şehirde o kadar çok adamı var ki, birbirimizin bölgesine giriyoruz.”

Silahları var mı diye baktım ama göremedim. Belki bıçaklarını gizlemişlerdi. Ama bu sokaklarda silahsız dolaşmak delilikti. Ben hazırlıklıydim. Glock'um belimde, PPQ'um sağ kalçamdaki kılıfındaydı.

“Evet, çok boktan,” dedi diğeri. “Dün geceden hâlâ sırtım ağrıyor. Galiba omzumu da incittim. Lanet şişkolar. O kadar yemeği nereden buluyorlar anlamıyorum.”

Kardeşi çirkin bir kahkaha atıp cep şişesini kafaya dikti. “Doğru lan. Ama uzun süre öyle kalamıyorlar.” Yine güldü ama bu sefer kısa kesip şişeyi paltosunun cebine attı.

Gözlerimi kısıp adamın söylediği şeyi düşündüm. Uzun süre şişman kalmıyorlar. Dairemdeki yarattığı da patronları hapsetmiş olabilir miydi? İyi de, insanları ve hayvanları aç bırakarak ölüme mahkûm etmekle ne elde ediyordu?

“Bu kadar üzerimize varmasa iyi eder,” dedi kısa olanı. “Korkmaya başladılar tabii. Gece dışarı çıkmıyorlar. Biraz abarttık bence. O kadar adam toplamayacaktık.”

“Bizi asla bırakmayacak, Alfie. Nedense bizi burada istiyor.”

“Pislik! Bir adam elleri bağlıyken işini nasıl yapabilir ki?”

“Soktuğumun dünyası. Bütün ağır işler bizim gibilere kalıyor.”

Sohbet bu minvalde uzayıp gitti. Kendileri süttten çıkma ak kaşıkmiş gibi, başkalarını suçlayıp durdular.

Arada konuşmaları o kadar midemi bulandırdı ki, kusmak istedim. Sonra biri hızla döndü. Sol göğsümde yakıcı bir acı hissettim. Tam göğüs ucumun üzerinde.

Kaskatı kesildim.

Zehir ânında kanıma karıştı.

*Tabii ki, öldükten sonra dirileceğim tatlım;
ben bunu hep yaparım*

En azından, neden silah taşımadıklarını öğrenmiştim. Beklentiler. Sana her zaman çelme takarlar. Benim aradığım sıradan insan silahlarıydı. Minik bir ok değil. Sol göğsüme saplanan ve ucunda bir kuştüyü olan, küçük oka bakarken pervane akımını yakalamaya çalıştım.

Ama ağızımdan köpükler fişkıarak dizlerimin üzerine düştüm.

Vücudum hızla uyuşuyordu. Silahımı bile çekemedim. İnsanların kilolarından bahsetmişlerdi. Onları uyuşturup taşıdıkları için mi? Son günlerde şehirde birçok insanın kayboluşundan ve çocukların yetim kalmasından onlar mı sorumluydu? Sonra da geri dönüp çocuklarla kafa mı buluyorlardı? İyi de çocuklar neden anneleriyle babalarını Fae'nin kaçırdığına inanıyordu? Bunlar sıradan insanlardı.

Dudaklarımı kıpırdatıyor ama konuşamıyordum. Göğüslerimi ya da karnımı hissedemiyordum. Kalçalarım karıncalanıyordu.

“Aptal kalrak onu fark etmediğimizi sandı,” dedi uzun boylusu. Beresine dokundu. “Seni gafil avladık.” Pis pis sırtarak üzerime eğildi. “Hassiktir! Alfie, baksana.”

Alfie yanımıza geldi. “Oha! Silahlara bak. Bir dakika. “Gülmeye başladı. “Bu sefer büyük balık yakaladık, Callum! Hem de ne balık! Çocukları bu sürtük topluyor işte. Eğlencemizin içine ediyor.”

Callum gözlerini kısıtı. “Bunu *ona* götürmeyeceğiz.”

Şehvetin birçok yüzü var. Bazıları çok çirkin. Kaldırımdan kalkmaya çalıştım ama kolum, bacağım, hiçbir yerim tutmuyordu.

“Olmaz. Eninde sonunda götürmek zorundayız,” dedi Alfie. “Böyle bir vücudu harcamak yazık olur. Bizi diğer ekiplerinden birine yollarsa boku yeriz. Kazıcılardan olmak istemezsin herhalde?”

“Kaltaktan geriye götürülecek bir şey kalırsa, bana uyar,” dedi Callum. “Ama önce kılıcını alalım. Özel güçleri olduğunu duydum.” Eğilip sırtımdan kılıcı aldı. Kaburgalarım attığı sert tekmeyle iki büklüm oldum. Bütün silahlarımı topladı ve küfrederek göğsüme saplanan oku çıkardı. Sonra mememi sertçe sıktı.

İçimden çılgınlık atıyordum. Donup kalmıştım. Ona engel olamıyordum. Kullandıkları zehir sihirliydi. Beni çok çabuk ele geçirmişti. Çılgın metabolizmam normal zehirleri hızla bertaraf ederdi. Bunu onlara patronları vermişti. Ama onları takip ettiğimi nasıl anlamışlardı? Beresine dokunmuş ve seni gafil avladık demişti.

Callum sırtarak mememi bıraktı. “Biraz daha ister misin, fahişe?” dedi aletini tutarak. “Merak etme, istediğinden bile fazlasını alacaksın.” Arkasını dönüp giderken

omzunun üzerinden seslendi. “Getir şunu. Ama yamultmadan. Sokak ortasında olmaz. Kendimize gözlerden uzak, güzel bir mekân bulalım.”

“Neden bütün işi ben yapıyorum?” diye sızlandı Alfie.

Sol elimi tut, sol elimi tut, diye yalvardım içimden.

“Çünkü benden küçüksün ve daha aptalsın.”

Alfie homurdanarak eğildi. Sol eliyle sağ elimi tutup beni sırtüstü sürüklemeye başladı. Shazam’ın numaralarından birini yaptım. Kendimi ağırlaştırdım. Çocukken de yapardım. Nasıl olduğuna dair bir fikrim yoktu ama her zaman işe yarardı. Kat’in kızı Rae de onu yatırmaya götürürken aynı taktiğe başvururdu. Onu sol elimle yakalamanın bir yolunu bulmalıydım.

Bir düzine kadar adım atmıştı ki, “Bu sürtük kurşun gibi ağır!” diye sızlandı. Durup sağı bıraktı ve sağ eliyle sol elimi tuttu.

Teorim kanıtlanmıştı. Sol elim sadece çıplakken ölümcüldü.

“Hey, Cal,” dedi Alfie heyecanla. “Belki başkalarına gerek kalmaz. Bütün gece onun peşinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Ne de olsa hatun bir süper kahraman. Hem önce-sinde bir sürü vaktimiz olur.”

Callum hemen cevap vermedi. “Bilmem ki. Belki kılıcı da verirsek. Ama bu fahişenin vazgeçmeye degeceğinden emin değilim.”

“Öyleyse körsün! Şu memelere baksana. Böylesi kaç yılda bir denk gelir. *Ona* kılıcı ver ve bunu daha çok isteyeceğini düşündük de. Biliyorsun, bizi aptal sanıyor. Hadi, onu bizim mekâna götürelim.”

Callum yine biraz düşündü. “Ama yarın bir düzine toplayacağız. Göze batmak istemiyorum.”

“İstedğin harfiyen yapsan da batıyorsun zaten.”

“Acele et. Bununla bütün gece takılsam sıkılmam.”

“Önce ben,” diye itiraz etti Alfie. “Benim de ihtiyaçlarım var.”

“Seninki ancak şeyinin boyu kadar sürer.”

Cinsel organlarının ebatları ve benim fiziksel özelliklerim hakkında aşağılık yorumlar yapmaya devam ettiler. Benimse tek düşünebildiğim, daha önce kaç kadına tecavüz ettikleriydi. Kaç kadını iğneyle felce uğratıp iğrenç emellerine alet etmişlerdi?

Callum ve Alfie bu gece ölecekti.

Beni dört blok boyunca sürüklediler. Callum terk edilmiş bir ofis binasının dik merdivenlerinde nihayet Alfie’nin yardımına geldi.

Motorcu montumun arkası yırtılmıştı şüphesiz. Ama sırtım sağlamdı. Henüz. Yeterince yara izim vardı ve onlarla gurur duyuyordum. Ama aptalca tuzağa düşürülüp yerlerde sürüklenişimin hatırasını vücudumda taşımak istemiyordum. Kendimi tam anlamıyla oyuna vermemiştim. Aklımın bir köşesi hâlâ Bridget’teydi. Shazam ve dairemdeki yaratık için endişeliydim. En az avlarım kadar aptaldım.

Sürüklenirken iki konuya kafa yordum. Gözlerimi kapatamadığım için boş boş yıldızlara bakıyordum. Bu felç büyüğü vücudumun tam olarak neresindeydi ve olaylar nasıl gelişecekti? Beni tamamen soyacaklar mıydı, yoksa sadece gerekli yerleri mi çıplak bırakacaklardı? Siyahlık nereye kadar yayılmıştı? Zorla çıplak göğüslerime dokunduklarında onları havaya uçurma şansım yüzde kaçtı? Bu fikir hoş-

ma gitmişti. Tek sorun, sadece birinin icabına bakabilecek olmamdı. Diğer kılıcımı alıp kaçacaktı.

Beni seksenler tarzı bir atari salonuna sürüklediklerinde, merkezi sinir sistemime etki eden büyüye ulaşmaya çalıştım. Kan dolaşımına sızan büyüler beynin bir kısmına yerleşir, ona baskı yapar ve onu yeniden şekillendirirdi. Neredeydi şu lanet şey ve onu nasıl etkisiz hale getirecektim?

Beynimi gözümün önünde canlandırırdım. Etrafında dolanarak bir anormallik var mı diye baktım. Diğer insanlar da benim gibi beyinlerini görebiliyorlar mı bilmiyorum. Belki yıllar süren tutsaklığım beni başka türlü geliştiremeyeceğim yetenekler kazanmaya zorlamıştı. Ya da belki beni değiştiren, Rowena'ydı. Bir şekilde kafatasımın içinde olup bitenleri çoklu duyularla sezinleyebiliyordum. Orada dosyalar ve odacıklar var. Durmadan yerlerini değiştiriyorum ve işlevlerini artırmaya çalışıyorum. Beyninize iyi bakmanız gerek. En büyük silahınız o.

Aha! İşte oradaydı. Acı merkezinin yakınında yuvalanmış, küçük, gümüş rengi bir sahiplik boncuğu. O nokta üzerinde uzun süre çalışmıştım. Açlıktan can acım dayanılmaz hale geldiğinde, mideme onu yakan asidi emecek pofuduk yastıklar sıkıştırdığımı hayal ediyordum. Beynimin acı merkezini yumuşak ve sıcak yorganlara sarıyordum. Acıya dayanmak daha kolay oluyordu.

“Lanet kapıya çok yaklaşma!” diye çemkirdi Callum.

“Neden? Asla dışarı çıkmıyor ki. Yoksa geri dönemez.”

“Ben bir yer ayarlayayım da rahat rahat takılalım.”

Callum beni Alfie'ye bırakarak salonun göremediğim bir kısmına doğru uzaklaştı.

Gerçi gözlerimi tamamen içime çevirdiğim için, etrafı göremiyordum zaten. Kafatasımın içindeki karmaşık zarlara kontrol sinyalleri göndererek, vücuduma emreden küçük, gümüşü düğümü yokladım.

Güçlü bir büyüydü. Eski. Tahminen, eski dünya tanrılarından birine aitti. Belki de artık yetişmeyen kutsal ağacın özsuyu, toprağın derinliklerindeki minerallerle karışıp ilkel sanatların korkunç zehirlerine harç olmuştu.

Benim de sihrim vardı. Avcı'dan miras kalan tek bir siyah damarı gözümde canlandırdım. Köprücük kemiğime uzanıp boynumdan yukarı doğru ilerlediğini hayal ettim. Oradan zahmetsizce beynime girdi. Gümüşü düğüme sızdı ve onu etkisiz bıraktı...

Kafamı hızla arkaya attım.

"Cal!" diye bağırdı Alfie. "Cal, hareket etti!"

"Saçmalama," dedi Callum. "O okları yiyen hiç kimse kıpırdıyamaz. Onları ancak o hareket ettirebilir."

"Gözlerimle gördüm," diye ısrar etti Alfie.

Başka neler konuştuklarını bilmiyorum çünkü bir süreliğine orada değildim.

Uzay boşluğunda sürükleniyordum. Yıldızların arasında. Bulutların içinde ve gezegenleri çevreleyen gaz halkalarında. Etrafımı saran uzayda derin ve ürkütücü bir şekilde güzel bir gong sesi yankılandı. Ruhumda titreşerek yıldızlara uzandı. Yıldızlar ona karşılık verdi. Uzay, dalgaları yıldızlara, gezegenlere, güneşlere, aylara ve göktaşlarına usul usul vuran bir okyanusa dönüştü. Sesler ve görüntüler öylesine nadideydi ki, bir yanımda ağlıyordu. Bu... cennetti. Huzurdu. Kimsenin canı acımıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bütün taşlar yerine oturmuştu. Orada son-

suza dek kalabilirdim. Bir daha kimse bana dokunamazdı.

Ama, diye düşündüm.

Benim için asıl önemlisi neydi?

Dünyam tabii ki.

Onu terk edemezdim.

Güzel manzarayı itip yeniden gümüşü düğüme odaklandım. Onu Avcı'nın mirasıyla ezdim.

Beni felce uğratan büyü paramparça oldu.

Avcı'nın kalbine kılıcımı sapladığım güne şükrettim. Her nasılsa, o gün müthiş bir güç kazanmıştım. Ve onu kontrol etmeyi öğrenecektim. Başka bir kaza olmayacaktı.

Alfie hâlâ kardeşini ikna etmeye çalışıyordu. "Gördüm diyorum. Hareket etti."

Omurgama batan bir tahtanın üzerinde sırtüstü ya-uyordum. Ben kafamın içinde sürüklenirken, yerimi değiştirmişlerdi. Keresteler ve eski dergilerden bize bir *yatak* yapmışlardı. Küflü sayfalarla yillanmış mürekkebin kokusunu alabiliyordum.

Callum'la Alfie tepemde dikiliyordu.

Ellerimi başımın arkasında yere vurup bir sıçrayışta ayağa kalktım. O kadar şaşırdılar ki, popo üzeri düştüler.

"Oyun mu istiyorsunuz, çocuklar?" diye mırıldandım alayla. "Çünkü beni bayağı bir havaya soktunuz."

Siz ben değilsiniz, ne kadar ileri gidebileceğimi bilmezsiniz

“**H**ass—” diye başladı Callum.
Devamını getiremedi.

Sağ elimle soluk borusunu parçalayıp ölmesini izledim. Hızlı ve hak ettiğinden daha acısız bir ölümdü. Aramızdaki fark buydu işte.

Dönüp kısa boylu Alfie’yi tişörtünün arkasından yakaladım ve odanın karşısına fırlattım. Çarpmanın şiddetinden duvar sallandı. Alfie birkaç adım sağındaki, dar, siyah aralığa doğru bir hamle yaptı. Ona engel olmak için atıldım. Sıcak ve bilinmeyen bir diyara giden bu Gümüş, geçen seferkinden daha küçük ve biraz daha genişti. Ama içinden yine aynı is ve kan kokusu geliyordu. Diğerleri gibi, bunun da süslü bir çerçevesi ya da Fae Gümüşleri’ndeki gibi, geniş, siyah kenarları yoktu. Onların seyahat için kullandığı aynalar bambaşkaydı.

Alfie’yi siyah boşluğa dalmak üzereyken yakaladım ve odaya geri çektim. Bir Atari makinesine çarpıp ekranını kırdı. Sonra bir tilt makinesinden sekip emekleyerek kaç-

maya çalıştı ama karnına tekme yiyince yere yığıldı.

“Dizlerinin üzerine kalk,” diye emrettim. “Ellerini başının arkasına koy.”

Kaburgalarını tutarak vızıldadı. “Neden? Nasıl olsa beni öldüreceksin.”

“Kalk!” diye tısladım.

“Kardeşimi öldürdün, fahişe!”

“Son şansın,” dedim usulca.

“Sende bir acayıplık var.”

“Hadi ya?” diye alay ettim.

“Psikopat karı!”

“Ha şunu bileydin. Kalk dedim!”

Bana kaçamak bakışlar fırlatıp titreyerek dediğimi yaptı. Ama sonra topuklarının üzerine oturup inlemeye başladı. Onu planladığımdan daha kötü tekmelediğimi fark ettim. Siyah, kemik çerçeveli gözlüğü kırılmıştı. İçinden incecik kablolar sarkıyordu.

Korkudan titreyerek otururken, yana kayan beresinin karanlık kıvrımlarında metalik bir pırıltı gördüm. Hafifçe gülümsedim. Dancer da benim için böyle zamazingo icat edebilirdi.

“Kafanda bir kamera var,” dedim. “Gözlüğüne bağlı.”

“Kızılötesi,” diye homurdandı.

“Vücut ısıyı gördünüz.”

“Bizi bu tarafa boş yollamıyor.”

“Kim?”

Alfie ince dudaklarını birbirine bastırdı.

“Kim için çalışıyorsun? Cevap ver, yoksa ölürsün.”

Hâlâ konuşmuyordu.

“Cevap ver. Yoksa bıçağımla kışına *bu dangozlar her şe-*

yin içine etti yazıp seni öteki tarafa yollarım.”

“Kime bulaştığını bilmiyorsun! Ona el süremezsin! Buna kimsenin gücü yetmez! Zaten ona dokunmak istemezsin, kadın. Sana bakmasını bile istemezsin.”

“Kimden bahsediyorsun? Bir daha sormayacağım.”

“Ne yapacaksın?” diye tısladı. “Bana işkence edemezsin. Senin gibileri iyi tanırım. Sokaklardan çocuk topluyorsun. Sözde onları kurtarıyorsun. Kendini bizden üstün görüyorsun. Doğru tarafta olduğunu sanıyorsun. Ama değilsin, tatlım. Doğru taraf kazanan taraftır.”

Sözlerinin bir kısmına katılmamak elde değildi. Bilgiye ihtiyacım vardı. İşkenceyle istediğimi alabilirdim. Ama o sınırı hiç aşmamıştım. Belki de benim yapamayacaklarımı yapacak bir ortağa ihtiyacım vardı. Yine de... biraz acı işkence sayılmazdı.

Sustalıyı gösterdim. “Son uyarı. Konuş.”

Yerde ölü yatan abisine baktı. Sonra gözleri arkamdaki karanlık yarığa kayd.

“Asla başaramazsın,” dedim soğuk bir gülümsemeyle.

Kahverengi gözlerini bana dikti. Bakışlarında korku ve öfkenin dışında bir şey daha vardı. Buruk bir kararlılık. Efendisinden, benden daha çok korkuyordu.

O da gülümsedi. “En azından denerken ölürüm.”

Öyle de oldu.

Ayna Alfie'nin kalbi durur durmaz kayboldu. Nasıl bir efendiye hizmet ediyorlarsa, muazzam bir gücü vardı. Odanın ısısının düştüğünü hissettiğimde hızla arkamı döndüm. Ama geç kalmıştım. Tuğla duvardaki kara delik kapanmıştı.

Boş bira şişeleriyle boş cips paketlerini tekmeledim. Altlarında saklanan karafatmalar kuytu köşelere kaçıştı. Kılıcımı alıp silahlarımı topladım. Büyük olasılıkla diğer tarafa geçmeye kalkışmazdım zaten.

Ölü kardeşlerin efendisi, AOZ'nin o diye bahsettiği kişiye, hiçbir plan program yapmadan inine giremezdim. Bu intihar olurdu. Ben de asla kendimi öldürtmeye meraklı bir tip olmadım.

Yine de aynayı incelemek için yeterli vaktim olmasını isterdim.

Ölü adamların üzerini aradım. Berelerindeki kameraları söktüm. Sağlam gözlüğü sonradan incelemek üzere tişörtümün yakasına astım. Birkaç düzine uyuşturucu okla dolu, iki, ince teneke kutuyu montumun cebine attım. Paltolarının iç ceplerinde, çirkin Cadılar Bayramı maskeleri ve lastik iskelet eldivenleri vardı. Çocuklar tabii ki onları Unseelie sanmıştı. Gecenin karanlığında, insan ırkının yüzleştiği onca dehşetten sonra, böyle bir tahmin yürütmeleri doğaldı.

Araştırmalarımın işe yarar başka bir bilgi elde edemedim. Ama genel anlamda, verimli bir gece olmuştu. Düşünecek ve üzerinde teoriler geliştirecek çok konu vardı. Teoriler bir gizemi çözmek için yol haritalarıdır. Tarafsız bir gözle ve dikkatle üzerlerinde çalıştığınızda, aradığınızı cevapları alırsınız.

Gerçi şu anda Dokuzlar'ın aklıktan can çekişen bir üyesi yatağında uyuyordu. Cevaplarımın bir kısmını ondan da alabilirdim.

Ve cesetlerin kanı soğuyordu.

*

Birkaç hafta önce, ılık ve yıldızlı bir gecede, Temple Bar Bölgesi'ne yürümüştüm. Bir amacım yoktu. Eğlencesine yapmıştım. Ara sıra buna ihtiyaç duyarım. Dünyamla bağımı kuvvetlendirir.

Yeni Gardiyanlar'ın devriye gezdiği ve Fae kraliçesinin bizzat koruma kalkanlarıyla donattığından şüphelendiğim o güvenli sokaklarda birkaç saatliğine sorumluluklarımdan arınabiliyorum. Orası insanlar için sadece hayatta kaldıkları değil, gerçekten yaşayabildikleri bir kurtarılmış bölge.

Sokak çalgıcılarının neşeli ritimleriyle tempo tuttum. Publara uğrayıp diğer müşterilerle dans ettim. Bekârlığa veda partisi yapan bir grup kızla dart oynadım ve bilerek hiçbir atışıma isabet ettirmedim. Müstakbel gelinin gösterdiği gelinlik fotoğrafına bakıp iltifatlar yağdırdım. Hayatım boyunca güzel elbiseler giymek için pek az fırsatım olacağını biliyordum. Ve asla bir gelinlik giyemeyeceğimi. Ama aldırmadım. En sevdiğim balıkçıda, Guinness'imi yudumlayıp yemeğimi yedim.

O büyümlü mahalleden ayrılmadan önce, sokağın karşısında eğlenenlere ve bir lokantanın camlı vitrininin ardında, birkaç katlı çikolatalı bir pastayla kızlarının doğum gününü kutlayan aileye baktım. Çikolatayı çok sevdiğim için ağzım sulandı.

Böyle bir hayata sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Benim anlayışımın çok ötesindeydi zira. Hiç tadını çıkaramazdım ki. Ben pasta yerken dışarıda birilerinin imdat çığlıkları attığını bilerek durmadan etrafı gözlerdim. Durumsal farkındalık benim için içgüdüsel. Onu aşmam mümkün değil.

Evde holün duvarına yaslandım. Bacaklarımı esneterek canavarın cesetleri yiyişini izledim. Apartmanın asansörü yine tutukluk yaptığı için, onları dört kat yukarı taşımak zorunda kalmıştım. Binada benden başka kimse yaşamıyordu. Dolayısıyla birilerine yakalanma tehlikesi yoktu. Çilem bununla da bitmemişti. Yaratık hâlâ çok yorgundu. Onu beslemek için yorganımla hole sürüklemiştim. Kurallar kesindi. Yatakta kanlı et parçalarına yer yoktu.

Yaratık cesetlerin kokusunu alır almaz canlanmıştı. Birini çabucak bitirip diğerine geçmişti.

Onu izlemekten vazgeçip bakışlarımı yüksek pencerele-
re çevirdim.

Yaratık nihayet yorganın üzerine serildi. Yeniden alışveriş yapmam gerekecekti anlaşılan. Yorgan kan içinde kalmıştı. Çamaşır suyu çoğu zaman lekeleri çıkaramıyordu. Yaratığı yine yorganla birlikte çekiştirerek yatağıma yatırdım. Dönüp holü temizledim. Sonra mutfığa geçtim ve Shazam'ın ziyafetinden kalanları yok ettim. Bütün bunları yaparken aklımda sadece çikolatalı pasta vardı.

Yatak odamda, yatakta uyuyan canavara göz atıp soyunmaya koyuldum. Montumun arkası yırtılmıştı. Kotum da yırtıldı yırtılacak kadar incelmışti. İkisini de çöpe attım.

Kan içinde kalmadığım sürece, günde birkaç defa yıkanmam. Ama bu sefer temizlenmekten öte, arınma ihtiyacı da duyuyordum.

Saçlarımı kuruttuktan sonra aynada kendime baktım. Cildimdeki siyahlık şimdilik aynı şekilde duruyordu. Boynumun sol yanından buklelerimin arasına uzanan, tek bir obsidyen damar dışında.

“Siktir,” diye homurdandım ve üzerime siyah, uzun kollu bir tişört geçirdim. Daha önce kullandığım naylon eldiveni taktım ve boynumu ne yapacağımı düşündüm. Birinin oraya dokunması için bir neden göremiyordum. Ayrıca boğazlı kazaklardan nefret ederim. Beni boğarlar. Yine de işimi şansa bırakamazdım. Rae hep boynuma sarılıyordu.

Gözüm eldivene takıldı. İnce, şeffaf bir naylondandı. Masumları dokunuşumdan korumaya yeter miydi? Banyo dolabından bir seloteyp çıkardım. Onunla ne yaptığımı sormayın. Hayat bazen garip olabiliyor. Boynumdaki damarı seloteyp ile kapadım. Neyse ki, saçlarım gürdü.

Çekmecedan bir eşofman çıkardım. Uyuyan yaratığın üzerine eski bir battaniye örttüm. Bir an düşündüm. Sonra omzumu silkip yatakta ondan kalan yere uzandım ve kılıcımı yanıma koydum.

Rüyamda, bir kafesteydim. Vücudum felce uğramışken, o aşağılık adamların bana tecavüz etme fikri en yüksek korunaklı odacıklarımın birine kilitlediğim kötü hatıraları gün yüzüne çıkarmıştı. Uykumda bile bunun bilincine varabildim.

Sonra Rae’yi kollarıma aldığımı ve çocuğun dokunuşumla paramparça olduğunu gördüm. Küçük kızlar sevilmeli, korunmalı ve güçlü genç kadınlar olacakları şekilde yetiştirilmeli. Rüyamda, Rae’yle birlikte içimde bir şey öldü. Kalbim çirkin ve soğuk bir taşa dönüştü.

Bridger’in mezarı başında dikildiğimi gördüm. Gözlerimden kanlı gözyaşları süzülürken, yeryüzünden siyah gölgeler yükseliyordu. Sonra peşimde biri vardı. Beni

bir yere kapatacak ve aç bırakacaktı. Kafesimde bile çekmediğim kadar büyük acılar çekecektim. O şey durmadan adını söylememi istiyordu ama ben adını bilmiyordum.

Yıllar önce, Mac'in manastıra geldiği geceyi gördüm. Ona saldıran sidhe-kâhini öldürmek istemediğini söylüyordu ısrarla. Ama mızrağı elindeydi ve kadın üzerine atılınca olan olmuştu. Kadınların arasından yürüyüp bana sarılmıştı. Onu hissedebiliyordum. Saçlarındaki şampuan kokusunu alabiliyordum. *Kurallar her zaman çiğnenir. Hayat bu. Hiçbirimiz istisna değiliz. Hatalarını azat et. Mucizeler yaratmak için daha çok çalış.* Kulağıma bunları fısıldadı, saçlarımı öptü ve kayboldu.

Sol üst kolumda obsidyen dikenler çıktığını gördüm. Karanlık bir güzellikleri vardı ve o kadar çoklardı ki, geceleri çıkarken taktığım çivili eldiveni hatırlatıyorlardı. Sonra dikenler yayılıp beni yuttu. Bana dokunanlara ölüm saçıyordum. Kendi derimin içinde mahsur kalmıştım. Bir daha kimse bana dokunamayacak, sarılamayacak ya da fiziksel hiçbir temasta bulunamayacaktı.

Rüyamda, yatağımdaki canavar omzumu yalıyordu. Boynumu. Gerçek bile olabilirdi. Dişlerini hissetmediğim sürece sorun yoktu.

Ryodan alnıma, yanaklarıma ve göğsüme semboller kazıyordu. *Sıfır noktası*, diye fısıldıyordu kulağıma. *Rahatla. Sadece güzellikleri gör. Sadece mutlu ol.*

Sonra, içimdeki gücü kucakladığımda, önümde beliren göz kamaştırıcı gece manzarasını gördüm.

Duman lekeli, nova ışıltılı karanlıkta, huşuyla yıldızların arasında süzülüyordum.

Karanlık, ilahi bir müdahale; sen parlayan ışıksın

Kat diğerlerinin ona katılmasını beklerken çayını yudumladı.

Sülünlü Oda manastırda en sevdiği yerlerden biriydi. Yüz yıllık siyah ve krem rengi, kadife kanepeler, siyah Kelt düğümleri işlemeli, beyaz sedirler, siyah sehpa ve vitrinli dolaplarla döşenmişti. Yerde açık gri ve fildişi İran halıları seriliydi. Koltuklara atılan şarap rengi yastıklar odaya renk katıyordu.

Ama Kat'ın asıl favorisi, meditasyon bahçesine bakan güney duvarındaki kocaman pencerelerdi.

Oda, adını ipek duvar kaplamasındaki bronz ve gri sülünlerden alıyordu. Fildişi fon üzerinde etkileyici bir görüntüleri vardı. Kartonpiyerler ayı pençesi yaprakları şeklindeydi. Rowena'nın zamanında, koyu renkli, kalın perdeler her zaman kapalı dururdu. Rowena bu nadide parçaları güneşten korumaya çalışıyordu belki de. Ya da değerli her şeyi sakladığı gibi, onları da saklıyordu.

Ama Rowena'nın devri kapanmıştı. Kat'ın manastırdaki

bütün perdeleri sökmesi gerekse bile, güneşin ve ayın tatlı ışıkları bundan sonra bütün odalara dolacaktı. Karanlık ve sırlar bu duvarların arasında barınamayacaktı.

Gerçi, belki sadece birkaç sır için istisna yapılabilirdi.

Sean çocuk doğduktan sonra babalık testi yapabilecek birini bulmuştu. Kat bunu nasıl becerdiğini bilmiyordu. Bugünlerde tıp eğitimi alanlara talep aşırı artmıştı zira. Öyle kolay kolay hasta kabul etmiyorlardı.

Kat o ara doğurmak üzereydi. *Sana sadık olmadığımı düşünüyorsun*, demişti. Evet, onu aldatmıştı. Ama isteyerek değil.

Sen söyle, demişti. Çünkü korunuyorduk.

Evet, korunuyorlardı. Dünya belirsizliklerle doluydu. Böyle bir ortamda çocuk yapmak büyük sorumsuzluktu.

Beni seviyor musun, diye sormuştu usulca.

Of. Sevdiğimi biliyorsun. Nerede ve ne halde olursam olayım, bir tek seni sevdim.

Öyleyse ne önemi var? Hayatım boyunca sana sadık kalmaya söz verdiğim sürece ne fark eder?

Bunu gerçekten istiyor musun, Kat?

Evet.

Sean bir Unseelie prensi olmuştu. Okşamaya bayıldığı o güzel, esmer sırtında kanatlar çıkmıştı.

Bazen çektiği acıdan yarı deliriyordu. Unseelie'nin sapkın büyüünün onu bütün Siyah İrlandalı O'Bannion'lar gibi, içten içe kusurlu olduğu için seçtiğinden endişe ediyordu.

Kat yine de onu seçmişti. Çocukluk sırdaşı, sevgilisi ve ruh ikizi olarak.

Kıskançlık nedir bilmeyen, sevgili, tatlı Sean'ının yü-

reğinde fırtınalar kopuyordu. Bu hali Kat'i korkutmuştu. Sean artık neredeyse kendisi kadar iyi tanıdığı o adam değildi.

Ama ben kabul edemem, demişti. Mutlaka bilmeliyim.

Ne fark edecek, diye sormuştu Kat ısrarla. Çocuk senin değilse, ondan vazgeçmemi mi isteyeceksin? Bu saatten sonra o yokmuş gibi davranmam ki. Benden istediğin bu mu? O benim de çocuğum. Ya ikisini de sevecekti ya da çekip gidecekti. Kat içinde büyüyen hayatı hissedebiliyordu. Artık mücadele etmekten vazgeçmişti. Bebek Cruce'unsa, iki seçeneği vardı. Ya onu öldürecekti ki, bu mümkün değildi ya da onu birine verecekti ki, bu da imkânsızdı. Bebek onun bir parçasıydı. Babası Cruce bile olsa, kim ona Kat'ten daha iyi annelik edebilirdi? Başka bir kadın nasıl bir çocuk büyüttüğünü bile bilmeyecekti. Kat'in tek seçeneği, sevginin gücüne güvenmekti.

Ama Sean belli ki artık onu sevmiyordu. İki yıldır ortada yoktu. Kat onu özlüyordu. Ama çoğu zaman, onu ya da diğer sorunlarını düşünmemeye çalışıyordu.

"İyi akşamlar, Kat," dedi Enyo yanındaki püsküllü koltuğa otururken. Esmer tenli asker sonra hafifçe kaykılararak kaburgalarına batan tabanca kabzasını kenara çekti. Göğsündeki silah kılıfını çıkarıp koltuğun koluna astı. Botlarının kenarlarından hançerlerinin sapları görünüyordu. Enyo keskin nişancıydı. Manastırda silah kullanmayı öğrenmek isteyen bütün kadınların eğitiminden sorumluydu. Bu konuda kimseye baskı yapılmamıştı. Ama herkes isteyerek derslere yazılmıştı.

"İyi akşamlar, Enyo," dedi Kat gülümseyerek. Enyo ona karşılık vermedi ama o nadiren gülümserdi zaten. Her

zamanki gibi dinamik görünüyordu. Gözlerinde zekâ pırıltıları oynayıyordu. Kat onları asla dile getirmese de, bu kadının bazı sırlarını biliyordu. Hepsi de acı doluydu ve Enyo'yu şimdi olduğu amansız savaşçıya dönüştürmüştü. Ateş altındaki askeri bir tankta dünyaya gelen Enyo için savaşmak hayatın anlamıydı.

Shedon adlı konseyin sekiz üyesi vardı: Kat; Fransız asıllı Lübnanlı Enyo, uzmanlık alanı koruma kalkanlarını parçalayıp büyülerini etkisiz kılmak olan Galli, narin Rhiannon; Derrynane'den gelen ve her türden hayvanla iletişim kurabilen, sessiz sakın Aurina; çılgın ateş büyülerini yapan, doğu Ulster'li delifişek Ciara; son iki yıldır, amcasının vesayetinde druid sanatlarında uzmanlaşan İskoç Colleen MacKeltar; Bostan'daki güçlü kardeş okuldan gelen ve korkunç bir yeteneğe sahip, güzel, soğuk ve çikolata renkli Duff ve asker babasıyla dünyayı gezen ve itiraf ettiğinden çok daha karanlık sidhe-kâhin yeteneklerine sahip, bıkkın ve alaycı Decla.

Manastırı artık bu kadınlar yönetiyordu. Duffla Decla'ya ulaşmak diğerlerinden biraz daha uzun sürdü. Ama Kat her birini acımasızca taradı ve aralarındaki en parlak elmalarda belki de ufacık bir çürük aradı.

Bir tane bulamadı.

En azından bu gece.

Ama bir gün bu zarif ve zalim işgalin bu kadar iyi sonuçlanmayabileceğini biliyordu.

Belki kendi kızında bile bir kusur bulacaktı.

Yaratılış Şarkısı her şeyi değiştirmişti. Savaşın eli kulağındaydı. Taraflar belirlenecekti. Hiçbiri siyah ya da beyaz değildi. Görebildiği kadarıyla, dönümlerce grilik vardı.

Manastırdaki değişiklikler bile bunu kanıtlıyordu. Altı ay önce, küçük bir Splyssidhe kasti, manastırın bahçelerine ve labirente yerleşmişti. Basit ve iyi kalpliydiler. Yeşili sevgiyle besliyorlar, sidhe-kâhinlere sadakatlerini sunuyorlardı. Kendi ırkları onları dışladığı için insanların arasında yaşamak için yalvarıyorlardı. Kat önce casus olabileceklerinden endişelenmişti. Ama özel yeteneğiyle bu minik yaratıkları taramış ve onları sabah ışığı kadar saf ve basit bulmuştu. Doğanın gücüyle besleniyorlardı. Kat, Fae'nin arasından onlar gibi iyi ve hassas bir türün çıkabileceğine ihtimal bile vermezdi.

Gerçi üreyebildiklerini öğrendiğinde dehşete kapılmıştı.

Tek bir Fae'nin adını bildiğini bile unutmak istiyordu.

Rae bu ismi asla bilmeyecekti. Zaten ölmüştü. Öğrenip ne yapacaktı ki? Babalık testine de gerek yoktu.

Nasıl olsa zaman o sorunun cevabını verecekti.

Kadınlar koltuklara ve sedirlere yerleşirken, "Bir haber var mı?" diye sordu. Bir düzine Üstat ortadan kaybolmuştu.

"Henüz yok," dedi Duff üzüntüyle. "Temple Bar'ı bir uçtan öbür uca taradık. Bu gece dış mahallelere bakacağız. Decla'yla Elyreum'a gidip soruşturduk ama Fae'yle düzüşmek istemediğin sürece," diye söylendi öfkeyle, "o kulüpte dolanmak şüphe çekmekten başka işe yaramaz. Orada takılmayı sınırları nasıl kaldırdı bilmem."

"Bunun gerekli olduğunu biliyorlardı," dedi Kat pişmanlığını gizlemeye çalışarak. "Sadece gönüllüleri yolladık." Kulübe gönderilen on iki yetişkin kadın da Üstat'tı ve görevleri casusluk yapmaktı. Zira Konsey üyeleri Fae sarayında neler olup bittiğini öğrenmemekle tedbirsizlik ettiklerine karar vermişti. İki uzun yıl boyunca beklemiş ve

hazırlanmışlardı. Fae'ye alan tanımışlardı. Mac'in arzusuna uyarak, onlara yaklaşmamışlardı bile.

Gelgelelim, söylentiler almış başını gidiyordu. Fae'nin değiştiğini söylüyorlardı. Düşmanlarını tanımadıkları sürece bu savaşı kazanmayı nasıl umabilirlerdi? Casus ekibi nasıl bir işe bulaştıklarının bilincindeydi. Onlardan ne istendiğini biliyorlardı. Bir hafta boyunca, her gece Fae'yle seks yapıp sabah manastıra dönmüşlerdi. Kat yeteneğini onlar üzerinde kullanmış ve Fae'nin ne kadar acımasızca baştan çıkarıcı olabildiğinin farkına varmıştı. Elyreum'a giden bir düzine kadın casus zihinlerini korurken, vücutlarının kullanılmasına izin vermiş ve Fae'den bilgi kırıntıları toplamaya çalışmıştı. Özbenliklerine sıkı sıkıya tutunurken, bilgi sızdırmak için kulübün derinliklerine inmişlerdi. Ne yazık ki, bunca çabalarının karşılığını alamamışlardı. Şimdiye dek Konsey'e verebildikleri yegâne bilgi, Fae'nin Şarkı'dan sonra değişime uğrayıp bilinmeyen bir ölçüde güçlendiği ve bir grup asil perinin kulübün içinde kendi özel kulüplerini kurduğuydu. Oraya sadece seçilmiş birkaç kişi girebiliyordu. On iki casustan hiçbiri böyle bir davet almamıştı.

Şimdi de ortadan kaybolmuşlardı. Hem de hepsi. Arkalarında hiçbir iz bırakmadan. Cumartesi gecesini her zamanki gibi kulübe gitmişler ve pazar geri dönmemişlerdi. İki gündür kayıplardı ve Kat en kötüsünden korkuyordu.

"Dani ne dedi?" diye sordu Colleen. "O araştırabilmiş mi?"

"Dani'ye hiçbir şey söylemedim. İçeri casus gönderdiğimizizi de söylemedik biliyorsunuz. Yoksa ben de onlarla gideceğim diye tuttururdu. Kaybolduklarını öğrenirse, kı-

lıciyla Elyreum'a dalmasından korkuyorum. Böyle bir davranışın sonuçlarını hepimiz tahmin edebiliriz herhalde?"

"Fae kraliçesine yeminimiz bozulur," dedi Enyo. "O kılıç Dani'nin ruhunun bir parçası. Fae öldüremez. Bunca zamandır sözünü tutabilmesinin tek nedeni onlara yaklaşmaması."

"Kesinlikle. Dolayısıyla ona tek kelime edemeyiz. Araştırmaya devam edin. Gizlice."

Konsey üyeleri başlarını sallayarak kalktı. Az sonra, kayıp kız kardeşlerini aramak için şehre geri döneceklerdi.

"Anne, Fae neden kötü?" diye sordu Rae, Kat pabuçlarını çıkarıp banyosunu hazırlarken.

"Hepsi değil," dedi Kat dalgın bir sesle. Aklı başka yerdeydi. O günkü olayları düşünüyordu.

Sonra ne yaptığını fark etti ve manastırın işlerini bir süreliğine rafa kaldırdı. Kızı dikkatinin tamamen onda olmasını hak ediyordu ki, bu Kat'ın nadiren yaptığı bir şeydi. Kendi anne ve babası ona hiçbir zaman yeterince ilgi göstermediği için, bunun nasıl hissettirdiğini anlayabilirdi.

Rae onun bütün dünyasıydı. Hayatın ona sunduğu sürpriz bir armağandı. Sonsuza dek koruyup seveceği bir hazineydi. Onu en iyi şekilde yetiştirmek için elinden geleni yapacaktı. Kat gibi başkalarının duygularını okuyabilen biri için kendi kanından ve canından bir çocuğun sevgisi kadar safı yoktu.

Rae geç konuşmuştu. Ama Kat kendi çocukluğunu göz önünde bulundurarak hiç endişelenmemişti. Sonra, bir ay önce, Rae birdenbire etkileyici cümleler kurmaya başlamıştı.

“Spur-shee beni seviyor,” dedi neşeyle. “Güzel koktuğumu söylüyorlar.”

Kat ayaklı, antika küvetin kenarına tutundu ve bir an donup kaldı. “Ne koktuğunu da söylediler mi?”

Rae başını iki yana salladığında siyah bukleleri yaylandı. “Hayır. Sadece nefis kokuyorsun dediler. Onlar da bana nefis kokuyor.”

“Ne gibi?”

Rae alt dudağını kemirerek bir an düşündü. Sonra burnunu ovuşturup sırttı. “Onları koklayınca burnum kaşınıyor.”

Polen, diye düşündü Kat. Saraylarından kovulan birçok minik Fae, insan çiçeklerinin içinde yaşıyordu. Sık çalılıklara ve çamların arasına yuva yapanlar da vardı. Son günlerde, bazı sidhe-kâhinler onlara küçük, tahta evler yapıp parlak renklere boyamıştı. Kat, Spyrssidhe’nin insan yapımı evlere rağbet etmeyeceğini sanmıştı ama daha geçen gün, bir çiftin kapılarına tüneyen bir serçeyle kavgaya tutuştuğuna şahit olmuştu. Yuvalarını ondan korumaya çalışıyorlardı.

“Hadi, hayatım. Banyo hazır.”

“Hani köpük?”

“Bu gece olmaz. Saçlarını yıkayacağız.” Rae’nin saçları o kadar gür ve kıvrıkcıktı ki, onları açmak bayağı zaman alıyordu. Kat her üç günde bir bu işkenceye katlanan kızını köpük banyolarıyla ödüllendiriyordu.

“Anne, sırtım kaşınıyor,” dedi Rae. “Yetişemiyorum.”

Kat gülümseyerek kollarını açtı. Rae ona sokulduğunda tişörtünü çıkardı.

“Çok kaşınıyor.”

“Dön bakalım, prenses. Neresi göster.”

“Prenses değilim. Bugün bir yusufçuğum.”

“Pekâlâ, küçük yusufçuk...”

Rae arkasını dönüp öne eğilmişti bile. “Hadi, anne. Kaşısana,” diye homurdandı.

“Bugün sert bir yere yattın mı?”

“Evet. Hep yatarım.”

“Nereye? Kayalara mı?”

“Yok. Sadece çimenler vardı.”

“Ya taşlar?”

“Hatırlamıyorum. Kaşısana.”

Kat hafifçe titreyen elini uzatarak kızının Sean'inkine çok benzeyen, pürüzsüz tenine dokundu. Rae beyaz tenliydi ama biraz güneş gördü mü hemen kararırdı.

Sırtında aynı büyüklükte iki yuvarlak kızarıklık vardı.

Her biri, bir omzundaydı.

Küçük bir cehennem yarat

Uyandığımda genelde süper huysuz ve akli karışık biri olurum. Saldırı altında olmadıkça. Ama eğer öyleysen, düşmanlarım en soğukkanlı, becerikli ve ölümcül yanımı görür. Üzerimde bir baskı olmadığına, karşısına çıkan her şeyden seken bir pinpon topundan farkım kalmaz. Ben formuma zordayken kavuşurum.

Bugün bir anormallik vardı. Uyandığımda neşem yerimdeydi ve algılarım fazlasıyla açıktı. Yıllardır bu kadar iyi dinlendiğimi hatırlamıyordum.

Evet, kesinlikle bir terslik vardı.

Kılıcımı kaptığım gibi yataktan fırladım ve kendi etrafımda dönerek düşmanlarımı aradım. Ama odada yalnızdım. Canavar gitmişti.

İçinde bulunduğum tuhaflığı düşünmeye bir an ara verip ona küfrettim. Sonra ruh halimi sorgulamaya devam ettim. Başka bir açıklaması yoktu. Evde bir tehdit olmalıydı.

Bütün odalara ve dolaplara baktım.

Hiçbir şey yoktu.

İkinci kez aramak için odama gittim. Eşikten geçerken hissettim. İlk seferinde de hissederdim aslında. Ama dikkatimi en üst seviyede topladığımda, zararsız görünen kapılara değil, potansiyel davetsiz misafirlere odaklanırdım.

Aşağı baktım ama çaktırmadan. Koruma kalkanlarını görmek bazen kolay olmayabilir. Özellikle de iyilerini ve bu gerçekten de sıra dışıydı. Siyah, incecik yarığı, siyah mermer eşikten ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Yedi katmandan oluşuyordu. Birbirleri üzerine binmişlerdi. İki katmanın daha pırlıltısını belli belirsiz seçebiliyordum ama emin değildim. Onları dikkatle incelemeye çalıştığımda iyice gözüm kamaştı. Giderek daha soyut ve belirsiz şekillere büründüler.

Gerçekten de başarılıydılar. Bir gizem büyüleriyle çoğaltılmaları engellenmişti. Gerçek bir sanatkârın işiydi. Böyle bir büyüyü soğuk mermere kazımak kan, ter ve zaman isterdi. Artı, bende olmayan bir yetenek tabii.

Pencerelere yaklaştım. Pervazlarda da aynı koruma kalkanlarından vardı.

Canavar gitmeden önce benim üzerime kendince bir battaniye örtmüştü.

Karmaşık sembollerle rünleri tanıyordum. Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın eşiklerinde de aynılarından vardı. Hiçbir peri onları geçemezdi. Barrons onun için bir istisna yapmadıysa ki bunun için kanını alması gerekirdi, Mac bile kapıda kalırdı.

Bu durumda evimi ziyaret eden, Jericho Barrons muydu? Eğer oysa nereye gitmişti? Ve neden? Aklından ne geçiyordu? Benim evimi habersiz gelip karnını doyurduktan sonra çekip gidebileceği bir yol moteli gibi mi görüyordu?

Beni yanlış anlamayın. Koruma kalkanları için min-

nettardım. Ben böyle zorlu bir büyü yapamazdım. Onları varlığı Sığınak'ı benim için daha anlamlı bir yer haline getirmişti. Artık ısınlanabilen Fae'den kaçabileceğim bir evim vardı. Bir gün işime yarayabilirdi.

Ama benim kalkanlardan ziyade cevaplara ihtiyacım vardı. Koruma büyülerim olmadan iki yıl pek güzel idare etmiştim.

Hayvanımı geri istiyordum.

Dublin'de süper arabamla tek başıma gezmekten yorulmuştum. Bana yüksek performanslı Lambo'lardan, Ferrari'lerden ve büyük, siyah Hummer'lardan oluşan bir filo eşlik etsin istiyordum. Sokaklarda fırtına gibi eselim istiyordum.

Ayrıca hayvanın Ryodan olduğuna kendimi inandırmıştım. İçimden bir ses öyle söylemişti. Dolayısıyla benimle kalacağını sanmıştım. Sabah uyandığımda onu yanımda bulacağımı. Birbirimize aradan geçen zamanda neler yaptığımızı anlatıp bol bol hırлаşacaktık. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ama gitmişti işte.

Kuzeyi işaret eden neşeli ve dikkatli ruh halim güneye doğru düşüşe geçmişti. Burnumdan soluyarak banyonun yolunu tuttum. İki uzun yıl boyunca Dokuzlar'dan hiç kimseyi görmemiştim. Nihayet birine kavuştum derken çekip gitmişti. Onun için yaptıklarımın sonra bir veda bile etmemişti.

Ben nadiren birine konuk olurum. Pekâlâ, hiç. Ama bir gün, birinin evinde kalmaya karar verirsem en azından ona bir merhaba ve hoşça kal derim. Özellikle de ev sahibi hayatımı kurtarmışsa.

Şu Dokuzlar beni fena halde sinir ediyor.

Yine de yaratık hâlâ Dublin'de olabilirdi.

Dişlerimi fırçalayıp dolaşık saçlarımı taramaya bile zahmet etmeden atkuyruğu yaptım. Siyah, cepli pantolonumu giydim. Silahlarımı kuşandım. Glock'umu belime taktım. Silah kemerimin kayışını sıktım. İçinde üç tabanca daha vardı. Boynuma da dördüncüsünün kolye görünümündeki kılıfını taktım. Bileğime usturalı bilekliğimi geçirdim.

Uzun kollu bir tişörtle botlarımı giydim. Eldivenlerimi taktım. Boynumu selo bantla sardım. Kılıcımı sırtıma takıp mutfağa gittim. Protein ve yağ ağırlıklı kahvaltımı ederken mesajlarıma baktım.

Evden çıkarken, Shazam'a seslenip bir an önce gelmesini istedim. Onu sevdiğimi ve özlediğimi söyledim. Sıra dışı mükemmellikteki sezgileriyle bugünkü macerada bana eşlik eder mi diye sordum. Son zamanlarda beni sık sık yalnız bırakıyordu ve endişelenmeye başlamıştım.

Sonra öfkemi gizlemeye bile gerek görmeden kendimi sisli Dublin sokaklarına attım.

Yaratık avı başlasın bakalım.

Sokaklarda dolanırken, etrafı temkinli gözlerle tarıyor, havayı kokluyor ve sesleri dikkatle dinliyordum.

Uyurken Rainey mesaj atmıştı. Sara Brady'yle kardeşleri ve iki yetim aile için daha kalacak evler bulmuştu. Çocukların yeni evlerini bizzat kontrol ediyordum. Masumları kirli ellere teslim etmek için kurtarmıyordum. Onun için mutlaka emin olmalıydım.

Gençliğimde, son gelişmeleri haber veren *Dani Daily* adında bir gazete çıkarıyordum. Ama Dublin'in yeniden bir gazetesi vardı ve bugünlerde, sadece notlar alıp bazı fotoğraflar çekiyor ve onları O'Connell Postanesi'ndeki

ofislerinin önüne bırakıyordum. Önemli saydığım olayları yayınlamak konusunda güvenilirliklerini kanıtlamışlardı. Dolayısıyla onlarla rekabete girmeye çalışmıyordum. Haberlerin altına imzamı atamasam da en azından insanlara ulaştıklarını biliyordum.

Listemde ayrıca kitap alışverişi vardı. Mükemmel motoları *Siz isteyin, biz verelim ve eğer bizde yoksa bulalım* ile en sevdiğim kitapçı, MLA'ydi. Yine de beton zeminli, floresan lambalı, sayfalarının kenarları kıvrık, ikinci el ve aşırı pahalı kitaplar satan Bane'in Kitapları ve Bagel'larını destekliyordum. İşin kötüsü, kafesi de bir o kadar pahalıydı.

Kaba kuvvetten sonraki ikinci güç hâlâ avroydu. Dublin yeniden para denen o anlamsız kâğıt parçalarının esiri olmuştu. Benim için fark etmezdi. Chester's'ın derinliklerindeki depodan yüksek bir meblağ araklamıştım. Kulüpte on tane depo vardı ve sayamayacağım kadar çok ülkenin parasıyla ağızlarına kadar doluydular. Çoğu şaşılacak kadar eskiydi.

Baz istasyonları hâlâ işlese de internete bağlanmakta güçlük çekiyorduk. İnsan ırkının büyük bir kısmı yok olmuştu. Gezegenin çoğunda iş gücü sıkıntısı yaşanıyordu. Büyüler de hayatımızı bir hayli zorlaştırıp muğlaklaştırdığı için, kitaplar bir kez daha altın çağını yaşıyordu.

İrlanda tanrı ve tanrıçaları hakkında bilgiye ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar onları fazla düşünmemiştim. Süper kahramanları tercih ediyor ve vaktimin çoğunu çizgi roman okuyarak geçiriyordum. AOZ kimdi ve istediklerini insanlara nasıl yaptırıyordu?

Efsaneleri araştırırken, belki yetişkinleri kaçırıp çocuklarını kimsesiz bırakan bir tanrıya rastlardım. Bunu neden yapığını ve onu nasıl yenebileceğimi bulurdum belki.

Manastırın özel kütüphanesinden tabii ki çok daha fazla bilgi edinebilirdim ama olsun. Çağdaş bir kitap da iyi bir başlangıç noktası sayılırdı.

Ama önce şu hayvanla ilgilenecektim.

BKVSE ortadan kaybolursa da, ilk oraya gitmeye karar verdim. Tek sebebi yakın olması değildi. Dairedeki koruma kalkanlarının stili de Barrons'u işaret ediyordu. Belki dükkânın hem sahibi, hem de kendisi mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkmıştı. Bir umut işte. Hem geçen gün kitapçıyı yerinde bulamayınca, etrafı detaylı inceleme şansım olmamıştı. Eğer oradan bir şey çıkmazsa doğrudan Chester's'a gidecektim.

Ha'Penny Köprüsü'nden Dublin'in güneyine geçtiğimde, günün ikinci tuhaflığıyla karşılaştım.

Günlerden cumartesiydi ama sabahın yedi buçuğunda sokaklarda takım elbiseli tipler dolanıyordu. Kaldırımın karşısından bana doğru yürüyen, yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başındaki kadını durdurdum. Cep telefonundan başını kaldırıncaya kibarca sordum. "Pardon, bugün günlerden ne?"

Gözlerini kısarak kılıcıma ve şişkin ceplerime nefretle baktı. Ya da belki sadece yüzümden hoşlanmadı. Çantasına sıkıca yapışıp yüksek topuklarını tıkırdatarak uzaklaştı.

Öfkeyle arkasından baktım. "Tabii. Çünkü dünyada hiç canavar kalmadı ve benim gibilere ihtiyacınız yok." Cep telefonumu çıkardım. Mesajlarımı okurken tarihe dikkat etmemiştim. Ne gerek vardı ki? En fazla birkaç saat uyurum ve günlerce uykusuz kalabilirim. Ama dün biraz olaylı geçmişti ve dört saate yakın uyumuştum.

Sonra ekrana bakakaldım.

Salı mı?

Telefonu salladım. Yok, hâlâ salı diyordu.

Ama imkânsızdı. Gözlerimi kısıp dün geceki ya da günler önceki rüyamı hatırlamaya çalıştım. Ryodan bana semboller çizip bir şeyler mırıldanıyordu.

Pislik. Demek ondan o kadar dinç uyanmıştım. Cuma gecesinden salı sabahına kadar uyumuştum!

Öfkeyle dönüp ters istikamete doğru yürümeye başladım. Barrons artık şüpheli listemde değildi. Ryodan gevşetme gücünü geçmişte de üzerimde kullanmıştı. Aşağılık düzenbaz, bunu beni oyundan çıkarıp Dublin'den kendi zaman çizelgesinde ayrılmak için yapmıştı.

Ryodan, Chester's'da değilse, orayı yerle bir edecektim. Hatta belki de yakardım. Ama hayır. Orayı araştırmayı henüz bitirmemiştim. Yine de bir şekilde hırsımı çıkaracaktım.

Kimse beni günlerce uyutamaz. Hele de iki yıldır ortada olmayan biri. Hele de kışını kurtardıktan sonra.

939 Révemal Sokağı'na doğru yürürken üçüncü bir anormallik fark ettim. Kalabalık bir işçi grubu da aynı yöne doğru ilerliyordu. Ellerinde alet çantaları vardı. Gözleri parlak, yanakları kırmızıydı ve heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı.

Gizlice yaklaştım.

“Bir yıllık iş garantiymiş,” diyordu biri.

“Ben iki diye duydum.”

“Oh be! Sonunda bir ekmek kapısı çıktı. İnşaat sektörü bitti diyorduk. Her yer bina kaynıyor. Onda birini dolduracak kadar adam yok.”

“Çok şükür biri yeni bir inşaata para yatırdı.”

“Doğru diyorsun. En azından bir süre yarını düşünmeyeceğiz.”

Bir yanım mutlu oldu. Birileri inşaat yapıyordu. İnsanlara istihdam sağlıyordu. Elektrikçiler, su tesisatçıları ve daha birçok meslek erbabı hâlâ talep görüyordu. Ama keresteciler, sıvacılar, metal işçileri ve karo döşeme ustaları yıllardır işsizdi. Kimse yeni bir bina inşa etmiyordu.

Bu adamlar bu saatten sonra yeni bir iş de öğrenemedi. Çıraklar bedavaya ya da boğaz tokluğuna çalışıyordu. Kimse geleceği göremiyordu. Sayısız bakımdan parçalanmış bir toplumduk artık. Yiyecek ve teknoloji sektörlerinde çalışanlar, polisler ve haberciler şanslı olanlardı. İnsanlar işsiz kalınca suça yöneliyordu. Şehirde suç oranları korkutucu rakamlara ulaşmıştı.

“Proje kimin?” diye sordu başka bir işçi.

“Ay, adı dilimin ucunda. Riordan mıydı? Birkaç yıl önce her yerde kara delikler varken de o adam devreye girmişti. Şehirde işleri o yoluna koymuştu. Bir süredir yoktu. Şimdi temelli döndü diyorlar. Onun gibilere ihtiyaç var.”

Kaşlarımı çattım. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti.

Son iki yıldır şehrimi korumak için it gibi çalışıyordum. Elime ne geçmişti? Koca bir hiç. Yumruklarımı sıkarak uzaklaştım.

Ryodan’dan çaldığım paranın yarısına bahse girebilirdim ki, bu adamlar Chester’s’a gidiyordu.

Ve eğer şüphelerim doğruysa, bu sabah kara listemde bir numaradaki isim, iki yıldır Dublin’i korumama zerre yardımını dokunmamış, başımın belası o serseri bir kez daha aziz ilan edilmek üzereydi.

Hamamböcekleri taşların arasındaki yarıklarda toplanıyor, kayaların üzerinden ve altından geçerek derinliklerde iki bacaklı, altı kollu, küçücük kafalı ve gaga ağızlı, bodur, jelatinimsi bir vücut oluşturunuyordu.

Narin ve şekilsiz bedeni hamamböceği tanrıyı kızdırıyordu. İnsanların arasında daha somut bir varlığı olmasını tercih ederdi. En azından, bir zamanlar tadını çıkardığı yüksek konuma dönmek hoşuna giderdi.

Titanlar savaştığında, hayatta kalan devler olmamıştı. Sadece düşmanlarının gözünden kaçacak kadar küçülüp önemsizleşebilenler dünyadaki varlıklarını sürdürebilmişti.

Ölümlülerin Baba Hamamböceği dedikleri bu işte us-taydı. Kim bilir ne zamandır, insanların ayaklarının altında dolaşarak ufak tefek yiyecek kırıntılarıyla geçiniyordu. Modern insanlar onu iğrenç buluyor, çeşitli kimyasallarla parlak dünyasından karanlığa itiyordu. Duvarlardaki çatlaklara, kanalizasyonlara ve oyuklara. Onu hıncını en çirkin şekillerde alan, sinsi bir mahluka dönüştürmüşlerdi.

İnsanlar uyurken diş fırçalarıyla sırtını kaşıyor, bardaklarına tükürüyor ve banyo dolaplarına dışkılıyordu. Bunlar onun sefil eğlenceleriydi. İnsanlar isteseler de istemeseler de, bu dünyayı onunla paylaşıyordu. Karanlık onundu. İnsanlar uyumak için istismarlarına son verdiklerinde onunkiler başlıyordu.

Bir zamanlar saygı görürdü. Sayısız vücudu, sarsılmaz dayanıklılığı, çevikliği ve en gizli yerlere bile sızabilmesi takdirle karşılanırdı. Ona hürmet edilir, ondan korkulur ve tavsiyeleri istenirdi. Kadınlar sofralarının altına onun için yemek koyar, varlığını sevinçle karşılardı. Bir zamanlar, onlara yardım etmişti. Onları sevmiş ve umursamıştı.

Ama artık devir değişmişti.

Sidhe kanı adına, ne bekliyorlardı ki? Kötülük yaparsan kötülük bulursun. Kim canını yakana en iyi yüzünü gösterirdi ki? Aptallar. O perilerden bile kadimdi. İnsanların gelişimini ayakta alkışlamıştı.

Ama şimdi hiçbir değeri kalmamıştı.

Parlak, siyah kabukları birbirine sürtünürken tısladı. "Benim adım Gustaine."

Bu kelimeleri söylemeyeli binlerce yıl olmuştu. O zamandan beri kendine sadece hamamböceği diyordu.

Titanlar düşmüştü. Sonsuza dek yok olmuşlardı. Sadece bir kısmı, belki ancak yüz tanesi dünyada hapsedilmişti. Korkunç savaşımlardan kurtulup özgür kalan bir avuç kadarı da tıpkı onun gibi saklanmanın bir yolunu bulmuştu.

Gustaine gezegenle pek az tanrıya nasip olacak bir yakınlık kurmuştu. Bir zamanlar dünyanın en güzel nimetleriyle karnını doyuran o, şimdi boğazına kadar mikroplu atıkların içine batmıştı. İnsan dışkısının farklı tatlarından

zevk almayı öğrenmişti. Artık onları hangi hastalıkların öldürdüğünü biliyordu. Eskiden doğru ot, kök ya da yağlarla bu dengesizliği giderebilirdi. Ama şimdi daha da hızlı çürüsünler diye lanet ediyordu onlara. *Kendi türünüzü yok edin ve yolumdan çekilin.*

Son zamanlarda insan derisinin içine bile sızmış, yağlarıyla beslenip duygu ve düşüncelerine vakıf olmuştu. O her yerdeydi. Bütün sırlarını biliyordu ama onları kullanacak gücü yoktu. Kendini iletişim kurabilecek bir forma getirebilmek bile fazlasıyla zahmetli bir işti. Kolları ve bacakları haddinden fazla zorlandığı takdirde, kolayca ayrılabilirdi.

Gelgelelim... Zamansız şarkı söylenmiş ve dünyayı değiştirmişti. Bazı şeyleri uyandırmış ve diğerlerini öldürmüştü. Ama en büyüleyicisi, bir zamanlar keyfini çıkardığı konuma kavuşmasını sağlayacak yeni bir düzen kurulma ihtimaliydi. Onu lağım çukurlarından ve türüne karşı yapılan sayısız saldırıdan kurtarabilecek bir düzen. Dünya bir milyon yılı aşkın bir süredir ilk kez bu kadar güzeldi.

Ne var ki kadim şarkı onu hiçbir şekilde değiştirip geliştirmemişti. Hamamböceğinin sarsılmaz doğası özüne işlemişti. Bir tek o, zamanın acımasız akışından etkilenmemişti. Bildiği kadarıyla tek istisnaydı: İnatçı ve dirençli Gustaine.

En karanlık zamanlarında defalarca sadakatini sunmuştu: Kafkas Dağları'ndan gelen yarı deli cadıya, geceleri avlanmak için dirilen ölü bir adama, ne bir tanrı ne de peri olan ama onu yok edebilecek siyah bıçak *Lanndubh*'u esir alan kadim ve ilkel bir hayvana ve son olarak da, onun türünü kirletip yok eden bir prence. Kardeşleri dünya üze-

rinden silindiği için, artık gücü kimin elinde tuttuğunu umursamıyordu. Bir çıkarı olduğu sürece herkesin yanında savaşılabildi.

Ama şimdi, onlardan biri geri dönmüştü ve dikkat çekecek kadar güçlüydü. *Lannndubh*'u geri alıp onu kurtarabilirdi. Ve şimdiye kadar tanık olduklarına bakılırsa, perileri bu dünyadan silecek kadar ölümcül olabiliyordu.

Gustaine birçok bedenini dağıttı. Sonra onları şenlik ateşlerinin dumanıyla dolu mağaraya saçılan birçok cesetten birinin tepesinde, şekilsiz bir kafa oluşturacak şekilde yeniden birleştirdi. Büyük tanrının ona tapınanlara emretmesini izledi.

Yüce Ruhhırsızı Balor geri dönmüştü.

Periler tanrıları kandırıp kullanmış ve yok etmişti. Ama o zamanlar şimdiki avantajlarına sahip değillerdi. Balor onları şimdiden sömürmeye başlamıştı. Sunağının yanındaki sütuna zincirli bir düzine kadın vardı. Çoğu fena halde dövülmüştü.

Şimdi bile, bir zamanlar yürekten tapınılan, siyah, dev tanrının yakınında incecik bir yarık dalgalanıyordu. İnsan ruhlarını vücutlarından söküp aldıkça gücünü bir kat daha artırıyordu.

Eskiden tanrılar insanları umursardı. Ama bu sevgi uzun zaman önce tarih olmuştu.

Ve bu kez, tanrılar kazanacaktı.

Gustaine'in aksine, Balor değişmişti. Tanrı vergisi (bu tabir onu güldürdü) yeteneğini sömürme metodu da öyle. Gerçi neden şaşıırıyordu ki? Böylesi bir gücü elinde tutarken iyi kalması mucizeydi zaten.

Yeterince izlemişti. Hizmet edeceği efendi buydu. Onun

üzüntülerini, amaçlarını ve arzularını paylaşan, acımasız ve doymak bilmeyen bir tanrı Gustaine'in sadakatini hak ediyordu. Balor daha şimdiden başka güçlü tanrıları yanına çekmişti. Kana susamış, iblis AOZ yanında dans ediyordu. Balor'un bir planı vardı. İyi bir plan. Gustaine insan ırkının yok oluşuna tanıklık etmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Amaçlarına ulaştıklarında Balor perileri bile yok edebilecek bir güce kavuşacaktı.

Gustaine yeniden bölündü. Onlarca böcek yarıkların içinden ve oyukların arasından karanlık girdaba doğru ilerledi. Tanrı siyah aynanın ve bir insan yığınının yanında duruyordu. Çoğu sakatlanmıştı ama tamir edilemeyecek kadar değil.

Balor'un felç büyüsunü kaldırmasını saygıyla bekledi. Sonra yeniden tek bir vücuda büründü. "Hizmetinizdeyim yüce Balor," dedi hürmetle.

Dev tanrı uzun, siyah pelerinini hışırdatarak ona döndü. Ah, evet. Kesinlikle daha güçlüydü.

Muazzam yüzünün bir yarısında göz kamaştıracak kadar güzel bir gülümseme vardı. Diğer yarısı pırıltılı bir kuzgun maskesinin ardında gizliydi.

Hamamböceği tanrısının güdük vücuduna bakıp güldü. "Gustaine! Sevgili, eski dostum. Kurtulduğunu ve beni burada bulacağını umuyordum. Becerilerine her zaman değer vermişimdir."

"Sizi görmek büyük zevk," dedi Gustaine. "Size nasıl hizmet edebilirim?" Bir gün kimseye bu soruyu sormak zorunda kalmayacaktı.

"AOZ bir insandan söz etti. Onda benim olması gereken bir şey varmış. Dublin'in altını üstüne getir ve bul onu."

“Davanıza hizmet etmekten gurur duyarım. Arayacağım kişi kim?”

“AOZ sana tarif edecek. Onu bulduğunda bana haber ver. Sakın harekete geçme. Bu bedeni ben kendim alacağım.”

“Adını biliyor musunuz?” Gustaine şehirdeki bütün konuşmaları dinleyebilirdi. İnsanların ayakları arasında gezinir ya da evlerin duvarlarına sızardı. Bir ismin çok yardımı dokunurdu.

“Kendine Dani O’Malley diyor.”

Korkunç bir şekilde hafife alınıyorum ve buraya bunu düzeltmeye geldim

P iç herif Chester's'ı yeniden kuruyordu. Yumruklarımı sıkarak kaldırımda durdum. Üstümü başımı yırtmamak için uzuvlarımı kilitlemiştim. Bu da çenemde gereksiz bir gerginliğe neden oluyordu.

Genelde kendimle çelişkiye düşmem.

Ben hedefe kilitlenen bir okum. Bir taraf seçerim ve hayatımın her alanında ona sadık kalırım.

Biri dışında.

Şu eşşoğlueşşek!

Bir yanım yumruğumu havaya kaldırıp sevinçle haykırmak istiyordu: "Şu işe bakın. Suç ortağım geri dönmüş ve bir süre burada takılmayı planlıyor!"

Diğer yanımsa, o yumruğu Ryodan'ın suratına indirip bütün kemiklerini kırmak için yanıp tutuşuyordu.

Yüzdelerimi yeniden gözden geçirdim. Yok, bir yanım demek doğru olmazdı. Yüzde otuz sekizim suratıma mutlu bir sırtış yapıştırmak istiyordu. Ama yüzde altmış ikim, o

kadar kızgındı ki, kulaklarımdan dumanlar çıkabilirdi.

Nadiren başım ağrır ama bu kez şiddetli bir tanesinin yaklaştığını hissedebiliyordum. Vücudumun üzerinde çok fazla baskı vardı.

Ryodan beni bu sürecin tamamen dışında bıraksa da şaşılacak bir ilerleme kaydetmişti. Chester's yeraltı gece kulübünün üzerindeki boş otoparkta şimdi bir binanın iskeleti duruyordu. Birkaç yüz işçi sağa sola koşuşturarak projenin bir sonraki adımına hazırlık yapıyordu.

Kaba inşaat bitmişti. Çelik kirişler yerlerine takılmak için hazır bekliyordu. İş makineleri çalışıyordu. İnşaat alanında küçük bir vinç bile vardı. Kerestelerle koyu gri taşlar bir kenara yığılmıştı.

İşçiler günde üç vardiya çalışıyor olmalıydı. Gece bile inşaat durmuyordu. Ryodan böyleydi işte. Bir şey hemen olsun isterdi. Mecbur kalırsa beklerdi tabii. Ama mümkünse bu kısmı atlardı.

Neden şimdi? Lanet kulübü yıllardır enkaz halindeydi. Hiç olmazsa ön cephesini yeniden inşa etmeye bile tenezzül etmemişti. Bundan nasıl bir sonuç çıkarmalıydım acaba? İki yıldır Dublin için saçımı süpürge ediyordum ama Ryodan iki günde onları fethediyordu.

Gerçi bütün bunların benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Zamanında beni sinir etmek için sınırları aştığı olmuştu. Ama artık bütün yaptıklarını üzerime almaktan vazgeçmiştim.

Yine de süper kulaklarım onun hakkında gereğinden fazla iltifat duyuyordu.

"Küçük hanım," dedi bir adam arkamdan.

Ona aldırmadım. Şüphesiz yolunun üzerinde dikiliyor-

dum ve yüce Ryodan'ın dünyayı yeniden inşa etmesini bir saniye bile geciktirmemek için kenara çekilmemi istiyordu. Böylece Dublin'in kutsal kitabı bir kez daha yazılabilecekti.

"Küçük hanım, sen misin?" Adam önüme geçti. Kasketini çıkarıp pembe, sıhhatli suratında koca bir gülümsemeye bana baktı. "Tabii sensin. Başka kimin böyle bir kılıcı var? Günaydın hayatım. Bizim hanım seni sorup duruyor. Bir akşam seni yemeğe davet etmek istiyor."

Zihnimdeki dosyaları karıştırdım ve adını buldum. Connor O'Connor'dı. Çocuklarına böyle saçma sapan isimler veren anne ve babalar ciddi bir cezaya çarptırılmalı! Her neyse. Altı ay önce onları ziyaret ettikten sonra, Rainey'ye onay vermiştim. Duvarlar düşerken çocuklarını kaybeden orta yaşlı çift, sekiz yaşındaki Erin için biçilmiş kaftandı.

Çenemi sıkılmaktan vazgeçip zoraki gülümsemeye çalıştım. Ama o kadar gergindim ki başımı sallamakla yetindi. "Harika olur. Teşekkür ederim. İlk fırsatta uğrayacağım. Erin nasıl?"

"Çok şükür, iyi. Hâlâ ara sıra kâbus görüyor. Ama bayağı azaldılar."

"Sevindim. Sizinle mutlu olacağını biliyordum." Kilitlenen çenemi hâlâ açamıyordum. "Burada neler oluyor? Kaç kat çıkacaksınız?"

"En az altı diye duydum. Ama projeyi görmedim. Patron aşağıda. İstersen ona sor. Kadınlara düşkün olduğunu duydum. Senin gibi bir dilbere bülbül gibi şakır." Göz kırptı.

Zavallının fikirleriyle gerçekler arasında uçurumlar vardı. Ryodan'ın bülbül gibi şakıdığı nereden görülmüştü? Hele de benim gibi bir dilbere! Güleyim bari. Boynuma

selo bant sarılıydı, vücudumun her yeri öfkeden kaskatı ke-silmişti ve saçlarımı bile taramamıştım.

“Ben işimin başına döneyim, Bayan Dani. Umarım bir ara fırsat bulup uğrarsınız. Hayatımızı değiştirdiniz. Bizim hanımın yeniden yüzü gülüyor. Onu bu kadar mutlu görünce dünyalar benim oluyor. Soframızda her zaman yeriniz hazır. Maggie harika bir aşçıdır.” Yanakları kızararak başını eğdi ve gitti.

Kadınlara düşkün mü?

Bu kadarı da fazlaydı artık.

Ryodan’ı bir kez daha o merdivenin tepesinde küstahça gülümserken bulursam kafasını kesecektim. Neden bilmiyordum ama umurumda değildi. Sadece yapacaktım.

Yumruklarımı sıkıp kareyi yarı dondurdum ve makinelerle işçilere çarpmadan inşaat sahasını geçtim. Kulübe inen kapağı açıp kendi cehennemimi yaratmak için Ryodan’inkinin merdivenlerini inmeye başladım.

Fırtına yaklaşıyor, yağmur başladı

Yeni hidrolik kollu, gıcır çelik kapı arkamdan kapandı. Duvara çakılan çirkin demir basamakların yerini yepyeni bir merdiven almıştı.

Gençken, Periler-Diyarı'nda-Görüşürüz tarzı, süper minili kızların, çılgıncasına yüksek topukları üzerinde o derme çatma merdiveni çıkışlarını izlerken kendi kendime gülerdim. *Ne olur, külot giymiş olun!*

Bu yeni merdiven gerçekten de büyük bir gelişmeydi.

Eskiden aşağıdaki Chester's'ın girişine iki kapı ve iki merdivenle iniliyordu. Ryodan ekibine ilk girişi yenilettiği anlaşılan. Devasa büyüklükteki giriş salonunun tek bir sarmal merdiveni vardı. Buradaki iş henüz tamamen bitmemişti ama siyah mermer zemini obsidyen bir ayna işlevi görecektik kadar parlatmışlardı.

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki, neredeyse parmaklarımı kıracaktım. Ryodan'ın ilham kaynağının, benim dairenin zemini olduğu apaçık belliydi.

Yeni, dağ gibi kanatlı kapılar rahat altı metre vardı. Mat

siyah çelikten yapılmışlar ve üzerlerine dökme demirden, karmaşık desenli paneller akılmıştı. Koruma kalkanlarıyla sağlamlaştırıldıklarından şpphem yoktu. Salonun arka duvarının dibine kömür rengi, ultra modern konsollar ve bir düzine kadar beyaz deri döşemeli, krom sandalye yerleştirilmişti.

Salondan geçip kocaman kapıları ittim. Açılmadılar. Bunun zerine omuz atmak zorunda kaldım ki bu da normal bir insanın içeri alınmayı beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Açılan kapıların arasında bir an durdum ve etrafıma bakındım.

Çok teraslı kulübün her tarafı ışıklarla donatılmıştı. Yine aynı çelişkiye kapıldım. Bir yanım CHESTER’S AÇILMIŞ! diye bağıırken, diğeryanım *Bu piç neden beni taklit ediyor?* diye düşünüyordu. Benim holde de beyaz, deri döşemeli, krom sandalyelerle siyah konsollar vardı. Onları zengin bir adamın çatı katı dairesinden araklamıştım. Ev dekore etmek hoşuma gider çünkü daha önce asla böyle bir şansım olmadı ve tüm o dokularla desenler hoşuma gidiyor. Grsel mutluluğaya ulaşmak için mobilyaları yeniden düzenlemek zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor. Eğerymutfağı da benimki gibiyse ve ocağın arkasında bir sıçrama koruması paneli varsa onu ldrecektim. Ryodan’ın ölümü kısa sürerdi ama en azından ben biraz rahatlardım.

Şehirli şıklık ve endüstriyel modernizmin evliliğinden doğan Chester’s, Londra *haute couture*’nn İrlanda avamıyla buluşmasının en güzel örneklerinden biriydi. Kulüp yakında yine müthiş bir kalabalığı ağırlayacak sayısız alt kulübü bünyesinde barındırıyordu. Dünya yanar, insanlar partiler. Çünkü buna ihtiyaçları var. Kimi kandırıyorum?

Benim de var. Bir dezenfektan gibi beynimi temizliyor. Bütün dünya çıldırmamış gibi numara yaptığın bir geceden sonra, gündüzlerin daha parlak ve makul görünüyor. Özellikle de geceyi buna degecek bir adamın üzerinde bırırdıktan sonra. Gerçi benim Dancer'dan sonra böyle bir şansım olmamıştı.

Dancer kalbimde koca bir yara. Onu her an özlüyorum. Özellikle de birlikte arkasından entrikalar çevirdiğimiz adamın mekânındayken.

Bir zamanlar Chester's'dan tiksiniirdim. Ryodan'ın yanlış bir müşteri kitlesine hitap ettiğini düşünürdüm. Şimdi kulübe bambaşka gözlerle bakıyorum.

Bir mal varlığı olarak.

Chester's'ın yeniden açılması insanlara bir fırsat sunacaktı. Elyreum şehirde tehlikeli heyecanlar vaat eden tek kulüptü. Ölümcül ve egzotik, baş döndürecek kadar seksi ve yanıltıcı Fae yalanlar ve boş ölümsüzlük vaatleriyle insanları kendilerine çekiyordu.

Ama Chester's'ın da aynı ölçüde baştan çıkarıcı bir cazibe kaynağı vardı: Ölümsüz, alçakça seksi, esrarengiz ve gaddarlık sınırlarında baskın karakterli Dokuzlar. Hele bir de, Christian MacKeltar ve Sean O'Bannion gibi birkaç Unseelie prensi kulüpte takılmaya başlarsa...

Chester's, Elyreum'u yerdı.

Müfettiş Jayne'i bile içeri kabul edebilirdim. Ölümlülere çekici geleceğı muhakkaktı. Ve daha çok insan burada partiledikçe, Elyreum'un perileri de ortamı koklamaya gelecekti. Ölümlü avlar onları cezbedecekti. Bu da ekmeğimize yağ sürecekti. Neden mi?

Çünkü kontrol yeniden bizde olacaktı.

Neler olup bittiğinden haberimiz olacaktı. İnsanlar kulüplerde sarhoş olur ve dilleri çözülür. Elyreum'a giremediğim için, Periler Diyarı'ndaki son gelişmeleri sokakta sorguya çektiğim birkaç kişiden öğrenmeye çalışıyordum. Onlar da benimle konuşmaya yanaşmıyordu. Öyle ki Elyreum'un tuvaletlerine benimle ilgili uyarılar astıklarından şüphelenmeye başlamıştım. Fotoğrafımın altına BU KALTAKLA KONUŞANI GEBERTİRİZ! yazmışlardı belki de. Jayne dışında tek bir Fae görmeyeli ne kadar oluyordu? Bir yıl mı? Ya da daha fazla? Benden özenle uzak duruyorlardı. Kılıç tutan elimdeki sorun nedeniyle aslında onlara minnettar olmam gerekirdi.

Şimdi anlıyorum. Düşmanlarını ağırla, abuk sabuk davranmalarına göz yum ve yargılama. Evet, kesinlikle bir bedeli var. Avının avlanmasını izlemek zorundasın. Ama fırsatlar hazırlıklı beyinleri sever. İnsan ırkı söz konusu olduğunda, başarı şansımı yükseltmek için yapmayacağım yok.

Chester's'a artık bambaşka bir gözle bakıyordum. Geniş, karmaşık, sürekli değişken, hain ve gerekli bir satranç tahtasıydı. Beyaz ordu kesinlikle piyon kaybedecekti. Bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Ama kayıpları, onlara Siyah kralın kafasını hediye edebilirdi. Şah ve mat. Beyazlar piyonları korumaya çalışırken, dikkatlerinin dağılmasına göz yumarsa, Siyah ordu Beyaz kralı öldürecekti.

Dans pistlerine ve kulübün halka açık olmayan katlarına çıkan, geniş, cam ve krom merdivene baktım. Ryodan'ın ofisi de o katlardan birindeydi.

Kızgınlığıma rağmen gülümsedim.

Fade ve Kasteo her zamanki gibi merdivenin dibinde,

kollarını göğüslerinde kavuşturup bacaklarını iki yana açmış, kapı gibi dikiliyordu. Ve her zamanki gibi yakışıklı ve heybetliydiler.

Dokuzlar eve dönmüştü.

Bir an bunun tadını çıkardım.

Sonra kaşlarımı çattım. Ryodan'ın her sabah o uyuz selamını verdiği, aynı uyuz merdiveni koruyorlardı.

Efsaneyi biliyordum. Kadınlar onu asla reddedemezdi. Boynu devrilesice.

Gözlerimi merdivenden güçlkle ayırarak kulübü incelemeyi sürdürdüm. İçeride yüzlerce işçi çalışıyordu. Yavru alt kulübün yıkıldığını görünce sevindim. Orayı her görüşümde Jo aklıma gelirdi şüphesiz. Belli ki Ryodan da benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Ayrıca bana Ryodan'ın beni bir asansöre iterek hayatımı kurtardığı günü hatırlatıyordu. O gün benim için kendini feda etmişti. Ryodan hizmet dışıyken, ben de ona alt kulüpteki herkesi katlederek teşekkür etmiştim. Bilhassa yapmıştım. Adını lekelemek için. Ryodan bu duvarlar arasındaki bütün müşterilere güvenliklerini sağlama sözü verirdi zira.

Satranç tahtasını tehlikeye atmıştım. Bana o kadar kızmasına şaşmamak gerekti. Bu davranışım az kalsın ona Dokuzlar dünyasını kontrol etmesini sağlayacak bilgiye mal olacaktı.

Tanrım, hepsinin üzerinden bin yıl geçmişti sanki.

Bambaşka bir zaman diliminde yaşanmış gibiydiler.

Gençliğimde, kendimi fasulye gibi nimetten sayardım. Bir ara kontrolden çıkmıştım. Kendi arzularımı her şeyin önünde tutuyordum. On dört yaşında, burada, Chester's'da, eylemlerimin beklenmedik sonuçlar doğurabileceğini acı

bir şekilde öğrendim. Hayatımda ilk kez Dublin'in fırtınalı sularında dalgalara binerken, ardımda bıraktığım sandalların alabora olabileceğini fark ettim. Ve içindekilerin dibi boylayabileceğini.

Bir an hatıralarla duraksadım. Sonra usulca silkindim.

Kulübün yeniden açılmasına seviniyordum. Ama eski sahibini işinin başında görmekten o kadar da mutlu değildim.

Sonra gözlerimi kısıtım. İyi de, neredeydi bu namussuz? Şimdilik ortalıkta görünmüyordu.

Ve ben bir Patagotitan Mayorum'un uyluk kemiği ebarlarındaki bir sopayı kafasına indirmek istiyordum.

Yumruklarımı o kadar sıktım ki, sağ elimin tırnakları avucumu kanattı. Eldivenli sol elim buz kesmişti ve feci kaşınıyordu.

Açık kapılardan içeri girdiğimde arkamdan kapandıklarını hissettim. Dönüp bakmadım bile.

Dokuzlar'dan ikisi kanatlı kapının iki yanında duruyordu. Ryodan'ın gizli alaşımıyla kaplı olduğuna bahse girebileceğim, otuz santim kalınlığındaki çelik yüzünden onları hissedememiştim.

Ama şimdi kesinlikle hissedebiliyordum. Derimin her bir milimetrekaresinde dolaşan elektrik akımı beni bir anda zimba gibi yapmıştı. Ama bunun yanı sıra rahatsızlık verici bir his de vardı. Gençken fark etmediğim, karanlık ve ilkel bir cinsel arzu.

Vücutlarından müthiş bir erkeksilik ve durmak bilmez bir azgınlığın vaadi fişkırıyordu adeta. Fae gibi sezgilere saldırmıyorlardı. Burada bir zorlama yoktu. Sadece erotik bir davet vardı. Etrafta, bütün kadınların hayallerini süsleyen

türden bir seks yaşayabileceğin erkeklerin varlığına dair bir his. Dünyanı sarsıp aklını başından alabilirlerdi. İçimden dua etmeye başladım. Ryodan da bende böyle bir his yaratırsa halim haraptı.

Dokuzlar değişmiş miydi? Yoksa değişen ben miydim? Jo, Ryodan'ın yanında hep böyle mi hissetmişti? Diğer kadınların Dokuzlar'a karşı koyamamasının nedeni bu muydu? Belki de ben önceden fazla çaylaktım.

Gayet mümkün.

Arkama baktım.

Solda, gerçek adını hiçbir zaman öğrenemediğim ve Gölge dediğim adam duruyordu. Dev gibiydi ve vücudunda yara izleri vardı. Viski rengi gözleriyle beni sessizce süzüyordu. Sağda ise...

"Lor!" Kaslarımı geren lastikler kopuverdi. Yüzüm yüz vat aydınlandı.

Kendimi uzun boylu, sarışın adamın kollarına attım. Ölümsüz Viking beni havaya kaldırıp döndürdü.

Nihayet ayaklarım yere bastığımda, şapşal şapşal sırtıyordum. Bir kurt gibi gülümsedi. "Selam tatlım. İki koca yıldır peşinde helak oldum. İyi ki patron döndü. Belki biraz seks yapabilirim."

Ciddileşiverdim. "Efendim?"

"Seks diyorum. Nihayet birileriyle..."

Sözünü kestim. "Onu anladım. İki yıldır kısmını duymadım."

"Seni izliyordum. Başını belaya sokma diye."

Sağ yumruğumu sıktım. "İki yıldır Dublin'deydin ve benim bundan haberim yok. Öyle mi?"

Neşeyle kafa salladı. "Geçen gece seni o iki yıldan

kurtaracaktım. Ama baktım tek başına idare ediyorsun, karışmadım.”

Bir türlü idrak edemiyordum. Belki de korkunç bir fikir olduğu içindi. “Bir dakika,” dedim. “İki yıldır Dublin’deydin ve beni takip ediyordun. Yani benden saklanıyordun.” Onun için kolaydı tabii. Dokuzlar’ın hünerleri benimkilerin çok üzerindeydi. Uyuz yaratıklar.

Sırıttı. “Nasıldım ama? Ruhun bile duymadı.”

“Neden bu kadar aşağılayıcı bir şey yaptın?”

Sırıışı kayboldu. Beni karanlık bakışlarla süzdü. “Ah, şu kadınlar! Sizi anlamıyorum. Sizi korumayız, kızarsınız. Koruruz, yine kızarsınız. Kapı tutarım, otoriter olurum. Kapı tutmam, mağara adamı olurum. Gerçi öyleyim ama. Bu nasıl bir manyaklık? Ya ne istediğinizi bilmiyorsunuz ya da sırf bize ters gitmek için sürekli fikir değiştiriyorsunuz.”

“Beni koruduğun için kızmadım. Gerçi bu nasıl bir korumaksa? Bir kere bile yardımına gelmedin. Her şeyi tek başıma hallettim. Dolayısıyla senin yaptığına birinin işine burnunu sokmak denir. Resmen beni dikizlemişsin. Şüphesiz sana bu emri o kontrol manyağı patronun vermiştir. Benim bir dosta ihtiyacım vardı, Lor. Kahrolası bir fedaiye değil.”

“Patron kimseyi dinlemez, tatlım. Ona kızacağını söylemiştim.”

“Ama umursamadı,” dedim buz gibi bir sesle. O gece mezarlıkta gereken önlemleri alacağını söylemişti zaten. Dokuzlar’ın hepsi mi gidiyor soruma cevap vermekten de özellikle kaçınmıştı. Bana yalan söylememişti. Ama gereken açıklamayı yapmaması da yeterince aşağılayıcıydı.

“Hiç olur mu? O seni her zaman umursar. Ama Ryodan

böyle biri. Kararını verir ve ondan şaşmaz. Bana birini hatırlatıyor. Bence siz iki ukala birbirinizi fazlasıyla hak ediyorsunuz.”

“Ryodan ve ben zıt kutuplarız. Anlaşmamız mümkün değil. Nerede o alçak?”

Arkamdan, iki kat aşağıdaki dans pistinden bariton bir kahkaha yükseldi. “İlahi, Dani.”

Bu sesi iki yıldır, en nahoş rüyalarım dışında ilk kez duyuyordum. İçime işlerken ürperdim. Eyvahlar olsun. Deminki cinsel heyecan geri dönmüştü. Üstelik bu seferki zihnimi parçalıyor, vücudumu ezip büzüyordu. Keşke hormonlarımın yeni yeni farkında olduğım gençliğime dönebilseydim. Derin bir nefes alıp sekse dair bütün hislerle arama bir duvar ördüm. Onları bir kutuya tıkıp saf tanyumla kapladım. Artık çocuk değildim. Bir yetişkin gibi davranacaktım.

Tam o sırada, “Hu-hu! Buradayım, ufaklık,” diye seslenmez mi, densiz?

Ufaklık ha? Yine gözüm karardı.

Lor bendeki değişimi hissederek “Sakin ol, hayatım,” diye homurdandı.

Bir ceylan zarafetiyle ve bir aslan kadar aç pervane akımını yakaladım. Kulübü ezbere biliyordum.

Yüzdelerim değişmişti. Döndüğüne memnundum. Ve yüzde doksan dokuzum lanet kıcını tekmelemek istiyordu.

Sana sahip olmam gerekirken, beni nasıl terk edebildin?

Son hızla Ryodan'a çarptım. Mermer bir sütuna doğru savrulduk. Sonra onu yakalayıp duvara çaldım.

Bana karşılık vermedi. Direnmedi bile. Daha da öfkelendim.

Bir kez daha üzerine atlayıp onu duvardan aldım ve odanın karşısına fırlattım. Bir kereste yığınınına çarptı. Her tarafa tahta parçaları saçıldı.

İşçilerin şaşkın yüzlerini hayal meyal seçebiliyordum. Gençliğimdeki gibi, düşüncesizce davrandığımın da farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

Ya da belki de umurumda değildi.

"Pervane akımını yakala," diye tısladım. Bana katılmıyordu bile. Hâlâ herkesin dayak yediğini rahatça görebileceği yavaş çekim dünyada takılıyordu. Dışarıdan bir Tazmanyacı canavarının saldırısına uğramış gibi görüldüğünü tahmin ettim.

Ayağa kalkıp özel dikim takım elbisesine yapışan tozları silkeledi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sert bir

bakış fırlattı. *Ben de seni gördüğüme sevindim, Dani.*

Hiçbir yeri kanamıyordu bile. Bu kadar güçsüz müydüm?

Pervane akımından aşağı atladım. “Ben hiç sevinmedim. Hadi, dövüş benimle, pislik.”

Neden?

“Kafamın içinde konuşup durma. Defol git!”

Gözlerini kıstı. *Güçlü olan...*

Yeniden pervane akımını yakaladım. Canıma tak etmişti. *Güçlü olan haklıdır*, gibi saçmalıklarına karnım toktu. Ya da diğer ölümsüzlere özgü felsefelerine. Bazen işleri kaba kuvvetle çözersin. Er geç bana karşılık verecek ve süper dayanıklı vücudundan hıncımı çıkaracaktım.

Yeniden saldırdım. Bu kez o kadar sert vurdum ki, havaya fırladık. Çarptığımız sütun boydan boya çatladı. Yere düşerken yakasına yapıştım.

İki yıldır bir mesaj bile atmamıştı. Hiç aramamıştı. Lor’u bana dadılık etmesi için geride bırakmıştı. Ama bana en ufak bir faydası dokunmamıştı. Şimdi de kalkmış, beni koruduğu için ona teşekkür etmemi mi bekliyordu?

Üstüne üstlük, geri dönüp hayatını kurtarmama izin vermiş ve beni yine terk etmişti.

Bana *ufaklık* demişti.

Suratını yumruklamaya hazırlandım. Kafasını sütuna çarparsa, bu sefer beyni patlardı belki. Ama Ryodan birden beni pervane akımının içinden çekip aldı. Usulca gerçek sonuçların olduğu gerçek dünyaya sürükledi. Kocaman eliyle bileğimi kavrayarak beni hareketsiz kalmaya zorladı.

“Senin derdin ne, Dani?” diye sordu yumuşacık bir sesle.

Benim ne derdim olacak? Asıl onun bir derdi vardı. Öfkeyle suratına baktım. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki,

buz grisi gözlerinde oynaşan minik, kırmızı kıvılcımları görebiliyordum. Kadim bakışları sakın ve berraktı.

Nefes nefese bile kalmamıştı.

Oysa ben burnumdan soluyordum.

Boştaki elimi yumruk yaptım. Sinir bozacak kadar donuk suratını dağıtmaya hazırlandım. Ama elim bunun yerine, koyu renkli, kısa saçlarına yapıştı. Onu kendime çektim. Belli ki etki altındaydım. Ve dudaklarım kesinlikle çıldırmış olmalıydı ki, onunkilerin üzerine kapandı.

İçimde bir şehvet patlaması oldu. Yılların yalnızlığı, özlemi ve yorgunluğu birbirine karıştı.

Onu bütün savaşlarımı vermek için çıktığım bir savaş meydanıymış gibi öptüm. Bu Amazon savaşçısının ordusunu savaşa sokacağı tek kralmış gibi. Meleklerin adım atmaya korktuğu, bu kimsesiz topraklarda iki ilkel ve yırtıcı hayvanmışız gibi. Daha önce hiç giderilmemiş bir açık ve susuzlukla. Ruhumdaki bütün ateş, öfke ve gaddarlıkla.

Şehvetle homurdandı. Elleri kalçalarımaya kaydı ve beni kendine çekti. Adeta ikinci bir deri gibi ona yapıştım. Sonra öpüşmemiz değişti. Onu fazlasıyla insan, etim ve kemiklerimde biriken, ıstıraplı yalnızlıkla öptüm. Bütün tekinsizliğim ve uğursuzluğumla karşısında çırılçıplaktım. Onu kimseyi öpmeyeceğim gibi öptüm çünkü ben normal erkeklerle sevişemem. Ne ben onları anlayabilirim, ne de onlar beni. Yataklarından kalktığımda, yüreğim biraz daha taş keser. Biraz daha yalnızlığıma bürünürüm. Ryodan'ı gökkuşağı renklerindeki, kırık hayallerimle öptüm. Bir çocuğun kim bilir kaç kere kırılan umutlarıyla. Onu gözlerindeki ateşi yakan olabilmek için öptüm. Tutkuyla. Özlemle.

Göğsüne biraz daha yaslandım ve onu şu koca gezegen-

de öpülmeye degecek kadar zeki, karmaşık ve güçlü tek erkekmiş gibi öptüm. Onu incecik bir porselenmiş gibi öptüm çünkü Ryodan şefkati bilmezdi. O da benim gibiydi. Her zaman güçlü olmalıydı. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Tıpkı bana olduğu gibi.

Onu sadakatle öptüm. Hürmetle. Ona dualarımı sundum ve meydan okudum. *Orada mısın?* diye sordum. *Acı verecek kadar canlı mısın, benim kadar farkında mısın? Sana böyle dokunduğumda, kendimden neler verdiğimi hissedebiliyor musun? Bana layık mısın?*

Uzun lafın kısası, tüm dehşetime rağmen, Ryodan'ı bütün kalbimle öptüm. Ve o pislik tabii ki bunu hak etmiyordu.

Arkaya doğru savruldum.

Durdum.

Karşısına dikildim.

Gözleri kan rengindeydi ve bana bakışında öylesine yoğun bir tutku vardı ki, nefesimi tutup bir adım daha geriledim. Bir hayvanı uyandırmıştım ve yeniden uykuya dalabileceğinden emin değildim. Bir an ileri atıldı. Sonra durdu ve yumruklarını sıktı.

Gözlerimi kaçırıp etrafa bakındım. Odadaki bütün gözler üzerimdeydi.

Neden yaptım, bilmiyorum, diye düşündüm. Sonra yüksek sesle konuştuğumu fark edip dehşete kapıldım.

“Bu tür ihtiyaçların varsa ben seve seve karşılarım,” dedi işçilerden biri boğuk bir sesle.

Ryodan, adama bakmaya tenezzül bilet etmedi. “Kovuldun,” diye tısladı. Sonra uzun, derin bir nefes aldı ve çatlayan mermer kolona dayandı. Ateş gibi yanan gözleriyle bana baktı. Bu kez sadece kıvılcımlar yoktu. Hayvanı

vücudunun içinden bana bakıyordu. Dişleri uzamıştı.

“Yok öyle bir şey,” dedim. “Söyledikleri hoşuna gitmedi diye insanları işten atamazsın. Görevini yapmazsa o başka. Ama bu adamların paraya ihtiyacı var.”

“Ah, Dani,” dedi gergin bir sesle. “Beni köşeye sıkıştırdın. Hangimizin erkek olduğunu unutmuşum galiba. Belki de bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı.”

Ne tür bir hatırlatmadan bahsettiğinden emindim.

Bu kapıyı sen açtın, dedi.

Şimdi de kapatıyorum, diye yapıştırdım.

Elinden geleni ardına koyma, kadın. Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme oynadı. Vücudumun ona söylediklerini harfiyen duymuştu ve hiçbirini unutmama izin vermeyecekti.

Bütün duygularım açığa çıkmıştı. O yokken kim bilir kaç kez onunla konuşmuştum? Ona kırgınlıklarımı dile getirmiştım. Ona birbirinden zekice laflar sokmuştum. Ryodan’ı pişman ve yeniden gözüme girmek için her şeyi yapabilecek bir erkek gibi düşünmüştüm.

Ama şimdi karşımda duruyordu ve tek kelime edemiyordum. Biri lanet olası beynimi çıkarıp yerine pamuk doldurmuştu sanki.

Utancımın dayanılmaz ağırlığıyla pervane akımını yakaladım. Jet hızıyla merdivenleri çıktım.

“Vay canına,” dedi Lor çatallı bir sesle. Boğazını temizleyip devam etti. “Patron, o öpücük var ya, ondan yediğin ve yiyeceğin bütün dayaklara değerdi. Galiba soğuk bir duşa ihtiyacım var. Beş tane de sarışına.”

İşçiler gülüştü.

Suratım alev almıştı sanki. Ryodan’ın cevabını beklemedim.

Gergin bir ruh uçmayı öğreniyor, durum kontrol altında

Ryodan'la öpüşmemiz bir kutuyu boyladı.
Chester's'daki fiyaskoyla birlikte.

Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi günüme devam ettim. İnsanlar yapıp ettiklerine çok kafa yorar. Halbuki ne kadar düşünürseniz düşünün, eylemlerinizi geri alamazsınız. İçinde bulunduğunuz rahatsız edici durumu düzeltmenin tek çaresi gelecekteki eylemleriniz.

Ya o insanı bir daha görmeyin ya da hatanızı telafi etmenin bir yolunu bulun. Mesela yalan söyleyin. Bir Kıskaç tarafından ele geçirildiğinizi iddia edin. Hızla geri vites yapın.

O piçi yeniden göreceğimden hiç şüphem olmadığı için soğukkanlılığımdan ödün veremeyecektim. Ve bir şekilde gerçekleri çarpıtacaktım.

Birkaç saat boyunca listemdeki evleri gezip çocukları onlara yerleştirebileceğimize karar verdim. Rainey'yi arayıp seçimlerini uygun bulduğumu söyleyince pek sevindi. Bugüne kadar hiç yanılmamıştı. Dolayısıyla karşılıklı güvenimiz giderek sağlamlaşıyordu.

Ayrıca Bane'in sinir bozacak kadar parlak ve modern kitapçısına uğradım ve oradan bir torba dolusu kitapla ayrıldım: İrlanda Efsaneleri; İşgaller Kitabı'nın Kısa ve Özlü Özeti; Druidler Çağı; İrlanda Devleri ve Kralları; Kelt Mitolojisi Ansiklopedisi ve en sevdiğim iki ikonik çizgi romanın mükemmel durumdaki kopyaları: *Batman Arkham Akıl Hastanesi* ve *Batman: Pelerinli Süvari'ye ne oldu?*

Shazam'a bakmak için evin yolunu tuttuğumda arka cebimdeki telefon titreşti.

Mesajın kimden geldiğini biliyordum tabii.

Bugün Rainey, Kat, birkaç arkadaşım ve kuşlarımdan mesajlar gelmişti. Ama bu farklıydı. Resmen kıcıımı ısırdı.

Ryodan.

Onun kelimeleri arka cebimdeydi.

Ve kelimelerinin bile sivri dişleri vardı.

Kaşlarımı çatarak telefonu çıkarırken bugünkü olaylar kapatıldıkları kutuyu zorlamaya başladı.

AKŞAM SEKİZDE HAZIR OL. ELBİSE GİY.

Kaşlarım alnımı tırmanıp kafatasımın içinde kayboldu.

Hadi canım? Barrons'un birkaç sene önce söylediği sözleri yazdım.

Büyük harfle yazınca bana bağıırıyormuşsun gibi oldu.

Cevabı o kadar hızlı geldi ki önceden yazdığına yemin edebilirdim.

Bağırıyorum zaten. Başka türlü dinlemezsin.

“Bir de elbise giyecekmişim,” diye homurdandım. Ryodan’ı tanıyordum. O da beni tanıyordu. Bana elbise giy dediğinde bir elbise dışında her şeyi giyebileceğimi tahmin edebiliyordu.

Ama Ryodan söz konusu olduğunda biraz daha detaylı düşünmeniz gerekir. Adam bana elbise giy dediğinde inadına başka bir şey seçeceğimi biliyordu. Ama eninde sonunda, ona onun tarafından manipüle edilmediğimi kanıtlamak için bir elbise giyeceğimi de biliyordu. Sonuçta her halükârda bana bir elbise giydirtecekti.

Bu durumda onu nasıl alt edecektim? Bir elbise giyerek mi, giymeyerek mi? Gel de çık işin içinden.

Şimdi O Kadın’ın Sherlock’la neden çıplak dövüştüğünü anlayabiliyordum.

Kazanmanın tek yolu sekizde hazır olmamaktı. Anında ekranım aydınlandı.

Bizimle ilgisi yok. Şehrimiz tehlikede. Orada ol.

“Geber,” diye hırladım. Hastalık derecesindeki sorumluluk duygumu kaşı tabii. Buna asla karşı koyamayacağımı biliyordu.

Mesajları sessize alma arzuma karşı koyarak telefonu cebime attım. Gerçekten ihtiyacı olan birinin mesajını duyamazsam o pislik yüzünden misyonuma sırt çevirmiş olurum.

Shazam’ı çağırmak ve ona akıl danışmak için eve koşu-

yordum ki, onlardan birini gördüm. Kanadı kırık bir kuş.

İç çekip bir sokak satıcısından yiyecek bir şeyler aldım. Siparişimin hazırlanmasını beklerken bir yandan da onu gözlüyordum. Bir pub'ın önündeki bankta oturuyordu. Yüzü bembeyazdı ve titriyordu. Sağı solu morarmıştı.

Hikâyesini bilmiyordum. Gerek de yoktu. Bu bakışı tanıyordum. Hızla yayılan bir salgın gibiydi. Şehrimizin hemen her köşesinde rastlayabileceğimiz bir sorundu.

Hikâyeleri aşağı yukarı aynıydı. Duvarlar yıkıldığında aileleri, çocukları ya da sevgilileri ölmüştü. İşlerini kaybetmişlerdi. Kardeşlerinin, arkadaşlarının ya da anne ve babalarının Seelie ya da Unseelie tarafından baştan çıkarılıp mahvedilmelerine tanık olmuşlardı. Ve kötü insanların eline düşmüşlerdi.

Donuk bakışlı, akılları fazlasıyla karışık bu insanlar, Avcılar için birer mıknatıs gibiydi.

Herkes benim kadar şanslı değildi. Herkesin benimki kadar zor bir hayatı olmadığı için ilk sorunda tökezliyorlardı.

“Al, ye,” dedim, ona aldığım sandviçi uzatarak. İncecik, dal gibi bir genç kadındı. Ve ne yazık ki birilerinin mutlaka fark edeceği kadar güzeldi.

Titreyerek başını kaldırdı. Şok, gözlerine kalın bir perde çekmiş, korku tenini kireç beyazına boyamıştı. Alüminyum kâğıda sarılı sandviçe doğru hiçbir hamle yapmadı. Biraz daha oyalanırsa şansını kaybedebilirdi. Sıcacık, susamlı ekmeğin arasına koydukları tartar soslu taze balık en sevdiğim yemeklerden biriydi.

“Adım Dani,” dedim bankın ucuna ilişerek. “İhtiyacı olanlara yardım ediyorum. Hadi, al şu sandviçi. Para filan

istemiyorum. Ama burada kalırsan pisliğin teki sana daha da kötü şeyler yapabilir. Anlıyor musun?”

İrkildi. Biri onu dövmüştü. Yakın bir zamanda. Alt dudığı patlamış ve bir gözü şişerek kapanmıştı. Çürüklerden iyi anlarım. Gözü ve yanağının yarısı geceye kadar siyaha dönecekti. Ne kadar savunmasız olduğunu biliyordu. Ama karar veremeyecek kadar akli karışık. Buradaydı çünkü gidecek başka bir yeri yoktu. Ona bakacak biri yoktu. Sadece ben vardım.

“Sözümü dinle. Karnın doyunca daha iyi hissedeceksin. Bak, gazoz da aldım. Şeker moralini düzeltir.” Kutuyu aramıza koydum.

Birkaç dakika sonra sandviçi elimden kaptı. Gazozu da aldı. Kutuyu açamayınca yardım etmek için uzandım. Yine irkildi.

“Korkma. Gazozu açacağım,” dedim. Elleri yara bere içindeydi. Tırnaklarının yarısı kırık.

Sandviçten bir ısırık alıp robot gibi çiğnedi. İkinci ısırıkta da tepkisizdi.

Ama sonra hep umutla beklediğim ama herkeste şahit olamadığım bir şey yaptı. Elindeki yemeğe aç kurt gibi saldırdı. Sandviçten kocaman ısırıklar alarak çiğnemedi yutuyor, ağzının kenarlarından yağlar süzülüyordu. Vücudu açtı. Başına gelenlere rağmen, yaşamak istiyordu. İşim kolaylaşmıştı. Aklını toplamasına yardımcı olmam yeterliydi.

Yemeğini bitirdiğinde arkasına yaslanıp tişörtünün lekeleli koluyla yüzünü sildi.

“Başından neler geçti bilmiyorum,” dedim usulca. “Bilmek de istemiyorum. Seni her türlü ihtiyacını karşılayabileceğin bir daireye götürmeyi teklif ediyorum. Şehirde

senin gibi yardıma muhtaçlar için düzinelerce evim var. Orada bir ay kalabilirsin. Bundan sonra ne yapacağına karar verirken en azından güvenle yemek yer, duş alır ve uyur-sun. Ara sıra uğrar, iyi misin diye bakarım.” Genelde bir hafta sonra konuşacak hale geliyorlardı. Hikâyelerini anlatmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Onlara otuz gün veriyordum çünkü zaman kısıtlaması bu tür durumlarda gerekliydi. Ama eğer bir aydan fazlasına ihtiyaç duyarlarsa ve samimiyetlerine güvenirsem, biraz daha kalmalarına müsaade ediyordum.

Hafifçe öksürdü. “Neden?” Sesi, uzun bir süre boyunca imdat çığlıkları atmış gibi kısıktı.

“Çünkü bu dünyada kaybettiğimiz her kadın, erkek ve çocuk, benim sorumluluğumdaymış gibi hissediyorum.”

“Neden?”

“Bir nedeni yok. Yapı meselesi.”

“Karşılığında ne istiyorsun?”

“Öfkelenmeni. İyileşmeni. Belki de bir fark yaratmaya çalışan bizlere katılmanı. Uyuşturucu kullanıyor musun?” Bu önemliydi. Esrarkeşleri genellikle kaybediyordum. Ve ortalıkta o kadar çok kanadı kırık kuş vardı ki, ne yazık ki başarı şansımın yüksek olduklarına odaklanmalıyım.

“Hayır,” dedi kırılgan bir sesle. İlk kez bir tepki veriyordu.

“İyi.”

“Sen gerçek misin, çocuk?” Çocuk kelimesini bilhassa vurgulamıştı.

Öfke ortak noktalarıydı. Beni hafife alıp uzaklaştırmaya çalışırlardı. Asla işe yaramazdı. “Sanki sen çok büyüksün,” dedim. “Ayrıca yirmi üç yaşındayım. Ve inan bana, hayal bile edemeyeceğin kadar zor bir hayat yaşadım.”

Hırçınlığı geçiverdi. Biraz sabretmek gerekiyordu. Kuşlar kendi acılarına o kadar gömülüydü ki, başkalarınınkini küçümserlerdi. “Ben dün yirmi beş oldum,” diye fısıldadı kederle.

Benim de birkaç doğum günüm berbat geçmişti. Onu kutlamaya kalkışacak kadar pişkin değildim. İlk iletişimin hassasiyetini bildiğimden bir kez daha adını öğrenmeye çalıştım. “Ben, Dani.”

Burun delikleri açılıp kapandı. “Seni ilk kez duyuyorum.”

“Ve sen de?..”

“Bir kılıç ve bir sürü silah taşımayan biriyim,” dedi hakaret eder gibi.

Kızmadım. “Bana takılırsan o işi hallederiz.”

Bakışlarında yorgun bir ifade belirdi. “Ben savaşçı değilim.”

“Öyleyse ölüsün,” dedim. Benim kitabımda sadece bu ikisi vardı.

Uzun bir sessizlik oldu. “Ölmek istemiyorum,” dedi sonra.

“Bu da bir başlangıç. Dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine inanıyor musun?”

Ağlamaya başladı. Yanaklarından sessiz gözyaşları süzül-
dü. Onu rahatlatmak için sırtını sıvazlamamam gerektiğini biliyordum. Kuşların özel alanlarını işgal edemezsin. Yoksa kaçarlardı. Rahat davranmalı ve öncelikle seninle gelmelerini sağlamalısın. Başından ne geçtiyse, acısı henüz tazeydi. Deminki ses tonuna bakılırsa dün olmuştu.

“Şimdi kalkıyorum. Yürümeye başlayacağım. Beni takip edersen sokaklardan kurtulursun. *Büyüyünce* ne olmak iste-

diğine karar vereceğın tam otuz tane günün olur.”

Hemen diklendi. “Yeterince büyüğüm zaten.”

“Bitmiş projen buysa başın belada demektir.” Kalkıp yürüdüm. Takip etme isteğı uyandıracak kadar hızlı adımlarla.

“Bekle,” diye seslendi. “Yaralıyım. Senin kadar hızlı hareket edemem.”

Yüzümü göremeyeceğı için rahatça gülümsedim.

Ona daireyi gezdirdim. Kapının içindeki kilitleri, kilerdeki yiyecekleri ve ocağın nasıl çalıştığını gösterdim. Buzdolabını açmadım. Çıkarken Shazam’ın donmuş kanlarını çaktırmadan almam gerekecekti.

Robot gibi yatak odasına gitti. Dalgın gözlerle yatağı baktı. Başınıza kötü bir şey geldiğinde onu tekrar tekrar yaşarsınız. Psikiyatristler buna *intruzif düşünceler* der. Sanki normal düşüncelerin arasına nadiren giren davetsiz misafirlermiş gibi. Ama travmatik olayların sonrasında normal düşüncelere yer yoktur. Arka arkaya korku filmleri oynatan bir sinema salonuna mahsur kalırsınız.

O salonun kapısını tekmeleyecek kadar öfkeliyseniz kurtulursunuz.

Bazı şeyler tahlil etmeye değmez. Onları arkanızda bırakmanız en iyisi. *Actus me invito factus non est meus actus*. Bir de tahlil etmemeyi seçtiğiniz davranışlarınız var tabii.

Kuşlarımı kızdıramazsam, tabii doğru şekilde ve bunun bir sürü yanlış yolu var, onları kaybederim.

Çantası yoktu. Parası yoktu. Kıyafetleri yırtık ve pisti. Üzerine birkaç beden büyük gelen erkek gömleğini belli ki bir yerden aşırırmıştı. Sırtında, kapanan bir benzinci-

nin logosu vardı ve göğüs cebine Paddy ismi işlenmişti. “Telefonun var mı?” diye sordum.

Başını sallayıp gömleğin cebinden çıkardı.

“Numaramı kaydet.” Numaramı söyledim. “Dışarı çıkmak istersen haber ver. Ben ya da bir arkadaşım gelip seni çıkarır. Kafanı toplayana kadar güvende olmanı istiyorum. Tamam mı?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Bir doktora görünmek ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Yakında iyileşirim.”

Vücudu, evet. Gerisine de bakacaktık. “Adın ne?”

“Roisin,” dedi.

Bağlantı kurulmuştu. “İyi.” Gitmek için döndüm ama elini omzuma koydu.

Yeniden ona döndüğümde bana sarıldı. Kafama dokunursa onu havaya uçurabilirdim. Dolayısıyla her zaman-
kinden de donuktum. Ama sonra kızcağızın şefkate ihtiyacı olduğuna karar verdim. Onu boynumdan ve kafamdan uzak tutmaya çalışarak sırtını okşadım.

Acıyla inleyerek geri çekildi. Sırtını döndüğünde sağ kürekkemiğinden gömleğine yayılan kan lekesini gördüm.

“Gidebilirsin,” dedi gergin bir sesle. Bana kızdığı için değil, kontrolü kaybedeceğinden korktuğundan. Aslında sırtını görmek istiyordum. Bayağı kötü kanıyordu çünkü. Belki de bir doktor gerekecekti.

Ama birinin, konuşmak istemediğim meseleleri kurcalamasının ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyordum.

Onu kontrol etmek için bir hafta beklememeye karar verdim. Yarın yine uğrayacaktım. Mümkünse sabahtan.

Ona kahve ve sargı bezi getirecektim. Güvenli bir yerde uyumanın onu biraz sakinleştireceğini umuyordum.

“Bu arada,” dedim, “eflatun gözlü, beyaz, şişko göbekli, kediye benzeyen bir yaratık gelirse şaşırma. Kapıyı falan çalmaz. Birdenbire karşında bitiverir. Sakın ona bir şeyler fırlatma. Ve ne yaparsan yap ama ona şişko deme. Böyle düşündüğünü hissettirme bile. Ne kadar duygusal olduğunu tahmin bile edemezsin. Ağlamaya başlarsa bir daha saatlerce susmaz. Ona Dani’nin burada kalmadığını söyle. Bir daha seni rahatsız etmez.”

Roisin bir kukla gibi bana döndü. “Bir dakika. Kedi mi?”

Ama buzdolabındaki kanları alıp evden çıkmıştım bile. “Kapıyı kilitle,” diye seslendim merdivenlerden.

Shazam gelmeden önce mutlaka etrafı kolaçan ederdi. Roisin’in korkması için bir neden yoktu.

Ama uyuyana kadar mor gözlü, süper duygusal ve şişman bir kedinin onu ziyaret etmesinden endişelenerek daha kolay vakit geçirecekti.

Korku filmindeki komik anların, azgın sulara tutunabileceğiniz bir can simidi olduğunu daha çok gençken öğrenmiştim.

KATİL

*B*eni sattı.
En yüksek teklifi verene.

Annem, Rowena'yı aldatarak beni pazarda bir domuz gibi sattı. Sonradan öğrendim. Beni kafesimde pervane akımını yakalamaya çalışırken, minik yumruğumla bana fırlattığı eşyaları parçalarken ve diğer süper insan özelliklerimi sergilerken videoya çekmiş.

Bir gece geç saatte geldiler. Annem ve nadiren uğrayan sefil erkek arkadaşları dışında kimseyi gördüğüm yoktu. Beni serbest bırakacaklarını sanarak heyecandan titremeye başladım. Öyle hızlıydım ki, televizyondan yayılan beyaz ışıktaki parmaklıkların ardında beyaz bir lekeye dönüşmüştüm.

Heyecandan konuşamıyordum bile.

Annem ve donuk bakışlı esrarkes sevgilileri dışında bize kimse gelmezdi. Annemin geri dönüp kurtarıcılara engel olmasından ölesiye korkuyordum.

Nihayet dilim çözüldü ve çıkarın beni buradan diye sayıklamaya başladım.

Bunlar televizyonda gördüklerim gibi Sorumluluk Sahibi Yetişkinler'di.

Siyah takım elbiseli, parlak ayakkabılı, tertemiz tıraşlı ve kravatlı.

Yardıma ihtiyacı olan insanları kurtaranlara benziyorlardı. Sosyal Hizmetler Kurumu görevlilerine.

Ama tüm yakarışlarıma rağmen, pespaye oturma odamızın ortasında dikilip ben orada yokmuşum gibi konuşmaya başladılar.

Sadece süper hızlı ve süper güçlüymüşüm gibi. Ama aynı zamanda süper aptal ya da süper sağırmışım gibi.

Sonunda yalvarmaktan vazgeçip sustum.

Dizlerimi cılız göğsüme çektim ve bazı insanların cehennemde doğduklarını ve oradan asla kurtulamadıklarını fark ettim.

Dayanıklılık sınırı ve stres yönetimi gibi şeyler söylüyorlardı. Yumurtalar, yapay döllenme ve süper askerler gibi şeyler. Beni nasıl dönüştüreceklerini ve kontrol edebileceklerini tartışıyorlardı.

Sonra bana parmaklıklarının ardında elektroşok verdiler. Küçük vücutum yüksek gerilimle eğilip büküldü. Yatak niyetine kullandığım yamru yumru döşekte büzülüp kaldım.

Beni ameliyat edip beynimi incelemekten söz ettiler. Benden yeterince yumurta aldıklarında belki vücudumu parçalara bile ayırabilirlerdi.

Anneme aşırı doz vereceklerini söylediler. Dünyayla bütün bağlarımı keseceklerdi.

Yapayalnız olmak zordur.

Tamamen hareketsiz kaldığımda kafesimi açtılar.

Kafesimi.

Açtılar.

Yıllar önce bir gece, annem saçlarımı yıkayıp benimle mutfak

masasında oyunlar oynamıştı. O gece minik ellerimle yanaklarını tutarak onun koynunda uyuyakalmıştım. Gözlerim kapanırken annem için dünyadaki en değerli insan olduğumu sanıyordum. Ve o gecedan beri kafesimin kapısı ilk kez açılıyordu.

Büyümüştüm ve dışarısı beni bekliyordu.

Ve ben hareket edemiyordum.

Göz ucuyla annemin çoktandır çentik atmaya bıraktığı eski, sararmış takvime baktım. Benimle alay ediyordu sanki. Ne kadar saf ve aptal olduğumu söylüyordu.

Onun için hiçbir şey ifade etmediğimi çok önceleri anlamalıydım. Kurtuluşumun olmadığını. Ama aptaldım ya, anneme inanmıştım.

Adamların arkasındaki televizyonda Mutlu Günler oynuyordu. Beni ayaklarımdan tutup kafesin dışına çekerlerken, bütün günleri mutlu geçen insanlar var mıdır diye düşünüyordum. Benimkiler neden bu kadar kısa sürmüştü?

O insanların kafesleri benimki kadar boğucu değildi şüphesiz. Daha geniş ve rahattı.

Bazen içinizde bir şey kırılır.

Ve tamir olmaz.

Ben o gece oturma odasının halısında öldüm.

Kalbim durdu ve ruhum bedenimi terk etti.

Nefret.

Nefret.

Nefret.

Nefret.

Her şeyden o kadar çok nefret ettim ki, birkaç saniyeliğine bayılmışım. Uyandığımda içimdeki her şey kopmuş, değişmiş ve dönüşmüştü.

Bir zamanlar kıvrıcık saçlı, mutlu bir çocuktum. Büyük

hayallerim vardı. Hep birilerinin beni sevmesini beklerdim.

Sonra Danielle Megan O'Malley öldü ve başka biri doğdu.

Son zamanlarda sık sık büründüğüm Diğer kişiliğimden bile daha soğuk ve kontrollü biri. Jada.

Ona kucak açtım çünkü hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı.

Güçlü, acımasız ve taş kalpli bir katildi. İnsandı. Fazlasıyla. Ama bir yandan da hiç değildi.

Jada konuşup gülüşerek boynumdaki tasmayı çıkaran adamlara baktı.

O lanet halkanın altındaki derim ilk kez nefes aldı.

Kelepçeleri ve zincirleri vardı. Ve bir başlık.

Jada soğukkanlılıkla beynimi ve vücudumun geri kalanını inceledi. Akımın neleri değiştirdiğini gördü ve hepsini telafi etti.

Tanrım, gözlerimde onu göremiyorlar mı, diye düşündüğümü hatırlıyorum. O, Yargı'ydı. Hüküm'dü. Ölüm'dü. O günden beri aynada onu görüyorum.

Beni yanlış anlamayın. Birden fazla kişiliğim yok. Açlık ve acıyla kendimi ayırtırmayı öğrendim. Öteki, benim daha soğukkanlı ve duyarsız versiyonumdu. Ve Jada, Öteki'nin steroidlisiydi. Dani temelim, Jada kalem. Danielle, annemin kızıydı. Ama Jada, savaş tanrıçası Morrigan'ın kızıydı.

Ölen, Danielle'di.

Ama saf kalbimi sakladım. İçimdeki vahşi ruhu sakladım.

O gün son nefesini veren, Emma O'Malley'yi seven küçük kızdı.

Kafesten kurtulur kurtulmaz pervane akımını yakaladım ve birer birer kalplerini söktüm. Onları patlayana kadar avucumda sıktım. Her yer kan oldu.

Sonra kanlı, yırtık pırtık geceliğimle mutfığa gittim.

Ellerimi yıkadım ve bir somun bayat ekmek yedim.

Annem üç gündür gelmemiştii.

Artık ondan korkmuyordum.

Artık hiçbir şeyden korkmuyordum.

Uzun, sıcak bir duş aldım. Ne müthiş bir mutluluktu. Sabun köpükleri ve sıcacık su.

Hele ayakta dimdik durabilmek!

Geçen yıldan kalma, küçülmüş kotumu giydim. Üzerime eski, yırtık pırtık bir tişörtle annemin ceketlerinden birini geçirdim.

Kilerdeki bütün fasulye konservelerini yedim. Tam üç tane. Sonra buzdolabındaki bozulmuş yiyecekleri de yedim.

Yiyecek hiçbir şey kalmadığında masaya oturup küçük ellerimi kavuşturdum ve bekledim.

Önce o geldi.

Anneme para verecek adam. Ama para filan yoktu. Annem beni uyuşturucu almak için satmıştı.

Onu da öldürüp uyuşturucuyu aldım.

Çok geçmeden annem geldi.

Boş kafesi ve cesetleri gördü.

O geceye dair hatıralarım capcanlı.

Noel'e üç gün vardı. Televizyonda Şahane Hayat'ın siyah-beyaz versiyonu oynuyordu. Ses kısıktı ama George Bailey yıldızlı bir gecede Mary Hatch'e kur yapıyordu.

Annem beni masada otururken gördü ve uzun bir an boyunca kapıda dikildi.

Kaçmaya çalışmadı.

Sonunda yanıma geldi. Alüminyum kenarlı, sarı Formika masada karşımdaki turuncu iskemleye oturdu. Birbirimize uzun uzun baktık. İkimiz de konuşmadık.

Bazen söylenecek bir şey yoktur.

Sadece yapılacaklar vardır.

Eroin torbasını cebimden çıkardım.

Bana bir çakmak ve kaşık verdi.

Televizyondan hayatla ilgili çok şey öğrenmiştim. Çocukların bilmemesi gerekenleri bile.

Sekiz yaşındaki parmaklarım ve yaşlı kalbimle annemin son dozunu hazırladım. Ona şırıngayı uzattım.

Koluna turnike yapmasını ve parmağıyla damarına vurmasını izledim. Kolunda eski iğnelerin izleri vardı. Cildi kuruyup sararmıştı.

Sonra ağladı.

Öyle hüüngür şakır değil. Sadece gözleri doldu. Bakışlarındaki donukluk bir anlığına yerini anlayışa bıraktı.

Biliyordu.

Bunun altın vuruşu olacağını biliyordu.

Bu işlerden anlasaydım iğnede ölümünü kolaylaştıracak miktarda eroin olmasına dikkat ederdim. Ama o orospu çocukları saf fentanil getirmiş olmalıydı.

Bir an gözlerini kapadı. Sonra açtı ve iğneyi damarına yaklaştırdı.

O zaman konuştu. Acı çeker gibi yavaş yavaş. "Ah, benim güzel, küçük kızım."

İğne etine saplandı. Zehir damarına yayıldı.

Kolay ölmedi. Çirkindi. Çok çirkin. Kramplarla, kan kusarak.

Eski, çatlak masada, yüzü kendi kanlı kusmuğuna gömülmüş halde ve kendi bokunun üzerinde otururken.

Uzun süre yerimden kalkmadım. Sonra gidip cesetlerden kurtuldum.

Kahrolası bir elbise giydim. Bir ara Ryodan'a zıt gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Bütün öğleden sonram Shazam'a dil dökmekle geçmişti. Cevap vermeyince ona akıl danışmayı bile denemiştim. Yüzde elli şansım vardı. Ya zekice bir yanıt verecekti. Ya da duygusal. Ben de kendimden hep bu iki türde cevaplar almıyor muydum zaten?

Aynanın önünden çekildiğimde bir deneme daha yaptım. "Shazam, seni görüyorum, Yi-yi. Her neredeyse, lütfen, aşağı gel. Sen benim için hayattaki en önemli şeysin. Her şeyimsin. Biri canını sıktıysa birlikte haddini bildirelim. Bir eş istiyorsan bütün dünyaları gezip sana uygun birini buluruz. Lütfen. Seni merak ediyorum."

Yine hiçbir şey olmadı. Ne vücutsuz bir kafa görüldü ne bir hırlama ya da belli belirsiz bir nefes sesi duydum. Öğleden sonranın geri kalanı gibi payıma derin bir sessizlik düştü.

“Haksızlık ediyorsun!” dedim yumruklarımı belime dayayıp yukarı bakarak. “Sen beni bulamasaydın ne yapardın? Sevilmek, okşanmak istediğinde sana cevap vermeseydim, ne hissederdin? Seni terk etseydim ve kalbin paramparça olsaydı...”

“İşte geldim!” Cehennem kedim dört ayağı üzerine düştü. Sırtını kamburlaştırıp tısladı. “Rahatladın mı?”

Dizlerimin üzerine yığılıp kollarımı açtım. “Shaz, bebeğim, neler oluyor? Sorun ne? Benden neden kaçırıyorsun?”

Poposunun üzerine oturdu. “Sadece alışmaya çalışıyorum,” diye homurdandı.

“Neye?”

“Gitmene! Beni yalnız bırakmana. Herkes gidiyor. Sen de gideceksin.”

Kaşlarımı çattım. Bu korku da nereden çıkmıştı? Neden onu terk edeceğimi düşünüyordu? Onunla tanıştığımızdan beri kim bilir kaç kere ortadan kaybolmuştu? Uzun süreli yalnızlıkları seviyordu. Ayrıca bazen aşırı duygusal olmasına rağmen, böyle bir endişeyi ilk kez dile getiriyordu. Onun birlikte yaşamaya ve ilişkimize giderek alıştığını düşünüyordum. Ama sonra şu Pallas kedisi olayı olmuştu. “Shaz, ne diyorsun? Biz bir aileyiz. Seni neden terk edeyim?”

Gözlerinden yaşlar süzüldü. “Bu gezegende ailelerin ömrü uzun olmuyor. Ya ölüyorlar ya da birbirlerini terk ediyorlar.”

“Biz başka aileler gibi değiliz. Sen de biliyorsun. Sana olan sevgimden ve sonsuz sadakatimden nasıl şüphe edersin?”

“Sonsuz diye bir şey yok!” diye sızlandı. “Ben öyleyim ama sen değilsin.”

Gözlerimi kırptırdım. Hiç böyle düşünmemiştim. Shazam bu yüzden mi kendine bir eş arıyordu? Yanında olamayacağım günler için yatırım mı yapıyordu?

Hem de ben bile o kadar ileriye göremezken. Ölümü hiç düşünmem. Yaşamakla fazlasıyla meşgulüm zira. “Bütün derdin bu mu?” dedim. “Bir gün öleceğimi düşünmeye başladın ve...”

“SUS!” Tüylü patileriyle kulaklarını kapadı. “Seni duymıyorum. Lallalallalaaa!”

Ona uzandım. Patilerini halıya gömerek gelmemek için direndi. Ama onu ısrarla çekiştirdim ve şişman, pofuduk vücuduna sımsıkı sarıldım.

Bir yandan da onu nasıl yatıştırabileceğimi düşünüyordum.

Ben ölümlüydüm. O değildi.

Bu gerçek suratıma tokat gibi çarptı. Şimdiye o kadar kök salmışım ki, geleceği düşünmüyordum bile.

Cehennem kedileri de öldürülebilirdi. Gerçi nasılinı bilmiyordum. Ama ölümcül bir şiddet görmedikçe Shazam sonsuza dek yaşayacaktı.

Ben ölümlüydüm ve o ölümsüzdü.

Ryodan da öyle.

Mac de.

Ve Barrons da.

Bizim ekibin tamamı ölümsüzdü.

Sonsuza dek yaşayacaklardı ve ben muhtemelen yaşlılığımı göremeden bu dünyadan göçüp gidecektim.

Gençken, yaşlanacak kadar uzun yaşamak istemediğimi söylerdim. Buruşup güçten düşeceğime ölmeyi yeğlerdim. Ama birden aklıma daha korkunç bir düşünce geldi.

Ölümsüz arkadaşlarım efsanevi maceralar yaşayıp hep aynı kalırken, ben sararıp solacaktım. Sonra yarın ölüp Shazam'ı yalnız bırakabileceğim aklıma geldi.

Bensiz kaybolurdu. Dibe vururdu. Ona kim bakacaktı? Onunla kim başa çıkabilirdi ki? Ya da onu benim sevdiğim gibi sevebilirdi? Değişken ruh halini, bunalımlarını, bazen aşırı neşeli hallerini ve uçlarda yaşadığı duygularını kim kaldırabilirdi?

Dancer'ın kalbi zayıftı. Ama Fae Kraliçesi'nin yaşam iksirini içmeyi reddetmişti. Sonsuza dek yaşarken, bir noktada ruhunu kaybedeceğini düşünüyordu. Ölümü ilk sekiz yaşındayken tatmıştı. O sırada bir şey görmüş ve bir şeye inanmıştı. Ölümsüz ruhundan vazgeçmek istemiyordu.

Gerçi benim için ruhun ölümsüzlüğü kavramı ne kadar geçerliydi bilmiyordum. Dahası ben ruhumu kaybedersem, bir şekilde uyum sağlardım. Ben her zaman uyum sağlarım. Adaptasyon benim uzmanlık alanım. Aslına bakarsınız, bu kelime benimle anlam buldu da diyebiliriz.

Shazam'ın patilerini kulaklarından çektim. İtirazlarına ve tıslamalarına aldırmadım. "Shazzy," dedim kararlılıkla, "ben ölmeyeceğim. Seni yalnız bırakmayacağım. Tamam mı? Söz."

Hıçkırıkları arasında homurdandı. "Öyle bir söz veremezsin."

"Mac'i tanıyorsun."

"Evet. Beni şişko buluyor ve cehennem kedilerinden nefret ediyor."

"Yok öyle bir şey. Mac bana ölümsüzlük iksirini verecek. Rica edeceğim ve o da beni kırmayacak." Mac şimdi aklıma gelmeyen bir sebeple buna razı olmazsa Dokuzlar vardı.

Ryodan ya da Lor. Onlardan birine yaltaklık edebilirdim. Ya da Dageus için yaptıklarını benim için de yapana dek onları öldürürdüm. “Shazam, ben ölmeyeceğim,” diye yineledim kararlılıkla.

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. “Söz veriyor musun?”

“Evet. Seni yalnız bırakmayacağım. Asla. Serçeparmak sözü.”

Gözlerini kırptırdı. “Serçeparmak sözü en önemlisi.”

Bunu ona ben öğretmiştim. “Aynen öyle. Şimdi bana o tatlı parmaklarını göster bakalım.”

Altı siyah yastıklı, tüylü patisini kaldırıp parmaklarını açtı. Sağ elimin serçeparmağını kanca yapıp başparmağına geçirdim.

“Hayır! Diğeriyle yap.”

“Olmaz. Simsiyah oldu. Herkesi havaya uçuruyorum.”

“Bana bir şey olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben benim,” dedi bütün ukalalığıyla. “Herkesten daha iyiyim.”

İşte bu nedenle biz birbirimize aittik. Onunla duygudaştık. Ve Tanrı biliyor ya, Shazam’ı çok seviyordum. Gülerek parmağımı başparmağına geçirdim. “Shazam O’Malley, söz veriyorum, seni sonsuza dek seveceğim.”

“Ve dokuz milyon yıl daha,” dedi.

Gülerek uzun zaman önce, Gümüşler’de ettiğim yemini tekrarladım. “Aynen öyle. Çünkü sonsuza dek bile seni sevmek için yeterli bir süre değil.”

“Ay, ölüyorum,” dedi ve kendini sırtüstü yere attı.

“Seni asla bırakmayacağım, en iyi dostum. Bana güvenebilirsin.”

Peşimden banyoya gelirken gözleri parlıyordu. Lavabonun kenarına oturup nadiren yaptığım bir şeyi izlemeye koyuldu.

Makyaj yapmamı.

Bu gece zırhımı kuşanıyordum. Doğru elbise, doğru saç, dumanlı göz makyajı ve kırmızı ruj. Ryodan'la çıplak savaşmayı göze alamadığım için, diğer yolu tercih etmiştim. Başarabilirsem, güçlü, göz kamaştırıcı ve seksi kadını oynayacaktım.

İç çekerek saç düzleştiriciyi elime aldım. Boşuna zaman kayıydı ama saçlarım ruh halimi yansıtır. Bir bulut gibi kabardıklarında aklım karışır ve biraz kontrolsüz olurum. Oysa bu gece sakin ve kontrollü olmak istiyordum. Saçlarımı düzleştirmek için Gümüşler'de bulduğum bir ağacın yoğun ve yapışkan özsuğunu kullanıyordum. Oradan dönerken, bir miktarını deri bir kesede yanımda getirmiştim. Ama bitmek üzereydi ve onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

Makyaj yapmaya başladığımda, duştan gelen hışırtıya kulak kesildim. Aynadan baktım. Bir hamamböceği, tıkaçtan kafasını uzatmıştı. Bir hamamböceğinin dünyada doğan sıradan bir hamamböceği mi, yoksa eskiden Chester's'da takılan Baba Hamamböceği'nin bir parçası mı olduğunu asla bilemezsiniz. Bazıları bu iğrenç yaratığın derilerinin altına sızıp yağlarından beslenmesine izin verirdi. Bir nevi *liposuction* görevi görürdü. Sonuçta bütün hamamböceklerine temkinli yaklaşmamın geçerli bir nedeni vardı.

Onu görmemiş gibi yapıp saç spreyini aldım. Pervane akımını yakaladım ve spreyi böceğin gözüne sıktım. "Bir daha seni burada görmeyeyim, küçük pislik."

Böcek bana tısladı. Sonra bütün vücudunu titreterek ve acayip gıcırtilar eşliğinde, su borusunun içinde kayboldu.

Bütün kızillara kırmızı yakışmaz. Renginize gidecek doğru tonu bulmalısınız. Benim saçlarım bakır kızılı. Cildim de bembeyaz. Dolayısıyla bu geceki elbisem kan kırmızısıydı.

Kolum ve boynum hâlâ siyahtı. Onları bir şekilde kapatmam gerekti. Gerçi Ryodan'ı havaya uçurma fikri çekici geliyordu. Ama her seferinde geri döndüğü için onca zahmete değmezdi.

Gerçi bugün yeterince esaslı bir şiddet gösterisi sergilemiştim. Bu tür öfke krizlerini yirmi dört saatte bire indirmeye çalışıyordum.

Kolları dirseklerin hemen altında biten elbisem vücudumu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Sırt dekoltesi Ryodan'ın yıllar önce kuyruksokumuma yaptığı dövmeyi açıkta bırakacak kadar derindi.

Kendini beğenmiş biri değilim. Hele kadınsı hiç değilim. Ama ara sıra bir kadın gibi görünmek hoşuma gider. Dolayısıyla 1.77'lik boyuma, güçlü kaslarıma ve kıvrımlı hatlarıma teşekkür borçluyum. Durmadan hareket halinde olduğum için sıkı bir popom ve bacaklarım var. Ne yalan söyleyeyim, onları beğenirim. Boynumu bantla kapatıp çıplak ayaklarıma kristal boncuklu, siyah stilettolarımı giydim. Dumanlı göz makyajıma son dokunuşlarımı yaptım. Dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm. Saçlarımı sıkı bir Lara Croft atkuyruğu yaptım ve aynada kendime baktım. Bir an boynumu saklamak için saçlarımı açsam mı diye düşündüm. Ama dövüşürken açık saçlarım başıma bela oluyordu. İmajıma son bir parça daha ekledim. Boynuma yedi

santim kalınlığında, kantaşı ve elmaslarla bezeli bir tasma kolye taktım. Boğazımı sıkmasından nefret etsem de bandı gizliyor ve altına küçük bir bıçak saklanabiliyordu. Hem çıkarması da kolaydı.

“Hiç şansı yok,” dedi Shazam.

“Kimden bahsediyorsun?”

“Yatağına kokusu sinen adamdan. Geri dönmüş. Üzerinde kokusu var. O etraftayken farklı kokuyorsun.”

Pekâlâ, işte bu hiç hoş değildi. “Nasıl yani?”

“Pallas kedisi buradayken ben de böyle bir koku salgı-
lıyorum.”

Gitgide sinirim bozluyordu. “Saçmalama,” diye homur-
dandım.

Omzunu silkti. “Hep inkâr ederiz zaten.”

“Ne diyorsun?”

“Etimizin Dionysos-vari arzularını.”

Gözlerimi kısıp onu kuşkuyla süzdüm. “Bunu da nere-
den duydun? Belgesellerden mi?”

Yine omzunu silkti. “Ondan yemek yiyorum. Erim
bunu arzuluyor.”

“Dionysos. Şarap tanrısı. Ve grup seks.”

“Fena mı? Seni şapşırtmak için bizimkilerden değil, si-
zin tanrılarından birini kullandım.”

Bak sen! “Cehennem kedilerinin de tanrıları var mı?”

“Çoğu türün vardır. Ne hikmetse, hep kendilerine ben-
zerler.”

Bu sohbeti sürdürmek istiyordum. Shazam şaşılacak ka-
dar mantıklıydı. Tanrılar gündemimdeki en sıcak konuydu
ve saat sekizi bir geçiyordu.

Ryodan’ı evimde istemiyordum. Etrafa bakınıp başka

şeyleri de taklit etmesini. “Döndüğümde burada ol, lütfen,” dedim Shazam’a. “Sana sarılıp uyumayı özledim.”

Kocaman gülümsedi. Sivri dişlerine ve siyah, ince dudaklarına baktım. Yine tam anlamlandıramadığım tuhaf bir hisse kapıldım. Shazam’ın gülümsemesi bana başka bir şeyi hatırlatıyordu. Gördüğüm ama düzgün bir şekilde dosyalamaya değer bulmadığım bir şeyi. “Ben de.” Yatağın yanına gidip üç kere kendi etrafında döndükten sonra kendini yorganın üzerine attı. “Yastıkları arkaya yığsak olur mu?”

“Döndüğümde hallederiz. Seni görüyorum, Shazma-taz.”

“Ben de seni görüyorum, Yi-yi.”

Ellerime elmas işli, siyah, ipek eldivenlerimi taktım. Kılıcımı sırtıma astım. Bacağımdaki kılıfa üç tane bıçak sokuşturdum ve evden çıktım.

Başka kimse beni senin kadar çıldırtamaz

Dört kat merdiveni yavaşça indim. Sebep yüksek topuklarım değildi. Nedense Sığınak'ın kapısını arkamdan kapayıp kilitlediğim an, tuhaf bir dengesizlik hissiyle sarsılmıştım.

Ryodan beni alacaktı. Üzerimde bir elbise vardı. Nereye ve neden gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Her bakımdan kontrolü kaybetmiştim.

İki uzun yıldır bu dünyanın hanımıydım. Bütün detaylardan ben sorumluydum. Hayatımda sürprizlere yer yoktu. Asla duygularımın esiri olmamıştım. Bridget'i öldürdüğümde bile. Ne kadar istesem de bir keder denizinde boğulmamıştım. Bir kutuya kaldırdığım en zor hatıralardandı. Bir masumu daha öldürmüştüm. Ama ne olursa olsun, kusursuz bir görev bilinciyle yapılması gerekeni yapmıştım. Kalbim parçalansa da hayatıma devam etmiştim. Kendimle gurur duymuyordum. Ama bunu, olgunlaşmanın ispatı olarak görüyordum.

Öte yandan tüm olgunluğuma rağmen, Ryodan'ın ku-

lübünde hislerime yenik düşüp ortalığı birbirine katabiliyordum.

Durup merkezimi bulmaya çalıştım. Sonra merdivenleri inmeye devam ettim. Bir daha çocukluk etmeyecektim. Ryodan öpüşme konusunu açarsa âdet öncesi sendrom diyecektim. Erkekler onu bize karşı sık sık kullanır. Ryodan yine çenesini kapamazsa açlık kaynaklı sinir bozukluğunu bahane edecektim. Performansımı artırmak için ne kadar sık yemek yediğimi biliyordu. Daha önce de açlık yüzünden dengemin şaştığı olmuştu.

Son katı inerken, apartmanın önünde Hummer'ını görmeyi bekledim.

Ama beni merdivenin dibinde bekliyordu. Elini tırabzana koymuş, yukarı bakıyordu. Gerçekten nefes kesiciydi. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli. Bana sanki bu bir randevuymuş gibi bakıyordu. Çelişkili duygularla duraksadım.

Onu orada ya da benim dünyamdaki herhangi bir yerde dikilirken görmeyi hayal etmişim. Ve o kadar kızgındım ki, karmaşık duygularımın farkına varmamıştım. Bazen Bay Şeşibeş'ten bile daha beter miyop olabildiğimi biliyorum. Bir şey benim için ne kadar önemliyse, onun hakkındaki hislerimi anlamakta o kadar güçlük çekiyorum. Mac bu konuda bana yardımcı olurdu. Kim bilir kaçınıcı kez, onun yanımda olmadığına hayıflandım. Onu çok özledim. "Arabada da bekleyebilirdin," dedim ruhsuz bir sesle.

"Ne yapıp yapamayacağımı biliyorum. Benimle Jada sesiyle konuşma. Bu akşam Dani'yi görmeye geldim."

Ryodan acayip yakışıklıdır. Barrons gibi ilkel ve kusurlu bir çekiciliği yoktur. Barrons'a baktığınızda ilk hayvanını görürsünüz. Ama Ryodan'ın hayvanını aramanız gere-

kir çünkü onu pürüzsüz bir insan derisinin altında gizler. Varlığının, etrafındaki dünyayla ilişkisinin fazlasıyla farkındadır. Onun bu farkındalığına imrenir ve onu taklit etmeye çalışırım. Hareketlerinde çabasız bir zarafet vardır. Tanıştığımız günden beri ona hayranım. Bana bakmadığında onu dikkatle incelerim. Bir keresinde, sekiz saat ofisinde mahsur kaldım. Esmer başını resmi belgelerin üzerine eğişini izledim. Profilini hafızama kazıdım. O şeytani zarafet ve soğukkanlılık maskesini paramparça etmek istedim. Kontrollü yüzünün kontrolsüzce duygularla çarpılmasını ve benim onun yanındayken hissettiklerimi hissetmesini istedim.

Dancer'ın ölümünden sonra bana çekici gelen ilk erkeğin, uzun boyu ve kısa, siyah saçlarıyla tıpkı Ryodan'ı andırdığını yeni fark ediyordum. Ben iki tip erkeği çekici bulurum ve öyleleri nadiren karşıma çıkar. Zeki, seksi, sürprizlerle dolu, bulutsuz bir gökyüzü kadar dürüst ve yanında kendimi rahat hissettiğim. Ya da zeki, seksi, insanüstü güçte, korkunç tecrübelerle şekillenmiş ve idare etmesi zor. Ben her zaman aşırı uçlardan hoşlandım.

Ryodan karanlık ve seksiydi. Kömür rengi Versace takım elbisesi güçlü bedenini sarıyordu. İçine beyaz, şık bir gömlek giymişti. Siyah ve parlak gri kravatı gözlerinin rengindeydi. Bileklerinde kol düğmeleri parlıyordu. Gömleğinin kolalı yakasından karmaşık şekillerdeki dövmelerinin uçları görünüyordu. Ayağına yine koyu renk İtalyan ayakkabılar giymişti. Tıpkı kulübü gibi dışı sofistike, içi ilkel ve hayvaniydi. Gözlerimi çenesine dikerek kokusunu içime çektim. Güzel kokuyordu. Hatta belki de ilk kez bu kadar güzel. Apartmanın loş ışığında keskin yüz hatları gölgede kalıyor-

du. Bu ilkel ama cilalı pislik her seferinde içimi titretir. Ya da kendimi capcanlı hissederim. Onu hem arzularım, hem de beni deli eder.

Uzun uzun gözlerimin içine baktı. *Her çağ ve her dünya için güzelsin, kadın,* dedi gözleriyle.

İfadesizliği mi korumaya çalıştım. Bir kıyıya usulca vuran zümrüt dalgalar hayal ettim. Kontrolsüz bir tsunami değil.

Son basamağa adım attığımda, “Benimle ilgili en çok neyi özledin, Dani?” diye sordu.

Egzotik aksanlı, kadife sesini. Beni filtresiz görebilmesini. Aklımı sürekli geliştirmesini. Sonsuz meydan okuyuşlarını. Bazen ben bile bilmezken, ne hissettiğimi her zaman bilmesini. “İyi denemeydi,” dedim soğuk bir sesle. “En çok diyerek birçok şeyini özlediğimi ima ediyorsun. Halbuki seni düşünmedim bile.”

“Seni rahatsız eden şeyleri kutulara kaldırmaktan vazgeçmelisin.”

Gözlerimi kısıtım. “Beynimi nasıl organize ettiğim seni ilgilendirmez.”

“Sonuçtaki karmaşanın mağduru ben olduğumda bal gibi de ilgilendirir.”

“Ne diyorsun? Anlamıyorum.”

“Bir konuyu düşünmeyi reddettiğinde hiçbir şekilde dönüşmüyor. Onu kutuya kaldırdığın andaki gibi kalmaya devam ediyor.”

“Bütün bu kutu olayının anlamı o zaten. Ortada konu falan kalmıyor. Artık beni etkilemiyor. Bence gayet başarılı bir taktik.”

“Kısa vadede, evet. Uzun vadede felakete davetiye çıka-

rıyor. Çünkü kutuya kaldırdığın hisler her neyle ilgiliyse, o konuyla bir sonraki karşılaşmada baskılanmış ve çözümlenmemiş duygularınla baş başa kalıyorsun.”

“Söylediklerin benim için geçerli değil,” dedim sıkıntıyla. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Onun dışında hiç kimse duygularımı analiz etmezdi. Buna alışmıştım. Öte yandan Ryodan’ın zekâsını özlemiştim. Gerçi bu kadar mantıklı olduğu için bile ondan nefret ediyordum.

“Beni özlemeseydin bu sabah Chester’s’da o çelişkili duygular patlamasını yaşamazdın.”

Doğru. Ama itiraf edecek değildim. “Seninle ilgisi yoktu. Regl öncesi gerginlik ve açlık yüzünden oldu.”

Hafifçe gülümsedi. “Anladım. Oyun istiyorsun. İçinde ne var? Tanga mı? Yoksa külot giymedin mi?”

Suratımı buruşturdum. “Ne?”

Güldü. “Ah, Dani, en çok bu halini özledim. Kızınca gözlerin çakmak çakmak oluyor. Yanakların kızarıyor ve daha da güzelleşiyorsun. Seni hep avlanırken hayal ettim. Öfkeni özlemişim. Hadi, sen de bir şey söyle. Ara sıra kuttundan çıktığımdan eminim.”

Ona sert bir bakış fırlattım. Burada yokken beni mi hayal etmişti? Öyleyse neden aramamıştı? İki yıllık suskunluktan sonra bir çift tatlı sözle beni kandıramazdı. Bu iki yılda onun için ne kadar değersiz olduğumu pek güzel anlamıştım.

“Birkaç kurala ihtiyacımız var,” dedi.

“Ben kurallarla hareket etmem.” Bu doğru değildi. Hem de gayet detaylı bir dizi kuralım vardı. “Hele seninkileri hiç iplemem.”

“Bizimkiler,” diye düzeltti. “Karşılıklı anlaşacağız. Altıncı kural...”

“İlk beşe ne oldu? Onları ben mi koyacağım?” Bir liste tutmuştum bile.

“Onlara da geleceğiz. Bu kural o kadar da önemli olmadığı için altıncı sırada. Bir dahaki sefere...”

“Neyin önemli olup olmadığına da sen karar veriyorsun tabii.”

“... Dövüşmek istersen, bunu açıkça söyle. Chester’s’da, bunun için gayet uygun bir salon var ve...”

“Yedinci katta. Bir boks ringi. Akla hayale gelebilecek bütün silahlar var. Ama kum torbalarının hepsini patlattım. Silahlarını da aldım. Ha, bir de aslında bıçak kılıfı olan süper havalı, zımbalı eldivenleri.”

“... Orada millete malzeme olmadan dövüşebiliriz, Bayan Haneye Tecavüz.”

Yine öfkelenmeye başlamıştım. Karşısında şeffaftım sanki. İçimi görüyordu. Haklı olması beni daha da sinir ediyordu. Dönüşü beni hazırlıksız yakalamıştı. Şimdi buradaydı ama hâlâ iki yıl öncesinde takılıp kalmıştım. Bir mezarlıkta kızgın ve incinmişim. Bir de üzerine iki yılın acı birikimleri yığılmıştı. Derhal aklımı toplamalıydım ve bunun için fiziksel aktiviteye ihtiyacım vardı. “İyi. Şimdi gidelim öyleyse.”

“Ve bu elbiseyi giydiğin bir geceden feragat edeyim öyle mi? Hiç şansın yok. Önce dışarı çıkacağız.”

“Senin ve benim gibiler, normal insanlar gibi yemeğe ya da eğlenmeye çıkmaz. Ayrıca kural kelimesinin tanımını hatırlatmama izin ver. Uyulması gereken ilkeler. Görünüşe bakılırsa burada kuralları çiğnemeye hevesli bir sen varsın. Tabii ya. Çünkü kuralları hep sen koyup hep sen bozarsın.”

“Nihayet birbirimizi anlamaya başladık galiba,” diye mırıldandı.

Son basamağı da indim. “Hiç sanmıyorum. Bu arada külot giymedim bebeğim. Pervane akımındaki sürtünme beni bitiriyor.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Meydan okumanı kabul ediyorum. *Bebeğim*.”

Yanından geçerken aramızda bir elektrik oldu. Güçlü ve uzun adımlarla arabaya doğru yürürken bakışları kalçalarımnda geziniyordu.

Yine sinirim tepeme çıktı. Kıcıma baktığı için değil. Ben olsam ben de bakardım çünkü müthiş görünüyordu. Kızdığım şey arabasıydı. Mat siyah bir Ferrari. Havalı ve seksi. Tam da bir randevuya göreymi.

“Hummer’a ne oldu?” diye sordum.

“Ona binmeye çalışırken Chester’s’in merdivenini çıkan o kadınlardan biri gibi görünebilirdin.”

Haklıydı. Beni geçip arabanın kapısını açtı. “Elim ayağım tutuyor çok şükür,” dedim.

“Of, Dani. Şu gecenin keyfini çıkarsana. Bak, gökyüzü ne güzel.”

Sözleri her zamanki gibi yumuşak ve kontrollüydü ama şoför koltuğuna geçmeden önce kapımı çarparak kapadı.

Hafifçe gülümsedim ve ön camdan kobalt gökyüzüne baktım. Tek bir yağmur bulutu bile yoktu. Siyah, kadife fonda yıldızlar neşeyle parlıyordu. İlk kanı çıkarmıştım. Kızmaya başlıyordu ve mutluydum.

Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Motorun derin, seksi uğultusu kulak tırmalayıcı bir müzik patlamasıyla yarıda kesildi. Özellikle de benim kadar iyi duyan biri için gerçek bir işkenceydi. Bas o kadar yüksekti ki, koltuğum titriyordu.

Şarkıyı biliyor ve seviyorum.

Onunla birçok kereler dans etmiştim. Kızardığımı hissettirdim.

Heart. *I cast my spell of love on you, a woman from a child.*

“Magic Man”.

Yumruklarımı sıktım. Ryodan ve lanet büyülerini. Bana da büyü mü yapmıştı? Neden onun yanında aklım bu kadar karıştı? Aslında onu sevmediğim ama sevdiğimi düşünmemi sağladığı için mi? Kaşlarımı çattım. Bir dakika. Nasıl yani?

Gözlerimi karşıya diktim.

Sesi açtı. “Böyle daha iyi. En sevdiğim şarkılardan biri.”

Nasıl yani? Bu benim şarkımdı. Ryodan’ın onu da sahiplenmesine izin vermeyecektim. “Senin şu mağara adamı,” dedim dişlerimi gıcırdatarak “kendini göstermeden beni nasıl gözetledi?”

“Neden soruyorsun?”

“Magic Man!” diye bağırdım. “Sık sık bu şarkıyla dans ederim. Arada çıplak olurum. Kimsenin beni görmediğini sanıyordum. Peşime casus taktığından haberim yoktu tabii.”

Ryodan bir an konuşmadı. “Adi herif dans ettiğini falan söylemedi,” dedi gergin bir sesle.

Ona baktım. Dişleri uzamıştı. Şimdi dümdüz karşıya bakma sırası ondaydı. Direksiyonu tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. “Lor seni dans ederken izlememiştir.”

“Asla bilemezsin.”

“Belki başını görmüştür. Ama sonra çekip gitmiştir.”

Gözlerimi kısıtım. Benim taktiklerimden birini uyguluyordu. Parmaklarını teker teker açıp kapatıyordu. Nefesini düzene soktuğunda dişleri normale döndü. Taklitçi, ne olacak! “Nasıl bu kadar eminsin?”

“İnsan gibi görünebiliriz ama daha çok hayvanız.”

“Yani?”

Uzun bir süre konuşmadı. Yüce Ryodan’ın ilk kez bir soruya cevap veremeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki, devam etti.

“Seks hayvanın en büyük açlığı. Kandan, savaştan bile daha büyük. Aynı zamanda en büyük takıntısı ve onu en derinden etkileyen şey.”

“Dördüncü kat. Kahvaltıda seks.”

Başını yana eğdi. “Lor seni izleseydi, hayvanı kontrolü ele alırdı.”

“Ne olmuş yani? Onunla hiçbir şey yapmam.”

“Rızan olup olmaması fark etmezdi. Lor kadar güçlü değilsin. Hiçbirimiz kadar değilsin.”

Bu hatırlatma tüylerimi diken diken etti. Fazlasıyla farkındaydım zaten. Her gün, her an. “Yani Lor, bana her zaman iyi davranan, benim Lor’um bana...” Duraksadım. “Ona karşı kendi kulübünü kullanırdım. Lor’la ben, birbirimize karşı o tür hisler beslemiyoruz.”

“Lor özünde bir hayvan. Hepimiz gibi. Bunu asla aklından çıkarma. Ve asla hafife alma. Bazı sınırlarımız var. Onları elimizden geldiğince korumaya çalışıyoruz. Barrons dışında hiçbirimiz hayvanın idareyi ele almasına izin vermiyoruz. Çünkü bazen istemediğimiz gibi davranabiliyor ve bunun ölümcül sonuçları oluyor. Dolayısıyla soyunmaya başladığını görür görmez, Lor oradan ayrılmıştır. Seni

seviyor ve koruyor. Sana küçük balım diyor.”

“Dokuzlar bir kadını çıplak görürse hayvana dönüşür ve ona tecavüz eder, öyle mi? Bu kadar ezik misiniz yani? Süper kahramanların bu tür zayıflıkları olmaz.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Ah, Dani. Şu koca dünyada bize ezik diyen başka biri daha çıkmaz herhalde. Süper kahramanlar sürekli içlerindeki karanlıkla savaşıyor. Christian Bale’e kadar kimse Batman’ın gerçek yüzünü göstermemişti. Dünyanın başını kışından çıkarıp bize Bat’ın karmaşık bir versiyonunu sunma vakti çoktan gelmişti. Hayatta emniyet kemeri takıp ödev yapmaktan ve lanet sebzelerini yemekten daha önemli şeyler var. Şampiyonlar mutlu çocukluklardan doğmaz. Acılarını ve karanlıklarını iyiye kullanabilenlerden doğar. Süper kahramanlar kusursuz değil. Hatta genelde kendilerinin en büyük düşmanları olurlar. Ayrıca evet, kadınları çıplak görebiliriz. Hayvanın serbest kalması için daha uç noktalarda bir uyarı lazım.”

Gözlerimi kırptırarak Batman hakkındaki yorumlarını değerlendirdim. Hiç fena değillerdi. Bu konuyu deşmek istiyordum. Ryodan çizgi roman okuyor muydu? “Kıçımın uç noktası,” dedim. “Cinselliği çağrıştıran bir şey yapmıyordum. Sadece dans ediyordum.”

“Uç nokta sensin zaten. Nasıl dans ettiğini gördüm. Çok seksi. Tartışmaya mahal vermeyecek şekilde. Bir boğaya kırmızı pelerin sallamak gibi. Sakın benim önümde çıplak dans etme. Sonrasında olacakları görmek istemiyorsan tabii. Ve uyarmadı deme. O yol uzun ve bayağı çetrefilli.”

“Hiç öyle bir niyetim yok,” dedim sertçe. Bazen fazlasıyla görsel olabilirim. Kafamın içinde buna dair capcanlı bir görüntü vardı. Son iki yıldır dairemde ne tuhaftır ki tam

da “Magic Man”le dans ederken, onu baştan çıkarıyordum. Kontrolünü kaybedip bana ölümsüz aşk yeminleri ediyordu. Yorgunluktan bitap düşerek yere serildiğimde, bir an derin özlemimin tadını çıkarıyor ve o ânı özenle bir kutuya kaldırıyordum. İnsan erkeklerle seks yapamayacağımı anladığımda, kendimi bu şekilde tatmin etmeye başlamıştım. Bir yabancıyla yatağa girmektense, ıstıraplarımı ve hayallerimi özel dans pistime saçıyordum. Çıplak ve yalnızken en çılgın fantezilerimi gerçekleştiriyordum. Tıpkı hayatımı yaşadığım gibi.

Yine de Ryodan’ın benim şarkımı dinlemesiyle ilgili kuşkularım dinmemiştir. Bunu ona da söyledim.

“Nereden senin şarkın oluyor? Heart’ı severim. İkisi de gayet dinamik ve seksi hatunlar.”

Kaşlarım alnıma çıktı. “Heart’ı tanıyor musun? Onlarla tanıştın mı?”

“Bazen kulübe gelirlerdi. Magic Man kim sanıyorsun?”

Ağzım beş karış açık kaldı. “Olamaz. Senin gözlerin gülmüş rengi.”

“Lor.”

“Onun gözleri de yeşil, mavi değil. Ayrıca *Rolling Stone* röportajında Mike Fisher olduğu yazıyordu.”

“Lor’un kimliğini açık etmemek için.”

“Ama Ann Wilson kumral.”

“Lor ara sıra ezber bozar. Ann Wilson da buna degecek bir kadındı. Bir ara Joan Jett’le de takıldı.”

“Ciddi misin? Magic Man, Lor için mi yazıldı?”

Ryodan konunun uzamasından rahatsız olmuş gibiydi. “Lor’a sorarsan, evet. Crazy on You da öyleymiş. Bir süre bayağı dengesi şaştı. O ara Kinks’le takılıyordu.”

“Vay canına! Lor klasik rock and roll’da ölümsüzleşti ha?” Kıskançlığımı gizlemeyi başaramadım. Aslına bakarsanız her bir kelimemden haset akıyordu. Bak sen şu iş! Gerçi bütün olay yatakta ne kadar iyi olduğuyla ilgiliydi. Ama müzik sonsuza dek yaşardı!

Ryodan usulca güldü. “Ah, Yıldıztozu. Eminim, sen çok daha önemli bir konuda ölümsüzleşeceksin.”

Kaskatı kesildim. “Bana neden öyle dedin?” Yıldıztozu eskiden annemin kullandığı sevgi sözcüklerinden biriydi. Koca bir hayat önce. Bir zamanlar, beni hâlâ severken.

“Sana yakışıyor da ondan. Hadi bana son havadisleri ver.”

Yine aynısını yapmıştı. Konuyu o kadar hızlı değiştirmişti ki, bocalamıştım. “Lor, her şeyi anlatmıştır,” dedim. İki yıldır ortada yoktu ve nerede olduğunu bile bilmiyordum. Ama durmadan benden güncelleme bekliyordu.

“Özel hayatınla ilgili de hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Lor seni hayatta tutmak için peşindeydi. Döndüğümde bana olan biteni kısaca anlattı. Ama ikinizin bakış açısı çok farklı. Ben bir mega beyin analizi istiyorum.”

Bu şekilde konuşması gururumu okşadı. Sırıttım. “En büyük savaşımızın eşiğindeyiz. Mac, Fae Sarayı’nın sadakatini kazanmayı beceremezse ve eğer onu öldürmeyi başarırlarsa ya bizi bu dünya üzerinden silerler ya da köleleştirirler. Mac’i öldürmek zor değil. Bunun için kılıca bile ihtiyaçları yok. Onu Unseelie hapishanesine kapamaları yeterli. Ve eğer gerçekten bunu yaptıysalar, tıpkı Cruce’un Aoibheal’a yaptığı gibi, boşuna harcadığımız her dakika, Mac’i ölüme biraz daha yaklaştırıyor.” Bu endişe geceleri beni uyutmuyordu. Mac tehlikede olabilirdi ve sırf istekle-

rine körü körüne uyduğum için hiçbir şey yapmıyordum. İki yıllık suskunluk daimi olarak içimi kemiren bir kurda dönüşmüştü.

Ryodan kaşlarını kaldırdı. “Mac’ten hiç haber almadın mı?”

“Hayır.”

Usulca küfretti. “Bize haber vereceğini söylemişti. Ya Rainey? Onunla görüştüğünü biliyorum. Kızıyla konuşmuş mu?”

“Bir yıl önce sormaktan vazgeçtim,” dedim. “Zavallı, üzülüyor. Mac onunla bağlantı kursaydı bana mutlaka söylerdi.”

“Kitapçının nereye gittiğine dair bir teorin var mı?”

Bir değil, beş teori sundum: “Mac’le Barrons bir sepele onu aldı. Başka biri de almış olabilir tabii. İçindeki Gümüşler, Şarkı’yla değişti ve Periler Diyarı onu yuttu. Ya da bir BPCÇ.” Bir Douglas Adams teorisi de sokuşturmadan edemedim. “Belki de aslen olduğu yerde olmaktan sıkılmıştır.”

“Ruhun Uzun Karanlık Çay Saati.”

“O kitabı sevmiştim.”

“Havaya uçan havaalanı.”

Başımı salladım. Ryodan kitap okuyordu. Hem de benim sevdiğim türde kitaplar.

“Bence son teoriyi bertaraf edebiliriz.”

“Bana uyar.”

Birden tıpkı eski günlerdeki gibi hissettim. İki arkadaş gibi laklak ediyorduk. “Yarın olay mahallini incelemek ister misin, Robin?” diye sordum gülerek.

Bana ters ters baktı. “Beni o kostümle düşünebiliyor musun? Sherlock. BBC versiyonu.”

Gözlerimi kısıtım. “Ben Watson olmam.”

“Ben seni *Kadın* olarak hayal ettim.”

Koltuklarım kabardı. *Kadın* lakaplı karakter Irene Adler sıkı bir hatundu. Seksi ve ölümcüldü. Efsanevi dedektifin zekâsıyla girdiği savaşta en cüretkâr zırhını kuşanmıştı. Çıplaklığını. Ve Sherlock karakteri onunla ya da niyetiyle ilgili tek bir ipucu bile elde edememişti. Ama hikâyenin devamını düşündüğümde, ona benzetilmekten o kadar da hoşlanmadığımı fark ettim. “Avucunu yalarsın. Sherlock onun şifresini kırdı. Çok istiyorsan Kadın sen ol.”

“Sherlock şifresini kırdı çünkü Kadın onu arzuladığını kabul etmek istemedi. Eğer dürüst davransaydı, bambaşka bir şifresi olacaktı. Sherlock’un asla kıramayacağı bir şifre.”

Bir bakıma haklı olması sinirimi biraz daha zıplatı. “Sherlock’la yatsaydı, akli daha iyi çalışacaktı öyle mi? Bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunun farkında mısın?”

“Yarası olan gocunur.”

“Seninle yatmadığım için aptalım yani.”

“Ben öyle bir imada bulunmadım,” dedi kuru bir sesle.

“Muhteşem beynimin tek bir hücresi üzerinde bile etkin olamaz.”

“Sadece bir gözlemdi. Arzularımızı görmezden gelmek bize zarar verir.”

Tuhaftır, Shazam da evden çıkmadan önce bu tür laflar etmişti. “Ben Irene Adler değilim!”

“Ne oldu? Damarına mı bastım?”

“Gerçi olsaydım da garip kaçmazdı. Sherlock da onun mesajlarına cevap vermezdi.” Ve zavallı Irene’in telefonuna

onun mesajları için ayarladığı zil sesi tonu bir taraflarını eritirdi.

“Bir şey mi kaçırıyorum? Bana mesaj mı attın?”

Bu tartışma için hazır değildim. “Zamanlaman berbat.”

“Bizim her zaman bir zamanlama problemimiz oldu.”

“Bir şey mi kaçırıyorum?” diye alay ettim. “Bana mesaj mı attın? Giden ben değilim. Bence sorumluluk o kişindir. Nokta.” Christian’la nihayet Beyaz Malikâne’den döndüğümüzde, Dancer da tıpkı böyle konuşmuştu. *Ah, aşkım, seni şimdi anlıyorum*, diye düşündüm. *Hem de nasıl, bir bilsen.*

“Sen aradın mı sanki? Telefonun vardı. Burada gününü...” Gerisini getirmedim.

“Ne? Gününü gün ediyordun mu diyecektin? İşte onda yanılıyorsun.”

“Belki günümüzü gün etme anlayışlarımız farklıdır.”

“Canın cehenneme, Ryodan.” Yine aynı noktadaydık işte. Dancer’a bir kez bile bu tür laflar ettiğimi hatırlamıyorum. Hiç gerek duymadım.

“Olmamız için bir neden yok. Ben buradayım. Sen buradasın. İkimiz de bunu istiyoruz.”

Ona bakakaldım. Daha açık konuşamazdı.

“Sen ne sandın? Gerçekleri açık açık masaya yatırmaya-
cağımı mı?”

Buruk bir sesle yanıtladım. “Çalışma masandan söz ediyorsun herhalde? Sen genelde her şeyi oraya yatırırsın.”

Belli belirsiz irkildi ve ânında pişman oldum.

Jo.

Mezarından çıkıp gelmişti sanki ve hayaleti aramızda dikiliyordu. Başını kederle iki yana sallayarak bana

Ryodan'ın aslında iyi bir adam olduğunu ve benim onu gerçekten tanımadığımı söylüyordu. Mezar taşı Ryodan'la aramıza giren bir engeldi. Az sonra, soktuğum lafın etkisi geçti ve Ryodan gözlerini kırptırdı.

“Mac vicdan azabının yükünü zor taşıyor,” dedi. “Ben de öyle.”

Bir kez daha ona bakakaldım. “Jo’yu Mac mi yedi?”

“*Sinsar Dubh* tarafından ele geçirildiğinde.”

Mac'in yüreğinde taşıdığı acıyı o kadar iyi tahmin edebiliyordum ki, onun için üzüldüm. Bridget ve diğerleri. Hayaletleri hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. “Benim neden haberim yok? Neden her şeyi en son ben öğreniyorum?”

“Bu durumu tersine çevirebilmek için elimden geleni yapıyorum,” dedi sertçe.

Ryodan beni istiyordu. Ve bu gerçeği gizlemeyecekti. Ne sanıyordu? Büyüdüğümde yeniden ortaya çıkıp benimle seks yapabileceğini ve ertesi gün yeniden hayatımdan defolup gidebileceğini mi?

“Bir adamla yattığında ona bir armağan veriyorsun,” diye tısladım.

Bir an sessizce bekledi. Devam etmeyince beni kışkırtmaya çalıştı. “Hadi, Dani. Açıkça söylesene. İçinden kıvrandığını biliyorum. Hadi, bana meydan oku.”

“Beni hak etmiyorsun,” dedim buzdan bir tatminle.

Gözlerinde gizemli ve vahşi bir pırıltı yanıp söndü. Piç herif, sonra sıırıttı. Kim kendisine hakaret edilmesinden hoşlanırdı ki? Ve konuyu değiştirdi.

“Mac olayını söylemedik çünkü o ara yeterince sorunun vardı.” Dancer hakkında tek kelime etmedi. Gerek de yok-

tu. Zira ânında aramızda bir hayalet daha belirdi.

Dancer. Jo. Bizim için sonsuza dek kaybolan bedenlerden geriye kalan incecik, sisli suretler.

Ne çok kayıp vermiştik.

Daha fazlasına dayanacak gücüm yoktu.

Yanımda kalanlara odaklanmalıydım.

Şehrim. Bana muhtaç insanlar. Shazam. Kat. Enyo. Hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmeyenler.

Ryodan'ı taklit ederek konuyu değiştirdim. "Barrons'tan haber var mı?"

Uzun bir an boyunca cevap vermedi. Bocaladığını görmek bana her zamanki gibi zevk verdi. "İki yıl oldu," dedi sonra. "Kim bilir ne cehennemde?"

Ona şaşkınlıkla baktım. Ryodan da benim gibi olan bitenden habersiz miydi yani? Barrons'un yerini bile bilmiyordu. Halbuki onu herkesten düzenli olarak haber alırken hayal etmiştim. Her zamanki gibi koltuğundan dünyayı izlediğini düşünmüştüm. Öyleyse iki senedir neredeydi bu adam?

"Başka ne var ne yok, Dani?"

"Eski tanrılar geri döndü. Kaç kişi ya da kimler olduklarını bilmiyorum. İnsanlar insanları uyuşturucu iğneyle felç edip kaçırıyor. Onları bilmediğim bir sebeple aynalardan geçirip bilmediğim bir yere götürüyorlar." Ryodan benden özet istemişti. Ben de kısa kesiyordum.

"Sen de kimsesiz kalan çocukları kurtarıyorsun," diye mırıldandı. "Onları yeni evlere yerleştiriyorsun. Lor o kadarını anlattı."

"AOZ'yle Jayne kılıcımı almaya çalıştığında, Lor bizi nereden izliyordu?"

“Sokağın karşısından. Konuştuklarınızın tek kelimesini bile duyamamış. Anlatsana. Dertleri neymiş?”

Dilek dileme kısmını atlayarak ona özet geçtim. AOZ’nin hangi dileğimle başıma çorap öreceği hâlâ meçhuldü.

“Jayne’in başına ödül konmuş,” dedi Ryodan. “Fae’nin onu yok etmek istediği söyleniyor. Senin eve gelene dek uzun süre ortalıkta görünmemiş. Bazıları ölümlü ailesiyle saklandığını ve onları korumaya çalıştığını söylüyor. Belki de kılıcı kendisi için istiyor.”

“Lor, Fae hakkında ne biliyor?” Sözde uzun zamandır kimseyle yatmıyordu. Ama Elyreum’a gittiğine kalıbımı basardım. Ne mağara adamı cazibesiyle sarışınları ağına düşürmekten ne de partilemekten uzak kalabilirdi zira.

Ryodan bana karanlık bir bakış fırlattı. “Mac bize de aynı emri verdi. Fae’nin işlerine burnumuzu sokmamız yasak. Lor, Elyreum’un içine hiç girmemiş. Fae de dışarı çıkmıyormuş.”

“Dokuzlar, Mac’in emirlerine mi uyuyor?” diye sordum hayretle.

“Kahrolası Barrons yüzünden.”

Usulca kıkırdadım. “Ne sinir olmuşsundur ama.”

“İşte bu yüzden,” dedi nihayet kaldırımından ayrıldığımızda, “iki yıl sonra düşmanımız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Lor kulübe giden insanların ayarlarıyla oynandığını söylüyor. Birkaçını sorguya çekmiş. İçeride gördükleri hiçbir şeyi anlatacak durumda olmadıklarını söyledi. Mac emri konusunda bir son kullanma tarihi belirtmedi. Ama kitapçı ortadan kayboldu. Mac ve Barrons da öyle. Dolayısıyla bu gecedan itibaren ona verdiğimiz söz geçerli değil.”

Bir dakika... Yok artık. “Beni nereye götürüyorsun?”

Bir kurt gibi dişlerini göstererek sırıttı. “Elyreum.”

Oley be! Damarlarıma adrenalin pompalandı. Bu bir randevu değildi. Bir görevdi. Ne zamandır Elyreum’a gitmek için ölüyordum. Oraya gizlice girip dünyalarını kökünden sarsacaktım. O pislikler gözümüzün üzerlerinde olduğunu anlayacaktı. Henüz hiçbir şey bitmemişti.

“Farkında mısın bilmiyorum ama peşinde oldukları kılıç yanımda.”

“Olmaz mıyım?” dedi saklamaya gerek görmediği bir neşeyle.

Bir süre sessizce ilerledik. Müziğin sesini açtığında Miley Cyrus şarkı söylüyordu: *Don't you ever say, I just walked away, I will always want you.*

“Wrecking Ball.” Ben de çoğu zaman kendimi bir gülle gibi hissediyordum. Ryodan’ın müzik zevki beni korkutmaya başlamıştı. Birkaç gönüllünün kurduğu bir radyo istasyonunun yayınını mı dinliyorduk, yoksa kişisel seçimlerini yüklediği iPod’unu mu? Bunu gerçekten merak etmeye başlamıştım. Eğer ikincisi doğruysa bilinçaltıma mesaj mı yolluyordu? Ama Ryodan öylece çekip gitmişti. Nokta. Hiçbir şarkı sözü bunu değiştiremezdi.

Şarkı bittiğinde reklam girmede. Ama zaten artık kimse reklam vermiyordu ki. Yine de bir radyo yayını dinlediğimize dair bir işaret bekledim. Bir yorum ya da bir anons. Ama nafile. Vakit bulabilsem hemen bir radyo istasyonu kurardım. Sonsuz retro müzik programı seyretmenin bir sonucu olarak müzik zevkim müthiş gelişmişti. Ama artık sevdiğim şeyleri yapmaya vakit bulamıyordum.

Sırada Rob Zombie’nin “Foxy, Foxy”si vardı. Ryodan

radıyoyu kapatıp Ferrari'yi Elyreum'un yarım blok kadar ilerisine park etti.

Kulübe baktım ve asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey söyledim. "Ryodan, bunu iyice düşündün mü?"

Güldü ve bir an nefesimi tutarak onu izledim. "Düşünsem eğlencesi kalmazdı ki."

"Bir savaş başlatabileceğimizin farkında mısınız?"

Gözlerimin içine baktı. "İpleri koparmamızın vakti geldi, anlamıyor musun? Bakalım, sonucu ne olacak?"

Gözlerimi kıstım. "Tam olarak ne elde etmeyi umuyorsun?"

"İki yıldır hiçbir şey olmadı, değil mi? Gerçekten önemli bir şey? Sen değiştin. Dünya değişti. Ama sonucunda tek bir anlamlı şey olmadı. Şehirde dolanıp duruyorsun. Her şeye dokunuyorsun ama aslında hiçbir şeye dokunmuyorsun. Seni ya da dünyanın gidişatını kökünden değiştirecek hiçbir şey olmuyor. Bu nasıl bir saçmalık?"

Benim dilimden konuşuyordu. Ama Ryodan her zaman benim dilimden konuşurdu.

"Elimiz kolumuz bağlı oturup sonsuza dek bekleyebiliriz. Sonra da sonucu beğenmeyip bu kadar beklediğimize hayıflanırız. Ya da o sonucu biz şekillendiririz. Belki Mac ve Barrons'un yardımı ihtiyacı var. Belki dikkatleri üzerimize çekmemiz işlerine gelir. Fae sarayının elini zorlamamız. Sen ve ben, Dani. Bu bizim uzmanlık alanımız."

Suratına yayılan vahşi gülümsemeye bakarken ağzıma tehlikenin o nefis tadı doldu. "Hedefimiz ne?" diye sordum nefes nefese.

"Fae'nin ne dereceye kadar değiştiğinden emin olmadıkça neyle karşı karşıya olduğumuzu da bilemeyiz. Mac'le

Barrons'un nerede olduğunu öğrenmeliyiz. Fae ölümsüz oldukları kadar kibirli de. Bir şekilde Mac'le Barrons'u hapsetmenin bir yolunu bulduysalar, bununla övüneceklerinden eminim. Bir şey kesin. Kılıcını istiyorlarsa, Mac hâlâ yaşıyor demektir."

Derin bir nefes aldım. Ben de bunu bekliyordum. Bir destek kuvveti. Birinin benimle lanet kuralları yıkmasına ihtiyacım vardı. Zira ben bile tüm gücüme rağmen, ölümsüz bir ırkla tek başıma mücadele elemezdim. Geceler boyu kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da şimdiye dek harekete geçememiştim. "Ben varım," dedim coşkuyla.

Bana seksi bir gülümsemeyle baktı. "Önce benimle ilgili özlediğin tek bir şey söyle."

Gözlerimi devirdim. "Dedim ya? Seni hiç düşünmedim."

"Kutundan hiç kaçamadım ha? Bir kere bile?"

"Hayır."

"İyi. Öyleyse ben sana neyini özlediğimi söyleyeyim."

"Bilmek istemiyorum."

"Aklının çalışma tarzını özledim. Pek az insanın yüzleşebileceği kararları alabilme kararlılığını. Bazen ruhunun bir parçasına mal olsalar bile hiçbir tereddüde kapılmamanı. Her dibe vuruşunda küllerinden yeniden doğabilmeni. Dünya sana ne kadar kötü davranırsa davransın, ondan asla vazgeçmemeni. Beyninle kalbin durmadan çatışmasına rağmen, hayatımda rastladığım en bilgili ve en duygusal insan oluşunu. Beni büyülüyorsun, Dani O'Malley. Sana hayranım. Altta mı olmak istersin, üstte mi?"

Son sorusunu önce anlayamadım. İltifatlarına takılıp kalmıştım. En iyi yanlarımı görebiliyordu. En çok gurur duyduğum özelliklerimi. Fiziksel özelliklerime iltifat edil-

mesi umurumda olmazdı. Zaten bu bedenin içine doğmuştum. Ama aklımın ve ruhumun övülmesi koltuklarımı kabartmıştı. İkisi için de çok çalışmışım zira. Sonra birden suratımı buruşturdum. *Ne?* diye patlayacaktım ki, dilimi tuttum. Ryodan'ın bu konuyu değmesine davetiye çıkaramayacaktım.

Yine de devam etti. “Hâlâ üzerime çıkıp o sonsuz tutkunu dindirecek, sert bir seks mi arıyorsun? Yoksa sırtüstü yatağıma uzanıp benden zevk alabilecek kadar büyüdü mü? Hatta kim bilir, belki ben iş üzerindeyken, nelerden hoşlandığına dair birkaç ipucu da verirsin. Bana arzularını söylersin. Bir değişiklik yapıp bir kerecik de olsa sadece kendini düşünmen hoşuma giderdi, Dani O'Malley.”

Farkında olmadan nefesimi tutmuştum. Ryodan'a ipucu verecektim öyle mi? Onu iş üzerinde görmüştüm. İpucuna filan ihtiyacı yoktu.

“Şimdilik bu ikisine odaklanacağız,” dedi. “Sonra başka pozisyonlar da deneriz. Özellikle senin arkanda olduğum ya da sırtını duvara yaslayıp o güzelim bacaklarını belime sardığın iki pozisyon fazlasıyla ilgimi çekiyor.”

Kılıcımı alıp kapıyı açtım. Arabadan inerken omzumun üzerinden baktım ve uzun zaman önce söylediği sözleri tekrarlardım. “Bazı sırları ancak onlara ortak olarak öğrenebilirsin, evlat.”

Kafasını arkaya atıp güldü.

Hiç durmadan kutusundan kaçan bu görüntüyü görmemek için gözlerimi kapadım.

Ryodan'ın gülüşünü nasıl unutabilirdim ki?

Onun en çok içtenlikle gülüşünü özlemiştim. Gözlerinde oynayan çocuksu neşeyi görmeyi.

Kesinlikle üstte olmayı tercih ederdim. Ama bu onu ilgilendirmezdi. Kahkahası bittiğinde gözlerimi açtım.

“Tüh,” dedi. “İlk ikisinden benim de tercihim üstte olmak.”

“Kafamın içinden defol.” Madem beni bu kadar düşünüyordu, iki yıldır neredeydi?

“Bunun için savaşmamız gerekecek. Bakalım kim kazanacak?”

Ryodan’la kendimi çırılçıplak hayal ettim. Ter içinde bir otorite kavgasına tutuşmuştuk. “Rüyanda görürsün,” dedim ve arabadan indim. Kapıyı çarpmadan kapamaya özen gösterdim. Aksi halde beni ne kadar etkilediğini anlatacaktı.

Kapı sarsıldı. Ayaklarımın dibine cam kırıkları yağdı. İç çektim. Beyin ve el koordinasyonsuzluğum, o etraftayken adeta bir gelenek haline gelmişti.

Gülüşi, o çok sevdiğim içten kahkahası kırık camdan geceye yayıldı.

İşe olumlu tarafından bakmak gerekirse, savaşmaya daha hazır olamazdım.

Benim için geldiklerinde

Kat uyuyan kızının üzerini örtüp yorganın kenarlarını altına sıkıştırdı. *Küçük Lokomotif*'in eski ve yıpranmış kopyasını rafa geri koydu.

Kapının yanında, ışığı söndürdü ve Rae'ye baktı. Her zamanki gibi yüreği sevgiyle dolup taşı. Birini bu kadar sevebileceğini bile bilmezdi.

Rae öğleden sonranın büyük bir kısmını bahçelerde, Spyrssidhe'yle oynayarak geçirmişti. *Spur-shee'i çok seviyorum, anne*, demişti uyumadan önce. *Bana hiç benzemiyorlar. İçlerinden ışık fışkırıyor.*

Başka anneler şöyle sorardı: *Onların içinden ışık fışkırıyorsa ve sana benzemiyorlarsa, sen neye benziyorsun?*

Ama Kat sormamıştı. Bunu zaman söyleyecekti. Rae bir sebeple karanlık olduğunu düşünüyorsa ve yine de ışığı seviyorsa, bu sorunun bir anlamı yoktu.

Empati yeteneği kızı üzerinde etkisizdi. Rae'nin ona beslediği muazzam sevginin ötesini hissedemiyordu.

Rae'nin cılız omuzlarındaki kırmızılıklar kaybolmuştu.

Muhtemelen üzerine yattığı taşların izleriydiler. Kat yine de korkmuştu işte.

Rae uykusunda mırıldanarak döndüğünde, Kat'ın yatağında unuttuğu telefon yere düştü. Kat gidip onu aldı. Kızının buklelerini yüzünden çekip alına bir öpücük konurdu.

Kapıya yöneldiğinde, kafasının içinde radyoaktif bir bulut patladı.

PANİKKORKUDEHŞETRAEİMDAT!

Ciğerlerinden bir çığlık kopup boynuna doğru tırmandı. Rae'yi korkutmamak için kendini tuttu.

Tepeden tırnağa titremeye başladı. Gözleri dehşetle yuvalarından uğradı.

Hayır, olamaz, olamaz, diye inledi içinden. Tanrım, lütfen. Bunu hak etmiyorum. Rae bunu hak etmiyor. Ben iyi bir insanım. İyi bir anneyim. Ama bizi bundan koruyamam!

Yatak odasının kapısında dikiliyordu. Kat'ın tam önünde.

Onları içeri hapsetmişti. Kaçışları yoktu.

Kocaman, siyah kanatları gevşekçe aşağı sarkıyordu. Kat bu kanatları iyi tanıyordu. Onlardan ölesiye korkuyordu. Ve defalarca onların arasında orgazm olmuştu.

Nefes al, diye söylendi. Ama vücudu kilitlenmişti ve *Sinsar Dubh*'ın kilitleri bile bu kadar sağlam değildi.

Ama nasıl?

O ölmüştü.

Mac, Periler Diyarı'na gitmeden önce onlara Unseelie Sarayı'nın tamamen yok edildiğini söylemişti.

Ve buna Cruce de dahildi.

Özellikle de Cruce.

Kat tekrar tekrar sormuştu. Ve Mac de defalarca hâlâ yaşayan bütün asilleri hissedebildiğini söylemişti. Yerlerini bilmiyordu ama kafasının içinde sessizce yanıyorlardı.

Ama Cruce yoktu.

Kat, Fae Kraliçesi'nin kalbinin derinliklerine inerek sözlerinin doğruluğunu sorgulamıştı. Mac gerçekten de Cruce'un öldüğüne inanıyordu.

Ama şimdi uzun boyu ve bütün kötülüğüyle karşısında dikiliyordu. Güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu izliyordu. *Aman Tanrım!*

Bakışlarında ölüm vardı.

Kat irkilerek yanaklarındaki kanları sildi. Gözlerini güçlükle kalın, esmer boynuna kaydırды. İri yarı, heybetli vücuduna. Kaslı omuzlarına ve bir heykelinkini andıran güçlü bacaklarına.

"Benimle asla göz göze gelme, Kat," diye mırıldandı. "Seni birçok şeyden koruyabilirim. Ama bakışlarımdan asla. Niyetim seni şaşırtmak değildi. Ama baş başa görüşelim istedim."

Kat'ın soluduğu hava ciğerlerine bıçak gibi saplandı. Kızını ondan koruyabilirmiş gibi yatağın önüne geçti.

Rae'yi almaya mı gelmişti? Yoksa ikisini de mi götürecekti? *Rae'yi sana vermem*, diye düşündü çılgınca. *Her şeyi mi al ama kızıma dokunma.*

"Neden geldin?" diye fısıldadı.

"Sean, tatlım. Sana ihtiyacı var."

Neden bahsediyordu? Cruce nasıl hayatta olabilirdi? Sean'la ne ilgisi vardı? Ve sesi neden o cehennemden çıkma,

ateşli kâbuslarındakinden bu kadar farklıydı?

“Bir sorun çıktı, tatlım. Ufaklığa bakabilecek biri var mı?”

Kat’ın o an jetonu düştü. Gözlerini kırptırdı. “*Christian?*” diye mırıldandı. “Sen misin?”

Sessizce tıslarcasına dudakları gerildi. “Hadi canım? Beni Cruce sanmadığını söyle. O kadar kötü mü görünüyorum?”

Kat başını salladı. “Evet.”

“Kahretsin,” diye homurdandı. “Cruce öldü. Hâlâ hayatta olsaydı bilirdim. En azından, öyle sanıyorum.”

Kat titrek bir nefes aldı. Cruce’un geri dönüp Rae’yi elinden alacağını sandığı an kesinlikle hayatının en kötü ânıydı. Bununla ilgili kâbuslar görüyor, geceleri uykusundan sıçrayarak uyanıyordu. Birden bütün gücünün tüendiğini hissetti. Dizlerinin bağı çözülüyordu.

Christian onu son anda yakalayıp ayağa kaldırdı.

Dev gibiydi. En az iki metre vardı.

“Sakin ol, Kat. Seni korkutmak istemedim. Cruce’un öldüğünü biliyorsun sanıyordum.”

Kat onun ölüsünü görmeden buna asla inanamayacaktı. Christian’ın önceki sözlerini ilk kez idrak edebildi. Yüreğinde bir umut tomurcuklandı. Yanakları kızardı. “Sean beni mi istedi?” diye sordu heyecanla ve o sırada dayanamayıp yine Christian’ın gözlerinin içine baktı.

“Yapma şunu,” diye homurdandı. “Kendime engel olamıyorum ve geceleri güneş gözlüğü takmaktan nefret ediyorum.” İpeksi kanadıyla yanaklarındaki kanları sildi.

Bu his o kadar tanıdıktı ki, Kat ürperdi. “Dur, ne olur! Bir mendil alayım.”

Christian onun rahatsızlığını sezerek geri çekildi. “*Sidhbhaja*”yi susturdum ve o şekilde kalması için elimden geleni yapacağım,” dedi.

Kat, Rae’nin şifonyerini karıştırırken bir yandan da onu gözlüyordu. Kızının çoraplarından biriyle yüzünü sildi.

Christian, Rae’ye bakıyordu. Sonra yine Kat’e döndü.

Kat dayanamayıp yine onun gözlerinin içine baktı. Azizler adına, kandan gözleri kör olacaktı! Kızının çekmesinden bir çorap daha aldı. “Ne görüyorsun?”

Christian cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. “Tatlı bir çocuk. O kadar.”

Her halükârda, o benim kızım. Onu asla terk etmeyeceğim. “Dahası da olsaydı, anlar mıydın?” Kahretsin. Bu soruyu soracağını hiç düşünmemişti. Yine de nefesini tutarak cevabını bekledi.

Christian bir süre sessiz kaldı. “Bilmiyorum. Ne demek istiyorsun, tatlım? Yoksa kızının babasının Cruce olmasından mı korkuyorsun?”

“Hayır,” dedi Kat çabucak.

“Yalan.”

Kahretsin, diye düşündü yine. Christian MacKeltar da onun gibi bir yalan makinesiydi.

Christian iç çekti ama sonra güldü. “Nasıl bir dünyada yaşıyoruz, ha, Kat? Bana bu hikâyeyi anlatmak istemezsin herhalde?”

Kat hele kızının yanında asla tartışmayacağı bir konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Cruce’un adının Rae’nin odasında anılmasının bile uğursuzluk getireceğinden korkuyordu. “Sean’ın bana ihtiyacı olduğunu söyledin.”

“Evet. Kızına bakacak birini bulabilir misin? Sadece bu geceliğine? Seni bir yere götürmem gerek.”

Kat, kızını bırakmayı hiç istemiyordu. Ama manastırda Rae’ye bakmaya gönüllü olacak bir sürü kadın vardı. Hepsi de koruma büyülerıyla donatılmıştı. Yine de... *Siktir.*

Bu gece amma çok küfretmişti. “Koruma büyülerimizi nasıl deldin?” diye sordu.

Christian belli belirsiz gülümsedi. Berbat bir gülümse-meydi. Beyaz, sivri dişleri gözlerinin karanlığını daha da ortaya çıkarıyordu. “Ah, tatlım. Ben değiştim. Eskisi gibi değilim. Hiçbir Fae eskisi gibi değil. Yeni koruma büyüle-rine ihtiyacınız olacak. Ben ve klanım size bu konuda yar-dımcı olabiliriz.”

“Nasıl yani? Manastır, Fae’ye karşı güvenli değil mi?” diye bağırdı Kat.

“Uzun zamandır değil. Şarkı söylendikten kısa bir süre sonrasında beri.”

“Ama tek bir Fae bile buraya izinsiz girmedi.”

“Başka şeylerle meşguller. Aslına bakarsanız artık sizi hiç umursamıyorlar.”

“Neden?”

“Bizim için bir tehdit oluşturmuyorsunuz da ondan. Eski halimize döndük. Bizi tanısanız ne olur ki? Sizi yok ederiz. Üzerine alınma. Ama böyle düşünüyorlar.”

Kat derin bir nefes alarak aklını toplamaya çalıştı. Sonra çabucak birkaç mesaj yazdı. Sean’ın ona ihtiyacı olmasının ötesinde, Christian’ın bildiklerinden faydalanabilirdi. Ayrıca manastırı yeniden koruma büyülerıyla donatabilecek becerisi de vardı. Başını yana eğdi. “Nereye gidiyoruz?”

“İskoçya.”

Kat az kalsın suratını buruşturacaktı. “Beni ışınlayacak mısın?” Öyle bir durumda, Christian’a dokunması gerekecekti. Keşke Cruce’a bu kadar benzemeseydi.

Christian’ın suratına o ürkütücü gülümsemesi yayıldı. “Üzgünüm, tatlım ama o kadar kolay olmayacak. Uçmamız gerekecek.”

Uçmak mı? Saatlerce ona mı tutunacaktı?

“Alınıyorum ama,” dedi Christian. “Ben iyi adamlardanım.”

“Eminsin?” diye sordu Kat şüpheyile.

“Kesinlikle. Ve inan, hiç kolay bir savaş olmadı.”

Bir Unseelie’ydi ve iyi bir adamdı, öyle mi? Kat buna inanmayı canı gönülden istiyordu. “Enyo gelmeden gideyim. Seni görürse benzer bir tepki verebilir.”

Yokluğunda Rae’ye dadılık etmesi için manastırın en amansız savaşçısını seçmişti. Duffla Decla da kapıda nöbet tutacaktı. Üç kadın da son derece şefkatli ve bir o kadar da zalim olabilirdi.

“Arazinin kıyısına kadar ışınlanabiliriz. Ama sonrasında uçmamız gerekecek. Gel, tatlım. Daha iyi hissettirecekse gözlerini kapa ve Sean’ı düşün. O da benim gibi görünüyor. Kendini hazırlamalısın. Ondan tiksindiğini belli edersen, kıyısında durduğu uçurumdan aşağı yuvarlanabilir. Ama,” diye ekledi usulca, “gece gökyüzünde süzölmek hoşuna gidecek. Sis bulutlarının üzerinden geçeceğiz. Ayın bulutların tepesini öptüğü yerler gümüşü su birikintileri gibi görünür. Kıyı boyunca ıssız bayırları kaplayan çimenler gümüş telkâri gibi parlar. Gece yaratıkları gündüzkilerden farklıdır. İnsanlara nadiren görünürler. Belki büyük, kar beyazı baykuşlara rastlarız. Eşlerine kur yapan kurtların

ulumalarını dinleriz. Hatta belki bir iki vahşi kedi bile görürüz.”

Beni rahatlamaya çalıştığını fark ettim. Yakınlığımızın yarattığı huzursuzluğu unutturmaya çabalıyordu. İşe yaradı. O konuşurken, kelimelerinin büyüüne kapıldım. Gece uçmayı seviyordu. Bu toprakları. Cruce ne bir kuşu fark edebilirdi ne de bir hayvanı. Güce o kadar açtı ki, kendi hırslarının ötesini göremiyordu.

Kızıma son kez baktım. “Seni seviyorum,” diye mırıldandım, koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda.

“Anlattıkların kulağa çok hoş geliyor,” dedim ve beni göğsüne çekti.

“Hem de nasıl,” diye fısıldadı ve ısınlandık.

Hoş, yetersiz bir sözcüktü. Düşme korkumu atlattığımda, ayaklarımın altında serili gecenin tadına varabildim.

“Tırnaklarını omuzlarıma geçirmekten vazgeç,” diye homurdandı. “Korkma, seni düşürmem.”

Doğru ya. Ölmemi isteseydi beni çoktan öldürürdü.

Sonunda rahatladım. Hâlâ omuzlarına sıkıca tutunuyordum. Ama en azından, eskisi gibi korkmuyordum. Bir Unseelie prensinin kollarında olduğumu unutup etrafımı saran geceyi seyre daldım. Christian’ın görüldüğü kadar karanlık biri olmadığına güveniyordum.

Gözlerindeki ifadeyi hiçbir zaman okuyamamıştım. Halbuki bu, bir insanın ruhunu tartmak için en kolay yöntemlerden biriydi. Sık sık merak ediyordum. Başkaları da bir iristeki onca küçük detayı benim kadar iyi yakalayabiliyor muydu? Ama Christian’ı sadece yeteneğimle ve kalbimle hissedebiliyordum.

İçinde, ta derinlerde, göz kamaştırıcı beyazlıktaki bir istiridyenin içinde kötücül bir kara inci tanesi gizliydi.

Ama inci küçük değildi. Devasa büyüklükteydi ve varlığının her bir hücreğine yayılmıştı. Ama Christian bir şekilde onu baskılamıştı. O uçsuz bucaksız, siyah girdabı buruşturup bir yere tıkmıştı. Hırs, açlık, aşırı uçlarda cinsel arzular ve ihtiyaçla beslenen bu karanlık serbest kalırsa bütün benliğini yutabilir ve ona boyun eğdirebilirdi.

Gelgelelim, Christian onu bir istiridyenin içine hapsedmişti ve bana kesinlikle göstermiyordu. “Nasıl yapıyor-sun?” diye sordum Belfast’ın üzerinden geçip okyanusa doğru ilerlediğimizde.

Böylesi bir kötülüğü şimdiye dek sadece iki bedende gözlemlemiştim: *Sinsar Dubh* ve *Cruce*. Ama Christian’ın karanlığı benim bile hissedemeyeceğim kadar uzaktaydı. Bir Unseelie prensi olmasına karşın, onlar gibi değildi.

“Benim krallığım, ölüm. Işık Sarayı rüyalar ve illüzyonlardan oluşuyorsa, Karanlık Saray da gerçeklerden ve kâbuslardan ibaret. Seelie’nin ilkbaharı, yazı, sonbaharı ve kışı var. Bizimse ölümlerimiz, savaşlarımız, felaketlerimiz ve salgın hastalıklarımız. Ama sorularını sonraya sakla, tatlım. Kontrolü sağlamam ve *Sidhbha-jai*’yi susturmam için enerjimi boşa harcamamalıyım. Dikkatimi dağıtman bizim de işine gelmez. İskoçya’da dinleneceğiz ve sana merak ettiklerini anlatmaya çalışacağım. Şimdilik manzaranın tadını çıkar.”

Kıyıya vuran azgın dalgaların üzerinden süzüldük. Okyanusun derinliklerinde sular duruldu. Yüzey yıldız ışıklarının yansımalarıyla bezendi.

Ovalardan geçerken Christian alçaldı ve gece yaratık-

larını gördük. Sonra yine yükseldik ve dünyayı kuşbakışı izlemeyi sürdürdük.

Sonunda İskoçya'ya vardığımızda manzaranın güzelliği nefesimi kesti. Dağların karlı zirveleri ve yemyeşil, hayat dolu eteklerine bakakaldım. Şarkı İskoçya'yı da İrlanda gibi, nefes kesici bir güzelliğe kavuşturmuştu. Bitkiler, ağaçlar ve çalılıklar yaşamla titreşiyordu. Hayvan nüfusu gözle görülür bir şekilde artmıştı.

"Nessie geri döndü," dedi Christian kuru bir sesle. "Başka şeyler de tabii. Bazılarına inanamazsın."

"Eski tanrılar gibi mi?"

"Demek biliyorsun?"

Yüzüme savrulan saçlarımı arkaya attım. "Duydum. Ama detayını bilmiyorum. Belki sen anlatabilirsin."

"Neredeyse geldik. Bak, şuradaki tepe en sevdiğim. Sonra konuşuruz."

Bakışlarım tepelerin eteklerindeki fundalıklara, gümüşü çimenlere ve taşların çatlaklarında biten çiçeklere kaydı.

İskoçya'ya ilk kez geliyordum. İrlanda'dan hiç çıkmamıştım. Bir gün Rae'yi buralara getirecektim. Benim gibi korunaklı büyümesine izin vermeyecektim. Dünyayı görmesini ve bütün mucizelerini tecrübe etmesini istiyordum. Ve dahası onları sevmeyi öğrenecekti.

Büyük, düz bir kayanın üzerine indik. Bir an dengemi kaybettim ama Christian düşmeme izin vermedi.

"Eee, nasıl buldun?" diye sordu. Sesi ülkesiyle gurur duyan bir İskoçyalı'nın sesiydi.

"Olağanüstü," dedim. "Meleklerin neden kanatları var şimdi anladım. Onları ödüllendirmek için."

Gülümseyerek elini salladı. “Ateşin yanına bir minder çek, Kat. Yükseklerde hava soğuk olur.”

İşaret ettiği yere baktım. Taş bir çukurda ateş yanıyor-du. Yakınlarda bir minder ve bir battaniye vardı. “Nasıl yaptın?”

“Küçük şeyler kolay. Maddeyi form değiştirip olmasını istediğim şeye dönüşmeye teşvik ediyorum.”

Mor ve siyah ekoseli battaniyeye uzandım. “Ya bu?”

“Keltar renkleri. Kayalıkların ilerisindeki yosunlardan.”

“Ateş?”

“Düşünce gücü. Taşlar kütük oluyor. Sonra tutuşuyor-lar ve ateş yanıyor.”

“Fae büyülerinin genelde illüzyon olduğunu sanırdım.”

“Seelie’ninki öyle. Onlar işlevselliğe değil daha çok biçime bakar. Güzelliği başka değerlere tercih ederler. Maddeyi dönüştürmek illüzyon yaratmaktan daha zahmetli. O tembeller kolayca kaçıyor tabii. Yine de onları asla hafife alma. Yoksa illüzyon sandığın bir görüntünün içine hapsolabilirsin.”

Ateşin yanına çektiğim mindere oturdum. “Onları iyi tanıyorsun.”

Bir kayanın üzerine tünerken güldü. “Evet, tat-lım. Bir süredir Sean’la beni yakalamaya çalışıyorlardı. Başaramadıklarında bizi ayartmaya yoluna gittiler. Biz on-ların üç numaralı düşmanınız. Bir numara, Mac. İkincinin de Jayne olduğunu duydum. Bak, yine çenemi tutamadım. Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki. Ama sırayla gitmeliyim.”

Yün battaniyeye sarınıp onu dinlemeye hazırlandım.

Aden bahçesinde

Fae dilinde Elyreum, *yasak bahçe* ya da *karanlık cennet* anlamına gelir. Kime sorduğunuza göre değişir.

Kulübün bariz bir şekilde erotik olmayan tek kısmı, sahte normallikteki bir şehirde normal numarası yapan dış cephesiydi. İlk bakıştaki sıradanlığının altında onlarca illüzyon yatıyordu tabii.

Ama o yüksek altın rengi ve kaymaktaşı kapılardan geçtiğinizde, gerçekler yok olup rüyalar başlıyordu. Müzik sürreel, şehvetli ve erotikti. İnsanın aklını başından alan ritmi Enigma'nın eski bir CD'sindeki parçalarla Puscifer'ın müziğinin bir karışımını andırıyordu.

Dekorasyonda egzotik doğal güzelliklerle ultramodern teknoloji çarpıcı bir şekilde harmanlanmıştı. Devasa büyüklükte ayaklı vazolardan fışkıran çiçeklerden yasemin ve zambak kokuları yayılıyordu. Heybetli Roma sütunlarına siyah ve kırmızı gelinciklerle bezeli sarmaşıklar dolanmıştı. İçerisi orman, tropikal bir sera ve seks kokuyordu.

Duvarlar, tavan ve girişteki zemin LED ekranlarla kap-

lıydı. Hepsinde başrollerini Fae ve ölümlülerin paylaştığı porno filmler oynuyordu. Renkler, sesler ve dokular Fae illüzyonlarıyla daha da etkileyici bir hale getirilmişti.

Girişten geçerken ayaklarımın altında iki süper çekici Fae erkek, yedi insanla seks yapıyordu. İkisinin de başlarını çevirip elbisemi süzdüklerine yemin edebilirdim. Birinin gözüne sertçe baktığımda pislik herif arsızca sırttı.

İkinci bir odaya geçince kendimizi sarmaşıkların sardığı bir tırabzanın önünde bulduk. Buradan bütün kulüp görünüyordu. Ortadaki dans pisti seks yapan Fae ve insanlarla doluydu. Pistin etrafındaki birçok farklı temalı alt kulüp, Chester's'dakilere benziyordu.

Bu kadar çok Seelie kastını ilk kez bir arada görüyordum. Dört Saray'ın *photoshop*'lu renkleri birbirine karışınca ortaya göz kamaştırıcı bir güzellik çıkmıştı. İlkbaharın rozeleri metalik yeşillere bulanmış, yazın sayısız altın tonu, sonbaharın kızılları ve kışın buzlu renkleriyle iç içe geçmişti. Çeşit çeşit Fae vardı. Uzun boylu, minicik, kocaman, narin. Bazıları uçuyor, bazıları süzülüyor ve hepsi de avlanıyordu.

Gözlerimi kısıtım. Kulübe adım attığımız anda sidhe-kâhin sezgilerimin sesini kısmıştım. Kapalı mekânda böylesi bir kakofoniye kaldırmam mümkün değildi.

Mac farklı kastları kafasının içinde çalan melodiler olarak duyduğunu söylemişti. Ben de öyle duyuyordum ama benim kastları algılama şeklim daha çok Godsmack'ın davullarıyla Roisin Murphy'nin *Ramalama (Bang Bang)*'inin bir karışımını andırıyordu.

Bu gece bütün bu ses uyumsuzluğunun ötesinde başka bir şey daha vardı. Hiç fark etmediğim ya da duymadığım bir şey. Bir yerlerden tuhaf, çirkin bir vızıltı geliyordu.

Dans pistinde bir terslik vardı. Sesimi azıcık açtım. İşe yaramadı. Biraz daha açtım. Yine hiçbir şey olmadı. Biraz daha, biraz daha derken bunca Fae'nin uğultusu kulaklarımı sağır etti. Müthiş bir irade gücüyle, kendimi kanımda zonklayan savaş tamtamlarını ve Öldür! Öldür! çığlıklarını duymazdan gelmeye zorladım. Sesi azıcık daha yükselttim. Hayatımda ilk kez buna ihtiyaç duyuyordum.

Ah!

Dans pistinde bir tek kişi bile yoktu.

Bomboştı.

Ama başka hiçbir insan bunu fark edemezdi. Fae ilüzyon yeteneğini daha da geliştirmişti anlaşılan. Shedon bunu öğrenmeliydi.

Girişte olduğu gibi dans pisti de parlak LED ekranlarla donatılmıştı. Onlara Fae'yle seks yapan insanların görüntüleri yansıtılıyordu.

Sesi bir tık daha artırdım. Bunca Fae'nin varlığı *Ride of the Valkyries*'le *The Requiem*'in en tüyler ürpertici kısımlarının buluşmasından farksızdı.

Aman Tanrım. Ekranlarda insanlarla seks yapan Fae yoktu.

Sadece insanlar vardı! Ve bir LED ekrandaki görüntüler değillerdi. Gerçek insanlardı.

Pistin altında sıkışmışlardı.

Bazıları diğerlerinin üzerine tırmanarak kaçış yolu arıyordu. Diğerleri... ölmüştü! Yüzlerce cesedin arasında kimi düzüşen, kimi kaçmaya çalışan bir insan kitlesi vardı.

Bu da neydi? Piste adımını attığında seni emiyor ve bir daha oradan kurtulamıyor muydun? İnsanlığın acılarından beslenen ruhsuz Fae'nin bakışları altında, bu insanlar

ya can veriyor, ya bir kaçış yolu arıyor ya da en azından keyifle öleyim diye umarsızca seks mi yapıyordu? Sadece Unseelie'yi ahlaksız sanırdım!

Işık Sarayı bir kraliçenin iradesi altında olmadıkları için mi bu hale gelmişti? Bir felaket yaşandığında en korkunç yüzlerine bürünen insanlık gibi, onlar da en korkunç versiyonlarına mı bürünmüştü? Son iki yıldır bu lanetli kulüpte kaç kişiyi kaybetmiştik?

Kulübü insanların gözünden görebilmek için yine se-simi kısıtım. Tepemizdeki kubbeli tavanda yıldızlar parlı-yordu. Etrafımız dört sarayın renklerini kuşanmıştı. Güzel, baştan çıkarıcı ve sahteydi.

Yeniden duyularımı açtım.

Resmen bir cehennemdeydik. LED ekranlar dışında içerisi boştu. Beton duvarlar, beton zemin. Ve yanılmıştım. Elyreum'da sadece bir tane Seelie Sarayı vardı. Diğerleri il-lüzyondu.

Kış sarayı şehrimizi teslim almıştı.

“Bir gün hepsini öldüreceğiz,” diye tısladım.

“Anlaştık. Ama şimdi defolup gidelim buradan.”

“Tamam.”

Birlikte merdiveni inmeye başladık. Daha aşağı vara-madan bütün kafalar bize döndü. Konuşmalar bıçak gibi kesildi. İçeriye derin, ağır bir sessizlik çöktü.

Sessizlik o kadar ani gelmişti ki, Fae'nin insanları öl-dürdüğünden korkarak hemen alt kulüplere baktım. Ama ölmemişlerdi. Sadece hareket edemiyorlardı.

İçeriye adımımızı attığımız anda burada olduğumuzu anlamışlardı. Bizi durdurmamışlardı.

Açıkçası bunu beklemiyordum. Fae'yi oyalayan bir

dövüş hayal etmiştim. Rahatça gezinecektik. Periler Diyarı'nda neler döndüğüne dair biraz bilgi toplayacaktık.

Gelgelelim bin kadar Kış Sarayı perisinin odağında biz vardık. Dört bir yandan üzerimize kapanıyorlardı. Bir buz dalgası gibi ölümcül bir zarafetle hareket ediyorlardı.

Şimdiye dek asillerden bile böylesi müthiş bir güç yayıldığına tanık olmamıştım. Algılarım sonuna kadar açıktı ve kulüpte tek bir prens ya da prenses olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Kraliyet mensuplarının melodisini kolayca ayırt edebiliyordum. Cehennem davulları, baştan çıkarıcı, hipnotize edici ve ruh emiciydi.

Fae değişmişti. Bakışları bile bir başkaydı. Artık kendimi yanardöner bir girdaba bakıyormuş gibi hissetmiyordum. Jilet kadar keskinlerdi. Adeta içinize işliyorlardı. Renk tonlarını tarif etmek güçtü. Ama bana çürümüşlüğü ve mezarlıkları, nükleer savaşları, kuduz bir açlığı ve dört-nala üzerime gelen bir çılgınlığı anımsatıyorlardı.

Eskiden onlarla alay ederdim. Asil kan taşımayan, o alımlı, güzel yaratıklarla. Bana hep sahte gelirlerdi. Sahip olmadıkları bir güce sahipmiş gibi rol yaptıklarını düşünürdüm.

Ama şimdi her ne kadar kabul etmek istemesem de, Kış Sarayı'nın sıradan perileri muazzam bir güce kavuşmuştu.

Amaçlarımızdan birine ulaşmıştık. Düşmanın eskisinden daha güçlü olduğunu biliyorduk. "Şarkı onları değiştirmiş, Ryodan," diye mırıldandım merdivenlerin yarısında.

"Lanet olsun ki öyle, Sherlock."

İçinde bulunduğumuz kritik duruma rağmen gülümsedim.

Kimin hangi rolde olduğunu anlamasının vakti gelmişti de geçiyordu bile.

Dancer'ın yanımda olması için feda edemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

İçine birkaç kere düştüğüm bir tavşan deliği var.

Bazen istemeden, bazen de Shaz yanımda horlarken ve rüylü bacağıyla benimkini tekmelerken, bilerek o deliğe yuvarlandım. Çılgınlık denen o fantastik diyarı keşfe çıktım.

Onun zekâsı ve benim süper güçlerim. Kim bilir nasıl bir bebeğimiz olurdu? Ya da bebeklerimiz?

Dancer'ın kalbi sağlam olsaydı ve İksir'i içseydi, kim bilir dünyaya ne iyiliklerimiz dokunurdu?

Batman'in, içindeki karanlık hariç tek bir süper gücü bile yoktu. Dancer'ın karanlığı da yoktu. Ama belki içindeki ışık da bir süper güçtü.

Shazam dadılık yapabilirdi.

YOK ARTIK.

Bebeklerimizi yemeyeceğine asla güvenemezdik. Yine de çocuklar Shazam'a bayılırdı. Arkadaşlarına onu anlatarak gösteriş yaparlar ve Shaz gururla şişinirdi. Süper güçle-

rimi onlara geçirebilirsem birlikte pervane akımını yakalayabilirdik. Hiçbir şeyden korkmazdık.

Yumurtalıklarım hâlâ çalışıyor mu onu bile bilmiyorum. Rowena'nın bana neler yaptığından emin değilim. Kendini övdüğü günlüklerinde kronolojik boşluklar vardı. Demek ki bazı ciltler eksikti.

Bir tavşan deliği daha: Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Bir babam var mıydı, onu da bilmiyorum. Tek bildiğim, yaşlı karganın elime geçen günlüklerinde babama dair tek bir bilgi kırıntısı bile olmadığı. Böyle kritik bir konunun göz ardı edilmesini aklım almıyor.

Dolayısıyla Dancer'ın koyu renkli dalgalı saçlarına ve deniz mavisi gözlerine sahip çocuklar doğurmam belki de asla olası değildi.

Belki de Ryodan haklı.

Belki ben bir insan değilim.

Ama bu tür düşüncelerin bana ne faydası olacak ki? En iyisi, bugüne odaklanmak.

*Taht Conchobar'a aitti
Cadı eldiveni giydi*

“**S**enin gibi menfur bir yaratık bile, bazılarımızı öldürmenin artık hiç de kolay olmadığını anlayacak.” Bu sözler kalabalığın arasından sıyrılarak Ryodan’a yaklaşan, uzun boylu, solgun benizli, erkek bir Fae’ye aitti. Gümüş rengi saçları beline kadar iniyordu.

Bine karşı ikiydik. Cidden berbat bir durumdu.

Gözlerimi kısıtım. Fae’nin arkasında yedi siyah canavar usulca odanın yarıçapı boyunca süzüldü.

İşte bu! Yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimle mücadele ettim.

Dokuzlar buradaydı. Ryodan sağ olsun.

Belki de hep buradaydılar. Sarmaşıklı bir sütunun ardında ya da mobilyaların arasında gizleniyorlardı. Belki de bukalemun misali beton duvarlara ve LED ekranlara karışmışlardı.

Mac’in söylediğine göre Fae, üç metrelik bir alan içindeki emanetlerini, kılıç ve mızrağı hissedebiliyordu. Ama

Dokuzlar'ı hissedemiyorlardı ve bu da, onları Fae'nin bir numaralı düşmanı yapıyordu. Dokuzlar'dan biri, gizlice yaklaşıp onları öldürebilirdi.

Bildiğim kadarıyla Dokuzlar'ın varlığını hissedebilen bir tür yoktu. Bir keresinde, Kat'e onlar etraftayken ne hissettiğini sormuştum. *Hiçbir şey*, demişti. *Yok gibiler*. O zaman, bunun dünyanın uçsuz bucaksız ve genellikle korkunç hislerinden asla kaçamayan bir kadın için ne kadar büyük bir nimet olduğunu düşünmüştüm. Dokuzlar onun sıfır noktasıydı. Kat'inki gibi bir yeteneğim olmasını asla istemezdim. Özel bir empati gücüm olmadan da dünyanın korkunçluğunu yeterince hissedebiliyorum zaten.

Kenarları ermin kürklü bir pelerin giyen kadın bir Kış perisi, peşinde saraylı dalkavuklarıyla merdivenin dibine doğru yürüdü. Gümüş saçlı adamın yanında durdu. İkisini de hafızama kazıdım. Onlar artık benimdi.

Kadının kadim gözleri zalimce parlıyordu ve teni o kadar beyazdı ki, adeta buz mavisine dönüşmüştü. Bembeyaz, sivri dişlerinin arasından pembe dili göründü. Uzun kirpikleri kristallerle bezeliydi. Saçlarını kaplayan minik elmaslar, bulunduğu ortamın renklerini yansıtıyordu. Tırnaklarının uçları sipsivriydi.

"Bir prensese dönüşüyor," diye fısıldadım Ryodan'a. Henüz dönüşümü tamamlanmamıştı. Işık Sarayı asillerinde yaygın olarak görülen öldürücü seks gücü *Sidhbha-jai*'si eksikti.

"O kadarını anladım," diye homurdandı Ryodan.

"Daha önce asillere dönüşmedik çünkü sersem insanlar..."

"Dünyanın zamanı sizi zayıflattı," diye sözünü kestim.

"Bizi daha da güçlü yaptı."

“Bu söylediğin artık geçerli değil,” dedi öfkeyle. “Saraylar bir kez daha çok güçlü ve ben Kış’ta doğdum.” Ayağını yere vurduğunda, aramızdaki zemini ince bir buz tabakası kapladı. “Acı çekmek istemiyorsan kılıcı bana ver, insan.” Gözlerini kısarak ekledi. “En azından yaşayacak birkaç günün daha olur.”

İkinci amacımıza da ulaşmıştık. Kılıcı istediğine göre, Mac hayattaydı. Ama neredeydi? Kulüpteki bütün periler sırtımdaki kılıcı aç gözlerle süzüyordu.

Dokuzlar, Fae’nin arasına karışarak yaklaştı. Bir Fae’den diğerine dönüşüyorlardı sanki. Düşmanın temkinli gözleri etrafı tarasa da, onları hiçbir şekilde göremiyorlardı. “Kraliçeniz nerede?”

“O bizim kraliçemiz değil. Asla da olmayacak.” Pis pis sırtıttı. “Şarlatanlar yakında cezalarını çekecek.”

“Diğer bir deyişle,” dedim buz gibi bir gülümsemeyle, “onun nerede olduğunu bilmiyorsun ve bu, kıcını fena tuşturuyor. Öyle değil mi, şekerim?”

Ryodan alayla homurdandı.

Peri pelerinini savurarak arkasını döndü. “Kılıcı alın,” diye tısladı. “Kızı tek parça halinde istiyorum. Ama önce biraz hırpalayabilirsiniz tabii.”

Ardında kalın bir buz tabakası bırakıp giderken, tek düşünebildiğim, onunla yeniden karşılaşacağım andı. İkimizi dövüşürken hayal ettim.

Etrafımız sarılmıştı. Pervane akımını yakalamam mümkün değildi. İhtiyacım da kalmadı zaten. Ryodan kolumdan tuttuğu gibi beni kendi akımının içine sürükledi.

Hızla yükseldik.

Kahretsin. Ben daha bir kere bile dikey bir yükseliş ger-

çekleştirememiştim. Daha çok çalışmalıydım. Yukarı tırmanırken topuklarımla havayı dövdüm.

Birden etrafımdaki siyah tünel kırmızı lekelerle kaplandı. Sonra dans pistinin karşısına doğru savrulduk.

Kış perisi diğer taraftan bağırdı. “Onu bana getirin dedim! Sizin neyiniz var, ahmaklar? Her şeyi ben mi yapacağım?” Geri dönüp pistin ortasına doğru yürüdü. Uzun, ince ve buzdan ellerini kaldırıp bize doğru savurduğunda, parmaklarının ucundan buz oklar fırladı.

“Pervane akımı,” diye gürledi Ryodan. “Şimdi!”

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

Beni o kadar sert ve hızlı itti ki, siyah ve kanlı tüneline tepetaklak yuvarlandım. Birkaç değerli saniyemi Ryodan’ın seyahat modundan çıkıp kendiminkine girmek için harcadım. Nihayet dengemi sağladım. Uzun, yıldızlı tüneline daldım. Sonra bir an havada asılı kalıp sol elimdeki eldiveni çıkardım. Sağ elimle sırtımdaki kılıcı çektim.

Kılıcı ilk gördüğüm Fae’ye sapladım. Uzun zamandır bu ânı bekliyordum.

Birini indirmiştim. Ama bin tane daha vardı.

Hiç düşünmeden kan banyosunun içine daldım. Bu pislikler Mac’i öldürüp dünyamızı ele geçirmeyi düşünüyorlardı. İki uzun yıldır insanlarımızı işkenceyle öldürüyorlardı.

Göz ucuyla Dokuzlar’ın, önlerine çıkan Fae’yi kesip biçerek Kış perisine doğru ilerlediğini gördüm. Öncelikle onu öldürmemiz gerekiyordu. Böylece başka bir prenses doğana dek biraz zaman kazanabilirdik. Ryodan’ın ne düşündüğünü biliyordum. Benim için öldürücü birine dönüşmeden önce onu yok etmeliydim. *Sidhbha-jai* benim kriptonitim. Tüm gücüyle beni hedef alırsa karşısında ça-

resiz kalırım. Yeni asillerin doğduğundan haberimiz yoktu. Uzun zamandır onlardan hiçbir haber alamıyorduk.

Hızla dönüp arkamdaki Fae'yi indirdim. Sonra tekrar önüme döndüm ve birini daha hakladım. Elyreum'da hayata geri dönmüştüm. Ben savaşmak için doğmuştum.

Onlarca Fae kılıcımla can verdi. Sonra Ryodan'la sırt sırta verdik ve kusursuz bir ahenkle dövüşmeye devam ettik.

"Buradan defolup gidelim demiştin ya?" diye homurdandı omzunun üzerinden. "Aslında seni kastediyordum."

"Yiyorsa güneşe söyle, gökyüzünü terk etsin."

"Gece olduğunda ediyor zaten. Ben geceyim."

"Bilimsel açıdan yanlış. Güneş hiçbir yere gitmiyor. Sadece sen göremiyorsun."

"Görevimizi tamamladık. Geri çekileceğiz."

"Bana patronluk taslama."

"Bu işte bir bit yeniği var. Kaç Fae biçtiğimiz sürtüğün umurunda bile değil. Bir şey bekliyor. Tartışma bitti. Gidiyoruz."

Ama geç kalmıştık. Gereğinden fazla konuşmuştum.

Sidhbha-jai'nin ölümcül ateşi bir anda ruhumu yaktı. İçimde ne var ne yoksa küle dönüştü. "J-Jayne," diye inledim. "Buralarda bi-bir ye-yerde o-olmalı. Bu-bul onu. Ö-Öldür!" Aşağılık herif. Ailesiyle saklanmıyordu. Kış Sarayı için çalışıyordu. Kendini affettirmek için onlara kılıcımı getirmişti!

"Bana bırak, sen git!" diye gürledi Ryodan.

Ama yapamadım. Dengem kaymıştı bir kere. Ağır çekimde dizlerimin üzerine yığıldım. Ryodan beni omzuna attı.

"Sol elime dokunma!" diye bağırdım bir yılan gibi kıv-

ranarak. Eldivensiz, ölümcül elimi ondan uzak tutmaya çalışıyordum.

Bir prens tam arkamıza ışınladı. Beni sarsıcı cinselliğiyle vurdu. Ona gitmek için can atıyordum. Kölesi olup ona tapınmak için. Aklımın incecik bir kesitine mukayyet olmayı başardım. Tatlı tatlı gülümseyerek sol elimi ona uzattım. İçimden beni Ryodan'ın omzundan çekip cennete götürmesi için yalvardım.

Bakışlarında karanlık vaatler gizliydi. Gözlerim kanla doldu. *Beni yanına al*, diye yalvardım.

Köleliğimi nihayet kabul ederek bana uzandı.

Parmak uçlarımız buluştuğunda, kafamın içinde yüksek gerilimli bir patlama oldu. Akım bütün vücuduma yayıldı. Fae prensinin beyaz etleri ve daha da beyaz kemikleri etrafa saçıldı.

Prensin parçaları yağmur gibi piste yağarken, *Sidhbhai*'nin ölümcül kışkacından kurtuldum. Kalabalığın arasında kış perisinin gözlerinin dehşetle irileştiğini gördüm.

Fae bağırarak kaçışmaya başladı.

Havayı tekmeledim ve bir roket gibi Ryodan'ın omzundan tavana yükseldim. Gerilim hâlâ içimde dolaştığı için ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Dengemi kaybedince pervane akımını kaçırdım. Pat diye yere düştüm. Yuvarlanıp ayağa fırladım.

İçimde her neyi serbest bıraktıysam henüz işi bitmemişti belli ki. Yorulmak bir yana, giderek alevleniyordu. İşin kötüsü, onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

"Dani, buraya gel!" diye gürledi Ryodan.

Beni yakalamadan bir şeyler yapmalıydım. Yoksa onu da havaya uçuracaktım. Ryodan'ı iki kere öldürmüştüm.

İnanın, hiç hoş bir his değildi.

Kış perisine dönüp elimi ona doğru savurdum. O da aynı anda, buz ellerini savurarak karşılık verdi.

Parmak uçlarımda şimşekler çaktı. Silahları bir bir patladı. Buz kırıkları arasında bir kez daha saldırdım.

Kahretsin! Kış perisi ışınladı. Onu elimden kaçırdım.

Öfkeyle tavanı ve duvarları patlattım. Madem periyi öldürememiştim, hiç olmazsa şu lanet kulübü dünya üzerinden silebilirdim. Vücudumdaki enerji yıldırımlarla boşalıyordu. Sonra birden...

Kristal berraklığındaki serin uzayda süzülüyordum. Siyah, kadife gökyüzü yıldızlarla bezeliydi.

Uçsuz bucaksızdı. Ben de öyle. Kadimdi. Benim gibi. Ve zamansızdı. Bana benziyordu.

Rüzgâr vardı. Dalga dalga vücudumu sarmalıyordu. Bir esintiyi yakalayıp daha da yükseklerle tırmanabilirdim sanki. Sonra onun ivmesiyle ayın altına dalabilir ve belki de bir yıldızın etrafında dönebilirdim.

Uzayın sakin ve durgun olacağını sanırdım. Ama değildi. Akıyor ve dönüşüyordu. Koca bir boşluk olarak tasavvur edilen yerde bir tür... karanlık madde vardı. Kâinatın sınırsız olasılıklara gebe cismi. Gelmiş geçmiş bütün umutlar, hayaller ve arzular karanlığın süper yoğun moleküllerinin derinliklerine gömülmüştü sanki. Bir çift kanat ya da bir melodi ara sıra o karanlık maddenin yüzeyinde hareler oluşturuyor ve bazen yüksek gerilim ya da onun kadar etkili bir şarkı onu uyandırıyor, değiştiriyor ve dönüştürüyordu. Kargaşadan yeni desenler doğuyor, yeni bağlantılar kuruluyor ve her şey bambaşka bir şekilde birbirine bağlanıyordu.

Sert bir rüzgârla başımı çevirdim. Yanımda siyah, dev gibi

bir Avcı vardı. Dalgaları aşarken kafası usulca sallanıyordu. Dudakları mutlu bir gülümsemeyle aralanmıştı. Devasa başını bana çevirdi ve parlak turuncu tek gözüünü yüzüme dikti. Hazır mısın?

Kaşlarımı çattım. Ne için?

Uçuyorum.

Görüyorum.

Sen de uçuyorsun.

Ne söylemeye çalışıyordu? Onunla burada kalıp bu en büyük ve en gizemli diyarı keşfedebileceğimi mi? Kâinatı ve kadim sırlarını öğrenmek için bir fırsatım mı vardı?

Onu ve dahasını.

Ama halkım ne olacak? Burası benim dünyam değildi. Benimki yine tehlikedeydi. Belki de hep öyle olacaktı. Dünyamın bana ihtiyacı vardı. Görevimi yerine getirmeliydim.

Gözlerimi kapadım ve kendimi gerçeklere dönmeye zorladım.

Gözlerimi yeniden açtığımda sert bir ışıkla kamaştılar.

Yine kulüpte idim ama ben kozmik bir hayalin içinde sürüklenirken bazı şeyler değişmişti. Sağ kalan Fae ya ışınlanmış ya da kaçmıştı. Geride sadece ölümler, Dokuzlar ve ben kalmıştık.

“Dani.” Ryodan’ın sesi ta uzaklardan geliyor gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım.

Duvarların bazıları yıkılmış, bazıları da yıkılmak üzereydi. Yerde aşağı yukarı on beş metre genişliğinde, dibi görünmeyen bir yarık açılmıştı. LED ekranlar parçalanmıştı. Her yerde cam kırıkları ve kablo parçaları vardı. Ekranların

altında sıkışan insanlar ortadan kaybolmuştu. Dehşetle ürperdim. Benim açtığım yarıktan ölüme yuvarlanmışlardı. Beynimin küçük bir kısmı bunun kolay bir ölüm olduğunu, en azından acı çekmediklerini söylüyordu. Daha büyük bir kısmıysa, *yine birilerini kurtaramadın*, diyordu.

Elyreum yıkılmak üzereydi. Bina her an çökebilirdi.

“Dani,” dedi Ryodan yine.

“Bizi duyabiliyor musun, hayatım?” diye sordu Lor.

Başımı salladım.

“Elini indir, Dani,” dedi Ryodan usulca.

Elimi hâlâ havada tuttuğumun farkında bile değildim. Gözlerimi ona diktim ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Sol kolumun üst kısmında obsidyen dikenler çıkmıştı. Karanlık bir güzellikleri vardı. Çivilerle süslü, siyah, kadife bir opera eldiveni takmış gibiydim.

Kolumu güçlkle indirdim.

“Dani, bana bak,” dedi Ryodan yine usulca.

Yavaşça başımı çevirdim. Gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu. İçlerindeki gölgelerin arasında kelimeler belirdi. *Lanet olsun, haklıymışım işte. Dani insan değil. Biliyordum! Ama bunu hiç beklemiyordum. Siktir!*

Her zamanki sessiz konuşmalarımızdan birine benzemiyordu. Düşüncelerine bağlı bütün anılar zihnime üşüştü.

Beni Temple Bar’ın önünde, cheeseburger’imi tıkınıp sokak pandomimcilerine gülerken gördüğü günden beri, bir insan olduğuma inanmamıştı. İki gözüm de mordu ve her tarafım çürük içindeydi. Zihnimi kontrol etmeyi öğrenmeden pervane akımını yakaladığım için sarhoş gibiydim.

Ryodan’la o gün tanışmamıştık.

Yine de bana yaklaşıp arkamda durması ve derin bir nefes aldıktan sonra çabucak kayıplara karışmasıyla ilgili detaylı bir hatırası vardı. Arkamda bir elektrik hissettiysem bile, bunu nihayet özgür olmanın heyecanına vermiştim şüphesiz.

Beni, yanında çalışmaya ikna etmek için o su kulesine geldiği günün çok öncesinden beri tanıyordu.

Aklımı toplamaya çalıştım ama beynim jöle kıvamına gelmişti. Zihnimdeki bölmelere ulaşamıyordum. Normal insanlar böyle mi hissediyordu? Buna nasıl dayanıyorlardı? Kafamın içinde bir pelte vardı sanki.

Yer altımdan kaydı.

Piste yığılırken Ryodan'a, "Dokunma!" diye bağırdım. "Tehlikeliyim!"

Ryodan belli belirsiz gülümsedi. "Onu anladık."

DÜŞÜŞ

Ait, etimoloji: Eski İngilizce, "elde", "birlikte."

Tanım: Uygun, avantajlı, makul olmak.

Bir grubun üyesi olmak için gerekli nitelikleri, özellikle de sosyal olarak taşımak.

Doğuştan ya da bir anlaşmayla birine bağlı olmak.

Bir evlada, anneye, babaya ya da sevgiliye ait olmak.

Aileler birbirlerine aittir.

Bu kelimenin anlamı hakkında hiçbir fikrim yok.

Annem bir kafese ait olduğumu söyledi.

Ama yanılıyor.

Ben hiçbir zaman hiçbir yere ait olmadım.

- DANI O'MALLEY

Bana ne oldu, tatlı arkadaşım?

“**N**’aber, SHAZ-MA-TAZ?” dedim yatak odasına girerken neşeyle.

Işığı yaktığımda tüylü kafasını yere attığı yataktan kaldırıp beni baştan aşağı süzdü. Genelde kavga ettikten sonra birbirimize böyle bakardık.

Lavanta gözleri irileşti. “Dikenlerin çıkmış!” diye bağırdı. “Trilyum kaşıma servisine hoş geldiniz!”

Eski şifrelerimden biri dikenlisürtük314159’du. Bazı durumlardaki ruh halim artı pi sayısının ilk altı rakamı. İleride daha akıllıca şifreler seçmeyi aklımın bir köşesine yazdım. “Çıktı, evet,” diye mırıldandım. “Trilyumun iyi bir şey olduğunu tahmin ediyorum.”

“En iyisi!” diye şakıdı. Ama sonra suratı asıldı. “İyi misin, Yi-yi? Yine büyümüş.”

“İyiyim,” dedim elbisemi çıkarırken. “Bir duş alacağım. Sonra sarılalım, olur mu?”

“Yatağı yerine koyacak mıyız?”

“Elbette.” Banyonun yolunu tuttum.

Ryodan beri eve bırakmış ve birkaç dakika önce gitmişti.

Elimde değildi. Yalnız kalmalıydım. Bana bir şeyler oluyordu ve zihnimi bu değişime odaklamak için zamana ihtiyacım vardı.

Kalkıp yıkılan kulüpten çıkabilecek gücü bulmak için yerde beş dakika yatmam gerekmişti. Kimsenin beni kucağına almasına izin veremezdim. İçimdeki o korkunç akımı artık hissetmesem de risk alamazdım.

Ben gücümü toplarken Lor yıkıntıların arasında pabuçlarımı aramıştı. Ne yazık ki hiçbir yerden çıkmamışlardı. Yazık. Onları seviyordum. Daha bir kere giyebilmişim. Fae'nin yeni bir saldırı için geri dönmesi ihtimaline karşı diğerleri hayvan formunda kalmıştı. Bana sorarsanız bu pek mümkün görünmüyordu. İki yıldır tek bir tehditle bile karşılaşmamışlardı. Sonra biz gelmiş ve en az yüz tanesini öldürmüştük. Ölüm Fae için bizim Ebola'mız gibiydi. İhtimali bile onları paniğe sürüklüyordu. Bu gece yaptıklarımızın sonuçlarına kafa yormalıydım belki ama sadece kendimi düşünebiliyordum.

Kafam eskisi kadar karışık değildi ama hâlâ güçsüzdüm. Ryodan gibi titiz bir planlamacının arabasında tabii ki atıştırılacak bir şeyler vardı. Bir paket şekeri ağzıma boşalttıktan sonra cipslere saldırmıştım.

Aynada kendimi gördüğümde tek kaşımı kaldırdım. Demek o yüzden herkes bana garip garip bakıyordu.

Siyahlık, soluk İrlandalı tenimin bir kısmını daha ele geçirmişti. Sadece sol kolum dikenli bir eldivene dönüşmekle kalmayıp leke yukarı doğru yayılmıştı.

Boynumun sol tarafındaki siyah, egzotik alevler çenemden yanağıma ve sol kaşıma doğru ilerlemişti. Alevlerden

birinin sivri ucuyla dudaklarım arasında yalnızca bir santim vardı. Ve dudaklarım birdenbire yeterince öpülmediklerinin farkına varmışlar gibi zonkluyorlardı.

Dokuzlar arabaya kadar bana eşlik etmişti. Kulüpte yaptıklarım düşünülürse bu koruma içgüdüğü oldukça komik geliyordu doğrusu. Kılıcı kullanmadan bir prensi öldürmüş ve Elyreum'u başlarına yıkmıştım.

Ryodan, Sığınak'a kadar beni ikna etmeye çalışmıştı. Israrla Chester's'a gelmemi istiyordu. Konuşmamız gerektiğini söylüyordu.

Onunla laf yarıştıracak halim olmadığı için, *lütfen*, diye yalvarmıştım. *Biraz yalnız kalmam gerek.*

Ryodan'ı tanıyorum. Onunla tartışsaydım sonsuza dek susmayacaktı. Ama sessiz yakarışım boğazına kadar testosteron ve öfke dolu kurdumu yatıştırmıştı. Arabayı park edip benimle kapıya kadar yürümüş ve *ihtiyacın olursa ara*, demişti. *Ya da mesaj at. Lanet bir Batman sinyali bile yollayabilirsin. Sabaha kadar senden haber alamazsam kapına dayanırım.*

Onu habersiz bırakmayacağıma söz verdikten sonra söylene söylene gitmişti.

Bir adım geri çekilip aynada çıplak vücuduma baktım. Vücudumu severim. İnce ama sağlamdır. Bana olanlar yüzünden korkuya kapılmalıydım belki. Ama bu halimi de beğenmiştim. Tuhaf bir güzelliği vardı. Sol kolumun tamamı siyah dikenlerle kaplıydı. Onları neden güzel bulduğumu bilmiyordum ama buluyordum işte. Çirkin ya da korkunç değillerdi. Gül dikenleri gibi uçları hafifçe kıvrıktı. Elimi üzerlerinden geçirdiğimde hafifçe ürperdim. Soğuk ama uçlarında sinir uçları varmış gibi hassaslardı.

Dikenler tam omzumun altında bitiyordu, fakat siyah-

lık sol göğsüme de yayılmıştı. Koltukaltımdan belime doğru. Ve siyah alevler göğüslerimle karnıma kadar ulaşmıştı. Başka birinde bunu süper havalı bulacağımdan emindim. Obsidyen Ateş Dövmeli Kız.

Ama benim üzerimde, son derece çarpıcı görünse de biraz rahatsız ediciydi.

Siyahlık geçmezse bir daha hiçbir erkek göğüslerime dokunamayacaktı. Ya da Ryodan'ın öpücüğünün tadına bir daha asla bakamayacaktım. Öpüşürken yüzler birbirine değer. Bir erkek bana ancak dudaklarıma ufacık bir buse kondurabilmek için yaklaşabilirdi. Ben de sabah ispatladığım gibi öyle küçük, masum buselerin kadını değilim.

Doğru ya. Daha bu sabahtı. Tanrım, sanki üzerinden yıllar geçmişti.

Gece bunların olacağını bilseydim onu daha da sert, daha da tutkulu öperdim.

Aynaya arkamı dönüp düşüncelerimi odaklamaya çalıştım.

Birinci gerçek: On dört yaşındayken kılıcımı bir Avcı'ya saplamıştım ve elim günlerce simsiyah kesilmişti.

İkinci gerçek: Yıllardır ara sıra elim siyaha dönüyordu.

Üçüncü gerçek: Yakın zamanda sıra dışı bir süper yetenek geliştirmiştim. Elimle yüksek yıkıcılıkta şimşekler fırlatabiliyordum. Binaları yıkıp Fae asillerini öldürebiliyordum. Pis pis sııttım. Şıştiniz mi, Dokuzlar! Nihayet sizin kadar havalıyım!

Dördüncü gerçek: Gücümü her kullanışımında siyahlık biraz daha yayılıyordu.

Kaşlarımı çattım. Bridget'i öldürdüğümde siyahlık yayılmamıştı. Ya da onu felç büyüsunü bozmak için kullan-

dığımda. Yoksa ben mi fark etmemiştim? Belki de içime doğru yayılıyordu. Kemiklerime.

Beşinci gerçek: Gücümü kullandığımda beni tüketiyordu. Ama aynı zamanda da onu kullandıkça etkisi artıyor gibiydi.

Altıncı gerçek: Biri vücudumun siyah bir kısmına dokunduğunda ölüyordu. Onları öldürüyordum.

“Zehirli Sarmaşık,” diye mırıldandım. Büyünce böyle olmayı planlamamıştım. O Batman’ın düşmanıydı. Ben Bat olacaktım. Süper güçleri olan bir Bat.

Yedinci gerçek: Şimşekleri kullanmaya devam edersem tamamen siyah olmam işten bile değildi. Acaba saçlarım ve gözlerim de siyahlaşır mıydı? Kendimi öyle hayal etmeye çalıştım.

Duşa girip suyu açtığımda birkaç dakika kıpırdamadan dikildim. Shazam’ın dediği gibi, onu bir şekilde yok edebilir miydim? Belki de gücümü kullanmazsam siyahlık zamanla kaybolurdu. Bir kere dirseğimin aşağısına kadar gerilemişti. Yoksa bir süreci başlatmış ve onu geri almak için geç mi kalmıştım?

Saçlarımı kurutup bir tişörtle eşofman altı giydim. Neyse ki Shazam siyahlığımdan etkilenmiyordu. Ona dilediğim kadar sarılabilirdim.

Bir şekilde uzun yıllar hayatta kalmayı başarabilirsem cehennem kedili, yalnız ve hafiften kaçık bir ihtiyar olacaktım.

Buna da şükür, diye düşündüm. *Ya Shazam da olmasaydı?*

Dünyaya zaten pamuk ipliğiyle bağlı olan bendeniz daha da yalnız kalacaktım anlaşılan. Toplumdan dışlanacak ve bedenimin içine hapsolacaktım. Her zaman tehlikeli

biri olacaktım. Bana dokunan ölecekti.

Kafesteki ilk yılımda annem beni sevgi ve ilgiye boğmuştu. Sabahları işe gitmeden önce ve geceleri eve döndüğünde benimle sohbet edip oyunlar oynardı. Beni yıkayıp kuruturdu. Parmaklıkların arasından ellerimi tutardı. Vücuduma nemlendirici sürerken karnımı gıdıklayıp beni güldürürdü. Öyle ya da böyle bunu yürüteceğimizi sanıyordum. Büyüdüğümde dışarı çıkacağımdan emindim. Bunu annemin dokunuşundan anlıyordum. Eller sevgiyi gayet güzel anlatır.

Ama o mutlu günler uzun sürmedi. Sevgisi giderek azaldı. Dokunuşları da öyle. Sonunda bana dokunmaktan tamamen vazgeçti. Zaten sonra beni görmez oldu.

Ellerinin dokunuşunun nasıl bir his olduğunu unuttum. Saçlarımı, sırtımı okşamasının, parmaklıkların ardından verdiği öpücüklerin neye benzediğini. O öpücükler başka bir hayata, başka bir çocuğa ait sisli hatıralara dönüştüğünde, kafeste yere yatıp kendime sarıldım. Omuzlarımı, kollarımı öptüm.

Küçücük bedenim sevgiye açtı. Şefkate ve ilgiye muhtaçtım.

Tıpkı şimdiki gibi.

Yatağı karyolaya geri koyup sırtüstü uzandım ve kollarımı açtım.

Shazam üzerime atladı.

“Ah!”

Gözleri parlayarak başını çeneme sürttü ve ölümcül kollarıma yattı.

Gümüşler’de sık sık yaptığım gibi ağlamamak için gözlerimi yumdum ve ona sımsıkı sarıldım.

Güneş ay hapishanesinin paslı zincirlerini kırdı

“Öncelikle konumuzu ilgilendiren geçmişten bahsedeceğim,” dedi Christian. “Sorularını sona sakla. Fae zaman kavramına bağlı kalmadığı için yaklaşık tarihler vereceğim. Birkaç referans noktası üzerinden gideceğim.”

Kat başını salladı. “Anladım.” Biz de tercüme ettiğimiz metinlerde aynı sorunu yaşamıştık. Referans noktaları son derece muğlaktı. O sırada popüler olan televizyon programlarını tarihi olaylarla ilişkilendirmeye çalışmıştık. Christian’ın vereceği bilgiler bunun için de çok önemliydi.

“Fae’den ilk kez bir milyon yıl kadar önce bahsediliyor. Tabii bundan çok daha önce de var olduklarını biliyoruz. Başlangıçta, sadece Dört Mevsimin Işık Sarayı vardı. Işık Kralı saraydaki hayatından tatmin olmayınca oradan ayrıldı. Kendini Karanlık ya da Unseelie Kralı ilan etti. Bir süre sonra ölümlü metresiyle karşılaştı, onu takıntı haline getirdi ve onu da kendisi gibi ölümsüz yapmanın yollarını aramaya başladı. Yaratılış Şarkısı anaerkil bir güç olduğu

için, Işık Kraliçesi'nden sevgilisini dönüştürmesini rica etmek zorunda kaldı. Kraliçe bu isteği geri çevirdiğinde olanlar oldu.

“Unseelie Kralı, karanlık krallığına kapandı. Şarkı'yı yeniden yaratıp sevdiği kadını ölümsüz yapmaya ant içti. Unseelie ya da Karanlık Saray onun sınırsız deneylerinin sonucu olarak doğdu. Aşağı yukarı bir rakam vermem gerekirse, Kral bir milyon yılın dörtte birini yeni bir Şarkı yaratma uğrunda harcadı. Cruce'un da yaklaşık yedi yüz elli bin yıl kadar önce doğduğunu düşünüyorum. Kral'ın yarattığı ve bugüne dek gelebilen birkaç Karanlık Saray üyesinden biriydi.

“Biliyorsun, Cruce, krala ihanet etti. Beş yüz bin yıl kadar önce, Kraliçe'ye Kral'ın ne yapmaya çalıştığını anlattı. Cruce, Unseelie Sarayı'nın dünyada serbestçe dolaşabilmesini ve Seelie'yle haşır neşir olmasını istiyordu. Halbuki Kral bunu kesinlikle yasaklamıştı. Kendine bir Karanlık Saray yarattığını duyduğunda Kraliçe'nin vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordu. Özellikle de nefret ettiği ölümlü metresin hâlâ hayatta olduğunu duyunca deliye dönecekti. Kral'ın onu zamanın ötesinde bir diyarda, yaşlanmaktan koruduğunu asla öğrenmemeliydi.

“Gelgelelim Kraliçe, Karanlık Saray'ın varlığını öğrendi ve öyle bir savaş başladı ki, diğer bütün savaşlar sona erdi. Seelie ve Unseelie birbirlerine girdi. Gezegenlerini yakıp yıktılar ve ortadan ikiye ayırdılar. Sonunda akla hayale sığmayan bir şey oldu: Unseelie Kralı, Seelie Kraliçesi'ni öldürdü. Hem de Kraliçe, Yaratılış Şarkısı'nı halefine veremedi.

“Fae'yi güçlü kılan Şarkı'ydı. Hayatın kadim melodisi sadece onların elindeydi.”

“Şüphesiz, onu bir şekilde çaldılar,” dedim açıkça. Benim inandığım hiçbir tanrı böylesi güçlü ve muhteşem bir şeyi bu kadar sığ, güce aç ve zalim bir ırka emanet etmezdi zira.

“Senin de gözlerinle gördüğün gibi Şarkı gerçekliğe sızıp onu büyüyle değiştiriyor. Kadim melodiyi kaybettiklerinde bütün Fae ırkı lanetlendi. Zamanla daha da zayıflayacaklar ve tamamen ortadan kaybolacaklardı. Geriye sadece efsaneleri kalacaktı.”

“Ama Mac dünyamızı iyileştirmek için Şarkı’yı kullandığında onlar da iyileşti,” dedim üzüntüyle.

“Evet. Melodi yok edemediklerini daha da güçlü kılıyor. Uzun zaman önce, zamanın sislerinde olduğu gibi Şarkı her şeyin kumaşına saplandı ve *uyanın*, diye fısıldadı. Mac’in olayı bu. O hatun bazen istemeden büyük yıkımlara yol açıyor.”

İtiraz etmeye başlamıştım ki, beni susturdu.

“Biliyorum, tatlım. Şarkı’yı kullanmaktan başka şansı yoktu. Yoksa kainat kara deliklerle kendini yok edecekti. Mac’in buna bir çözüm bulmasına ben de seviniyorum. Ona minnettarım. Ama her kararın getirileri ve götürüleri var. Bazen en çok arzu edilen ve gerekli görülen eylem bile korkunç bir felaketle sonuçlanabiliyor. Şimdi de durum bu işte.

“Geçmişe geri dönecek olursak, sonraki kraliçeler Işık Sarayı’nı dünyadan dünyaya taşıdı. Onları her hareket ettirdiklerinde sarayın gücünü biraz daha emdiler. Yana yıkıla büyülerle dolu bir gezegen aradılar. Her an biraz daha tükendiklerini biliyorlardı. Çoğu bir zamanlar ne kadar güçlü olduklarını unutmak için Unutma Kazanı’ndaki sıvıdan içti.

“Sonunda, yaklaşık iki yüz bin yıl önce dünyamızı keşfettiler. Burada hâlâ hatırı sayılır ölçüde sihir vardı. Ama

dünya eski tanrılar ve insanlar tarafından işgal edilmişti. Fae gelmeden önce bu iki ırk huzur içinde yaşıyordu. Tanrılar ara sıra kendi aralarında savaşa da, zararsızdı. Onlara ibadet eden insanları koruyup kolluyorlardı. Aralarında güçlü bir bağ vardı.

“Fae denen o yalancı pislikler güçlerini saklayarak tanrılara yalvardı. Dünyalarının yıkıldığını ve bunda hiçbir suçları olmadığını söylediler. Bizim dünyamıza sığınma talebinde bulundular. Tanrılar tehdit olarak görmedikleri Fae’ye dönümlerce arazi tahsis etti. Bir süre barış içinde yaşayıp gittiler.

“Ama Fae sihirler bakımından zengin bu dünyayı ele geçirmenin planlarını yapıyordu. Tanrılar hakkında bilgi toplayıp zayıf noktalarını saptadılar. Sabırla beklediler ve onları birer birer kaçırdılar. Cazibe büyüleriyile onların kılığına girip insanlara işkence etmeye, onları öldürmeye başladılar. İnsanlar da tanrılarının onlara sırt çevirdiğini sandı.

“Bunun üzerine insanlar da tanrılarına sırt çevirdi. Tanrılar bütün ölüm ve yıkımdan Fae’nin sorumlu olduğunu anlatmaya çalıştı ama nafile. Böylece aralarındaki bağlar yavaş yavaş koptu. Güçlü ve kötü Fae bu noktada devreye girdi. Sözde insanlığı tanrılardan kurtaracaklardı.

“Tanrılar, Fae’nin gerçek güçlerini baştan beri gizlediğini fark etti ama iş işten geçmişti. Zaten onların cazibe büyülerine karşı tamamen savunmasızlardı. Fae dünyadaki tanrıların çoğunu öldürdü. Geriye bir avuç tanrı kaldı. Onlar da ya çok güçlü olanlardı ya da bir şekilde Fae’nin kontrol kuskacından kaçabilenler.

“Tam olarak kaçının kurtulduğunu bilmiyorum. Benim tahminim birkaç yüz tane oldukları yönünde. Fae’nin ak-

sine tanrılar yaygın olarak bilinen iki silahla öldürülemez. Her birini yok etmek için özel bir yöntem vardır ve bu, tizlikle korunan bir sırdır. Fae öldürmeyi başaramadığı tanrılarını yeryüzünün derinliklerine hapsetti. Bunun için güçlü *shian*'larından birini, yani Fae höyüklerini kullandılar.

“Tanrılar yıllarca toprağın altında uyukladı ve eski güçleri kalmadı. Ama kadim Şarkı yeniden söylendiğinde onları uyandırıp mezarlarından çıkardı. Tanrılar hatalarından ders almıştı. Dünyaya döndüklerinde zayıflardı. Tıpkı bir zamanlar Fae'nin yaptığı gibi yeterince güçlenmeyi bekle-diler. Kimselere görünmeden, taptaze bir enerjiyle dolan dünyanın gücünü usulca emdiler. Yakın zamanda da kendilerini göstermeye başladılar.”

“Fae'den her zamankinden de çok nefret ediyorlar,” diye mırıldandım. “Onları mahvetmeye kararlılar.”

“Maalesef insanlardan da nefret ediyorlar, Kat. İki ırkı da dünya üzerinden silmek istiyorlar ve şu anda bunu yapabilecek güçteler. Tanrılarla Fae'nin ilk savaşında sidhe-kâhinler yoktu. Fae bizim dünyamızda olmadığı için onlara gerek yoktu. Ama şimdi sidhe-kâhinler var ve tanrılar da eskiden sahip olmadıkları müthiş bir koza sahip. Daha önce burunlarının ucunda dikilen, insan kılığına girmiş bir Fae'yi göremiyorlardı. Ama sidhe-kâhin bekçi köpekleri sayesinde şimdi onları fark edebiliyorlar.”

Dehşetle ürperdim. Ortadan kaybolan on iki sidhe-kâhini tanrılar mı kaçırmıştı? Ama tanrılara asla bu şekilde hizmet etmezlerdi ki. Öte yandan işkenceyle her şey mümkündü. “Düzenimizin ilk ne zaman doğduğunu keşfedebildin mi?” diye sordum. Kökenlerimiz bizim için bir sırды ve bu konu fazlasıyla ilgimi çekiyordu. Bir tek neden var

olduğumuzu biliyordum. *Sinsar Dubh*'u korumak için.

“Sayılır. Tabii yine kesin konuşamam. Unseelie Kralı, Kraliçe'yi öldürdükten sonra, biliyorsun Cruce, Kral'ın sevgili metresini çaldı ve Kral'ı onun öldüğüne inandırdı. Kral bir öfke nöbeti sırasında karanlık büyülerinin bütün gücünü *Sinsar Dubh*'a aktardı ve onu dünyaya fırlattı. Ama *Sinsar Dubh* bütün Fae kalıtları gibi değişip gelişti. Kral'a kızgındı ve kafayı ona takmıştı. Karanlık bir tasavvuru olarak Unseelie Kralı'nın izini sürmeye başladı ve gittiği her yere yıkım götürdü. İkisi yüz binlerce yıl boyunca bir kedi fare oyunu oynadı.”

“Bir dakika. Bize *Sinsar Dubh*'un neredeyse bir milyon yaşında olduğu söylendi. Aslında yarım milyon yaşında mıydı yani?”

“Bakış açısına göre değişir. *Sinsar Dubh* genelde bir milyon yaşında gibi düşünülür çünkü Unseelie Kralı'nın karanlık sarayını yaratmaya başladığı günden beri sahip olduğu bütün bilgileri içeriyor. Ama Kral onu yarım milyon yıl önce başından savdı. Dolayısıyla teknik açıdan yarım milyon yaşında. Tabii yine aşağı yukarı.”

Başımı salladım. “Devam et.”

“Kral yaklaşık yüz elli bin yıl önce bu son derece tehlikeli ikinci kişiliğini nihayet yakalamayı başardı. Şimdi onu saklayacak güvenli bir yere ve muhafızlara ihtiyacı vardı. Bu gezegende büyüler bakımından zengin ve uygun elementlerle bezeli bir *shian* zaten vardı. Seelie'nin asla giremeyeceği bir yerdi çünkü eski düşmanlarını çoktan oraya gömüp terk etmişlerdi.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye inledim. “Yani sen şimdi bana...” Gerisini getiremedim.

Pis pis sırtıttı. “Aynen öyle. Unseelie Kralı dünyamızı ziyaret etti ve *Sinsar Dubh*’ı şimdi Arlington Manastırı olan yere sakladı. Tanrıların mezarlarının bir katman yukarısına. Sonra da son Unseelie kastı ve bekçi köpekleri olarak sidhe-kâhinleri yarattı. Düzeninize Fae büyülerine sızma ve topraklarınızı onlardan koruyabilme kabiliyetini bahsetti.”

Hayretle başımı iki yana salladım. “Tanrılar bunca zamandır manastırın altında uyuyor muydu yani?”

“Ah, tatlım. Araştırmalarımdaya dayanarak söyleyebilirim ki sizin manastır büyük güçlerin üzerine kurulu. İzin verisen Aşağı’yı keşfetmek isterim. Başımızdaki o kadar büyük bir bela ki, bütün kozlarımızı değerlendirmek zorundayız.”

Kafamı salladım. İş birliği yapmanın bir yolunu bulabilirdik.

“Tanrılarla Fae arasındaki savaş dünyayı mahvetti. Bir zamanlar bir ölümlü olan Kraliçe Aoibheal birçok gezegenin yok oluşuna tanıklık etti. Nihayet Fae’yi başka bir diyara götürdü ve Unseelie hapishanesinin duvarlarındaki güçten istifade ederek yeni duvarlar inşa etti. Keltar denen klanla bir anlaşma yaptı ve onları duvarları savunacak druid’ler olarak eğitti. Bu noktada, işler karışıyor. Periler Diyarı’nı sana kısaca anlatmaya çalışacağım.

“İlk Kraliçe ve Seelie Kralı’nın hükmündeki Diyar’da sadece Seelie Sarayı vardı. Dört ayrı krallıktan oluşuyordu. İlkbahar, Yaz, Sonbahar ve Kış. Her birinin ayrı kraliyet evleri vardı ve hepsi de Kraliçe’ye bağlıydı.

“Kral, Seelie Kraliçesi’ni terk edip Unseelie olduğunda, kendi sarayını da içinde barındırabilmesi için Diyar’ı genişletti. Sonra da krallığının sınırları içine neredeyse uçsuz bucaksız Beyaz Malikâne’yi inşa edip onu gerçekten ucu bu-

cağı olmayan Tüm Günler Salonu'na bağladı. Gümüşler'i de sadece kendisinin ve metresinin seyahat edebilmesi için yarattı. Periler Diyarı tek bir saraydan, birbirine bağlı dünyaları içinde barındıran devasa bir yere dönüştü. Bazıları dünyada ölümlülerle Fae arasında gerçekleşen savaşın aynı anda sayısız başka dünyada da yaşandığını düşünüyor çünkü bütün Fae sarayları bu ağın bir parçası.”

Suratımın haline bakıp güldü. “Haklısın. Bu fikir beni de korkutuyor. Neyse. Sonunda Gümüşler lanetlendi ve Periler Diyarı daha da karmaşık bir yer haline geldi. Ama Diyar'ı kabaca Işık Sarayı, Karanlık Saray, Tüm Günler Salonu, Gümüşler ve Beyaz Malikâne'yi içinde barındıran devasa bir dünya üstü krallık olarak düşünebilirsin. Gerçi artık aramızda duvarlar olmadığı için dünya üstü sayılmaz. Artık bizimkine bitişik ve bu dünyaya sızıyor.”

Mac'in bir Fae kraliçesi olarak gücünü nasıl kullanacağını öğrenmesi bunun için önemliydi. Böylece iki dünya arasındaki duvarları yeniden inşa edebilirdi. Fae'nin insanları avlamadığı eski düzenimize geri dönebilirdik.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum. Ne zamandır böyle detaylı bir tarihi araştırmaya ulaşmaya çalışıyorduk.

“Klanımı Beyaz Malikâne'ye, Kral'ın gerçek kütüphanesine yolladım. Bulabildikleri bütün kitapları ve diğer enterezan şeyleri bana getirmelerini istedim. Yakında göreceksin. Draoidheacht Kalesi oradan getirttiğimiz kitaplar, iksir şişeleri ve diğer emanetlerle dolu. Hiçbirine dokunmadık. Bizim kitaplara ya da şişelere hiç benzemiyorlar. Dani sana Kral'ın koleksiyonunda bulabileceğimiz bir iki şeyden bahsedebilir.” Güldü. “Ona Boora Boora kitaplarını sor. Ama

Kırmızı Cadı'dan sakın söz etme ve kaleye geldiğinde o şişelerin hiçbirine dokunma.”

“Madem tehlikeli olduklarını düşünüyorsun, onları neden dünyamıza getirdin?”

“İşimize yarayabilirler de ondan. Bilgi güçtür. Kontrol edilebilir bir Kırmızı Cadı'nın bize faydası dokunabilir. Gözüme uyku girmiyor, Kat. Sürekli çalışıyorum. Fae ırkını daha yakından tanımak için uğraşıyorum. Tanrılarla Fae yeniden savaşacak. Ve bu savaş dünyamızı yıkabilir. Tanrılar insanlığın yok olmasını istiyor. Fae ise onları köleleştirmek. Senin anlayacağın, her türlü tehlikedeyiz.”

“Bunların Sean'la ne ilgisi var?” diye sordum.

“Kadim melodi bizi de güçlendirdi. Sean benden birkaç ay sonra dönüşümünü tamamladı. Anladığım kadarıyla bu süreç kişiden kişiye göre değişiyor. Ben dönüştüğüm kişiyi kontrol etmeyi öğrendim. Ama Sean... zamanı azalıyor. Bu işi bir an önce halletmesi gerek.”

Christian'ın etkili büyülerle korunan krallığına gün ağarmadan hemen önce vardık. Kuzey İskoçya'nın beş dönümlük bir parçasını kendine ayırıp Draoidheacht Kalesi adını verdiği eski kaleyi onarmaya başlamıştı. O ve Sean bu devasa büyüklükteki harabenin tadilatı biten kısmında yaşıyordu. Son düzlüğü de aştığımızda Christian, “Kendini hazırla, tatlım,” dedi. “Pek hoş bir yer değil.”

Dediğini yaptığımı sanıyordum. Ama bulutların arasından çıktığımızda şaşırıp kaldım.

Toprak simsiyahtı.

Christian'ın krallığında ne bir ağaç ne bir tek çimen vardı. Ufka doğru uzanan kara fırtına bulutlarının altındaki

arazi ise bulanmış gibi siyah ve çoraktı.

Sert bir rüzgârla omuzlarına daha sıkı tutundum. “Ne oldu burada?” Hava buz gibiydi. Araziye girdiğimizde derece hissedilir ölçüde düşmüştü.

“Şarkı söylendikten aylar sonra İskoçya’ya geldim. Kanatlarımı kullanmayı daha yeni öğreniyordum. Doğa o kadar güzeldi ki keyfim yerine geldi. Keltar Kalesi’ne dönmeden önce, bir meyhaneye uğrayayım dedim. Birkaç kilometre yürüyüp ayaklarımın altında hissettiğim yeni, sıra dışı uğultunun tadını çıkardım. Botlarımdan derime ve kemiklerime işliyordu sanki. Müthişti, Kat. O ritmik titreşim canıma can katıyordu. Neler olduğunu anlayamadım. Yeni benliğimin toprakta uyanan sihre karşılık verdiğini fark edemedim. Yedi yüz elli bin yıl önce var olan Ölüm Prensi’ne dönüştüğümü bilemedim. O gün Cock and Crown’a girdiğimde, içerideki yüz kırk iki kişi, Keltar korumasındaki benim insanlarım gözlerimin önünde havaya uçtu. Siyah külleri üzerime yağdı. Yolda bir içki için mola vermeyip eve dönseydim Dageus dışında bütün klanım yok olacaktı.”

“Bu korkunç bir şey,” diye mırıldandım.

“İki yıldır Kral’ın kütüphanesindeki kaynakları tarayıp dönüştüğüm şeyle ilgili bilgi topluyorum. Ne tür bir gücüm olduğunu ve onu nasıl kullanacağımı araştırıyorum. Soracak başka kimsem yok çünkü. Seelie bizim ölmemizi yeğlerdi. Şimdi de bizi silah olarak kullanmak istiyorlar. Bana bilgi verecek bir Unseelie de kalmadı.”

“İyi ama neler yapabileceğini bilmiyor musun? Yani hissedemiyor musun?” Benim basit bir yeteneğim vardı ve her gün suratıma tokat gibi çarpıyordu. Şarkı söylendiğinden

beri, daha da güçlenmişti. Kasteo'yla geçirdiğim günlerde duvarlar inşa edip onları ayakta tutmayı ve kendim için duygusal bir kalkan yaratmayı öğrenmiştim. Her gece uyumadan önce kendime bir sessizlik kalesi inşa ediyor ve ertesi güne tazelenmiş olarak uyanıyordum.

“Hayır. Gücümü ancak kullanınca hissedebildim. Sonrasında da asla kullanmamaya çalıştım. Kendimi buraya hapsedtikten kısa bir süre sonra Sean yanıma geldi. O Kıtık Prensi. Üzerine bastığı her bir toprak parçası ölüyor. Ekinler kuruyor ve yeterince zaman geçtiğinde kıtlık baş gösteriyor. O da yürürken topraktan vücuduna bir şeyler sızdığını hissetmiş ve adımını attığı her yerde kuraklık başlamış. Ama benim aksime, gücünü yönetemiyor.”

“Burayı da Sean mı bu hale getirdi?”

“Evet. Kendini deniyor ve her seferinde daha da hiddetleniyor. Bir Unseelie prensinin öfkesi büyük felaketlere yol açabilir.”

“Bunlar ne?” diye bağırdım. Konuşurken kuzeye doğru ilerlemiştik. Siyah krallığının kıyısında yemyeşil bir kara parçası vardı. Daha önce de buna benzer net bir geçişe rastlamıştım. Gümüşler önlerine çıkan her şeyi yutarak manastıra yaklaşıırken bilinmeyen bir sebeple durmuşlardı.

Sağımda, çorak arazinin kıyısında saz çatılı bir kulübe vardı. Hemen bitişiğindeki çimenlerle kaplı arazide ise, bahçesinde çiçeklerin açtığı, küçük, taş bir kulübe yükseliyordu.

İkisi gece ve gündüz, yin ve yang gibi birbirlerini tamamlıyordu. İleride, çimenlerle kaplı arazide bir çift el ele yürüyordu.

“Dageus’la Chloe’nin kulübeleri,” dedi Christian.

Dageus benim koruma kalkanlarımın içinde yaşıyor. Chloe de dışında. Onun evine de koruma büyülerini yaptım. Ama krallığıma girmesine izin vermiyorum. Kazara onu öldürebiliriz.”

“Manastıra geldiğinde kimseyi öldürmedin. Seni hissettim, Christian. Kötülüğünü baskılamayı başarmışsın.”

“Bir prensin ölümcül güçlerini dizginleyebilecek bir koruma büyüsü ya da sihirli bir iksir yok. Ben en basit ama aynı zamanda da en zor yöntemi kullanıyorum. Sevgiyi. Öfkelenirsem ya da en ufak bir olumsuz düşüncenin beni ele geçirmesine izin verirsem sonuçları korkunç olabilir. Başarımanın anahtarı asla öfkelenmemek ya da içinde karanlık barındıran hiçbir duyguya geçit vermemek. Ama senin Sean öyle değil. Karanlık onu tüketiyor.”

Gözlerim doldu. Kim bilir kaç gece sessizlik bahçemde, çocukluk aşkımın nerede olduğunu merak etmiştim. Beni neden aramadığını ya da en azından bir mesaj bile atmadığını. Tek kelime etmeden çekip gitmesi beni dayanılmaz bir ıstıraba sürüklemişti.

Demek Sean bunca zamandır dış dünyayla ilişkisini kesmiş, nasıl bir Unseelie canavarına dönüştüğünü anlamaya çalışıyordu. Beni istemediğini sanmıştım. Ona ulaşmayı denemememin sebebi buydu. Kalbim kırılmıştı. Acı çekiyordum. McLaughlin inadı işte.

Ama gitmesinin nedeni beni istememesi değildi. İnsanların duygularını en ince ayrıntısına kadar tartabilirken, bazen kendiminkiler konusunda süper kör ve aptal olabiliyordum. “Beni ona götür, Christian,” dedim.

“Ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Derimin altında sürünen bu yaralar asla iyileşmeyecek

Bu sabah kuşlarımdan birini kaybettim. Adı Charles James Aubry'ydi. Yirmi üç yaşındaydı. Desoto'daki dairemde kendini astığında sokaklardan kurulalı sadece dokuz gün olmuştu. Üç gün önce ona uğradığımda beni bile kandırmıştı.

Elimden o kadar fazlası geçmişti ki artık onları tanıyordum. Bazıları hemen alışmış gibi görünürdü. Mutluluktan havalara uçmazlardı tabii ama bazen sizi şaşırtacak kadar dengeli davranabilirlerdi. Kim bilir nasıl bir acı çekiyorlardı da onu ancak bu güzel ve çılgın dünyadan ayrılarak dindireceklerine inanıyorlardı. Dedim ya. Bazen anlamazsınız.

Bir not bırakmıştı: *Dünyaya gelmeyi ben istemedim.*

Keşke daha çok zamanımız olsaydı. Depresyonla ilgili bir teorim var. Bence bizi beynimizin kimyası bozulunca ziyaret ediyor. Stres, travma ve üzüntüler mutluluk sıvımızı tüketiyor ve o hassas dengeyi bozuyor. Dünya bizim için kaldıramayacağımız kadar renksiz ve korkutucu bir yer halini alıyor. Tükenen beyin kimyasalların ve donuk renkle-

rinle, zorluklarla savaşacak gücü kendinde bulamıyorsun. Mutluluk hormonlarını artırıp beyninin dengesini korumanın bir yolu da egzersiz yapmak. Bazen merak ederim. Süper hareketli hayat tarzım beynimi mutluluk sıvısıyla dolduruyor mu acaba? Dozunda bir kortizol, 5HTP, baco-pa bitkisi ve belki birkaç nootropik daha, artı eğlence, fiziksel aktivite ve tonlarca iyi niyet ve güneş ışığı karışımıyla bu insanlara stresten uzak bir yıl armağan edebilirsem belki de dünyalarını bambaşka bir yere dönüştürebilirdim.

Onu indirip kollarımda tuttum. Vücudu hâlâ sıcaktı. Gün ağardıktan kısa bir süre sonra ölmüş olmalıydı. Güneşin doğuşunu izlemek için oyalanmıştı. Eğer tahminimde yanılmıyorsam bu beni daha da üzerdi çünkü içinde bir yerlerde hâlâ bir yaşam sevinci var demekti. Onu battaniyeye sarıp kayıplarımı gömdüğüm mezarlığa götürdüm. Ben meşgul biriyim ama onları her zaman gömerim ve anılarını bir şekilde yaşatırım.

Dublin'de hayat her şeye rağmen hızla akıyor. Bu güzel, ürkütücü, sınırsız fırsat ve kötülükle dolu şehir, bir tren misali raylarında ilerliyor. Kayıpları için ne tarifesinden şaşıyor ne de mola veriyor.

Bazıları kimse farkında olmadan yitip gidiyor.

İşte ben onlar için düdük çalıyorum.

Kuşumun adını üç farklı tonda neon boyayla ve kocaman harflerle bir yeraltı geçidine yazdım. *Charles James Aubry buradaydı*. Belki klişeydi ama evet, o gerçekten de bu dünyadan gelip geçmişti ve hep hatırlanacaktı. Sadece benim tarafımdan olsa bile.

Acısına katlanamamıştı.

Ve ben onu kurtaramamıştım.

*

Altgeçidi boyadıktan sonra Chester's'ın yolunu tuttum. Ryodan'ı işçilerin yanında bulamayınca ofisine çıktım. Önceden mesaj atmıştım. İyi olduğumu ve on gibi geleceğimi söylemiştim. Ryodan geçiştirebileceğiniz türden bir adam değildir. Mesaj at demişse atarsınız. Yoksa sizi aramaya çıkar ve çok kızgın olur. Kapımı daha yeni tamir etmiştim. En iyisi risk almamaktı. Asansörle de ilgilenmem gerekcekti. Ve haftalardır evi süpürmemiştim. Shazam'ın tüyleri her yerdeydi.

Siyah, cam panel usulca tıslayarak yana kaydıığında cam zemine adım attım. Her zamanki gibi boşlukta yürüyormuş hissine kapılarak masasının önündeki koltuğa oturdum. Ayaklarımı koltuğun kolundan aşırıttım ve ona dün gece ya da bugün gün ağarırken söylemeye karar verdiğim şeyi söyledim.

“Galiba bir Avcı oluyorum.” Arkama yaslanıp itiraz etmesini bekledim. Açıkçası buna ben de inanmıyordum. Bir noktada simsiyah kesileceğimden emindim. Yine de... Dün gece kulüpte gördüğüm hayal... Ne bileyim? Bana bir tür davet gibi gelmişti. En korkunç senaryomu bana gülecek birine söyleyip rahatlamak istiyordum. Gözleri cehennemın kapılarını andıran o siyah iblislerden birine dönüştüğüm filan yoktu tabii. Gerçi hayalimdeki Avcı hiç de korkunç görünmüyordu. Ryodan şüphesiz ölümcül siyahlığımı geçirecek bir büyü ya da bir tılsım biliyordu. Adamın bilmediği hiçbir şey yoktu ki.

Kahretsin, bu sabah haddinden fazla yakışıklıydı. Uzun boylu, esmer, sinekkaydı tıraşlı ve mis kokulu. Kâğıt yığınlarıyla dolu masasında güçlü ve komik görünüyordu. O da

benim gibiydi. Biz ancak savaş meydanlarına yakışırdık.

“Öyle mi?” dedi ruhsuz bir sesle.

Kaskatı kesildim. Beklediğim cevap bu değildi. “Bir dakika. Sen bir Avcı’yı hakladığımı bile bilmiyorsun.”

Arkasına yaslanıp parmaklarını kafasının arkasında kenetledi. Gömleğinin kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıvamıştı. Pazuları yara izleriyle kaplıydı. Gümüş kol düğmelerinin pırıltısı gözümü alıyordu. Ryodan’ı tanıyordum. Yüz ifadesi fazlasıyla gergindi. Bir şeye kızmıştı. “Avcı olayını biliyorum,” dedi. “Yazdığın her şeyi okudum. Kitabını da. Bütün baskılarını. Dipnotlarda bazı hatalar var. Ama,” diye gürledi, “elinin karardığını bilmiyordum. Onu söylemeyi unutmuşsun.”

“Kimseyi ilgilendirmiyor da ondan. Peki, şimdi nasıl biliyorsun?” Ve bunu neden bu kadar ciddiye alıyordu? Ona Jayne’in sürekli vurduğu ve benim de öldürmeye çalıştığım şu dev ejderlerden birine dönüştüğümü söylüyordum ve “Öyle mi?” diyordu! Aslında süper saçma bir teoriydi tabii. Bir kere Avcılar kocamandı.

“Kat söyledi,” dedi.

“Kat mi?” İnanamıyordum. “Ne zaman? Oturup beni mi konuşuyorsunuz?”

“Bu sabah ona mesaj attım,” dedi gergin bir sesle. “Giderek karardığını söyledim ve biliyorum dedi. Lor her an peşinde değildi tabii. Sadece elinden geleni yaptı. Christian ara sıra görevi ondan devralacaktı. Ama hâlâ telefonlarıma cevap vermiyor. Hayatını bir başkasından öğrenmek zorunda olmak ne kadar sinir bilemezsin.”

“Asıl sinir olan ne biliyor musun? Merak ettiğin birinin hayatını bir başkasından bile öğrenememek. Sen en azın-

dan arkadaşlarımdan haber almışsın. Bende Lor'un numarası yok. Ya da Kasteo'nun ya da Fade'in. Olsaydı bile," dedi ekledim öfkeyle, "sen onlara bana hiçbir şey söylemelerini tembihlediğin için yine etrafta salak gibi dolaşıyor olurdum. Büyük R.K. soktuğumun S.'si gizemi! Bu arada, şu K.ve S. neyin kısaltması, artık söylesen diyorum."

"Killian. St. James."

"Hım." Ryodan bana tam adını mı söylemişti? İçimden tekrarlardım: Ryodan Killian St. James. Hoşuma gitmişti. Tıpkı onun gibi şehirli ve cilalı bir isimdi. Killian kulağa daha vahşi geliyordu. St. James de eski parayı ve gücü çağırıyordu. "Süper dandikmiş," dedim kaşlarımı çatarak. "Fazla İrlandalı. Ama sen İrlandalı değilsin. Neden bir İrlandalı adın olsun ki?" Yine bir gizemle karşı karşıyaydım ve bu beni iyice sinirlendirmişti. Sonra çılgınca bir şey yaptım. Zavallıca, ezikçe bir şey. *Dani Killian St. James*, diye düşündüm. Kabul etmeliydim ki yakışmıştı. *Bir dakika, nasıl bir çılgınlık bu?*

"İlk ismim başkaydı," dedi. "Sadece baş harfleri aynıydı. Burada yaşamaya başladıktan sonra bunu kullanmaya başladım. Ülkelere göre isimlerimizi değiştiririz."

"Pekâlâ, Kat'le konuştun ve sana elimin siyahlaştığını söyledi. Sen de bundan bir Avcı'ya dönüştüğüm sonucunu çıkardın, öyle mi?" Yine şu uçma hayalini hatırladım. Ne anlama geldiğine hâlâ karar verememiştim. Gerçekten de bir Avcı'ya mı dönüşüyordum? Yoksa sadece simsiyah kesilip bana dokunanı havaya mı uçuracaktım? Ve teselli ödülü de ara sıra yıldızların arasında süzülebilmek miydi? Süper kahraman kuralları bazen fazlasıyla karmaşık olabiliyordu.

Ryodan başını yana eğip ukalaca salladı.

“Bazı insanlar Avcı’nın beni zehirlediğini ve yakında öleceğimi düşünürdü,” dedim. Bu fikri kısaca ölçüp biçtim. Yok, yakında öleceğim içime doğmuyordu. Beynime değer veririm ama sezgilerimi de hafife almam.

“Ben bazı insanlar değilim.”

“Sen insan bile değilsin ki.”

“Sen öyle misin?”

Ona sert bir bakış fırlattım. “Senin öyle olmadığını düşündüğün kesin. Ayrıca neden beni tanıştığımız günün öncesinden de tanıdığını söylemedin?”

Gözlerini kırptırdı.

“Kural mı istiyorsun? Tamam, ben bir tane koyayım. Ama ikimiz de uyacağız. Hayatıma burnunu sokma, Ryodan. Hayatımın bir parçası olmaya bile çalışma. İpleri koparma zamanımız geldi de geçiyor bile. Belki de yakında ortadan kaybolurum. Bir Avcı’ya dönüşüp uzayda gezirim. Beki bir daha beni hiç göremezsin. Eminim o zaman benimle açık konuşmadığına pişman olacaksın.” İki yıldır *yanımda olmadığına üzüleceksin*, demedim. Ama bunu söylemeyi gerçekten istedim. Öte yandan Ryodan benimle kalmayı tercih etmemişti işte. Daha neyi sorguluyordum ki?

“Pişman olurdum, evet,” diye tısladı. “Seninle sevişmediğim için pişman olurdum. O parlak zekânı keşfedemediğim, güçlü bedeninin her bir noktasına dokunamadığım, en gizli arzularını öğrenip dünyanı sarsamadığım ve büyük Dani O’Malley’nin tutkunun esiri oluşunu göremediğim için üzülürdüm. İlk kez çelişkilerini boş verip yaşamı kutlayışına tanık olamadığım için.”

Kahretsin. Aklımdan geçenleri hissedebiliyordu.

“Dokuzlar’ın dengi yok,” dedi gözlerinde kızıl ateşlerle.

“Her zaman kendimizi tutmak zorundayız. Sonsuza dek. Halbuki bu şekilde baskılanmak doğamıza aykırı. Özellikle de seks sırasında.”

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. O da benim gibi istemedi insanlara zarar verebilirdi. Baskılanmış seks nereden bakarsanız bakın, saçma bir tezattı. İçinizde biriken onca duygu patlamaya hazır bir halde, onları gerçekten görebilecek, onlarla baş edebilecek birini bekliyor ama o kişi hiç gelmiyordu. Bu hissi tanıyordum.

İnsan ya da değil, herkes acı çekerdi.

İşin kötüsü, bu benim alışabileceğim türden bir acı değildi. Hayat akarken onu durdurmaya çalışmaya benziyordu.

“Senin gibi bir kadın kırk yılda bir değil, bir daha hiçbir zaman karşıma çıkmaz. Hepimiz büyüyünce nasıl biri olacağını heyecanla bekliyorduk. Lanet bir tsunami olduğunu daha o zaman anlamıştım. Başkaları gibi kokmuyorsun.”

Dokuzlar beni gözetliyordu. Nasıl bir kadına dönüşeceğimi merak ediyorlardı.

“Sen saf adrenalinsin, Dani. Kontrolsüz bir öfkessin. Tavan yapan hayallersin. Hayatımda gördüğüm en korkusuz yaratıksın. Seni gördüğüm ilk günden beri seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Bir daha asla bir kafese kapatılmaman, seçeneklerinin elinden alınmaması için uğraşıyorum. Seni yükselmeni ve kendin olmanı bekliyorum.”

“Lanet bir Avcı olacağım, öyle mi? Hepsi bunun için miydi?”

“Bilmiyordum, Dani,” diye tısladı. “Elinin siyaha dönüştüğünü bilseydim, seninle ilgili daha kapsamlı teoriler üretip bazı sonuçlara daha erken varabilirdim. Belki bazı eylemlerim de etkilenirdi. Son derece önemli bir bilgi-

yi benden sakladın.” Kızgındı. Öfkelendiğini gizlemeye bile çalışmadı. Yüzü her zamanki gibi kontrollü değildi. Dişlerinin uzamasına bile engel olamamıştı.

“Sanki sen bana karşı hep dürüstsün de,” dedim. İstemeden pervane akımını yakalamama ramak kaldı. Masasındaki kâğıtlar uçtu. Saçları dağıldı.

“Nefes al,” diye emretti. “Kendine hâkim ol.”

“Öğütlerini kendine sakla. Dişlerin uzadı.” Yine de gözlerimi kapayıp merkezimi bulmaya çalıştım. Sonra gözlerimi açtım. “Kahretsin, Ryodan! Ya gerçekten bir Avcı oluyorsam?” *Avcı* derken sesim titredi. Hiçbir dünyaya ait olamayan o yaratıklardan birine mi dönüşüyordum? Hakikat bu muydu?

Ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi uzun bir süre konuşmadı. Çenesinde bir kas seğiriyordu. “Bir Avcı olursan,” dedi sonunda, “muhtemelen ne bu dünyayı ne de bizi umursarsın. Belki de senin kaderin budur. Belki de yolun bizimkinden apayrıdır.”

“Sen kadere inanmazsın,” dedim. “Sadece kendine inanırsın.”

“Ah, Yıldıztozu. Varlığım boyunca öyle şeylere tanık oldum ki artık neye inanacağımı bilmiyorum. Kâinatın bir düzeni var ve bu, senin ya da benim değiştiremeyeceğim kadar muazzam bir şey. Uzun bir zaman ona karşı gelmeye çalıştım. Sonra da onu inkâr ettim. Böylece en azından önemsiz konularda söz sahibi olabiliyordum.”

“Eğer gerçekten bir Avcı olsaydım seni özlerdim,” dedim öfkeyle. “Ve dünyamız kesinlikle hâlâ umurumda olurdu.” Dünyayı seviyorum. Her zaman ikinci önceliğim oldu. Birincisi hayatta kalabilmek.

“Buna inanmak isterdim. Ama belki de bazı insanların kaderinde daha büyük başarılar yazılıdır. Ayrıca son iki yıldır beni hiç özlemediğini söyledin. Başka bir yaratığa dönüştüğünde aklına geleceğimi bile sanmıyorum.”

“Belki dönüşümü durdurmanın bir yolu vardır.” Söylediklerinin geri kalanına aldırmadım. Nereye ve neden gittiğini hâlâ bilmiyordum. Bana bir açıklama yapmadan, onunla ilgili özlediklerimin tekini bile açık etmeyecektim.

“Belki. Bunu zaman söyleyecek. Bu arada bir kez daha dünyayı kurtarmamız gerekecek. Hatta belki de bir Avcı’ya ihtiyacımız olacak.”

“Olabilir,” dedim. “Avcı gücümün bir kısmını kullanıp sonra her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulabilirim. Yine normal olabilirim.”

“*Yine* dediğinde bir zamanlar öyle olduğun sonucu çıkıyor. Ama sen asla normal olmadın. Ve bu dünyada normal olmaktan daha çok nefret edeceğin bir şey olamazdı.”

Doğru söylüyordu. “Yerimde olsan ne yapardın?”

“Olaylara tarafsız bakmaya çalışırdım. Bütün seçeneklerimi değerlendirirdim. Zaten hepimiz öyle yapmıyor muyuz? Hayat her zaman açmadığın bir kutu. Ona dokunabilirsin. Hatta onu eline alıp sallayabilirsin. Ama içindekileri ancak tahmin edebilirsin. Kutunun tepesinde bir delik var ve bir şeyler sadece kendi zamanlarında oradan çıkıyor. Bütün işleri yoluna koydum derken, bir bakıyorsun aslında her şey tepetaklak. Geriye kutudan çıkacak bir sonraki şeyi beklemek kalıyor. Bu arada da hayatına devam ediyorsun.”

İyi tavsiyeydi. Kutu benzetmesi dışında. “Bugünkü planların ne, patron?”

“Ryodan. Gel, bir süre sadece kendimiz olalım. Rol yapmayalım. Süper kahraman triplerine girmeyelim. Sadece birbirlerini seven ve çıldırtan bir kadın ve erkek olalım. İkinci kuralımız bu olsun.”

“Birinci kural ne ve kim koyuyor?”

Bakışlarımız kilitlendi. Gri, durgun gözlerinin ardında fırtınalar kopuyordu. Üzgündü ve bu beni endişelendiriyordu. Kurallarımdan biri de, şudur: Bir Unseelie prensi “Kaç,” derse kaçarım. Ve diğer bir kuralım da, Ryodan üzgün görünürse korkarım. Çok ama çok korkarım.

Ama o ve ben, biz korku nedir bilmeyiz. Dünyamıza geri döner ve kutudan çıkacak şeyi bekleriz. Onunla yüzleşmek için hazırlanırız.

“Sana bırakıyorum,” dedi sonunda. “Birinci kurala sen karar ver.” Bakışlarıyla ekledi: İyi karar ver. Çünkü onu asla çiğnemeyeceğim.

Birbirimize bakıp gülümsedik. Daha önceki bakışmalarımızdan farklıydı. Bu seferkinde saygı ve sıcaklık vardı.

Ne yazık ki gülümsemesi bile fırtınaları kovmaya yetmedi.

Keder ikimizin gözlerinden de silinmedi.

Bir anlık mantıksızlık bütün hayatınızı mahvedebilir

Christian'ın kalesi... nasıl desem... bayağı atmosferikti. Vadilerin arasındaki bir tepeye kuruluydu. Yüksek konumuyla dışarıdan gelebilecek düşmanca bir müdahaleye karşı her an hazırlıklı olmalarına imkân sağlıyordu. Sabah olmasına karşın, tepesindeki fırtına bulutlarının arasından tek bir güneş ışını bile sızamıyordu. Gri sis tabakası sonsuzluğa dek uzuyor gibiydi. Ara sıra çakan şimşekler dışında bir ışık kaynağı yoktu.

Kocaman kalenin üç tarafı, aşağıdaki vadilere inen dik uçurumlarla kaplıydı. Diğer tarafta ise azgın dalgaların dövdüğü kayalık bir yar vardı.

Tek ulaşım yolu sarp kayalıklarda açılan dönemeçli bir patikaydı. Tepede bir hendek ve bir asma köprü vardı. Sonrasında kalenin dolambaçlı yolları başlıyordu. Yüksek, taş kuleler yoğun sis bulutunun arasında kayboluyordu. Kulelerin arasında alçak, garnizon tipi binalar vardı ve çoğu zamanla harabeye dönüşmüştü. Christian'ın tamir ettirdiği kısım dışında hepsi yıkıldı yıkılacak haldeydi.

Okyanusun köpüklü dalgaları kayalıklara vuruyordu. Baktığım her yerde karanlık gölgeler ve puslu griler vardı.

Alçak bir kuleye indiğimizde Christian'ın kollarından kurtuldum. Sert ve tuzlu rüzgârdan korunmak için kollarıma gövdeme doladım. "Burası neden bu kadar soğuk ve kasvetli?" diye bağırdım rüzgârın uğultusunda sesimi duyurabilmek için. "Senin yüzünden mi?"

"Sean. Ruh halimizle hava durumunu etkileyebiliyoruz. Sean uzun zamandır iyi değil. Gelişinden birkaç hafta sonra güneş burayı tamamen terk etti. Kendini denemek için üzerine bastığı bütün topraklar çoraklaştı. Geçen hafta burada çimen kalmazsa başka bir yere gideceğini söyledi."

Nefesimi tuttum. "Nereye?"

Christian omzunu ilkti. "Bilmem. Söylemez ki. Benimle konuşmuyor. Belki Periler Diyarı'na ya da Unseelie krallığına. Ya da Gümüşler'e ve ötesine. Onu kaybedemeyiz. Sean'ı bir şekilde geri kazanmalıyız." Soğuktan dişlerimin takırdadığını fark edince, "Hadi, içeri girelim," dedi. "Önce bir şeyler yersin. Sonra da seni Sean'a götürürüm."

Tozlu, taş merdiveni çıkarken titriyordum. Christian bana biraz peynir ekmek vermiş ve yemeğimi yerken Sean hakkında konuşmuştuk. Christian ona yalnız yaklaşmamın daha iyi olacağını söylemişti. *Beni görünce daha da öfkeleneiyor, demişti. Son seferinde lanet bulutlar kaleyi tamamen yuttu. Hiç hoş bir manzara değildi.*

Eski kitaplar ve el yazmalarıyla dolu bu tuhaf kalede gezinirken, bir yandan da Ryodan'ın mesajlarına cevap vermiştim. Dani hakkında bazı soruları vardı ve onu aramamı

istiyordu. Ama burada başka bir savaşın ortasına düşmüş-tüm ve Christian'ın anlattıklarına bakılırsa bir hayli zorlanacaktım.

Taş merdivenin son dönemecinde duraksadım. Sean kendini kalenin yıkık kısmına hapsedmişti. Christian bütün gün düşüncelere dalıp denizi seyrettiğini söylüyordu.

Kalenin, Christian'ın her nasılsa ısıtmayı başardığı kısmı dışındaki her yeri buz gibiydi. Bana verdiği yün şala biraz daha sarındım.

Sean'la aramızda bir tek kapı kalmıştı.

Onu görmeyeli iki uzun yıl oluyordu.

Gözlerimi kapadım ve Ryodan'ın uzun zaman önce söylediği sözler kulaklarımda çınladı. Yine camlı ofisindeydim sanki. Aşağıdaki Sean'a bakıyordum ve Ryodan, *Sean'a Cruce'un seni uykunda becerdiğini söylersen ilişkiniz mahvolur, diyor. Benim kulübümdeki hiçbir iş size bu kadar zarar veremez, inan. Aşağıda olanlar sadece yolunuzun üzerindeki bir tümsek.* Bu arada Sean yarı çıplak, güzel bir Seelie'ye içki servis ediyordu. *Bir sadakat sınavı. Sean seni seviyorsa testi geçer. Cruce da senin ruhunun sınavı.*

Senin tanrının ruh eşlerini seviyor olabilir ama o sevmiyor. Sizin gibi çiftler kırılmalıdır. Özellikle de ne kadar parlak ve mutlu olduklarını bütün dünyaya gösterecek kadar aptallarsa. Savaş zamanlarında risk on katına çıkar. O şartlar altında bir çiftin izleyebileceği iki yol var: Ya kırlara gidip insanlardan saklanır ve kimsenin onları bulamaması için dua ederler. Çünkü dünya onları ayrı düşürecektir. Ya da boğazlarına kadar pislığe ve yozlaşmaya batarlar. Dünyayı gerçek yüzüyle görürler. Pembe gözlüklerini çıkar ve nasıl bir lağımda yüzdüğünü gör. Bok içinde debelendiğinin farkına varmazsan

*asla temizlenemezsin. Bütün zorluklara beraber göğüs germe-
lisiniz. Yoksa dünya sizi bitirir.*

Öyle haklıydın ki, diye düşündüm kederle gülümseyerek. Onu dinlemeliydim. Ama utanıyordum. Korkuyordum. Cruce'la sevişmemiz tamamen iradem dışında olsa da hoşuma gitmişti. Böyle bir durumda başka kadınlar ne hissederdi? Yıllar içinde defalarca kendime benim bir suçum olmadığını söylemiştim. Gelmiş geçmiş en güçlü Fae prensinin elinde oyuncak olmuştum. Yine de utanıyordum işte. Sean dışında başka hiçbir erkeğin içime girmesini istemezdim. Ama Cruce'a duyduğum açlık bambaşkaydı. Sean'ı bile öyle arzulamamıştım. Belki de hepsi koca bir kandırmacaydı ve Cruce öyle hissetmemi sağlamıştı. Yine de hatırası bile nefesimi kesiyordu ve bunun için Cruce'tan nefret ediyordum!

Sean'ın neden kızgın olduğunu biliyordum. Biz birbirimizin kederlerimi, umutlarını ve korkularını hissedebiliriz. Aramıza bir yalan girmiş ve zamanla bizi birbirimizden koparmıştı. Ona yardım edeceksem bugün şeytanlarıyla yüzleşecek tek kişi Sean olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Kapıyı iterken, *gerçekler insanı özgürleştirir*, sözünün doğru olduğunu umdum.

Sean arkasını bile dönmedi. "Neden geldin, Kat?" diye sordu öfkeyle.

Yuvarlak, taş odanın karşısında duruyordu. Uzun boyuyla dar bir kemerin arasına sıkışmıştı. Rüzgâr beline kadar inen siyah saçlarını ve dev kuzgun kanatlarının tüylerini dalgalandırıyor. "Git lütfen. Burada senin için hiçbir şey yok."

Önce Christian'ı görmeseydim, kalbini hissetmeseydim, Sean beni dehşete düşürürdü. Aşkım bir zamanlar yakışıklı, kaba saba bir balıkçıydı. Ölümcül ve yüce O'Bannion klanının bir parçasıyken, bütün gün ağ atıp toplamaktan kas yapmıştı. Siyah saçları, koyu renk gözleri ve tatlı gülüşüyle hayatımın ilk yıllarında ona hemen güvenmiştim. Tanıdığım bütün insanlar arasında bir tek onun yüreği bana samimi gelmişti.

Tıpkı Christian ve Cruce'a benzemesine rağmen ondan korkmuyordum. Onu hissedebiliyordum. Kendi içinin karanlığında kaybolmuştu. Tıpkı kuraklık yaydığı topraklar gibi ıssız ve çoraktı. Sosyopat kuzeni Rocky O'Bannion mottosunu kolundan hiç çıkarmadığı altın ve elmaslı saatinin arkasına kazıtmıştı: *Sürüden sıyrıl*. Eğitimleri ve kökenleri ne olursa olsun, her kadın ve erkeğin yalnızlığı kaldıramayacakları inancına takılıp kaldıklarını söylemişti. Ama Sean iki yıldır kendini dünyaya kapatmasına rağmen, tamamen pes etmemişti. Bu bana umut verdi. "Katılmıyorum," dedim ve buz gibi odada ona doğru yürüdüm. "Sen buradasın ya? Benim için yeterli."

"Ben olabilirim ama Sean değil," dedi buruk bir sesle. "O gideli çok oldu."

"Sana inanmıyorum."

Kara tüylerini hışırdatarak döndü. Yabancı gözlerinde şimşekler çakıyordu. Derin bir nefes aldım ama geri adım atmadım.

Aşkım, diye düşündüm. Öyle üzgünüm ki.

İkimiz de İrlandalı güçlü mafya ailelerine doğmuştuk. Bütün hayatımızı pis kanımızdan kaçarak geçirmiştik.

Ama karanlık onu ele geçirmişti.

Sean'ı kalp gözüyle görebilmek için bakışlarımı sabitledim ve görüş alanımın bulanmasına izin verdim.

“Çık git, Kate. Seni burada istemiyorum. Benim için koca bir hiçsin. Ve sakın her zamanki numaralarından birini çevirmeye kalkışma. Beni hissetmek istemezsin. Şimdi gidersen yaşamana izin veririm.”

Onun için koca bir hiçsem beni ve çocuğumu kabul etmesi için ısrar ettiğim günün hatırası neden kalbine kazınmıştı? O gün aramıza aşılmaz bir duvar örmüştüm ve Sean kabuğuna çekilmişti.

Hızlı hızlı konuşmaya başladım. Başka türlü içimi kemiren gerçekleri ona asla söyleyemeyeceğimi biliyordum. “Yalan söyledim, Sean. Sana yalan söyledim. Cruce ben uyurken geldi. Rüyalarımnda bana tecavüz etti. Rae onun çocuğu olabilir.” Ruhumu ezen o müthiş ağırlık hafifleyiverdi ve ağlamaya başladım. Rahatladığım için ağladım. Üzüldüğüm için. O korkunç ihtimale karşın, Rae'yi bu kadar sevdiğim için. Onu bütün kalbimle seviyordum ve düşmanımın kızı olabilirdi.

Sean duygularının yoğunluğuyla titriyordu. Birden odanın zemini siyah damarlarla kaplandı. Taş duvarlara tırmandılar. Tavanda siyah, kristal sarkıtlar oluşturdular. Sesi kulakları sağır edici bir gümbürtü gibi patladı. “Cruce sana tecavüz mü...” Gerisini getiremedi. Yumruklarını sıkıttı. “Orospu çocuğu! Aşağılık herif!” Vücudu istemsizce kassıldı.

Tek bir duyguyla odayı siyah buzlarla kaplı bir mağaraya dönüştürmüştü. Usulca ağlamaya başladım ama yerimden kıpırdamadım. Beni buza çevirmeyeceğini biliyordum. Benim Sean'ım yapmazdı.

“Kahretsin, Kat! Neden söylemedin?”

“Özür dilerim,” dedim ağlamaklı. “Söylemek istedim ama utandım. Sonra giderek daha da zorlaştı.” Kendimi neden kapana kısılmış gibi hissettiğimi ona söyleyemedim. Cruce’un bana acı kadar zevk de verdiğini. “Henüz dönüşmeye başlamamıştın ve o bir prensti. Onunla nasıl savaşıacaktın? Seni öldürür diye korktum.”

“Kızının Kasteo’dan olduğunu sandım! Beni Dokuzlar’dan biriyle aldattığını!”

“Ah, hayır! O zaman hamileydim zaten. Hiç mi hesaplamadın?”

“Belki erken doğmuştur diye düşündüm.”

“Hayır. Kasteo bana daha güçlü olmayı öğretti. Dünyanın acılarına karşı kendimi kapatmayı. Ama onunla asla...” Başımı iki yana salladım. “Kasteo’nun kalbi bir başkasına ait. Benimki de her zaman senin. Seni seviyorum, Sean. Hep sevdim. Birbirimize verdiğimiz sözü hatırlamıyor musun?”

“O eskidendi. Ben bir canavar olmadan önce. Bu halime hiçbir söz vermezdin. Baksana! Tıpkı sana tecavüz eden o pisliğe benziyorum!”

“Sen güçten düştüğünde ben güçlü duracağım,” dedim gözyaşları arasında. Çok gençken, kendi düğünümüze gider gibi giyinip fenerin yanındaki Paradise Point’e kaçmıştık. O gün birbirimize verdiğimiz sözün ilk cümlesiydi bu. Tutkunun fazlası insanı yakardı. Biz her zaman birbirimize karşı şefkatli olacaktık. Bizim tutkumuz dozunda ve çok güçlüydü. Ta ki bir Fae prensi beni sihriyle aldatana dek. Sonrasında onu Sean’la kıyaslamıştım. Büyük hataydı. Elimdekilerin değerini bilememiştim. “Şimdi bırak, senin için güçlü olayım.”

Tekrar fırtınalı denize doğru döndü. “Çok geç, Kat. Bunun için çok geç kaldık.”

İnanmak istemedim. “Kaybolduğunda seni yuvana götürecek yol olacağım,” dedim usulca.

“Git! Ben senin eskiden tanıdığın adam değilim. Ondan geriye hiçbir iz kalmadı. Artık bir yuvam yok.”

Gözlerimdeki yaşları silerek başımı iki yana salladım. Sean’ın bu korkunç yerde kaybolmasına izin vermeyecektim. Ya da Tanrı bilir nereye, yapayalnız gitmesine müsaade etmeyecektim. Eski Kat böyle bir yaratığın yanında korkudan sinerdi. Cruce’a öylesine benziyordu ki. Kasteo’dan önceki o kadın, Sean’ın ruhundaki fırtınalarla başa çıkmazdı. Buzdan mızrakları kalbimi delip geçer, umutlarımı paramparça ederdi.

Ama Chester’s’in altında Dokuzlar’dan biriyle hapis kalmıştım. Ryodan’ın uyarılarını dikkate almadığım için başıma gelenlerle nasıl mücadele edeceğimi öğrenmiştim. Ben eski Kat değildim. Ve şimdi ben de kızgındım.

Ryodan dünyanın ruh eşlerini yok ettiği konusunda beni açıkça uyarmıştı. Ona kulak asmamakla kalmayıp dünyanın bunu yapmasına yardım etmiştim. Bizi ayıran bendim. Ve şimdi bizi yeniden bir araya getirecektim.

“Üzüldüğünde seni neşelendireceğim,” dedim yeminimizi hatırlatarak. “Beni duyuyor musun, Sean O’Bannion? Yeniden mutlu olacaksın. Belki bana inanmıyorsun ama birbirimize bu sözleri vermemizin bir nedeni vardı. Onları birlikte kararlaştırdık. Kanımızın lekeli olduğunu ve bir gün işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyorduk. Üzerimizde yaratıkları baskıyı ve ne kadar hain olabildiklerini biliyorduk. Birbirimize bunun için söz verdik. Birimiz düştüğünde di-

ğeri onu kaldıracaktı. Şimdi de ayağa kalkacak ve sana yapılanlarla mücadele edeceksin. Ben de seninle birlikte savaşacağım. Bundan sonra sana karşı hep dürüst davranacağım. Bir gün yeniden birbirimize söz vereceğiz. Ve bir gün o son cümleyi sen de söyleyeceksin. Hem de yüreğinde hissederek. İçindeki karanlığı kontrol etmeyi birlikte öğreneceğiz.”

“O kadar basit değil, Kat,” diye homurdandı. “Nasıl bir canavarla uğraştığın konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Bunu senin gibi birinin tecavüzüne uğramış ve yine senin gibi biri tarafından buraya getirilmiş bir kadına mı söylüyorsun? Kim olduğunu biliyorum, Sean. Şimdilik başın dertte ama geçecek. Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım.”

“İmkânsız, Kat. Denedim. Hem de çok denedim! Ben Christian değilim. O kadar güçlü değilim. O, saf kalplerin olduğu bir soydan geliyor. Benim nereden geldiğimi çok iyi biliyorsun.”

Christian’ın onu seven, onunla omuz omuza savaşan bir klanı vardı. Sean’ın kimsesi yoktu. Bütün ailesi ölmüştü ve ben karanlığa doğru kayıp gitmesine izin vermiştim. Bir daha asla yapmayacaktım. Bize inanmaktan ne zaman vazgeçmiştim? Bunun cevabını biliyordum: Aramıza utanç ve yalanlardan bir duvar örmeye başladığımda. Ryodan beni tehlikede olduğumuz konusunda uyardığında. “Sınırların için mücadele et. Onları sen koy. Gel, kafa kafaya verip seçeneklerimizi değerlendirelim. Rae senin kızın olabilir. Hâlâ babalık testi yaptırmak istiyorsan...” Tutunabileceği bir dal yaratmaya çalışıyordum. Ama test sonuçsuz da kalabilirdi tabii. Eğer Rae, Cruce’un kızıysa. Belki de Fae DNA’sını saptayamıyorlardı. Testin sonuçsuz kalması o kadar da kötü bir şey değildi. İnsan kalbi bu bakımdan hep

beyaz yalanlara inanmaya meyillidir. Öyle ya da böyle, bu kez kararı Sean'a bırakacaktım.

Bütün vücudunu bir titremedir aldı. Kanatları dalgalandı. Uzun bir süre konuşmadı. "Şansım yüzde kaç?" diye sordu sonra.

"Elli," dedim. Başka âşıklarım da olabileceğini düşünüyordu. Bana inanmıyordu. "Kendi isteğimle sadece seninle oldum," diye mırıldandım. "Rae'yi hiç görmedin. Onunla tanışmalısın, Sean. O kadar güzel ki. Saçları ve gözleri sana benziyor. Güzel, mutlu ve sevecen bir çocuk. Onun için Cruce'tan olabileceğine ihtimal vermiyorum. Her halükârda, iki baba adayından biri hayatta. Cruce öldü." En azından öyle umuyordum. "Babası hanginiz olursa olsun, seni baba bilecek bir kızın olsun istemez misin?"

Bana döndüğünde gözlerindeki ifade nefesimi kesti. İçimde bir umut filizi yeşerdi. İki uzun yıl boyunca onu kimse arayıp sormamıştı. Belki de benim yerini bildiğimi ve buna rağmen gelmediğimi sanmıştı.

"Nerede olduğunu bilmiyordum," dedim. "Başına gelenlerden haberim yoktu. Beni artık umursamadığını sanıyordum. Benden nefret ettiğin için gittiğini düşündüm. Seni özledim, Sean. Hem de anlatamayacağım kadar çok özledim." Gözlerimi kapadım. Kim bilir kaç kez Rae ve Sean'la manastırın ilerisindeki kırlarda gezindiğimizi hayal etmişim? Bir aile olduğumuzu. Dereden yakaladığımız balıkları pişirip güle oynaya yemek yediğimizi ve şafağın ilk ışıklarına dek seviştiğimizi.

"Bize bir şans ver, Sean," diye yalvardım. "Lütfen, deneceğini söyle."

Bulutun üzerindeki kale

Bazı günler, Dublin'in güzelliği yüreğimi burkar. Bu sabah da öyleydi. Kaldırım taşlı sokaklarda Ryodan'la Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'na doğru koşturuyorduk.

Gece yağan yağmur kaldırımlarda yüzeyi ayna gibi parlayan su birikintileri oluşturmuştu. Her yer sırsıklam ve tertemizdi. Bulutların arasından sızan güneş ışığı kenti sim tozuna buluyordu. Hava şaşılacak kadar serindi ve onca grilik ve siyahlığın ortasındaki daracık yeşil alanlarla rengârenk çiçekler açmıştı.

Ryodan kitapçının tam olarak ne zaman ortadan kaybolduğunu bilmek istiyordu. Ama ona ancak iki haftalık bir zaman diliminden söz edebiliyordum. Oradan iki hafta boyunca hiç geçmemiştim zira. Hemen o gün de gitmiş olabilirdi, iki hafta sonra Ryodan'ın kapımı kırdığı gün de.

Zikzaklar çizerek ipucu ardık. Yerde bulduğumuz kuru dallarla rüzgârda savrulan çerçöpü karıştırdık.

Şehrin bu bölgesinin kumaşında doğaüstü bir şekil bo-

zulması olduğuna dair hissimiz dışında tek bir kanıta bile rastlamadık. Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları, Irene Adler'in savaş zırhı kadar görünmezdi.

Birkaç dakika sonra Ryodan'la eskiden kapının olduğu noktada buluştuk. "Hiçbir şey bulamadım," dedim.

"Çok saçma," diye homurdandı ve o sırada cep telefonuna mesaj geldi. Telefonu cebinden çıkarıp mesajı okurken suratı asıldı. Sonra telefon yine bipledi ve Ryodan eldivenli koluma yapıştı. Beni karşı sokağa doğru çekti.

"Ne oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Yürü, Dani."

"Dur, çekiştirmesene!" diye homurdandım.

"Mecburum." Nihayet beni nereye götürdüğünü fark ederek zıncı diye durdum. "Hayatta olmaz. Bir kez daha zaman kaybedemem." Şehrimin bana şimdi ihtiyacı vardı. Aylar ya da yıllar sonra değil. Hem Shazam ne olacaktı?

Ryodan beni sertçe çekti. Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın arkasındaki duvarın içine daldım. Uzun zaman önce, buradaki Kapı'dan girmiş ve eve dönmeye çalışırken Gümüşler'de sonsuz yıllar geçirmiştim.

Önce duvara sıkıştım. Sonra duvar oldum. Diğer taraftaki kötü şöhretli Beyaz Oda'ya girdiğimde, dev gibi on aynaya baktım. İçlerinden biri, bir hayat önce beni alçakça kadim ve düşman Tüm Günler Salonu'na fırlatmıştı.

Gözlerimi kırptırdım. Beyaz Oda değişmişti. Artık boş ve sıradan bir oda değildi. Biri onu dekore etmişti. Ya da dünyadaki diğer her şey gibi sihirli bir dokunuşla canlanıvermişti.

Güneş ışığında buz kristalleri gibi parlayan bir düzine kadar avizenin asılı olduğu tavanın duvarlarla birleştiği yer-

lerde kabartmalı kornişler vardı. Duvarlar süslü panellerle kaplıydı. Zemin beyaz mermerdi. Ama aynalar tıpkı eskisi gibiydi. Bazılarının içinde girdaplar dönüyordu. Bazıları zincir desenli çerçevelerinin içinde tamamen hareketsizdi. Birkaçı gece kadar siyah, bazıları süt beyaz, kimileri de sinir bozucu gölgelerle doluydu.

Sadece yerleri değişmişti o kadar. Dolayısıyla geçen sefer hangisinden girdiğimi hatırlamam imkânsızdı.

Bu odadan gerçekten nefret ediyordum.

Ryodan yanımda bittiğinde, “Beyaz Malikâne’ye geri dönmeyeceğim,” dedim öfkeyle. “Ya da salona. Ne maksatla olursa olsun.”

“Barrons mesaj attı. Ortalıkta dolanıp oraya dikkat çekmememizi söyledi.”

“Barrons mu? Neredeymiş?”

“Şimdi ona gidiyoruz.”

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. Barrons’la görüşme şansımız varsa işler değişirdi. Yine de bu odayı sevmiyordum işte. Bir aynadan geçmiş ve yıllar kaybetmiştim. Dışarı çıkarken Kırmızı Cadı peşime takılmış ve Ryodan’la Barrons’u öldürmüştü. Daha yakın bir zamanda, Mac’i kurtarmak için yine bir aynaya girmiş ve bambaşka bir Dublin’e dönmüştüm. Bir de üstüne, öfkeden küpelerine binen Dancer’la uğraşmak zorunda kalmıştım. Onunla geçirebileceğimiz o çok değerli haftaları kaybetmiştim. Zamanımızın bu kadar kısıtlı olduğunu bilseydim... Pekâlâ, bunu bilseydim bile yine buraya gelirdim çünkü ben her zaman gerekeni yaparım. Ama hayatımın önemli bir kısmını kaybetmiştim.

“Korkma, bu sefer zaman kaybetmeyeceğiz,” dedi

Ryodan. “Gümüşler”in farklı bir destesini kullanarak Beyaz Malikâne’ye uğramayacağız.” Soldan üçüncü aynaya daldığında gözlerimi devirdim. Sonra başımı iki yana sallayarak arkasından gittim.

Gümüşler nasıl bir maddeden yapıldıysa içlerinde seyahat etmek pek de hoş bir his değildi. Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları’nın göbeğine yuvarlandığımda küfrettim. Gümüşler’in bunu bilerek yaptığından emindim. İnsanın dengesini bozuyorlardı.

Bir an kıpırdamadan durarak Harry Potter’ın Hogwarts’a kavuşma ânının bir benzerini deneyimledim. Uzun zaman önce hayatımda ilk kez bir yere ait olabilirmişim hissine kapıldığım o büyülü dükkândaydım. Burası benim kutsal mabedimdi. BKVSE’ye bayılırım. Raflarda dizili, macera kokulu deri ciltler, Mac’in şeftalili ve kremalı mumları, Barrons’un mobilyaları ve yün kilimleri beni benden alır. Dükkânın sesleri ruhumun müziğidir. Kapının üzerindeki çanın çingirtısı, mineli ocağın tıslaması ve Mac’in tezgâhının arkasındaki buzdolabının uğultusu.

Mac. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum. Ona anlatacağım ve soracağım o kadar çok şey vardı ki.

Etrafin tadını çıkararak yavaşça pencerelere döndüm. Dışarıda hava güneşliydi. İşte çanım oradaydı. Kapının üzerinde. Kitaplığa vuran ışık, deri ciltleri pembelere, morlara ve yeşillere boyuyordu. Şöminede çoraplar aslıydı. Köşede Noel ağacı duruyordu. Bir dakika. Aralıkta değildik ki.

“Bu ağacın burada işi ne, Barrons?” diye gürlledi Ryodan arkamdan.

Döndüğümde nefesimi tutup sııttım. Jericho Barrons benim dünyamın mihenk taşlarından biridir. Diğer her şey

değişebilir ama Barrons asla. O hiçbir suyun aşındıramayacağı sert ve sağlam bir kaya parçası. Tıpkı Ryodan gibi.

Burun delikleri açılıp kapandı ve çenesinde küçük bir kas seğirdi. “Benimle ilgisi yok. Mac’in fikriydi,” dedi. “En azından bu seferki pembe değil.”

Arkasındaki kitaplıkta bir hareket gözüme çarptı. “Barrons, galiba şurada bir lemur var.”

Bakışları karardı. “O da Mac’in fikri.”

“Nasıl yani? Evcil hayvan mı edindiniz?” Zavallı hayvan gözüme pek sıska görünmüştü. Onu yeterince beslediklerinden emin değildim.

“O tüylü pisliği bir yakalayabilsem kuyruğundan tuttuğum gibi dışarı atacağım. Her yere sıçıyor. Suratında siyah alevler var, Dani. Ryodan sana ne yapmış böyle? Vücut dururken yüze dövme yapmak da neyin nesi?”

Ryodan’a soru sorarcasına baktı ve aralarında gizli bir iletişim oldu. Sonra Ryodan başını salladı ve Barrons da onu taklit etti.

Yıllar önce onlara aldırılmazdım. Ama artık eski Dani değildim. Acaba Elyreum’da yaptığım gibi zihinlerine girebilir miydim? Ryodan’ın gözlerine baktım ve kuyrukso-kumuma yaptığı dövmeyi düşündüm. İkimizin kanlarının birbirine karışmasını ve bu tür büyülerin tehlikeli gücünü. Zihnimi diğer düşüncelerden arındırdım, duyularımı genişlettim ve... bum!

...hiçbir fikrim yok. Ama bence lanet bir Avcı’ya dönüşüyor.

Derin bir keder hissettim. *Tahminlerinin hiçbirisi doğru çıkmadı. Neden geldiniz? BÇCB’yi aramadı. Yoksa mutlaka hissederdim. Burada olmamalısın.*

Biliyorum.

Nasıl döndün?

Bilmiyorum dedim ya? Bir an buradaydım, sonraki an...

“Kesin şunu!” İkisi de öfkeyle tısladı.

Beni düşüncelerinden attıklarında sendeledim.

Sadece onun kafasındaydın, benimkinde değil. Barrons bana ters ters baktı. Seni Ryodan’ın zihninde hissettim ve beni oradan duydun. Yani boşuna şişinme.

Tek kaşımı kaldırdım. Yine de kendimle gurur duyuyordum. Ryodan’ın ulaşılmaz zihnine girebilmişim.

“Neredeyiz ve dükkanın orada olduğumuzu nasıl bildin?”

“Pencereden baktım.”

Kapıya doğru yürürken iki amacım vardı. Birincisi çanın çingirtisini duymak ve ikincisi, nerede olduğumuzu görmek. Ama Barrons’un sesiyle irkildim. “Sakın açma!”

Ona şaşkınlıkla bakıp pencereye yaklaştım. Dışarı baktım, gözlerimi kırptırdım ve yine baktım. BKVSE beyaz bulutların ortasındaydı ve aradaki dar kesitten aşağıdaki boş arazi görünüyordu. Yukarısı güneşli, aşağısı kasvetliydi. Yanağımı cama dayadım. Bak sen şu işe! Bir görünmezlik zamazingosu sayesinde dışarıdaki kimse onları göremiyordu. “*Yukarı Bak* diye bir film var ya? Aynı onun gibi. Nasıl yaptınız?” Kapıdan çıksaydım düşecektim. “Sakın o zavallı lemuru dışarı atayım deme,” diye uyardım.

“Bu da Mac’in fikriydi.”

Arkadaşımın nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Günüm giderek mükemmelleşiyordu. Ryodan, Barrons ve Mac, benim aslanlarım, kaplanlarım ve ayılarım geri dönmüştü. “Mac nerede?” diye sordum hevesle.

“Zaten bunu konuşmak için toplandık,” dedi Barrons üzüntüyle.

Mac’in çok sevdiği Chesterfield kanepeye kurulduğumuzda Barrons anlatmaya başladı. Fae, Mac’i kraliçeleri olarak kabul etmeye niyetli değildi.

Uzun zaman önce, onları insanların krallığından süren son kraliçenin varlığını bir insan olarak sürdürmesi ve çok güvendikleri Seelie prensi V’lane’in aslında bir Unseelie prensi olduğunu keşfetmeleri kafalarını kızdırmıştı. Işık Sarayı giderek daha da ırkçı oluyordu. Sadece bir Seelie’nin onları yönetebileceğini söylüyorlardı. Jayne’in başına ödül koymalarının nedeni de buydu. O ölürse, yeni prens içlerinden biri olacaktı.

“Fae kanı taşıyan iki Işık Sarayı prensi var,” dedi Barrons. “Kendilerini sizden gizliyorlar.”

“Sadece bir tane kaldı,” diye düzelttim. “Ötekini dün gece öldürdüm.”

Barrons tek kaşını kaldırdı. “Mac’e verdiğin sözün tutmadın.”

“Başka şansımız yoktu. Tek kelime etmeden gittiniz. Öldünüz mü, kaldınız mı onu bile bilmiyorduk.”

“Mac’i önce saraya davet ettiler. Yoluna kırmızı halı serdiler. Birkaç gün yüzüne güldüler. Onu kabullenmek istedikleri izlenimini verdiler. Dünyayı tamir edip Unseelie’yi öldürdüğü için sözde ona minnet duyuyorlardı. Ama Şarkı kadim güçlerini yeniden canlandırdı. Diyar’da daha sadece dört gün geçirmiştik. Daha kastlarla yeni tanışıyorduk. Mac, kraliçenin ona aktardığı güce nasıl ulaşacağını bile öğrenmemişti ki, saldırılar başladı. On

iki saatte tam kırk iki defa canına kastedildi,” diye gürledi öfkeyle.

“Mızrak ve sen yanındaydın,” dedim. “Buna rağmen ona saldırdılar mı? Kafayı mı yediler?”

“Hepsi kalabalık ve gizli saldırılardı. Bizi ayırmaya çalıştılar. Onlardan birinin hükümdar olması için ölmeye razılar. Gücünü kullanamayan bir kraliçenin kraliçe olmasının hiçbir anlamı yok. Hal böyle olunca Dublin’e döndük. Ben Gümüşler’de takılıp kaldım. Onu Beyaz Malikâne’de, Unseelie Kralı’nın metresi için inşa ettirdiği ilk odaya götürdüm. Orada zaman işlemiyor. Bizim dünyamızda bir gün orada onlarca yıla denk. En iyi tahminimle Mac yaklaşık yüz yıldır o odada.”

“Ya sen? Sen ne kadardır buradasın?” diye sordu Ryodan.

“Önemi yok.”

“Mac, Beyaz Malikâne’deyse sen neden burasın?” diye sordum. Barrons, Mac’i asla savunmasız bırakmazdı.

“Mac, Beyaz Malikâne’de değil. Bazı şeylerin yerini değiştirdi. Ben Malikâne’de, odasının önünde nöbet tutuyordum. Birdenbire kendimi kitapçada buldum. Ve Mac’in odası kitapçıya daha önce var olmayan bir kapıyla bağlıydı.” Omzunun üzerinden şöminenin sağındaki kapıyı işaret etti. “Belki bir tehdit hissetti ve yerimizi değiştirdi. Sonra olmayan şeyler var olmaya ve değişmeye başladı. İyi ki her yeri pembeye boyadığı gün gelmediniz. Şu lanet Chesterfield’ı pespembe görmediğiniz için kendinizi şanslı sayabilirsiniz. Mac güçlerini deniyor. Neler yapabileceğini anlamaya çalışıyor. Lemurun yakında kaybolması lazım. Çoğu yenilik bir süre sonra yok oluyor.”

“Peki Mac ne yiyip içiyor?” diye sordum. Onu görme-

yi çok istiyordum. Son yıllarda dostluğumuzu özlemiştim. Özellikle de Ryodan'ın geri dönüşü, onunla konuşma isteğimi artırmıştı. Mac'le hem birbirimize benziyoruz, hem de gece ve gündüz kadar farklıyız. Mac duygusaldır ama çoğu zaman mantıklı değildir. Bense tam tersi. Dolayısıyla birbirimizi mükemmel tamamlarız.

“Hiçbir şey. Kaldığı odada sadece zaman değil, başka şeyler de farklı işliyor. Mac bir Fae'ye dönüşüyor. Bir kere kapıyı açtım. Aramızdaki zaman uyumsuzluğu az kalsın beni öldürüyordu.”

“Sen en son ne zaman yemek yedin?” diye sordu Ryodan.

“Çok oldu.”

“Git hadi. Ben kalırım.”

Barrons *istemem* dercesine başını salladı.

“İyi görünmüyorsun.”

“Seçimlerimizi biz yaparız, ha? Başkalarından akıl almıyoruz. Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?”

“Yeter artık,” dedi Ryodan sakın bir sesle. “Unut gitsin. O zaman yeterince tartıştık ve en doğrusu bu gibi geldi. Sen de biliyorsun.”

“Zaman başımıza durmadan iş açıyor.”

Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Ama Barrons'un son söylediğine katılmamak elde değildi. Dancer'la yeterince zamanım olmamıştı. Şimdi de Ryodan'la zamanım yoktu çünkü vücudum bir silaha dönüşmüştü.

Ryodan bana baktı. Ne söyleyeceğinden adım gibi eminim. “Gidin,” dedim. “Aranızda konuşacaklarınız vardır. Zaten biraz araştırma yapmam gerek.” Barrons'a döndüm. “Eski dünya tanrılarıyla ilgili kitaplar nerede?”

Barrons kitapların yerini gösterdi. Ryodan'la ikisi

Barrons'un ofisine gittiklerinde, merdiveni çıktım. Lemur tırabzandan başını uzatarak yeni düşmanını incelemeye koyuldu.

Geçmişini unutanlar, onu yeniden yaşamaya mahkûmdur, derler. Ya geçmişini tamamen silenler neye mahkûmdur?

Onun tarafından yutulmaya mı?

Geleceğe dair bütün umutlarını yitirmeye mi?

Çünkü bizim geçmişimize olan tam da buydu. Dev bir bilgiyle silinmişti adeta.

Keltler yazılı kayıtlar tutmamalarıyla bilinir. Bizimki kadim ve sözlü bir gelenek.

Sonra Romalılar geldi ve tanrılarının isimlerini bizimkilerin üzerine yapıştırdı. Bu geçmişimize yeterince sünger çekmemiş gibi, Hristiyanlığın yayılmasıyla tanrılarımızın isimleri, suretleri ve efsaneleri biraz daha unutuldu. Geriye sadece leprikonlar, yaramaz periler ve troller kaldı.

Biz İrlandalılar inatçı insanlarız. Kolay kolay yıkılmayız. Hristiyanlığın tarihimizi kökünden silmesinin tek yolu, kutsal mekânlarımıza kiliseler dikmek, bu bölgelerin kökenlerini ve neden kutsal olduklarını unutturmak ve pagan bayramlarımıza başka isimler takıp onları Hristiyan bayramlarına dönüştürmektir.

Dolayısıyla eski tanrılarımızla ilgili bilgiler hep kulaktan dolmaydı.

Saatlerce okudum ve bazı cevaplar bulmak yerine kafamda yeni sorular belirdi. Fae'yle ve Batı Avrupa tanrılarıyla karışan Fomorian'lar ya bozguna uğramış ya da bazı azizler tarafından dine döndürülmüştü. Aziz Patrick sadece bütün yılanları İrlanda'dan sürmekle kalmayıp (bilimsel ça-

lışmalar İrlanda'da söz konusu yılanların hiç yaşamadığını ispatladı) kadim tanrılarla uzun sohbetler yapması ve onlara Hristiyanlığı kabul ettirmesiyle de biliniyordu.

Başka bir deyişle, berbat bir tarihimiz vardı.

Tanrı isimleriyle Tuatha De Danaan isimleri birbirine o kadar karışmıştı ki işin içinden çıkmak mümkün değildi.

Tabii ya. Bir anıtı silerseniz gelecekte kışınızı ısırabilir. Eden bulur. Onun için, her yaptığımı hatırlıyor ve aynada kendime baktığımda bütün başarısızlıklarımı hatırlıyordum. Çünkü onları unutmak için kendime izin verdiğim gün hepsini yeniden yaşayacağımı biliyordum.

Hayır. Buna müsaade edemezdim.

Barrons'un kitapçısında rafları karıştırarak telefonuma notlar aldım. Abhartach'tan Balor'a, Morrigan'dan Lugh'a, Dagda ve Aine'den Medb ve Daire'ye dek önemli bulduğum herkesle ilgili bilgiler derledim.

AOZ ya da insan kaçırان tanrıyla ilgili hiçbir bilgiye rastlamadım.

Telefonumu karıştırırken birden pespembe oldu. Ekranda kalpler belirdi.

Yakında döneceğim, Dani. Seni çok özledim ve çok seviyorum!!! Mac.

Suratıma kocaman bir gülümseme yayıldı ve gülmeye başladım. Pembe kalpler. Mac hâlâ eski Mac'ti. Bir Fae'ye dönüşmesine rağmen özünde aynı kalacaktı. İnsan ya da Fae tarafından bilinen en büyük şeytan, vücudunu ele geçirmişti ve o, psikopat varlıktan kurtulmayı başarmıştı. Fae bilgeliği ve gücü, Barrons'un Gökkuşığı Kızı'nı yok edemeyecekti.

Mac'e cevap vermemin yolu yoktu. Ama mesaj kaybol-

madan önce hatıra olsun diye ekranın fotoğrafını çektim.

Bir hatıra ve söz olsun diye. Serçeparmak sözü.

Pencereden kararan gökyüzüne baktım. Yanıma alacağım kitapları topladım ve birkaç torba bulmak için aşağı indim. Kasanın arkasını karıştırıyordum ki Ryodan'la Barrons geldi.

Barrons kitaplara göz atıp "Onlar kilitli vitrindeydi," diye homurdandı.

"Artık değiller," dedim.

Gözlerimin içine baktı. "O kilidi açmış olamazsın."

Kaşlarımı çattım. Kimse kilit açmadaki ustalığıma laf edemezdi. Sonra omzumu silktim. "Biliyorum. Kılıcın sapıyla camı kırdım."

"Özel vitrinimi mi kırdın?"

Tüh. Mac, Barrons'un eşyaları konusunda fazlasıyla hassas olduğunu söylemişti. "Motorunu ve Land Rover'ını da aldım," dedim. "Garaj kaybolmadan önce."

Bana mikroskobunda incelediği yabancı bir türmüşüm gibi baktı.

"Mac mesaj attı," dedim dikkatini dağıtmak için. "İyiymiş."

Barrons bir an hareketsiz kaldı. O kadar ki arkasındaki duvar kâğıdında eridi. Döndüğünde, "Sana mesaj mı attı?" dedi usulca. "Göster."

Bir tüh daha. Mac ona hiç mesaj atmamıştı anlaşılan. Sadece Noel ağacıyla lemuru yollamıştı. Fotoğrafı açıp ona telefonu uzattım.

Barrons uzun bir an boyunca ekrana baktı. Koyu renkli gözlerinde gölgeler oynayıyordu. İçlerinde öyle derin bir açlık gördüm ki şaşırdım. Mac'le tam da hayalini kurduğum

türden bir birliktelikleri vardı. Birlikte avlanan kurtlar, birbirlerinin arkalarını koruyan askerler gibiydiler. Hiçbir günah ya da kural ihlali bunu bozabilecek kadar güçlü değildi.

Mac'e dokunabilecekmişçesine ekranı başparmağıyla okşadı. *Vay canına*, diye düşündüm. Jericho Barrons'un da... Hadi kırılganlık demeyelim de bir zaafı vardı. Aynısına Mac'te de tanık olmuştum. Aşkın bu yanı beni korkutuyordu. Birini o uzaktayken nefes alamayacak kadar istemek nasıl bir duyguydu? O yokken bütün renklerini kaybetmek? Son iki yıldır ben de havada asılı kalmış gibiydim. Huzursuzca Ryodan'a baktım. Sonra hemen başımı çevirdim. Shazam'ı kaybetmek de beni mahvetmişti. Ve bir de Dancer vardı tabi.

Barrons'un yüzü yine eski soğukkanlılık maskesine büründüğünde, hızla şömineye doğru yürüdü. Şöminenin rafından bir şey aldı ve bana telefonumla birlikte bir de zarf uzattı. "Mac bunu sana vermemi istedi," dedi.

Mühürlü zarfın üzerinde yazı yoktu. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Ama sana ulaştırmamı söyledi."

Hemen açmak istiyordum. Ama yapmadım. Yalnız kalamama dek bekleyecektim.

"Açmayacak mısın?" diye sordu.

"Mac'le ilgiliyse sana mesaj atarım."

Başını yana eğdi. "Ben de oradan çıktığında sana haber veririm. Ama o zamana kadar buralarda dolaşmayın. Fae henüz Mac'in yerini bilmiyor. Bir süre daha böyle kalmasını istiyorum."

Başımı salladım. "Lemuru besle. Buralarda yiyecek bir şeyler vardır. En azından bir kap su koy." Zavallı ufaklık

kütüphanede geçirdiğim süre boyunca kafamın tepesindeki bir rafta oturmuştu. Yalnız ve açtı.

Zarfı cebime attım. Kitapları BKVSE poşetlerine koydum ve aynadan geçerek aşağıdaki alacakaranlık Dublin'e geri döndüm.

İlerleyen saatlerde yemek masamın kalıntılarına oturup kitapları önüme yaydım. Elimde Mac'in mektubu vardı.

Shazam ortada yoktu ama dün gece benimle daha sık vakit geçireceğine söz vermişti. Buna güveniyordum. Sarılabileceğim tek canlı oydu.

Ryodan daireme geri dönmeme şiddetle karşı çıkmıştı. Ama ben ısrar edip yatak odama yaptığı koruma büyülerini hatırlatmıştım. Fae hiçbir şekilde oraya giremezdi. Ona kalsa Chester's'da yaşıyor olurdum. Hiçbir şey değişmemişti. Çocukluğumdan beri oturacağım yere karar vermeye çalışıyordu.

Artık çocuk değildim. Kendi zaman ve mekânına alışık bir kadındım. Mac'in yolladığı mektubu okuduktan ve Barrons'un eski ciltleriyle birkaç saat daha vakit geçirdikten sonra, onunla Chester's'da buluşmaya söz vermiştim.

Zarfı evirip çevirdim. Eldivenimi çıkardım ve onu açtım. İçinden dörde katlanmış iki sayfa çıktı.

Nefesim boğazımda zonkluyordu ve tek düşünebildiğim Mac'in nasıl olup da Dancer'dan bir mektup alabildiği idi.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene soktum. Kendimi acı çekmeye hazırladım ve okumaya başladım.

*

Selam, Mega.

"Selam, Dancer," diye fısıldadım.

Seni seviyorum.

"Ben de seni."

Bu mektubu okuyorsan ben ölmüşüm demektir gibi berbat bir klişeyle başlamamak için önce seni sevdiğimi söylemek istedim. Ama evet, gerçekten de öldüm ki, seninle ancak buradan konuşabiliyorum. Sakın beni merak etme. Gayet iyiyim ve yeniden görüşeceğiz.

Sana bir mektup bırakmak istedim ama nereye koyacağımı bilemedim. Çünkü iki seçenek vardı. Ya onu ben hayattayken bulacaktın ya da öldükten hemen sonra ve bunu istemedim. Onun için mektubu Mac'e verdim ve uygun bulduğu bir zaman sana iletmesini rica ettim. Ölümümün seni fena sarsacağını biliyorum. Keşke her şey başka türlü olsaydı.

Bir süredir kozmik saatin benim için geri saydığını hissediyordum. İşaretleri biliyorum. Sen de biliyorsun ve benimle birlikte onları görmezden geldiğin için seni seviyorum. Böyle davranmak cesaret isterdi, Mega. Altın bir kalp ve sağlam bir omurga isterdi.

Bu hayatta seni asla kollarıma alamayacağım ve seninle sevişemeyeceğim için üzülüüyordum. Kırmızı ipliğimiz platonik boyutta kalacaktı çünkü tanıştığımızda sen çok gençtin ve benim de bozuk bir kalbim vardı. Bu beni delirtiyordu çünkü önceden birbirimizi sevdiğimizi biliyordum. Seni görür görmez anladım. O andan itibaren hayatı çok daha yoğun hissettim.

Google'da, Japon efsanesi Kaderin Kırmızı İpliği'ni ara.

Bulamazsan fotoğraf albümüme bak. Şu kahverengi deri ciltli olana. Hani çılgınca eğlenirken bir sürü selfie çekmiştik? Süper çılgınca ve süper seksi şeyler yaparken çektiklerimiz de var. Gelmiş geçmiş en iyi pornolar. Seni seviyorum.

Her neyse. Dünya internetsiz kalırsa diye, efsaneyi sana kısaca anlatmak istiyorum. Japon inanışına göre, ilişkilerimiz tanrılar tarafından önceden kararlaştırılıyor. Hayatta birbirlerini bulacakların serçeparmaklarını kırmızı bir iple bağlıyorlar. Kırmızı iple bağlı insanlar birbirlerinin hayatlarını kökünden değiştiriyor. Birlikte kendi tarihlerini yazıyorlar. Bu ipler dolaşabiliyor, düğümlenebiliyor ve esneyebiliyor ama asla kopmuyor. (Ama bu kopmama işini çantada keklik bilmemek gerek tabii. Seçimler önemli ve kırmızı iplikler kutsal. Dolayısıyla onlara kibar davranmak gerek.) (Ve bir şey daha, kırmızı iplikler serçeparmaklara bağlı çünkü ulnar arter kalpten o parmağa bağlanıyor. İplikler zaman ve mekâna karşın, kalplerimizi bağlı tutmak için orada.)

Benim kırmızı ipim olduğun için teşekkür ederim. Sen benim en büyük şansımдын.

Seni iyi tanıyorum, vahşi şey. Hem de sandığından çok daha iyi. Seni içindeki iyiliği gördüğüm için sevdiğimi sandın. Seni bir filtrenin ardından gördüğümü. Ama yanıyorsun.

Kafesi biliyorum (annenden tahmin bile edemeyeceğin kadar nefret ediyorum), kandırılarak işlediğin cinayetleri (Rowenâ'dan da nefret ediyorum), maruz kaldığın korkunç adaletsizlikleri.

Yine de kalbinin böylesine saf kalabilmesi nefesimi kesiyor. Elimde olsa seni bin kez kurtarırdım. Senin parlak zırhlı şövalyen olurdum. Senin için ejderhaları öldürür, nice savaflara atılırdım.

Ama seni kimse kurtarmadı. Onun için sen dünyayı kurtardın.

Ve şimdi ölüp seni yalnız bıraktım ve bundan nefret ediyorum.

Sana Ryodan'ı sormuştum, hatırlıyor musun? Onun kadar süper biri olmadığımı söylediğimde bana kızmıştın. Sen de süpersin ama farklı bakımlardan, demiştin. Teşekkür ederim.

Ben seni, senin Ryodan'ı gördüğün gibi görüyorum. Sana tapıyorum. Sana hayranım. Hayatımda tanıdığım en müthiş insan olduğunu düşünüyorum.

Ryodan'ı kıskanıyordum. Güçlü kalbini ve ölümsüz bedenini. Upuzun ömrünü o kadar kıskanıyordum ki ondan nefret ediyordum.

Sonra bir gün bana geldi. Sen ona öleceğimi söyledikten sonra. Bana seni anlattı. Öğrenmeme asla izin vermediklerini. Ama her şeyi değil. Boşuna ona kızma. Bunu biliyorum çünkü ona asla cevap vermeyeceği sorular sordum. Ryodan nasıl bir mucize olduğunu bilmemi istiyordu. Bir yandan da beni tarttığını hissettim. Sana degecek biri miyim diye anlamaya çalışıyordu. O gün sana saygım bir kat daha arttı. Sen dört dörtlük bir kadınsın, Mega.

Ryodan gitmeden önce bana Yaşam Iksiri'ni getirmeyi teklif etti.

Hayır dediğimde beni kendisi gibi yapmayı önerdi.

Mektup elimden kaydı. Gözlerimi boşluğa diktim. Ne? Ben de ondan bunu istemiştim ve kabul etmemişti. İşe yaramayacağını, Dancer'ın bunu kaldıramayacağını söylemişti. Ama sonra Dancer'a gidip tam da bunu teklif etmişti. Benim için. Uzun dakikalar boyunca düşündüm. Sonra okumaya devam ettim.

*

Ama hiçbir garanti veremiyordu. Kalbim buna dayanamayabilirdi. Dönüşüm gerçekleşmeyebilirdi. Ama beni sevdiğin için denemek istediğini söyledi. İksirin de, onun başlatacağı dönüşümün de bazı bedelleri olacaktı elbette. İkisi de beraberlerinde ciddi sorunlar getirecekti. Seçeneklerden birine karar verdiğimde, bana daha detaylı açıklama yapacağını söyledi.

İtiraf etmeliyim ki hayatımda hiç bu kadar aklım karışmamıştı.

Ama dünyanın bir düzeni var. Bunu matematiğin süblim gerçeklerinde ve büyük bestelerin kusursuzluğunda görebiliyorum. Evren ne yapacağını iyi biliyor.

Ryodan on dört yaşındayken ona sevginin tanımını nasıl yaptığını da söyledi. Bayıldım! Ama Ryodan bir şeyi unuttuğunu düşünüyordu.

Sevgi sevdiğin insanın mutluluğunu ve evrimini kendininkinden önce tutmaktır, dedi. Bunun için ondan vazgeçmen gerekse bile.

Sıra acı gerçeklerde. İkimizi de istediğini biliyorum. Bu hep böyleydi. İnkâr etme, vahşi şey. Ben sadece senin evriminin birçok aşamasından biriyim.

Artık yorulдум. Çok vaktim kalmadığını biliyorum. Biraz dinleneyim ki gece eve geldiğinde seninle yeniden sevişebilecek gücü bulayım. Yatakta bana öyle bir bakıyorsun ki. Tüm ihtirasın gözlerinden fışkırıyor sanki. Hiçbir zaman kendini rahatça ifade edebilen biri olmadın ama bana dokunduğunda, neler hissettiğini hemen anlıyorum. Senin sayende bu hayatta hep istediğim gibi bir adam oldum, Dani.

Benim ele avuca sığmayan kırmızı ipim, kahrolası dünya-

mı derinden sarstın, bütün varlığımı titrettin ve beni hayatın hiç bilmediğim renklerine uyandırdın.

Bazen kırmızı iplerimizi bir düzine ya da daha çok hayat boyunca bulamayız. Başka bir zamanda, umarım birlikte, yan yana yüzlerce ömrümüz olur. Seni yeniden sevebileceğim günü sabırsızlıkla bekleyeceğim.

Ama şimdi sıra bende değil.

O ayrıcalık bir başkasına ait.

Seni pi sayısı kadar seviyorum.

Dancer

Başım ellerime düştü ve doya doya ağladım.

Bir şeyi kutuya kaldırmaya karar verdim mi, bir daha asla caymam.

Şimdi de öyle yaptım!

Masada oturup pencereden geceye baktım ve Dancer'ı düşündüm. Onunla ilk tanışmamızı ve sonraki kavuşmalarımızı hatırladım. Günlerce ortadan kaybolduktan sonra onu bulduğumda, birbirimizi gördüğümüze o kadar sevinirdik ki kurallarını sadece bizim koyduğumuz bir dünyada çılgın ergen oyunları oynardık. Kimse bize ne zaman uyuyup uyanacağımızı, ne zaman yemek yiyeceğimizi ya da ne yemeyeceğimizi söylemiyordu. Bunları birbirimizden öğreniyorduk.

Bombalar patlatıp esrarlar çözüyorduk. Benim için bir şeyler icat ediyordu. Verdiği bileziği Gümüşler'de kaybetmişim ne yazık ki. Ona yeni keşiflerle dolu dünyamı tanıtıyordum. Birlikte çizgi filmler izleyip bazen Pinky ve Beyin, bazen de Tazmanya canavarı ya da Roadrunner oluyorduk. Pervane akımıyla bütün şehri dolaşıp her şeyin

üzerine baş harflerimizi kazıyorduk.

Sonra büyümüş ve daha da önemli gizemlerin peşine düşmüştük. Birlikte dünyayı kurtarmış ve âşık olmuştuk.

Dancer bana üstü kapalı mesaj veriyordu. Sadece bir tane kırmızı ipimiz yoktu.

Ve o ipler cinsiyet ya da tür gözetmiyordu. En azından benim için. Bazıları romantik, diğerleri değildi.

Mac de benim kırmızı iplerimden biriydi. Hayatlarımız iç içe geçmişti. Mac'le Christian'ın da bir kırmızı ipi olduğunu düşünüyordum. Onların etkileşimi her zaman kolay değildi ama kesinlikle dönüştürülebilirdi.

Bir diğer kırmızı ipim de, Shazam'dı. Ve Kat tabii. Birbirimizden öğreneceklerimiz vardı. Onun müthiş empati yeteneği ve benim aşılmaz duvarlarım bir şekilde bizi birbirimize bağlıyordu.

Rowena ancak bir halat olurdu. Kalın, çirkin bir halat. Ve kesinlikle kırmızı değildi. Bence insanlar hayatınızı işgal edip size dolanabilir. Bazıları siyah iptir. Birlikte çok fazla kötü karma yaratırsanız belki bir sonraki yaşamınızda sizin kırmızı ipiniz olurlar. Onlarla ilişkinizden alacağınız dersi alana dek de yakanızdan düşmezler. İkide bir zorla hayatınıza girer ve dünyanızı başınıza yıkarlar. Kim bilir, belki bu da kozmik bağışlayıcılıkla ilgili bir ders.

Ben henüz Rowena'yı affetmeyi öğrenmedim. O man-yak sürtük bana başka ne kötülükler yaptı, onu bile bilmiyorum.

Ryodan da kırmızı iplerimden. Bakın, o da normal bir ip değil. Belki on kat daha kalın. Korkarım Dancer da öyle düşünüyordu.

Aşk tuhaf şey. O insan artık yanınızda olmasa da, hissi

baki kalıyor. Sevgiyi kaybetmiyorsunuz. Sadece bir insanı ya da hayvanı somut bir şekilde deneyimleme fırsatını yitiriyorsunuz.

Bence ölümün en acı yanı bir daha sevdiklerinize dokunamamanız. Duyularınızla onları fiziksel bir seviyede tecrübe edememeniz. Aşılması imkânsız bir duvarın ardında kayboluyorlar. Elleriniz, dudaklarınız ve gözlerinizin ulaşamayacağı bir yere gidiyorlar.

Ve tabii ki... bir kutuya kapatmaya çalışıp başaramadığım bir düşünceye doğru sürüklendim.

Her şeye dokunabilme yeteneğimi kaybediyordum.

Tavşan deliklerini iyi tanırım. Bu, uzun ve dipsizdi.

Bir an çukurun kenarında durdum ve düşmemek için sildim. Şablonları takip edip anlamlar çıkarmak bana göre değildi. Ben hızlı kararların ve eylemlerin kadınıyım.

Telefonumdan saate baktım. Kılıcımı alıp sırtımdaki kılıfına soktum. Chester's'a geç kalamazdım. Yoksa birisi gelip kapıyı kırardı.

Benim için Dancer'ı Dokuzlar'dan birine dönüştürmek istemişti. Onları karşılıklı otururken hayal ettim. Ryodan, Dancer'ı kurtarmayı teklif ediyor ve Dancer ikisini de istediğimi biliyordu. Hayatım karmaşık ilişkilerle dolu.

Karanlık yatak odasından geçip dişimi fırçalamak için banyoya yöneldiğimde onu hissettim.

Odamda biri vardı. Karanlığa karışmış, gizlice beni izliyordu.

Fae değildi.

Müthiş bir kötülük saçıyordu.

Hızla arkamı döndüm. Yatağın sağında, köşedeydi. Karanlığı, karanlığıyla doldurmuştu.

Oraya sinmiş gibi görünse de, aslında kocamandı. Kötülüğü adeta bütün odayı, hatta evi yutuyordu.

Kılıcımı çekip tısladım.

“Burada olduğunu biliyorum. Ortaya çık.”

Etrafına ördüğü yoğun, mürekkep siyahı gölgeden kayarak sıyrıldı. İnsana benzeyen formu yavaş yavaş belirldiğinde ve en son kafasını gördüğümde, yüzündeki maskeyi çıkardığını fark ettim.

İnsanlarla ilgili evrensel bir teorim var. Biri senden bir şey gizlerse onu görmek istersin. Maske yüzünün yarısını açıkta bıraktığında korkunç bakışına yakalandım.

Bu dünyada bazı kuralları ancak onları çiğneyerek öğrenirsiniz. Bazı şeylerle asla konuşamazsınız. Fear Dorch gibi. Öyle bir aptallık yaparsanız vücudunuzun bir parçasını çalır. Pislik, bir keresinde ağzımı araklamış ve dünya söyleyeceğim dahiyane sözlerden mahrum kalmıştı. Beni ondan Mac kurtarmıştı.

Ve şimdi, Unseelie prenslerine ilaveten, asla göz göze gelmemeniz gereken başka şeyler de olduğunu öğreniyordum.

Yaratığın dipsiz kuyuları andıran ıslak, boğuk ve sisli bakışı gözlerime değdiği anda yere kök saldım. Pervane akımını yakalayamazdım. O şeytani göz bir mızrak gibi vücuduma saplanmıştı.

Sonra zihnime girdiğini hissettim. Ryodan'ınkinden çok daha başka bir histi. Etime saplanan mızrağın ucu olta iğnesi gibiydi. Vücudumun içindeki görünmez bir balığı çekiyordu sanki.

İşte o anda anladım. Hatta emindim. Bir ruhum vardı ve benden almaya çalıştığı oydu.

Dani O'Malley'nin özü yaratığın ölümcül oltasına takılmıştı. Beni ben yapan gücüm ve dayanıklılığım, gerçeklerim ve yalanlarım, aklım ve kalbim, dokum ve enerjim artık onundu. Bilincim ve bilinçaltım, kimliğim ve egom, kısacası bütün kişiliğim bir oltanın ucunda sallanıyordu. Beni ben yapanları kaybediyordum. Bir midyeyi kabuğundan kazır gibiydi. Beni yutuyor, bütün güçlerimi ve yeteneklerimi emiyordu. Benimle işi bittiğinde artık var olmayacaktım. Aklımın hayalimin almayacağı kadar nihai bir ölümdü. Bu şey her neyse, insan ruhumu bedenimden çalıyordu.

Bütün maceralarım bıçak gibi kesilecek, bütün kırmızı iplerim kopacaktı.

Benim evrenimde bundan daha korkunç bir şey olamazdı. Ölümden korkmam. Beni kızdırır o kadar. Hayat filmimin reklamlarla bölünmesinden hoşlanmam. Ama dediğim gibi ölüm beni hiç korkutmaz çünkü bu evrende kalıcı olduğumu biliyorum.

Ama bu şey bütün kuralları yıkıyordu. Beni sonsuza dek silebilirdi.

Ruhumu vücudumdan sıyrırken, beni ıslak ve boğucu pusuna sürüklüyor ve bütün olarak yutuyordu. Bir an, içindeki dehşeti görebildim.

Benimki gibi on binlerce ruh vardı. Her biri onu daha da güçlü kılıyordu. On binlerce, hatta belki de yüzbinlerce ruh şekilsiz yarım hayatlarının içinde çılgılık atıyordu. Daha büyük bir güç için benliklerinden ayrılıyorlar ve biçimsiz bir yumru halinde bir kenara fırlatılıyorlardı. İşin kötüsü, yok oluşlarının her ânının farkındaydılar.

Sonra o karanlık zihnin içinde başka bir şey gördüm.

Yuttuğu bedenler yaşayan ölüler gibi tamamen onun kontrolündeydi. Onları bir parça et için dövüşen köpekler gibi birbirlerine düşürmüştü. Onlara sonsuz işkenceler ederek eğleniyordu. Her bir ruhla güçlenmekle kalmayıp aynı zamanda da onları biriktiriyordu.

Bir ordu kuruyordu.

Bir insan ordusu.

Ruhlarını çaldığı sonsuz köleyle.

İnsanları kaçıran oydu. Dar, siyah aynaların diğer tarafındaki is ve kan kokulu yaratık. Ama dahası vardı. Batı Avrupa'dan insan toplayarak karanlık emellerini gerçekleştirmeye hızla yaklaşıyordu. Aman Tanrım! Böyle giderse bütün insan ırkını yok edecekti!

Ölmemizi istiyordu. Sonsuza dek yok olmamızı. Yeryüzünden silinmemizi. Bizden nefret ediyordu. İnsan ordusunu önce bizim, sonra Fae'nin üzerine salacaktı. Benim kılıcımla iki türü de mahvedebilirdi. Daha da korkuncu, yeterince ruh topladığında iblis gözüne artık ihtiyacı kalmayacaktı. Şehirde dolanıp insan ruhlarını soluması yetecekti.

Senin hakkında yanılmamışım, diye mırıldandı. Yüz tanesine bedelsin.

Kaşlarımı çattım. *O kadarlık mı?*

Kahkahası ruhumda yankılandı. Beni kibirli buluyordu. Beni yemek istiyordu. Beni özümsemek, sahip olmak için çok çalıştıklarımı çalmak ve ben olmak.

Müthiş bir çabayla bir kutu yarattım ve kendimi içine attım. Ne yazık ki ancak yarıdan azımı kurtarabildim.

Boşuna direnme. Kokuşmuş ırkın daha var olmadan ben buradaydım. Ve sizden sonra da burada olmaya devam edeceğim.

Ruhumu öfkeyle çekiştirdi.

Uzayıp incelirken hayali ayaklarımı kutunun tabanına bastırdım. Bir isme ihtiyacım vardı. Onu almadan gitmeyecektim.

Kimsin sen?

Tanrı, Ölüm. Ruhhırsızı.

Ama bunların ardında derinden gelen, boğuk bir ses duydum. Bir isim. Benden çok daha kibirliydi. Adının defalarca söylenmesini istiyordu. Ruhsuzlar ordusuna onu sürekli tekrarlatıyordu. Karanlık aynalardan duyduğum ve anlam veremediğim tekerleme buydu işte.

Balor.

Bir başlangıç noktam vardı artık. Avcı'nın karanlığını kucakladım. Onu içimde patlamaya teşvik ettim. Önce beynime, sonra kalbime çarptı. Ellerimi kaldırdım.

Hareket ediyorsun, diye bağırdı Balor. Nasıl olur?

Şimşeklerimi fırlattım.

Hey, burası neresi?

Işık hızıyla bir solucan deliğinden uzaya fırladım. Pervane akımını yakaladığımda bile bu kadar hızlı değildim. Avcılar'ın oluşturduğu bir halkanın ortasında zınk diye durdum.

O burada, dediler. Vakit geldi.

Bir kapıda duruyordum sanki. Arkamda ve önümde bambaşka iki diyar vardı. İkisi de büyüleyici, ikisi de gerçektir. Ayağımı kaldırıp birinden birine adım atmam yeterliydi.

Kısacık bir an için, geri dönmek yerine ilerlemeyi düşündüm. Büyük, siyah Avcı kanatlarıyla kâinatın sırlarını keşfetmek istedim. Bundan sonra sınırlara takılmamayı istedim. Özgür ve vahşi olmayı. Gökyüzünün sahibi olup yıldıztozunu

ve ebediyeti tatmayı. Tuhaf bir şekilde, kendimi oraya ait hissediyordum. Kaderim yıldızlara kazınmıştı.

Ama.

Öte yanda halkım vardı.

HAYIR! DAHA VAKİT GELMEDİ, diye gürledim bütün irademle. DÜNYAMIN BANA İHTİYACI VAR!

Baş döndürücü bir hızla diğer tarafa geri döndüm. Yine Balor'la yatak odamdaydım. Güzel, mavi şimşeklerim sadece ellerimden değil, vücudumun her yerinden saçılıyordu. Balor kafamın içinde acıyla haykırıyordu. Köşede büzülüp iki büküm oldu. Bacağını tutarak gürledi. *Beni yaraladın!*

Suratına bir şimşek sallamaya hazırlandım.

Ama Balor maskesini takıp puf diye ortadan kayboldu. Ardında tabut astarı ve otopsi odalarıyla morgları temizlemek için kullandıkları kimyasalların kokusu ve ıslak, siyah bir toz bulutu kaldı. Bir an boğulacağımı sandım.

Neredeydi bu?

Kendi etrafımda dönerek ona bakındım. Zaman kavramımı yitirmiş gibiydim.

Ruhumu kurtarmaya çalışırken şimşekler fırlatmak beni yorgun düşürmüştü.

Titrek bir nefes alarak merkezimi bulmaya çalıştım.

Adım atmak için ayağımı kaldırdım. Ama indirirken birden jöleye dönüştü sanki. Sendeledim ve düşerken başımı yatak başlığının kenarına çarptım.

Sonra bütün dünya karardı.

KORUYUCU

Rowena'yla sekiz yaşında tanıştım. Ama çok öncesinde de hayatımdaydı.

Annem, sevdiği erkek Seamus'un onu terk etmesinden sonra yıkıldı. Kalbi aldığı bunca yaraya dayanamadı.

Annem, Seamus'un omurgasızlığının acısını çekerken Rowena ona sonradan pezevengi olacak adamı yolladı. Piç herif âşık numarasıyla önce gözünü boyadı, sonra da ona hiç kimsenin etmediği kötülükleri etti. Keder ve ıstırap artık Emma O'Malley'nin normaliydi. Hayattan tek beklentisi birilerinin onu sömürmesiydi.

Sonraki erkek arkadaşını da Rowena yolladı. Uyuşturucu müptelasıydı. Annemi ölüm dışında bildiği tek kaçış yoluyla o tanıştırdı.

Rowena sadistçe bir plan yapmıştı. Beni daha da büyük acılara maruz bırakarak dünyamı altüst edecekti. Bu bende tamiri mümkün olmayan bir yara açacaktı.

Rowena küllerimden nasıl doğacağımı görmek istiyordu.

Kurtarıcım olarak hayatıma girecek, beni kafesten çıkara-

cak ve özel kiralık katiline dönüştürecekti. İçindeki karanlıktan nefret eden, en ufak bir sevgi kırıntısına bile avuç açacak ve sahip olduğu süper güçlerle aslında onu kolayca yok edebilecekken, oyuncağı olmayı tercih edecek bir katil.

Planı işe yaradı.

Gerçekten de kırıldım.

Ama yaralarım beni daha da güçlü kıldı.

Beni Dublin'de avare avare dolanırken bulduğunda, tizlikle yaptığı planın o kadar da başarılı olmadığını fark etti. Aklımı lekelemek için karanlık sanatlara başvurdu. Beni buluşunun hatırasını sahte bir anıyla değiştirdi. Sözde beni ölmeyi beklediğim kafesimden kurtarmıştı. Bütün iyi yalancılar gibi, yalanının arasına ufak tefek gerçekler serpiştirdi. Parmaklıkların arasından ellerimi uzatarak annemi boğduğuma inanmama izin verdi. Bana bir de ana katilliğinin müthiş ıstırapıyla işkence etti.

Gümüşler'de özenli bir çalışmayla Rowena'nın büyülerinden arındım. Şeytanlarım hâlâ yakamı bırakmıyor. Aksinin mümkün olduğunu da sanmıyorum. Ama artık onları iyi tanıyorum. Ben değil onlar bana itaat ediyor.

Manastıra taşındıktan sonra Rowena'nın hayatımıza müdahalesini henüz bilmezken bir gece rüyamda onu öldürdüğümü gördüm.

Sonra bize yaptıklarını öğrendiğimde aynı rüya beni yine ziyaret etti.

Onu öldürmek istiyordum.

Kendime bunu yapmamamın tek nedeninin diğer sidhe-kâhinler tarafından dışlanmaktan korkmam olduğunu söylüyordum. Bir gruba ait olmayı çaresizce istiyordum. Yoksa en ufak bir pişmanlık duymazdım. Kuduz hayvanların öldürül-

mesi gerekirdi. Öfkem biraz olsun dinerdi belki.

Ama beni düşündüren daha derin bir neden vardı.

İki rüyada da Rowena ölürken o mavi, sadist bakışlarında bir zafer pırıltısı görmüştüm.

Sinsi bir sevinç.

Benimle gözleriyle konuşur gibiydi: Sen bir hayvansın. Bir canavar. Tamiri mümkün olmayan kırık bir insan müsveddesi. Bunu sana ben yaptım. Belki şimdi ölüyorum ama seni de kendi batağıma çekiyorum. Ben cehenneme gidiyorum ve sen hayatının her günü cehennemi yaşayacaksın. Seni kurdım, parçaladım ve bundan sonra, sadece dürtülerinle hareket eden bir katil olacaksın. Masumların celladı.

Mac iyi ki öldürdü onu.

Bana zaferle bakmasına fırsat tanımak istemezdim. Ölümünden zevk almasını istemezdim.

Çünkü önemli bir gerçeği biliyorum: Biri gücü dahilinde kanatlarınızı kırduğında, onları bir daha asla kullanmayın diye paramparça ettiğinde, kazanmanın tek yolu var.

Uçmak.

YÜKSELİŞ

“Tırtılın dünyanın sonu dediği âna,
Tanrı kelebek der.”

– RICHARD BACH

*Güneş ışığın olmadan yaşa
Kalp atışın olmadan sev*

Bir kez daha hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama ben uykudan nadiren sakın uyanırım. Dolayısıyla ya saldırı altındaydım ya da Ryodan beni yine o sihirli şifa uykularından birine yatırmıştı.

Loş ışıktaki doğrulup etrafıma bakındım. Büyük bir odadaydım. Çapraz kirişlerin arasından görünen tavan siyah karolarla kaplıydı. Lambrili duvarlar da yine siyahtı. Sağımda duvarın yarısını kaplayan bir şömine, siyah, deri bir kanep ve koltuklar ve siyah bir sehpa vardı. Kesme kristalli avize, şöminede dans eden alevleri yansıtıyordu.

Yüksek arkalıklı, siyah kadife bir karyolada yalnızdım. Siyah ipek çarşafın üzerinde.

Çarşafın kokusu sinmişti. Onu burada kolayca gözümün önüne getirebiliyordum. Çıplak, güçlü, vahşi ama kontrollü. Soğuk bakışlı gri gözlerinin içinde kana susamış hayvanının pırlıltısı yanıp sönüyordu. Nasıl seviştiğini biliyordum. Kimse onun ateşiyle baş edemezdi. Yatakta

ilkel, sınır tanımaz ve yüzde yüz odaklıydı. Onu izlediğimde çok gençtim. Ama farkındalıkla titreyecek kadar büyüktüm. İpek çarşafı avucumda buruşturup burnuma yaklaştırdım. Derin bir nefes aldım. Fazlasıyla tahrik ediciydi. Şimdiye dek istediğim türden bir seks yapamamıştım. Hayatı nasıl yaşıyorsam, yatakta da öyle vahşi ve sınırsız olmak istiyordum.

Ryodan'ı koklamak bir süre sonra işkence halini aldı.

Çarşafı bırakıp bölük pörçük anıları birleştirmeye çalıştım.

Ryodan beni Sığınak'ta yerde iki seksen yatarken bulmuştu. Beni bir battaniyeye sarıp omzuna attığını hatırlıyordum. Galiba sonra Chester's'a uğramıştık. Sonrası karanlıktı.

Bir dakika. Ryodan'ın bir ara bana bir protein içeceği içirmeye çalıştığını da hatırlıyordum. Ben içmemek için direniyor ve uyumak istiyordum. Eldivenli bir el başımın arkasından tutarak bardağı ağzıma dayıyordu. Yoğun kıvamlı sıvı boğazımdan geçerken kendimi hastanede boruyla besleniyormuş gibi hissetmiştim.

Ne kadar derine yuvarlanırsam yuvarlanayım, Ryodan her seferinde beni yukarı çekmişti.

Balor. Zihnime vuran bu isimle damarlarıma adrenalin pompalandı.

Lanet Ruhhırsızı. Ryodan'la ve Shedon'la konuşmalıydım! Balor'u bulmalı ve daha da önemlisi onu nasıl öldürebileceğimizi öğrenmeliydik. Yeni keşfettiğim gücüm tanrı üzerinde pek etkili değildi zira. Tek bir şimşegim Fae'yi hava uçururken, Balor şimşek yağmurum altında sadece bacağından yaralanmıştı.

Suratıma düşen, dolaşık bir bukleyi arkaya attım. Sonra gözlerimi kırpıştırarak ellerime baktım. İkisi de kömür karasıydı. Bir yumruğumda kuzgun rengi bir bukle vardı. Diğerinde kızıl tüyler. Kollarımı sıyırdım. İkisinde de dikenler çıkmıştı.

Yataktan fırladım ve odadaki beş kapının hangisinin banyoya açıldığına karar vermeye çalıştım. En yakındakini açtım ve karşımdaki manzaraya bakakaldım. Tanıdık geliyordu ama bütün mobilyalar parçalandığı için emin olamıyordum. Duvarlarda ve parkelerde bile derin pençe izleri vardı.

Az sonra kırık mobilyaların benimkilere çok benzediğini fark ettim. Burası Ryodan'ın bana dövme yaptığı odaydı. İlk geldiğimde burayı özel dairesi sanmıştım ama sadece girişiydi. *Bir dakika. Ne?* O hengâme karşısında dikilerek kafamı çalıştırdım. Tıpkı bana dövme yaptığı günkü gibi döşenmişti. Onun zevkini taklit eden bendim! Ve bunun ancak şimdi farkına varıyordum. Nasıl moralim bozuldu anlatamam.

Kapıyı çarpıp diğerini açtım. Burası mutfaktı. Tezgâh benimkinin aynısı olmasa da, çok benziyordu. Üçüncü kapıyı açtım ve eşikte duraksadım.

Banyoyu bulmuştum, fakat koca bir duvar aynayla kaplıydı. Başka bir yerde olsam, huzurum kaçabilirdi. Ama Ryodan'ın evinde tehlikede olmadığımı biliyordum. Yine de kendime bakmak istediğimden emin değildim.

Sonunda merakıma yenildim. Başımı iki yana sallayarak aynaya doğru yürüdüm.

Ve inledim.

Tişörtümü çıkardım, kotumu indirdim ve aynadaki yansıma bakakaldım.

Sadece saçlarımın yarısı, yüzümün yarısı ve karnımda yumruk büyüklüğünde bir yer siyah değildi. Sol gözüm tamamen kararmıştı. İçinde alevler oynaşıyordu. Bir Avcı'nın gözüne dönüşmüştü. Hassiktir!

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemeden orada öylece dikildim. Hislerimi bir kutuya kaldırmak istiyordum. Başarabileceğimi biliyordum. Hepsini toparlayıp dünyaya geri dönecek ve neler olacağını görecektim. Başıma geleceklerle mücadele edecektim. Benim hayat tarzım buydu.

"Sence?" diye sordum aynadaki yansımama alayla.

Yok, o benimle aynı fikirde değildi. Ryodan haklıydı. Bir şeyleri kutuya kaldırmak uzun vadede beni bitiriyordu. Onlarla vaktinde yüzleşmiyor, aklıma ve yüreğime zarar veriyordum.

Kotumu çektim. Tişörtümü giydim. Yine kendime baktım. *Her işte bir hayır vardır*, diye düşündüm. Yeni bir macera beni bekliyordu. Neden tadını çıkarmayacaktım ki?

Ama bu kez işe yaramadı.

Bu macera beni dünyadan koparacaktı. Tıpkı Balor'un ruhumu bedenimden koparışı gibi.

Benim maceralarım burada olmalıydı. Kendi şehrimde. Nihayet bana dönen dostlarımla. Ryodan'la. Sonunda gelmişti. Birbirimizi istiyorduk. Uzun zamandır ertelediğimiz şehvet dansına yeni başlamıştık ve biri beni iradem dışında pistten atıyordu.

Bir kafeste yaşamamanın en çok dünyanın geri kalanından dışlanma kısmından nefret ediyordum. BÜYÜMEK ve DIŞARI ÇIKMAK için müthiş bir açlık duyuyordum. Çünkü derinlerden bir yerde, hayallerim diğer herkesinkiyle aynıydı. Sadece süper kahraman boyutundaydılar, o

kadar. Bütün gün televizyon karşısında tek başıma otururken, o hayallerle yaşamıştım. Bir gün benim de arkadaşlarım olacaktı. Bir yere ait olacaktım. Birileriyle çıkacak, hatta belki de üniversiteye gidecektim. Dans edecektim. Ve belki yine âşık olacaktım. Dancer'a âşık olduğum gibi âşık olacaktım. Dizilerdeki gibi.

Ama zamanım hızla azalıyordu.

Birden Dancer'ın ne hissettiğini anladım. Saatlerden nefret ediyordu. Asla kol saati takmıyor ve zamanın acımasızca aktığını kabullenmek istemiyordu.

Ama benim kalbim bozuk değildi ve Ryodan ölümsüzdü. Dolayısıyla çok zamanımız olduğunu düşünmekte haklıydım.

Bir kez öpüşmüştük ve BUM! İki gün sonra dokunulmazdım. Bir roman kahramanı olsaydım bana böyle bir hayatı layık gören sürtüğün gırtlığına yapışırđım.

Aynaya bakarken yumruklarımı sıktım. Kafamdaki basınç giderek artıyordu. Tamamen kararsam da, gerçekten bir Avcı'ya dönüşsem de sonuç aynıydı.

Halihazırdaki hayatım sona ermişti.

Ryodan'ı asla öpemeyecektim. Ona asla dokunamayacaktım. İri yarı ve güzel vücudunun tutkusunda eriyip gidemeyecektim. Cinsel sınırlarını zorlayamayacak ve benimkileri test edemeyecektim. Onunlayken en yüksek titreşiminin bile kalbini patlatmasından endişe etmeme gerek yoktu. Ama bunun nasıl bir haz olduğunu artık asla öğrenemeyecektim. Bir gün hepsini tadacağımı sandığım gizli arzularım vardı. Vakti geldiğinde.

Avucunu yalarsın, Dani.

Yirmi iki yıl. Benim payıma da bu kadarı düşecekti de-

mek? Ne hayat ama! Önce kafese tıkal, sonra ruhun parçalanınsın ve bir avcıya dönüş.

Nedense Ryodan'la er geç birlikte olacağımızı sanıyordum. Tıpkı Dancer gibi, o da benimdi. Sadece doğru zamanı bekliyorduk. Bazı kadınlar hayatları boyunca bir tek büyük aşk yaşar. Benim iki büyük aşkım vardı. Taban tabana zıt iki erkeğin ortak noktası bendim. Dancer'ın zayıf kalbi seçim yapmamı kolaylaştırmıştı. Daha uzun bir hayatı olsaydı, açıkçası ne yapardım bilmiyorum. Herhalde durmadan ikisi arasında gidip gelirdim. Dancer, Ryodan için hissettiklerimi anlamıştı. Yine de beni kabul edip sevmişti. Bu büyük cesaret isterdi. Bir başkasını da arzuladığını bildiğin birine âşık olmak kolay değildi. Doğrusunu isterseniz ben bunu becerebileceğimi sanmıyorum. Kalbim o kadar saf değil.

Sonra Ryodan, Dublin'den giderek her şeyi mahvetmişti. Bir süre için bütün bu keder ve pişmanlık bilmecesi beni yiyip bitirmişti zaten. Ryodan'ın gidişi de üzerine tuz biber ekmişti. Aralanan bütün kutuları kapatmıştım.

Süitin kapısı açılıp kapandı. Ayak sesleri duydum. Buradaydı.

Bütün bunlar onun suçuydu.

Bir keresinde buradan pervane akımını yakalayarak çıkmış ve yolda ona çarpmıştım. Ama şimdi bunu yapmaya cesaretim yoktu.

Dönüp yatak odasına girdim. Az kalsın çarpışıyorduk. İkimiz de geri sıçradık.

Berbat görünüyordu. Vücudundaki her bir kas düğümlemişti sanki. Bana gözlerini kısarak baktı. Kalbinin küt küt attığını duydum. Ellerinin eklem yerleri berelenmişti. Şüphesiz girişteki odayı o kırıp dökmüştü.

“O dündü,” dedi. “Bugün spor salonuyla ofisi indirdim.”

“Neden bu kadar kızgınsın?” diye bağırdım.

“Duygularını doğru okumayı öğren, Dani. Öfkeli olduğun kişi ben değilim.”

“Kime kızacağımı sana sormayacağım. Hem tabii ki sana kızgıyım. İki koca yıl ortadan kayboldun. Birlikte iki yılımız olabilirdi, Ryodan! Her şeyi mahvettin!”

“Sakın beni suçlamaya kalkışma!” diye tısladı. “Neden gittiğimi bal gibi biliyorsun! Aslında kendine kızgınsın ama bir türlü anlamak istemiyorsun.”

“Hadi oradan.” Yumruklarımı sıkıp ona saldırmamak için bir bacağımı diğerinin önüne attım.

“Her zaman ânı yakalayan bir kadının asla yakalayamadığı tek an benim. Üstelik her an yanı başındaydım.”

“Değildin! Gittin, Ryodan. Bensiz maceralara atıldın. Başkalarıyla seviştin. Bensiz bir hayat yaşadın. Geri dönmeni dilemeseydim şimdi kim bilir nerede olacaktın? Seni AOZ geri getirdi.”

“Geri dönmemi mi diledin? Buraya o şekilde mi geldim? Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Barrons’la saatlerce boşuna kafa patlattık!”

“Seni geri çağırmasaydım hâlâ gününü gün ediyor olacaktın. Ben de burada tek başıma kararıp dönüşecektim. Haberin bile olmayacaktı. Neden biliyor musun? Çünkü umurunda değil! Beni bir kere bile aramadın. Mesaj bile atmadın. Beni bir tarafına salladığın yok!”

Kafasını arkaya atıp gürlledi. Ellerini yumruk yaptı. Üstü başı yırtıldı. Gömleği ve pantolonu. Neredeyse 1.93 boyunda ve 110 kilo bir adamdan, 2.74 boyunda ve 226 kiloluk bir yaratığa dönüştü.

Sonra yine insan oldu.

Ve yine hayvan, sonra yine insan.

Hayvan.

İnsan.

Kemik çatırtıları geldi.

Hayvan. İnsan. Yine hayvan.

Baş döndürücü bir hızla bir hayvan, bir insan oluyordu. Birden kendini öldüreceğinden korktum. Vücudunun dengesini sağlamazsa organları bu baskıya dayanamayıp iflas edebilirdi. Derisi ve kemiklerinin göreceği zararı düşünemiyordum bile. Ona ne kadar kızsam da Ryodan'ın gözlerimin önünde ölmesine izin veremezdim.

“Ryodan, nefes al! Topla kendini!” diye bağırdım. Ama alevini benzinle körüklemişim gibi daha da hızlandı. Ağzı kocaman açıldı. Önce bir insan feryadı duyuldu. Sonra hayvanı kükredi. Korkunç bir sestti. Kırgın, yaralı. Başka ne diyeceğimi bilemediğim için, “Ryodan, lanet olsun!” diye haykırdım. “Seni seviyorum! Kendine zarar vermekten vazgeç! Sakın öleyim deme! Şu anda bunu kaldıramam!” Sadece ölümünü izlemekle kalmayıp bir de şu kahrolası kavgayı bitirmek için günlerce, hatta belki de haftalarca dirilmesini beklemek zorunda kalacaktım. İyi de benim hâlâ burada olacağım ne malumdu?

Yaratık kasılarak tek dizinin üzerine çöktü. Çılgınca titriyordu. Sonra yavaşça bir insana dönüşmeye başladı. Elleri, omuzları ve nihayet yüzü belirdi.

Nefesimi tuttum. Yeniden o korkunç dönüşümü başlatırım diye korkuyordum. Yıllarca yüce Ryodan'ın kontrolünü kaybettiği günü görmeyi beklemiştim. Ama şimdi dersimi almıştım. Bir daha asla böyle bir deneyim yaşamak

istemiyordum. Öyle ki Ryodan'a kontrolünü kaybettirecek herkesi öldürebilirdim. Kırılmasına asla izin vermeyecektim. Bu adam benim... tamam, kabul etmeliydim ki, kahramanımdı. Her zaman güçlü ve tek parça halinde kalmalıydı.

Öteki dizi de büküldü. Titreyen vücudundan kumaş parçaları sarkıyordu. Nefes almaya çalıştı.

Sonra başını kaldırmadan, kaşlarının altından bana baktı. Gözleri hâlâ kırmızıydı. “Bir daha asla umurumda olmadığını söyleme. Bana istediğin hakareti edebilirsin ama bunu asla. Duyuyor musun? Yaptığım her şeyi senin için yaptım.”

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Üzerinden sarkan yırtık giysileri dışında çıplaktı. Kendime daha fazla işkence etmek istemediğim için bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

“Dokunma!” dedim telaşla geri sıçrayarak. “Ve lütfen bir şeyler giy.”

“Bana ne yapacağımı söyleme,” diye gürledi. “Böyle zamanlarda sadece tavsiye etmek daha etkili olur.”

“Sen durmadan bana emir veriyorsun ama. Nasılmış?”

“Beni hiç dinlemiyorsun.”

“Gerçi bundan sonra birlikte fazla vakit geçirebileceğimizi sanmıyorum çünkü...”

“Bence sonsuza dek didişeceğiz. Sen inatçısın, ben inatçıyım...”

“Ryodan,” dedim. “Anlamıyor musun? Vaktimiz doldu. Ve hepsi senin yüzünden oldu.”

“O gece sana mezarlıkta ne söyledim?”

“Gideceğini,” diye tısladım. “Bir de seninle gelemeyeceğimi.”

Yanımdan geçip banyoya gitti. Döndüğünde beline bir havlu sarmıştı. Gömleğinden kalanları yere attı. “Onu kasetmediğimi biliyorsun. Son sözlerimi diyorum. Bir kutuya kaldırdıklarını.”

“Asla yanına gelmeye çalışmamamı söyledin,” dedim hınçla. Aslında haklıydı. Kendime kızgındım. Hem de uzun zamandır.

“Kahretsin, Dani. Sonrasını diyorum. Tam gitmeden önce ne söyledim? Duyduğunu biliyorum. Süper kulaklarınla kaçırmış olamazsın.”

Gözlerimi kapadım. *Gerçekten yanımda kalmak isteyeceğin güne dek.* Aynen böyle söylemişti.

“Numaramı biliyorsun. Beni arasaydın gelirdim. Ama aramadın.”

“Sen aradın mı sanki?”

“Seni damgalamamı istedin. Bir daha asla kaybolmayacağından emin olmak. Senin için önemliydi. Ben de onu sana verdim.”

“Ne alaka?” diye tersledim.

“Yapma, Dani. O damga sayesinde duygularını hissedebiliyorum. O gece mezarlıkta da hissettim. Gitmemi istememiş olabilirsin ama bunun gerçekten kalmamı istemenle ilgisi yoktu. Oturup seni sonsuza dek beklememi istiyorsun. Belki Dani O’Malley bir gün beni görmek ister diye. Gerçi ben onu da yaptım. Dört lanet ay boyunca bekledim ve bir kere bile gelmedin. Defalarca seni aramaya çıktım ve her seferinde kaçıp gittin. O gece mezarlıkta ne hissettiğini biliyordum. Gittiğim için kızgındın. Ne kadar kalacağımı söylemediğim için kırgındın. Ama hepsinin ötesinde, rahatlamıştın, Dani. Gittiğim için rahatladın!”

Yumruklarımı sıktım. Eldivenin içinde tırnaklarım buzdan etime saplandı. “Nasıl yani? Beni cezalandırmak için mi gittin?”

Buruk bir kahkaha attı. “Hayır. İnan bana asıl cezalandırılan sen değildin. Dört ay bekledim. Ya sen ne yaptın?” Müthiş bir öfkeyle gözlerimin içine bakınca irkildim. “Bana benzeyen bir adamı kolundan tuttuğun gibi yatağa attın.”

“Sana benzediğini nereden biliyorsun?” diye inledim.

Gözlerinde kırmızı pırıltılar yanıp söndü. Sivri dişlerini göstererek sırttı. “Onu yedim.”

Kaşlarım alnıma çıktı. “Mezarlığa gelmeden önce mi, sonra mı?”

“Ne fark eder? Önce. O gece sen adamı bırakıp gittikten üç dakika sonra. Neredeyse sana tecavüz edecekti. İstedığın damga, seni kaybolmaktan kurtaran büyü, hayvanımın işareti. Sayısız bakımdan beni sana bağlıyor ve çoğu zaman dayanılmaz bir eziyete dönüşüyor. Hayvanım seni eşi olarak görüyor. Daha açık söylemek gerekirse, hayvanım ona ait olduğunu düşünüyor ve yabancıların, bölgesine girmesinden nefret ediyor.” Sesi vahşi bir tınıya büründü. “Sırf o değil. Ben de seni öyle görüyorum, Dani. Yoksa sana o dövmeyi asla yapmazdım.”

Suratına bakakaldım. “Onu bana verdiğinde daha on dört yaşındaydım.”

“Seni ancak onunla hayatta tutabileceğimi düşündüm. Ve büyüyünce dönüşeceğin kadına bir söz verdim. Gençten ani kararlar alıyordun. Dürtülerinle hareket ediyordun. Seni korumak zorundaydım. Eğer bir kadın olarak o damgayı isteseydin, senin de beni damgalamana izin verecek-

tim. Ama bir başkasını seçersen de, aramızdaki bağı kesip atacaktım. Ama o zamana dek bir şekilde nefes almaya devam etmeni sağlamalıydım.”

“Dancer’la birlikte olduğumda bağı koparmadın. Neden?”

“Vakti azdı da ondan,” dedi. “Bu kadarına dayanabileceğimi düşündüm.”

Suratım yanmaya başladı. “Dancer’la sevişirken beni hissedebiliyordun! Ondan üzerinde titremememi söyledin. Yoksa bizi gördün mü?”

“Hayır. Öyle bir şansım olsaydı da izlemezdim. Başka bir erkekle sevişmeni izlemek gibi bir merakım yok. Aslında genelde seni engellemeye çalışıyorum. Ama tutkunu hissettim. Onunkini de öyle. Sıcaklığını, arzularını ve ihtiyaçlarını. Mahvoldum, anlıyor musun? Ben hazırdım ama sen değildin. Bunu biliyordum. Bana benzeyen bir adam seçtiğinde, daha açık bir mesaj veremezdin. Senin aracılığınla Dancer’ın enerjisini hissedebiliyordum. Her gün, biraz daha güçten düşüyordu. Yaşasaydı ve onunla kalmayı seçseydin, büyüüyü kaldıracaktım. Zaten daha fazla dayanamazdım.”

“Yine de onu kendin gibi yapmayı teklif ettin,” dedi hayretle.

“Bunu da nereden... Ah, tabii ya. Barrons’un verdiği mektup Dancer’dandı. Kahrolası herif. Sana söylememeliydi.”

“Bana hayır demiştin. Neden fikrini değiştirdin?”

Omzunu silktiğinde kollarındaki kaslar dalgalandı. “Bir çılgınlık ânıydı diyelim. Bilmiyorum, Dani. Sadece acına son vermek istedim. Belki de kabul etmeyeceğini biliyor-

dum. Sakın şerefli davrandığımı sanma. Sen söz konusu olunca her türlü adiliği yapabilirim.”

Ne kadar kıvırmaya çalışırsa çalışsın, gerçeği biliyordum. Dancer’ı sevdiğim için, kendi isteklerini bir kenara bırakarak onu ölümsüz yapmayı teklif etmişti. Ona teşekkür etmek istedim. Ve edecektim de. Ama henüz çemkirmem bitmemişti. Uzun süre ortadan kaybolmuş, sonra kapıma gelmişti ve açlıktan ölmek üzereydi. Nerede olduğunu ve başına neler geldiğini anlatmak zorundaydı. Sırlardan bı-kıp usanmıştım. En azından arkadaş olabilirdik. Bu adamla ilişkiyi koparamazdım ve arkadaşlar birbirlerinden sır sak-lamazdı. Ayrıca beni bir kere bile aramamasını hâlâ haz-medemiyordum. Yaptığı, saçmalığın dik âlâsıydı. Hiçbir mazereti olamazdı. “Nereye gittin, Ryodan? İki yıldır hangi cehennemdeydin?”

“Gitmem seni neden rahatlatmıştı?” diye karşı atağa geçti. “Bir tek hissine ulaşamadım. Onu koyduğun kutunun ka-pağını sımsıkı kapamışsın. Yüksek güvenli odalarına asla giremedim.”

Bunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Gözlerimi kapayıp cesa-retimi topladım. Ondan gerçekleri istiyorsam ben de ken-di gerçeklerimi ortaya sermek zorundaydım. Ama şu kutu olayını başlatan buydu zaten. Kutular yalanlara benzer. Tavşan gibi ürür ve kontrolsüzce hoplayıp zıplar. Yine de kaybedecek bir şey yoktu. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. “Sen anlatırsan ben de anlatırım.”

“Anlaştık.”

Bir an sessiz kaldım. Sonra o an bir dakikaya uzadı. Ve ikiye. Daha önce hiç yapmadığımız bir şey yapmak üzereydik. En iyi özelliklerimizle birbirimizin gözünü boyamak

yerine, zaaflarımızdan ve eksikliklerimizden konuşacaktık. Daha önce kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım. Dünya hatalarınızı yeterince yüzünüze vuruyor zaten. Bir de ben kendimi yerden yere vurmaya mı diye düşünüyordum.

Her bir kelimeyi geri almak istercesine tereddütle telaffuz ederek anlatmaya başladım. “Yas sürecinin kaybettiğin insanı ne kadar sevdiğinle alakalı olduğunu düşündüm.” Bir an duraksadım. “Ve ben Dancer öldükten kısa bir süre sonra sana gelmek istedim.” O gitmeden çok öncesinden de hazırdım zaten. Ve bunu hissettiğim ânı bir kutuya kaldırmıştım. Kim bu kadar kalpsiz olabilirdi ki? Dancer’ı seviyordum. Bundan daha iyisini hak ediyordu!

Ryodan kıpırdamadan durarak gözlerimin içine baktı. “Benim güzel, çılgın kadını,” dedi usulca. “Çünkü sen kendini bunun için eğittin. Gayet de akıllıcaydı. Bu sayede hayatta kaldın. Daha gencecikken acıyı ardında bırakıp sıradaki güzel şeyi kucaklamayı öğrendin. Pek az insan bu netliğe erişebilir. Gereğinden uzun süre yas tutmak insana ancak zarar verir. Kaybettiklerini geri getirmezler ve sen hüznünün içinde hapis kalırsın. Sadece iyileşmeye çalışıyordun. Keşke herkes öyle yapsa. Ama insanlar genelde kendilerini cezalandırma yoluna gider. Neden peki? Hayatta kalan sen olduğun için özür mü dilemelisin? Bir gün bütün sevdiklerimiz ölecek. Dünyanın düzeni bu. Biz bir şekilde yaşamaya devam edeceğiz ve hayatını nasıl değerlendireceğin sana kalmış.”

Bunu biliyordum. Mantığım Ryodan’a yüzde yüz katılıyordu. Ama kalbim vicdan azabıyla sızlıyordu. Kederim o kadar yoğundu ki, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Chester’s’in önünden her geçişimde, kendime sade-

ce etrafı kolaçan ettiğimi söylüyordum. Elimden sadece o kapıdan içeri girmemek geliyordu. Son öpüşmemizin kırıntılarını oldukları yerde bırakmak. Beni tam da karmaşanın aslında beni tanımladığını söylemek ister gibi öpmüştü. Onu kabul etmemi ve beni anladığını söylemek ister gibi. Acımı unutmak istiyordum ama o zaman Dancer'ı da unutmuş olmayacak mıydım? Halbuki ölenleri en çok ben hatırlardım. Görünmezleri görürdüm. Onlardan biri olmanın ne hissettirdiğini bilirdim. Eskiden kafesimde öleceğimi ve kimsenin bir zamanlar orada olduğumu bile bilmeyeceğini düşünürdüm. Sonsuza dek kayıplara karışacaktım ve kimse arkamdan ağlamayacaktı. Unutulacaktım. Bazen, en sonlara doğru, annemin beni açlıktan öldürmeye çalıştığından şüpheleniyordum.

“Kendimi affedemezdin,” dedim usulca. “Aşkımıza ihanet etmiş olurdum. Seninle görüşmek istemedim çünkü ne yapacağımı biliyordum ve bu çelişkiyi kaldıramazdım. Ama birkaç ay yeterdi. Bana mesaj atabilirdin. Hatırımı sorabilirdin. Yapmadın. Bir kere bile! Şimdi sıra sende. Nereye gittin? Ve döndüğünde neden açlıktan ölmek üzereydin?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Hiçbir yere gitmedim, Dani. Dublin'deydim. Ayaklarının altında. Barrons'un kitapçısının arkasındaki garajın altında.”

“NE?”

“Bir keresinde tam üzerimden geçtin. Kendini kaybolmuş hissediyordun. Sana bir düşünce yollamak istedim ama o kadar acı çekiyordum, açlığım beni o kadar tüketiyordu ki sana ulaştığından emin değilim. Ya Barrons'tan beni bir zamanlar oğlunu koyduğuna benzer, büyümlü bir kafese tıkmmasını isteyecektim ya da seninle bağımı kesip

kaybolmanı göze alacaktım. Ama ikinci seçeneği hayal bile edemiyordum. Arasaydın Barrons beni serbest bırakacaktı. BÇCB'yi kullansaydın, beni orada tutan büyüye rağmen bana ulaşabilirdin.”

Ona bakakaldım. İki yıldır bir kafeste miydi? Barrons'un oğlu mu? Nasıl yani? Bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Ama bu meseleye daha sonra gelecektim. Şimdi aklım fikrim Ryodan'ın bir hayvan gibi kafese kapatılmasındaydı. Çocukken de bir kere böyle bir tecrübe yaşadığını söylemişti. Ve tabii ben de kafesleri iyi biliyordum. Bir kez daha hapsedilmektense ölmeye razıydım. Dolayısıyla Ryodan'ın kendini iki yıl boyunca tecrit etmesini anlayamıyordum. Bir de beni yalnız bıraktı diye kızıyordum. Adam iki yıl işkence çekmişti. Beslenemediği için bir deri bir kemik kalmıştı.

“Barrons son büyüyü de tamamladıktan kısa süre sonra hayvana dönüştüm ve öyle kaldım. Yoksa açlığa dayanamazdım. Zaman kavramımı yitirdim. Anları en yoğun duygularınla işaretledim. Hayvanım her seviştiğinde çılgına döndü. Her ağladığında ağladı. Beynimin bir yanı hep arayacağını söyledi. Bu işkencenin biteceğini. Yakında özgür kalacaktım. Birlikte olacaktık.”

Kalbim dehşetle doldu. İki yıl boyunca beni beklemişti. “Neden?” diye bağırdım hayretle. “Anlayamıyorum!”

Kırmızı menevişli gözleri bulutlandı. *Yattığın bütün erkekleri öldürürdüm, Dani. Ardında cesetlerden bir iz bırakırdım. Tek suçları, seninle yatağını paylaşmak için seçilmeleri olurdu. Benden nefret ederdin. Kendimi kontrol edemezdim.*

“Dancer'layken ettin ama,” dedim.

Chester's'in altında kilitliydim. Onunla geçirdiğin son gece

adamlarımdan üçünü öldürdüm. Onu sevmem ve aşkının karşılık bulması hayvanımı kontrolden çıkarmaya yetti. Ama şehvet, Dani. Hayvanım bunu kabul edemez işte. Onunla savaşamam ve kazanamam. Ben insan değilim. Görünüşüme ve tüm çabama rağmen, öncelikle bir hayvanım. Sana onun için Lor, dansını izlemezdi dedim. Zayıflıklarımızı biliyoruz. Onları kontrol edemezsek bertaraf etmek zorunda kalırız. Şimdi katı kurallarımız var ama bu her zaman böyle değildi. Sonra Barrons bizim için bazı kurallar yarattı ve hepimiz bir bir onları uygulamaya başladık. Sen her zaman en büyük zaafımdın. İstedğinle yatabilirdin. Seni durdurmaya hakkım yoktu. Ben de bildiğim tek yolla kendimi durdurdum.

Suratına baktım ve ağlamaya başladım. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan yuvarlandı.

“Yapma ne olur. Sana dokunamıyorum bile. Kapa gözlerini.”

Dediğini yaptım çünkü yüzüne biraz daha bakarsam kollarına atılabilirdim.

Sonra birden bana sarıldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ama hayır. Hâlâ karşımda dikiliyordu.

“Aramızdaki bağın böyle güzellikleri de var. Gözlerini kapa, Yıldıztozu.”

Yine gözlerimi kapadım. Beni göğsüne bastırdı. Saçlarımı okşamaya başladı. Kokusunu alabiliyor, güçlü bedenini hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda illüzyon kayboldu.

“Sadece gözlerin kapalıyken işe yarar.”

“Ryodan, çok üzgünüm,” dedim. “Bilseydim, bununla ilgili en ufak bir fikrim olsaydı...” Sustum. İkimiz de iki yılımızı harcamıştık. Daha doğrusu ben harcamıştım. Onu

hiç aramamıştım. Hem de kaç kere elim telefona gitmesine rağmen.

Gümüş bakışlarını yüzüme dikti. *Dani O'Malley, sen her zaman varlığımın en büyük gizemi olarak kalacaksın. Asla tahmin edemediğim tek şey. Domino teorisi bile senin yanında hiç kalır. Ben de her zaman akıllıca davranmadığımı kabul ediyorum. Ama ne yaşarsak yaşayalım, sana olan hislerim hiç değişmeyecek. Benim için dünyanın bütün kadınlarından daha güzelsin. Bir Avcı'ya dönüşürsen, hayvanlarımız yan yana koşacak. Nice savaflara atılıp nice dünyalar kurtaracağız. Birlikte bir destan yazacağız.* Hafifçe gülümsedi. *Koca evrende bir ejderhaya âşık tek hayvan olacağım.*

Söyledikleri nefesimi kesti. Neşem ve kederim birbirine karıştı. Bir iki dakikaya kendimi toplayacaktım ama şimdi değil.

“Ben de,” diye mırıldandı. “Biz her zaman bir şekilde toparlarız.”

Bir iki dakika sonra dünyayı nasıl kurtaracağımızı da tartışabilirdik.

“Kesinlikle.”

Ve belki bir hayvan tarafından sevilen bir ejderha olmak bana milyonlarca dakika yetebilirdi. Ama şimdilik bunu hayal edemiyordum.

Çok beklemiş ve pişmanlığın gerçek anlamını öğrenmişim. Şimdi ağzımdaki acı tadı silmeye çalışıyordum.

Ağlamaya başladım. Deminki gibi sessiz değildi. Kaba saba ve çirkindi.

Yanan gözlerimi kapadım ve ejderler ağlayabilir mi diye düşündüm.

Gustaine ilk kez küçük ve önemsiz olmaktan memnundu.

Yüce Balor bugün sol tarafından kalkmıştı. Ona getirilen insanları, ruhlarını emmeye tenezzül etmeden öldürmüştü. Sırf zevk için. Ne ziyan!

Gustaine uzun süre hayatta kalma planları yapmak yerine egoları ve duygularıyla hareket edenlere saygı duymazdı. Hamamböceği doğasına aykırıydı. Onun için en önemlisi varlığını sürdürebilmekti. Tıpkı bir satranç oyunundaki gibi sabırlı olmak ve doğru hamleler yapmak gerekirdi. Başarının sırrı buydu. Ryodan denen adama onun için sadakatle hizmet etmişti. Zaman içinde edindiği birçok mütrefik arasında o kontrollü ve hesapçı hayvan, hürmetini fazlasıyla hak etmişti. Tıpkı hamamböceği gibi Ryodan da yıllara meydan okuyordu.

Bir zamanlar Peri Prensi de gözünde saygın bir yere sahipti. Ama Cruce yalan söylemiş ve ölümcül buz ateşi Gustaine'in vücudunun birçok parçasına zarar vermişti.

Tek bir aklın yönettiği bir kovan dolusu bedenden oluşan Gustaine her bir parçasına büyük önem verirdi. Hepsinin acısını ayrı ayrı hissedirdi. Yüzlerce vücudu o savaşta kalıcı yaralar almış ve sakatlanmıştı. Tıpkı Balor gibi.

Dani O'Malley kadim tanrıyı yaralamıştı. Gustaine de ister istemez ona sadakatini sunmakta acele ettiğini düşünmeye başlamıştı. Ruhhırsızı, bacağında kenarları kömürleşmiş taze bir yarayla topallıyordu.

Uzun zaman önce Balor dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü tanrılarından biriydi. Güçlü olduğu kadar merhametliydi de. Ruhhırsızı savaş meydanlarında dolaşıp yaşama ümidi olmayanların ruhları emerdi. Yavaş bir ölümle acı çekmelerine engel olurdu.

Sonra Fae gelmiş ve Balor'u kaçıırıp ona neredeyse küçük bir sonsuzluk boyunca işkence etmişti. Onu öldürmeye çalışmışlardı. Üstelik bu süre zarfında onun yerine geçip kabilelerine türlü kötülükler etmişlerdi. O büyük, ölümcül gözünü vücudundan ayırmak için yüzünün yarısını parçalamışlardı. Ama Balor ellerinden kaçmayı başarmış, sakat bacağına rağmen Fae'nin onun hakkında uyurduğu türlü korkunç efsaneyi gerçekten yaşamak için geri dönmüştü.

Ama bir kez daha Fae'nin eline düşmüş ve toprağın altına hapsedilmişti.

Hiçbir tanrı, insanlardan ve Fae'den onun kadar nefret ermiyordu. Sırf bu nedenle Gustaine bir süre daha hizmetinde kalacaktı. Balor'un son yenilgisini telafi edip edemeyeceğine bakacaktı.

"Gustaine!" diye gürledi Balor. "Ortaya çık!"

Gustaine tıslayarak gölgelerin arasında küçük bir kafa

oluşturdu. “Buyurun lordumuz efendimiz? Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kızı bul! Sayısız bedenini dağıt ve o sürtüğün yerini sapta. Anbean ne yaptığını bilmek istiyorum. Nerede, kiminle, ne yapıyor? Hepsini bana rapor edeceksin. Bu defa bana somut bilgilerle gel!”

Gustaine geçen sefer de Balor’a somut bilgiler verdiğini söylemedi. Ama tanrı kendi gücünü fazla abartıp avını küçümsemişti. Balor’la sürekli iletişimde kalmak için yeterince çok bedenini burada bırakmayı hiç istemiyordu. Yine bir efendinin saçma kaprisleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı. Kızın yerini öğrenene kadar Balor’a fazla yaklaşmamaya karar verdi. Kayaların arasından çıkmayacaktı.

Hafifçe öksürdü. “Affedersiniz ama böylesi bir güce sahipken onu nasıl yok etmeyi düşünüyorsunuz?” Belki de şu hatunla anlaşma yoluna gitmeliydi. Eski tanrıya zarar verebilen birini hafife almak aptallık olurdu.

Balor’un suratına korkunç bir gülümseme yayıldı. “Kampımı neden buraya kurduğumu sanıyorsun? Sayısız faydası var da ondan. Kızın değer verdiği bir şey elimde. İnsanları değer verdikleriyle kolayca yıkabilirsin.” Uzun, siyah kaftanının eteklerini hışırdatarak döndü. “AOZ, diğer tanrıları topla. Bu dünyaya cehennem ateşi yağdırmayalı çok oldu.”

Nereme dokunmak istiyorsun?

Ilerleyen saatlerde Ryodan ve ben, Kat ve Shedon'la buluştuk. Chester's'ın altındaki toplantı odasında. Kulübün geri kalanı gibi maskülen bir zarafetle döşenmişti. Ryodan yokken gizlice dosyalarını karıştırmıştım. Bir sürü hissesi vardı. İş toplantılarını burada yaptığını hayal ettim. Onu bir bankada ya da bir avukatlık bürosunda hayal edemiyordum.

Elyreum moloz yığınınına döndükten sonra kulübün bir kısmı açılmıştı. Botlarımın altındaki güçlü titreşimi hissedebiliyordum. Joan Jett ve Blackhearts'ın "Do You Wanna Touch Me"sini tanıyınca parmaklarımı masaya vurdum. Belli ki biri Lor'u DJ kabininde yalnız bırakmıştı. Seksenlerden vazgeçmezse müşterileri kaçıracaktı. Dokunulmak isteyen insanlarla ilgili bir şarkıdan daha iyisini seçebilirlerdi şüphesiz. Karnındaki düğmeye basılınca gülen oyuncak bebeklere döndüğümü düşündükçe sinirim kalkıyordu.

Daha önce Balor hakkında bilgi vermek için Kat'i aradığımda şehre inmeyi teklif etmişti. Onun da bize anlatacakları vardı.

“Belki böyle bir dönüşüm hiç gerçekleşmeyecekti,” diyordu. “Ama Şarkı, içindeki Avcı’yı uyandırdı. Ne diyorsun Dani?”

“Ya da,” diye lafa karıştı Enyo, “tıpkı Fae gibi bir Avcı öldüğünde bir başkası doğmak zorunda. Christian’la Sean nasıl Unseelie prenslerinin yerine geçtiyse bu da öyle bir durum.”

“Avcılar’ı öldürenler otomatikman Avcı’ya dönüşüyor da olabilir,” dedi Colleen.

“Sonsuza dek tahmin yürütebiliriz,” dedim kuru bir sesle. “Ama sadece siyahlaşıp hiçbir şeye dönüşmemem de mümkün.” Gerçi bundan şüpheliydim, fakat beni konuşmalarından bıkmıştım. “Bu toplantının konusu Balor. Ben değilim,” diye hatırlattım. Tenim artık buz gibi değildi ama ara sıra bütün vücudumu rahatsız edici bir karıncalanmadır alıyordu. Hücrelerim yapmamalarını tercih edeceğim bir şey yapıyordu sanki.

Ellerimde eldivenler vardı ve tepeden tırnağa her yerim kumaşla kaplıydı. Sıcaktan bayılmak üzereydim. Uzun saçlarımı sımsıkı örmüştüm. Başımı çevirirken birine değip onu havaya uçurmalarından korkuyordum. Lanet buklelerim gerçekten de birini öldürebilirdi. Şu işe bakın!

Herkes bana dokunmamaları gerektiğini biliyordu. Kafamın yarısı siyahlaşmışken ne kadar tehlikeli olduğumu unutmaları imkânsızdı zaten. Tek siyah gözümde alevler oynaşıyordu. Acayip korkunçtum. Ve güzel. Ama olmak istediğim kişi bu değildi işte.

Kat, Christian ve Sean’la geçirdiği zamanı anlatmıştı. Şaşıp kalmıştım. Meğer Mac, Barrons, Ryodan, Christian, Sean ve ben dünyanın bize ait köşesinde kendi sorunla-

rımızla uğraşıp duruyormuşuz. Beni terk etmemişlerdi. Şartlar öyle gerektirmese bir yere gidecekleri bile yoktu. Mac, Kraliçe'nin gücünü nasıl kullanacağını öğrenmeye çalışıyordu. Christian şehre dönerse herkesi öldürebilirdi. Barrons, Mac'in yanından ayrılamazdı. Ryodan da zavallım, bana alan tanımak için uzaklaşmıştı. Kendimi tanımam ve olgunlaşmam için iki yıldır eziyet çekiyordu. Her şeyi senin için yaptım, demişti. Beni manastırdaki yangından kurtarmış, bana dövme yapmış, Dancer'ı kurtarmayı teklif etmiş, Shazam'ı kurtarmama yardımcı olmuş, Dancer'ın ölümünden sonra beni hayatıma devam etmeye zorlamış ve ona benzeyen birini seçtiğimde ortadan kaybolmuştu.

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Kurtarmamız gereken bir dünyamız vardı.

Christian sayesinde nihayet tanrıların, Fae'nin ve insanların tarihi üzerine somut bilgiler edinmiştik. Kat anlatmayı bitirdiğinde ben söz alıp Balor'la savaşımdan söz etmiştim.

Ben konuşurken Shedon, BKVSE'den getirdiğim kitapları karıştırıyordu.

"Şunu dinleyin," dedi Decla. *"Balor: Fomorian'ların kralı. Genellikle büyük bir gözü olan bir dev olarak tasvir edilir. Gözünü açtığında müthiş bir yıkıma sebep olur. Efsaneye göre Balor, bir zehir kazanına ya da druidlerin yaptığı bir ölüm büyüüne bakmış ve dumanları kocaman bir göz çıkmasına neden olmuş. Sonunda Fae'yle Fomorian'ların İrlanda'nın egemenliği için tutuştuğu savaşta Lugh tarafından öldürüldü."*

Duff başka bir kitaptan bir bölüm okumaya başladı. *"Tek gözlü, şeytani Ölüm Tanrısı. İstilacı, fatih, dev gibi, tek bacaklı..."*

Ciara gülererek sözünü kesti. “Bir bacakla nasıl yürüyor?”

“Balor’un iki bacağı var,” dedim. “Birini yaraladım.”

“... *Ve tek gözlü.*”

“İki gözü var,” diye düzelttim. “Ama biri çok daha küçük.”

“... *Birini öldürmesi için gözünü açıp bakması yeterlidir.*”

“Gözüyle ruhumu çalmaya çalıştı,” dedim. “Onunla göz göze gelmek gafletinde bulundum ve bir daha başka tarafa bakamadım. Onu bulduğumuzda asla gözünün içine bakmayın. Bir maske takıyordu. Onu çıkardığında gayriih-tiyari altındakini görmek istedim.”

“Belki maskeyi ondan takıyor,” dedi Aurina. “Ben de bakardım. İnsanlar bir şey sakladığında onu görmek istersin.”

“Ben sebebin bu olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Maskenin altında kalan kısımda derin yara izleri vardı. Ama geri kalanı bayağı hoştu. Hatta güzel. Bende sığ ve egoist biri izlenimi yarattı.”

“Zehir kazanına baktığında yaralanmış olabilir mi?” diye akıl yürüttü Duff.

“Öyle bir kazan varsa tabii,” dedi Kat. “Dani telefon-da adını söyler söylemez Balor efsanelerini araştırdım. Tam tabiriyle her kafadan bir ses çıkmış diyebiliriz. Hakkında bambaşka hikâyeler anlatılıyor. Bir tanesinde Balor’un savaş meydanlarında can çekişenlerin ruhlarını huzura kavuşturan iyi bir tanrı olduğu bile söyleniyor. Efsaneye göre onlara şefkatli ve yumuşak davranıyormuş. Ruhlarını bedenlerinden canlarını yakmadan ayırıp gökyüzüne salı-yormuş.”

“Yeni Balor’un anlattığın kişiyle alakası yok,” dedim.

“İnsanları kaçıırıyor, ruhlarını emiyor ve onları güç toplamak için kullanıyor. Christian’ın da anlattıklarını göz önünde bulundurunca belki de bir zamanlar iyi bir tanrıydı ama sonra Fae’nin yaptıklarıyla bizden nefret etmeye başladı diye düşünüyorum. Artık yeteneğini iyiye kullanmıyor.”

“Asıl soru, onu nasıl bulacağız?” dedi Kat.

“Ve nasıl öldüreceğiz?” dedi Enyo.

“Efsaneye göre gözünü oyarak,” diye atıldı Decla.

“O efsanelerin bazılarında Balor’un zaten öldüğü söyleniyor,” dedi Kat. “Görünüşe bakılırsa şimdiye dek bunu başarabilen olmamış.”

Dani gözünün etrafında yaralar olduğunu söyledi,” dedi Enyo. “En azından biri denemiş.”

“Efsaneye göre Lugh bir sapanla Balor’un gözünü çıkarmış,” dedi Decla.

Kat başını salladı. “Evet ama Lugh muhtemelen torunuydu ve bir Fae’ydi. Tarihimiz o kadar karışık ki.”

“Belki kolay bir yolu vardır.” Ryodan’a baktım. “Bir tanrıyı öldürebilir misin?” Dokuzlar, Fae’yi kolayca öldürebilirdi. Bir keresinde Jericho Barrons’un psikopat *Sinsar Dubh*’u bir Unseelie prensesinin bedeninden emip tükürdüğüne tanık olmuştum. Öldüremeyecekleri bir tür olduğunu sanmıyordum.

Omzunu silkti. “Bilmem. Hiç denemedim. Fae’nin öldürdükleri ve hapsedtikleri ortadan kalkınca geriye pek az eski tanrı kaldı. Onlarla da müttefiklik anlaşmaları yaptık.”

Hapsedilmiş, soykırıma uğramışlardı. Bunca zamandır Arlington Manastırı’nın altında hapis olduklarına hâlâ inanamıyordum. Kat bunu söylediğinde yıllar önce me-

zarlıktaki o geceyi hatırlamıştım. Yüzlerce karanlık gölge topraktan yükselmişti. Nihayet dosyamdaki bir esrar daha çözülmüştü.

Tanrılar, Şarkı'dan sonraki aylarda mezarlarından kaçacak kadar güçlenirken ben elim kolum bağlı oturmuştum. Hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi kısıtım. O gece elimle ilgilenmemişlerdi. "Belki onu ben öldürebilirim. Ama bir dahaki sefere tam gözünden vurmalıyım."

"Hayır," diye tısladı Ryodan.

"Olmaz," dedi Kat.

"Evet, olmaz," diye atıldı Enyo.

Gözlerimi kırptırdım. "Bana bir bakar mısınız lütfen? Görmüyor musunuz, artık dokunulmazım! Dünyayı kurtarmak yerine elim kolum bağlı oturabileceğime cidden inanıyor musunuz? Daha ne kadar batabilirim ki?" Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. İnsanlıktan çıkabilirdim. Ama onlar bilmediği sürece problem yoktu.

Ryodan gözlerini bana dikti. *Bırak bu sefer de düşmanla başkaları uğraşsın,* diye hırladı. *Sen elinden gelenin fazlasını yaptın.* Hızla başını çevirirken ekledi. *Tanrı aşkına, benimle biraz daha kal, kadın. Kalabildiğin kadar.*

Sözleri suratıma tokat gibi çarptı. Ben de kalmak istiyordum. Zaman bizim için her zaman sorun olmuştu. "Tamam, beni son çare olarak görün," dedim. "Kesinlikle gerekmedikçe bu işe karışmayacağım." En fazla bunu önerebilirdim. Kendimi tanıyorum. Dünyayı kurtarmak benim elimdeyse bedelini ödemeye her zaman hazırım. Ben böyleyim.

Odadaki herkes kafa salladı. Rahatlamış görünüyorlar-

dı. İçimden güldüm. Beni mümkün olduğunca yanlarında tutmaya çalışıyorlardı.

“Ruhunu emmeye çalışırken nerede saklandığına dair bir ipucu verdi mi?” diye sordu Kat.

“Hayır. Her yerde olabilir. Ama adamları Callum ve Alfie bir sebepten ötürü onları Dublin’de istediğini söyledi. Yer değiştirmelerine izin vermiyormuş. On binlerce insanı, hatta belki yüz binleri tek bir yerde topladığı izlenimine kapıldım. O kadar adamı sığdıracak yer bulmak kolay değil.”

“Dokuzlar’ın çoğu onu arıyor,” dedi Ryodan. “Bu gece şehrin her köşesini didik didik edecekler. Sabah da aramayı genişletecekler.”

“Bu arada biz de araştırmaya devam edeceğiz tabii,” dedi Kat ayağa kalkarken. “Bir gelişme olursa haberleşiriz.”

“Christian ve Sean’la iletişime geçebilir misin?” diye sordum. “Havadan daha geniş bir bölgeyi tarayabilirler.” Bir Avcı olsaydım bunu ben de yapabilirdim.

“Christian’a ulaşabilirim. Ama Sean olmaz.”

“Ryodan’la devriye gezip insanları kaçırın pislikleri avlayabiliriz,” dedim. “Aynalardan birini bile bulsak bütün sorunlarımız çözülür.”

“Öyle bir şey yapmayacağız,” dedi Ryodan gergin bir sesle.

İtiraz edemedim Kat, Ryodan’a destek çıktı. “Dani, yeterince işin var diye sana söylemedim ama Üstatlarımızdan on ikisi geçen cumartesiden beri kayıp. Christian’ın sözlerinden yola çıkarak Balor’un onları Fae bekçileri olarak rehin tuttuğunu tahmin ediyorum. Bahsettiğin tanrı ve sayısız insandan oluşan bir orduya karşı iki kişi yetersiz kalacaktır. Kız kardeşlerimizin hayatı söz konusu. Bu görevde

sağlam adımlarla ilerlemeliyiz.”

“Haklı,” diye kükredi Ryodan. “Önce yerini saptamalı, sonra bütün gücümüzle içeri girmeliyiz. Dokuzlar, bütün sidhe-kâhinler, Christian ve Sean, birlikte saldırmalıyız.” Kat’e ters bir bakış fırlattı. “Sean’ın derdi ne bilmiyorum ama bir an önce çözmesine yardımcı ol. Ona ihtiyacımız var.”

Kat iç çekti. “Söylemesi kolay. Uğraşıyorum.”

“İyi de,” dedim, “Balor’u öldürürsem kontrolündeki insanlar serbest kalır zaten.”

“Bize söz verdin,” diye azarladı Kat. “Sen son çaresin. Nokta.”

“Kat haklı,” dedi Ryodan buz gibi bir sesle.

“Ama söylediğiniz şekilde bu iş çok uzayabilir ve...”

“Dani, kapa çeneni,” diye yapıştırdı Enyo. “Sen ölme diye uğraşıyoruz. Bırak da önce kendi yöntemlerimizle halletmeye çalışalım. Evet, daha uzun sürebilir. Senin gibi süper kahraman olmadığımızı biliyoruz. Ama başarabiliriz. Şöyle düşün. Ya burada olmasaydın? O zaman da bir yolunu bulmak zorunda kalacaktık. Zaten bu gidişle uzun süre yanımızda kalamayacaksın gibi görünüyor.” Sesi çatladı ve şaşkın bakışlarım altında sert savaşçı gözleri doldu. Öfkeyle başını iki yana salladı. “Bu kadar zeki kızsın, bazen aptallığın tutuyor,” dedi. “Hâlâ anlamıyorsun değil mi? Beni bulduğunda hayatımı kurtardın. Kafayı yemek üzereydim. Beni işe koşup uğruna savaşacak bir dava verdin. Seni kaybetmek istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz.” Ayağa fırlayıp küfrederek odadan çıktı.

“Sen herkesi kurtarıyorsun,” dedi Kat usulca. “Bırak, bu sefer de biz seni kurtaralım.”

Daha fazla direnemeyeceğimi anladım.

Ayağa kalkıp dışarı fırladım.

Ryodan'ın süitinde bir aşağı, bir yukarı dolanıyordum. Ayaklarımı öfkeyle yere vurmaktan botlarımın topukları cilalı beton zemini çiziyordu.

Bir kenarda oturup beklememi istiyorlardı. Onlar Balor'la savaşıırken ben uzaktan izleyecektim. Bu benim hayat tarzıma tamamen tersti. Zaten ne anlamı vardı? Geleceğimden kaçamazdım. Şimdi dönüşmemle daha sonra dönüşmem arasındaki tek fark, ikincisinde sevdiklerimle daha uzun vakit geçirme imkânım olmasıydı. İyi de, ya bir köşede oturmam onların hayatına mal olursa ne olacaktı? Bunu yaşayacağıma öldürdüm daha iyi!

Kendimi yarıya bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yanım, şimdiki hayatımın içinde mümkün olduğunca çok kalmak istiyordu. Diğer yanımsa... "Kimi kandırıyorsun?" diye homurdandım kendi kendime. Bir yanım, içimde büyüyen güce açtı. Onunla bir sürü iyilik yapabilirdim. Bir Avcı'ya dönüşmek ilk seçimim olmazdı tabii. Hatta seçimler listemde bile olmazdı. Ama madem kaderimde bu vardı... En azından öldürdüğüm çirkin, iğrenç ve zayıf yaratıklardan birine dönüşmüyordum. Avcılar ölümcüldü. Olağanüstü güçlüydüler. Ölümsüz olduklarından da emindim.

Dostlarımı sonsuza dek kollayabilirdim. Fae'yi ve canlarını sıkan her türlü yaratığı öldürebilirdim.

Ryodan sessizce odaya girdi ve gelip arkamda durdu. Onun gibi güçlü, zeki ve seksi bir erkeği sonsuza dek kaybetmenin acısıyla sarsıldım.

"Sevgi asla anlayamayacağın tek şey," dedi usulca.

“Çünkü ona hiç sahip olmadın. Seni sevmemiz için dünyayı kurtarmana gerek yok. Biz seni zaten seviyoruz.”

Ağlamaya başladım. Hem de uluyarak.

Bütün sırlarımı nasıl biliyordu? En yüksek güvenli odacılarımdan birine sakladığım şey tam da buydu.

Mega'nın en büyük güvensizliği: Mega olmak zorundayım, sevmek için bir süper kahraman olmalıyım.

Yumruklarını sıkarak bana doğru iki büyük adım attı. Sonra durdu. İkimiz de bana dokunamayacağını biliyorduk. “Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum,” dedi.

“Bana bir dakika ver,” diye inledim. “Şimdi toparlanırım.”

“Sen her zaman bir şekilde toparlarsın, Dani,” dedi. Sesindeki derin hürmet ve keder karşısında şaşladım. Bir de bana dokunamamanın müthiş hiddeti vardı.

Kendimi derin nefesler almaya zorladım. Özgürlüğün, kaybedecek hiçbir şeyin olmamasını tanımlayan bir sözcük olmadığını uzun zaman önce keşfetmiştim.

Korkusuz öyleydi.

Eskiden kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Bir annem, evim ve arkadaşlarım. Bana ait bir hayatım bile yoktu. Öyle durumlarda korkusuz olmak kolaydır.

Şimdi kaybedecek bir sürü şeyim vardı ve yıkıcı yanı, göreve bodoslama dalıp neler olacağını bir an önce görmek istiyordu. Araf'ta kalmak sinirlerimi bozuyordu. Her şeyi kaybettiğinizde eyleme geçersiniz. Ya ölür, ya mücadele edersiniz. Ama öncesinde bütün sahip olduklarınız heba olurken öylece oturup kalırsınız. Çaresizlikle kıvranırsınız ama nafiye. Bir zamanlar annem benim bütün dünyamdı. Bir kafeste yaşıyordum. Annemin gün-

den güne çöküşüne tanık oldum ama elimden hiçbir şey gelmedi. Halbuki bizim için yiyecek çalabilirdim. Süper yeteneklerimle para çalabilirdim. Zengin olabilirdik. Bize bakabilirdim.

Ama orada öylece oturup dünyamın başıma yıkılmasını izledim.

“Gözlerini kapa,” dedi Ryodan.

Tartışmadım. Dediğini yaptım ve yanıma geldiğini gördüm. Duygularımın yoğunluğuyla titredim. Beni kollarına aldığı anda teninin kokusunu içime çektim. Vücudundan yayılan erotizmi hissettim.

Başımı göğsüne yasladım ve içinde adeta eridim. Gücünün, sıcaklığının ve iri, sağlam bedeninin tadını çıkardım. Bu adam kendi evrenimde kendimi güvende hissetmemi sağlayabilen tek kişiydi.

Çenesini saçlarıma sürttü. Usulca sırtımı okşadı. Nihayet ağlamam durdu, vücudum dinginleşti, nefesim derinleşti. Ryodan’ın illüzyonu bile beni sıfır noktasına indirebiliyordu. Çocukluğunda yaşadıklarını nasıl atlattığını ve nasıl bu kadar güçlü olabildiğini merak ettim.

Dikkatli ol, dedi kafamın içinde. Şu anda birbirimize bağlıyız. Hoşuna gitmeyecek şeyler görebilirsin.

“Neler çektiğimi biliyorsun. Ben de seninkileri öğrenmek istiyorum.”

Hiç hoş değildi.

“Benim hayatım öyle miydi sanki?”

Derin bir iç çekip alnını benimkine dayadı. Ellerini şakaklarıma koydu.

Yıllar önce Chester’s’daki ofisinde, çocukken benim gibi bir yere hapsedildiğini, korkunç bir şekilde tacize uğradı-

ğını ve bir çukurda karanlık ve soğukta bekletildiğini göstermişti bana.

Birden yine oraya döndüm. O çukurda hapistim. Nemli toprağın kokusu kendi dışkıma karışıyordu. Asla dışarı çıkamıyordum.

Bazen beni o kadar kötü döverdi ki, kendi doktorlarından birine götürmek zorunda kalırdı. Tekrar dövebilmek için. Ancak o zaman güneşi görebilirdim. İşte ben ölüme en çok yaklaştığım o anlar için yaşıyordum. Güneşi yeniden görebilmek için bana yapacaklarına razıydim. Onu yaralarımın ve kırık kemiklerimde hissetmek için. Güneş ışığı benim için hayat demekti.

Sadece kafamın içinde kelimeleri yankılanmıyordu. Bana bir çocuğun çaresizliğine, umutlarına, nefretine ve acısına dair bütün detayları veriyordu. O leş kokulu, korkunç çukurdaydım ve tepemdeki çelik kapağa bakıyordum. İçeri tek bir ışık hüzmesi bile girmiyordu. Donuyordum. Kayıptım. Bir hayvandım. Herkes yaşıyordu. Ben hariç.

Duygularımın yoğunluğuyla titredim. Tıpkı benim gibi kendi zihnine sığınmıştı. Gidecek başka bir yeri yoktu çünkü. Kafasının içinde birbirinden güzel dünyalar yaratmış ve onlarda yaşamıştı. Bir zamanlar sahip olduğu sevgi dolu hayatın bütün ayrıntılarını defalarca hayal etmişti.

Birden kafamın içinde ıstıraplı bir çılgılık yankılandı. *Neden gelmiyor? Beni neden kurtarmıyor?* Ve bir kemik çatırtısı.

Onun televizyonu yoktu. Ara sıra da olsa annem dışarı çıkarken kapının kesitinden DIŞARIYI görebiliyordum. Ama Ryodan'ın yalnızca karanlığı ve yalnızlığı vardı.

Nasıl delirmemişti?

Aileme tutundum. Annem güzel ve ihtiraslı bir kadındı. Barrons ilk kocasından oğluydu. Barrons'un babası öldüğünde, iki zengin ve güçlü erkek annemle evlenmek istemiş. Annem, babamı seçti ve hemen ardından bana hamile kaldı. Harika bir çocukluğum oldu. Annem de, babam da bize bayılıyordu. Kötülük nedir bilmiyordum. Abim beni herkesten koruyordu. Ama o zamanlar kanun nizam yoktu. Babam bir savaşta öldü. Annemi isteyen diğer adam yeniden ortaya çıktı ve bu kez onu almaya kararlıydı. Annem ondan hiçbir zaman hoşlanmadı. Hatta ondan korkardı. Araya arkadaşlarını sokarak adamdan zaman istedi. O da bunu tek şartla kabul etti. Annem ona katılmaya karar verene dek, küçük oğlunu misafir edecekti. Böyle diyordu ama aslında amacı beni rehin almaktı tabii.

O sırada, bahsettiği adamı gördüm. Ryodan her şeyi açıklama gereği duyuyordu çünkü gerçekten de ilkel bir dünyada yaşıyorlardı. Zenginlik güzel bir ev anlamına gelmiyordu. O zamanın zenginlik anlayışı, kalabalık bir kabile, kürkler ve ateşti.

Annem beni almaya asla gelmedi çünkü ölmüştü. Barrons son nefesini uykusunda, huzur içinde verdiğini söyler. Narin yüreği önce kocasını, sonra oğlunu kaybetmeye dayanamamış. Ama ben gerçeği biliyordum. O zamanlar bir erkeğin himayesinde olmayan bir kadın en kolay avdı. Bana kalırsa sahte dostları onu öldürüp topraklarımıza el koydu. Barrons canını zor kurtardı. Beni geri alacağına yemin etti. Aldı da. Ama bu başka bir hikâye, Dani. Şimdi sırası değil.

Bir an onu bütün duyularımla hissettim. Böylesi bir yakınlığı ilk kez tecrübe ediyordum. Vücutlarımızın birbirine değmesinden ve zihinlerimizin bağlantıya geçmesinden

çok daha fazlası vardı. Tadını alabiliyordum; tehlike, acımasızlık, vahşilik ve korkusuzluk. Bir de müthiş bir görev bilinci ve sadakat. Ryodan öncelikle bir hayvandı. Saf, sadık ve bölgesini koruyan. Tıpkı bir kurt gibi.

Aile onun için her şeydi. Varlığı boyunca Barrons'un peşinden ayrılmamıştı. Dokuzlar da artık ailesi olmuştu. Her çekip gidişlerinde onları sabırla geri getirmiş, çağlar boyunca Barrons'la birlikte oğlunu kurtarmanın yollarını aramışlardı. Barrons'un bir oğlu olduğunu bile yeni öğrenmiştim.

Ryodan bana onu gösterdi. Onun hapsedildiği hapishanedeydi. Benimle veda sahnesini de paylaştı. Türlü acılar çeken çocuk sonunda huzura kavuşturulmuştu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında kucaklaşmamız son buldu. Telaşla geri sıçradım. "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "Sizi öldürebilecek tek şeye mi dönüşüyorsunuz?"

Omzunu silkti ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçtu. "Her zaman benimle eşit birini istediğimi söylerdim."

Ona dehşetle bakakaldım. "Çıplak tenime dokunursan seni havaya uçururum ve sonsuza dek yok olursun. Öyle mi?"

Tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama bir Avcı'ya dokunmak hoşuma giderdi." Hain hain sırıttı. "O zaman sana gerçekten binebilirdim, kadın."

"Bana bu tarz şakalar yapma," diye tısladım.

Gözlerinin içinde gümüşü buz pırıltıları yanıp söndü. "Tanrı aşkına, Dani. Espri anlayışın nereye kayboldu? Seninle ilgili en çok özlediğim şeylerden biriydi. Bu arada hâlâ benimle ilgili neleri özlediğini söylemedin. Anladığım kadarıyla bir Avcı'ya dönüşürsen ölümsüz olacaksın. Bu bir

artı. Olaya olumlu tarafından bakmaya çalışıyorum. Biz Barrons gibi karamsar değiliz ki.”

Haklıydı. Daha kötü kaderler de vardı. Shazam bir Avcı olarak benden daha çok hoşlanacaktı. Ryodan’la sonsuza dek didişebilecektik. Bir ejderha, bir canavar ve bir cehennem kedisi birlikte yaşamamanın yolunu bulacaktık.

Yine de her erkek eninde sonunda bir ejderi sevmekten bıkartı.

“Ben herhangi biri değilim,” dedi usulca. Şifonyerin çekmecesinden uzun, tahta bir kutu çıkardı. “Sana uzun zaman önce ne söylemiştim? Değişime en çok adapte olabilen hayatta kalır. Bu gece sokaklarda dolaşmanı istemedim çünkü yapmanı istediğim başka bir şey var.”

Kutudakileri şöminenin yanındaki sehpayı boşalttı. Mürekkepler. İğneler. Bir parşömene çizilmiş karmaşık bir desen. Aramızda mesafe bırakmaya özen göstererek yaklaştım. “Ben kafanda sana gerçek gibi gelen illüzyonlar yaratabiliyorum ama sen dövmeyi tamamlamadığın için bunu yapamıyorsun. O zaman illüzyonlar ikimiz için de gerçek olacak. Özellikle de seks. Belirsiz geleceğin içine edeyim. Bana dövme yap, Dani. Bir ejdere âşık bir canavar olmama izin ver. Hâlâ dilediğimiz gibi yaşayabiliriz.”

Orada dikilip karakterime uymayan bir şey yaptım. Ters gidebilecekleri düşündüm. Aşk, insanı vesveseli birine dönüştürüyordu. Kafanı karıştırıp başka türlü asla düşünmeyeceklerini düşündürüyordu.

Sertçe silkindim. Ben belayı davet etmem. Sıradaki büyük serüveni davet ederim. Ryodan’la atılacağım bir serüvenin sürprizlerle dolu ve süper heyecanlı olacağı kesindi. Ve eğer gerçeğinden ayırt edilemeyecek bir yakınlık

illüzyonu yaratma şansımız varsa, bunu neden kullanmayacaktık? Yıllar önce Dancer'ı seçmemin en büyük nedenlerinden birinin, Ryodan'ın beni derinden etkilemesi olduğunu biliyordum. Dancer kolay biriydi. Eğlenceliydi ve bana normal bir gelecek vadeliyordu. Öte yandan Ryodan sonsuz sınavlar ve hayal edilemez bir gelecek demekti. Ama o gelecek nihayet gelmişti. Asla normal bir hayatım olmayacaktı. Öyleyse neden normal bir gelecek bekleyecektim ki?

Birden içim sevinçle doldu. Onu kaybetmiyordum. Sadece değişiyorduk. Biz bunu iyi becerirdik. En büyük güçlerimizden biri de değişimlere ayak uydurabilmektir. Bu sadece hayatta kalabilmen için değil, aşk denen kavram için de gerekliydi. Hepimiz her gün değişiyorduk. Ancak dalgaları birlikte aşanlar, birlikte büyüyüp gelişenler kalıcı oluyordu. Birbirlerinin evrimini destekleyenler. Bazen ür-kütücü olsa da. İlişkilerdeki uyum sağlama becerisi, kafesin zıddıydı. Karşı tarafın özgürlüğünü korumak için verilen bir sözdü.

Ryodan bir iskemleyi ters çevirip oturdu ve gömleğini sıyırdı. Şöminenin yumuşak ışığında güzel sırtına baktım. "Hadi Yıldıztozu," dedi alçak, seksi bir sesle. "Erkeğini damgala. Ne zamandır bu ânı bekliyordum."

Erkeğin. Bakın bu hoşuma gitmişti. Ryodan Killian St. James kendine *benim erkeğim* demişti.

"Tabii kendini benim gibi bir hayvana adamaktan korkmuyorsan," diye ekledi.

Güldüm. "Tabii ki hayır. Damgayı kıcına mı basacağım?"

"Omurgama," dedi gülerek. "Orası daha etkili.

Bitirdiğinde kıcımla istediğini yapabilirsin. Ama unutma, sonra sıra bana gelecek.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Pişman olabilirsin.” Şehvet gözümü kör etmişti. İçim içime sığmıyordu.

“Seninle tamamen özgür olacağız. Ne hünerlerin var, göster bakalım bebeğim,” diye dalga geçti.

Güldüm ama sonra birden aklıma bir şey takıldı. “Ya kanım?” Dövmeyi tamamlamak için kanlarımızı karıştırmıştı. Kanım değişmişse ona zarar verebilirdi.

“Gerek yok. Yıllar önce seninkinin tadına bakmıştım.”

Aklının nasıl çalıştığını bildiğim için kanı sadece belki teorilerinden biri gerçek olursa diye aldığını anladım.

“Eldivenler baş ucunda,” dedi omzunun üzerinden.

Eldivenleri takarken, geniş omuzlarını, kaslı ve dövme-
li sırtını, sıkı poposunu ve bacaklarını beğeniyle süzdüm.
Pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti. Gerçekten çok
yakışıklıydı.

İllüzyonda bile olsa, yakında ona dokunabilecektim.
Uzun zamandır dizginlemeye çalıştığım şehveti serbest bır-
akacaktım. Bu yeni bağın yapacaklarını görmek için sabır-
sızlanıyordum.

“Hayal bile edemeyeceğin türde bir yakınlık sağlaya-
cak,” dedi usulca. “Ama şunu bil. Dövmemi asla silme-
yeceğim. Onun için bu işin dönüşü yok. Birbirimizi iki
insanın asla tanıyamayacağı gibi tanıma imkânımız olacak.
Beni sürekli hissedebileceksin. İyi, kötü, çirkin, hepsi orada
olacak. Yine de bana dövme yapmak istiyor musun, Dani?”

Onunla böyle bir serüvene atılma fırsatını asla kaçıra-
mazdım.

Bütün gece Ryodan'ın dövmesi üzerinde çalıştım. Hayatım hiç beklemediğim bir yöne doğru ilerliyordu ve ben resmen zamanla yarışıyordum. Dönüşeceğim şeye dönüşmeden önce işimi bitirmek istiyordum. Bir Avcı'nın dev pençeleriyle böylesine çok katmanlı ve hassas bir büyü-yü derisine işleyemeyeceği aşikârdı.

Hiç durmadan konuştuk. Birbirimizi güldürdük. Şimdiye dek atıldığımız en tuhaf maceraları yad ettik. Ryodan kendini iyi tanıyordu. Tıpkı benim gibi. Pekâlâ, belki biraz daha fazla. En eğlencelisi de, oyun oynamayı seviyorduk. Birbirimizi kıskırtmayı. Bunu yatakta da deneyimlemek için sabırsızlanıyordum. İnsanlar zıt kutuplar birbirlerini çeker, der. Doğru. Ama sadece kısa bir süreliğine. Ben birbirine benzer beyin ve kalplerin uzun vadede daha başarılı olduğuna inanıyorum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, dövmenin son çizgilerini de çektim ve birden nefesimi tuttum. Onunla aramızda kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar somut ama bir o kadar

da içime işleyen ve hücrelerime yayılan bir bağ kurulmuştu. “Bana dövme yaptığından beri böyle mi hissediyorsun?”

“Bir ölçüde, evet. Ama şimdi benim de dövmem olduğu için bağ güçlendi.” Bana döndü. “Hissettiği şey öz enerjimle kurduğun bağ.”

Öz enerjisi yoğun bir cinsellik ve zar zor dizginlediği bir açlık da içeriyordu. Birden her şey artmıştı sanki. Daha çok hayat, daha çok seks, daha çok oyuncak ve daha çok macera. Hayatı çok seviyordu. Tıpkı benim gibi.

“Daha yüzeydesin. Bundan sonra beni hep hissedeceksin. Bunu aramızda bir köprü olarak düşün. İkimiz de kendi taraflarımızda kalabiliriz. Ya da çeşitli derecelerde birbirimizin içine girebiliriz. Saygı çok önemli. Varlığıma direnirsen geri çekilirim. Sırların seninle güvende. Sadece görmemi istediklerini görebilirim. Bu tarz bir yakınlık harika da olabilir, korkunç da. Asla zorla alma. Hep sor. Sınırlara saygı göster.”

Daima, diye söz verdim içimden. Birine bu şekilde ulaşabilmek bir ayrıcalıktı. Hiçbir zaman bir hak görülüp özel hayat ihlal edilmemeliydi. Duyularımı yaydım ve daha derine inmeme izin verdiğinde yine nefesimi tuttum.

Ryodan şimdi tamamen zihnimin etrafına sarılan büyük, seksi bir battaniyeydi sanki. Onu henüz adını koymadığım bir duyumla hissediyordum. Ayrıntılarını keşfe diyordum. Burada yalanlara ve kandırmacalara yer yoktu. İyi, kötü ve çirkin ne varsa ortadaydı. Birbirimizi herkesten iyi tanıyacağız derken neyi kastettiğini yeni anlıyordum.

Ve tadı bağımlılık yaratan cinstendi. Gururlu ve güçlüydü. Hayatının çoğunu kral olarak geçirmişti. Değer verdikleri konusunda fazlasıyla hassastı. Onları sonuna

dek koruyordu. Ama bir konuda haklıydı. Önce hayvan, sonra insandı. Ryodan insan suretine o kadar yakışıyordu ki, buna ancak şimdi ikna olmuştum. Hayvanı vahşi, ilkel ve kendine odaklıydı. BEN BU LANET ORMANIN KRALIYIM. BURADAKİ HER ŞEY BENİM, diye bağırdı adeta. Ayrıca, zalim, obur ve kadimdi. Bir de...

Dikkat et. Bunu bilmek istediğinden emin misin? Kafamın içinde bir kahkaha yankılandı.

“Vicdansız,” dedim şaşkınlıkla. “İnanılmaz. Hayvanının ahlak ya da etik kavramı yok. Hem de hiç!”

“Sadece benim koyduğum ve onu uymaya zorladığım kurallar var. Bu savaş sonsuza dek sürecektir. Genelde ben kazanıyorum.” Vahşice gülümsedi. “Ama bazen, mesela savaşırken hayvanı özgür bırakıyorum.”

Ryodan böyle zamanları seviyordu. Kendi derisi içinde nadiren ikiye bölünmediği anlar bunlardı çünkü. Yine de her seferinde insanlığına ve ailesi olarak seçtiklerine dönüyordu.

“Dani, içindeki Avcı’yı hissediyorum,” dedi.

“Ve?”

“Çok güzel.” *Onu sadece bir kere daha kullanacaksın*, demedi.

Bir daha da asla, demedim.

O da, *evet*, demedi.

Zira ikimiz de biliyorduk ki gücüne yine ihtiyaç duyulduğunda, ben yine onu dünyanın hizmetine sunmaya hazır olacaktım. Tıpkı onun da vicdansız canavarını gerektiğinde devreye sokacağını bildiğimiz gibi.

Biz buyduk. Asla değişmeyecektik.

Aşk kafesler inşa etmez. Yıldızlara çıkan merdivenler inşa eder.

“Gözlerini kapa,” diye mırıldandım. Ne kadar yakın olabileceğimizi test etmeye hazırdım. Dediğimi yaptığında, dış dünyaya kendimi kapadım ve bağımıza odaklandım. Zihnimde bizim için özel bir alan yarattım.

“Doğuştan yeteneklisin,” dedi. “İşte buradayım.”

Kendime aklımı belirli bir şekilde çalıştırmayı öğretmiştim. Bu sayede yeni gerçeklikler yaratabilmek benim doğamda vardı. İllüzyonda bakışlarımı onunkilere kilitleyerek üzerine yürüdüm. Kucağına oturup kollarımı boynuna doladım. Zeki, seksi ve baş belası Ryodan sonunda benimdi. Vay canına. Gerçekten de vücudunun her bir santimetrekaresini gerçekmiş gibi hissedebiliyordum.

“Artık ben de hissediyorum,” diye fısıldadı. Ellerini belimden yukarı kaydırды. Göğüslerimin arasında duraksadılar ve başparmaklarıyla göğüs uçlarımı okşadı. Nefesimi tuttum. “Müthişsin.”

O kadar gerçekçiydi ki, aslında tek başına bir iskemlede oturduğunu neredeyse unutacaktım. Gerçekle illüzyon arasında gidip gelme yeteneğimi sınadım. Hâlâ inanamıyordum.

“Geri dön, kadın,” diye homurdandı. “Tekniğini sonra geliştirirsin. Öp beni.”

Onu uzun süredir bastırduğım şehvetimi serbest bırakarak öpmeyi planlıyordum. Ama ellerimi kaldırdığımda yüzüne usulca dokundum. Ona dokunabilme şansımı kaybettiğimi sanıyordum. Parmaklarımı saçlarına bir daha hiç geçiremeyeceğimi. Bu beklemediğim bir armağan olmuştu. Onu öpmek için eğilim. Dudaklarımı ağzına hafifçe değdirdim. Vücudunda biriken gerginlikle dalgamı geçtim. Alt dudağını belli belirsiz ısırp geri çekildiğimde inledi.

Benimle çılgınca öpüşmek istediğini biliyordum. Sert ve vahşice. Ona da sıra gelecekti ama bu adamla yatak oyunları oynamayı uzun zamandır bekliyordum.

Birden telefonum bipledi.

“Boş ver,” diye homurdandı Ryodan.

Yapamazdım. En azından ne olduğuna bakmalıydım. Barış içinde yaşayıp gitsek telefonu kapatırdım zaten. Ama önemli olabilirdi. Dolayısıyla gerçeğe dönüp telefonu cebimden çıkardım.

Soyadın O'Malley mi?

Roisin'di. Suratımı buruşturdum. O kadar meşguldüm ki onu kontrole gidememiştim.

Evet, neden?

Konuşmalıyız. Bilmen gereken bir şey var.

Müsait olduğumda ararım.

Hemen görüşmeliyiz. Acil!

Ryodan'la aynı anda iç çektik. Şaşkınlıkla ona baktım. “Mesajı görebiliyor musun?”

“Hayır. Ama birinin sana ihtiyacı olduğunu ve gitmeye karar verdiğini anladım. Halbuki daha iki dakika önce ak-
lında sadece seks vardı. Her neyse,” diye ekledi öfkeyle, “bir an önce halledelim şu işi.”

“Bu gerçekten işimizi kolaylaştıracak. Ne zaman...”

“İnadının tutacağını anlayabiliyorum, evet,” diye homurdandı. “Ve tartışmanın anlamsız olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Böylece bize...”

“Yiyeşmek için zaman kalacak,” diye mırıldandı iskemleden kalkarken.

“Bütün cümlelerimi tamamlaya—”

“Evet. Böylece yakında susarsın.”

Zaten konuşmama gerek yok anlaşılan!

Sen ve ben, senin manyak Mega kabuğundaki iki bezelye tanesiyiz. Yüzü nadiren tanık olduğum, içten gülümsemelerinden biriyle aydınlandı.

Nefesim kesildi. Belki şu ejder ve hayvan olayı gerçekten yürüyebilirdi.

Hiç şüphelen olmasın, dedi Roisin’i görmek için dışarı çıkarken.

Roisin’e dairenin kapısında olduğumuzu mesaj attığımda, içeriden açılan sürgülerin sesleri geldi. Uyarılarımı dikkate almasına sevindim. Yanımda biri olduğunu ve görünüşümün biraz değiştiğini de yazmıştım. Kızcağızın şok olmasını istemiyordum.

Gerçi beni gördüğünde yine de şaşıracağını biliyordum. Yolda karşılaştığım korku ve şaşkınlık dolu bakışlar, fiziksel değişimimin insanlar üzerinde yarattığı etkinin ispatıydı. Çenemi biraz daha havaya dikip kasıla kasıla yürümeye devam etmiştim. Bana kalırsa hiç de korkunç değildim. Siyah alevler bana yakışmıştı. Seksi ve tehlikeli duruyorlardı.

Kafamın içinde Ryodan’ın gülüşü yankılandı. *Kesinlikle!* Karşılığında sessizce gülümsedim.

Her formda seksisin, Dani. Kadın ya da ejder fark etmez. Sıkı hatunum ha?

Yine o boğuk ve seksi gülüş. Usulca titredim. İllüzyon ellerinin vücudumda dolaşması için sabırsızlanıyordum.

Buraya gelirken, merkezimin derinliklerinde bir şeylerin değiştiğinin farkına varmıştım. Bir tırtıl, deri kanatlı, siyah bir kelebeğe dönüşüyordu sanki. Beynimde somut farklılıklar vardı. Gri hücrelerimin en atıl kısımları bile uyanıyordu. İçimde daha önce hiç yaşamadığım kadar muazzam bir enerji birikimi hissediyordum. Dönüşümün beni arkadaşlarımdan koparacağından korkuyordum. Ama Ryodan'la bağımız sayesinde yapabildiklerimiz, kaçınılmaz değişimin buruk tadını biraz hafifletmişti. Ryodan beni seviyordu. Ne olursam olayım, beni hep sevecekti. Ben de onu seviyordum. Aşk herkese cicili bicili hediye paketlerinde sunulmuyordu.

“Ne oldu sana?” diye inledi Roisin. Gözlerini kısmış, beni dikkatle süzüyordu.

“Mesleğimizin cilveleri,” dedim. Huzursuzluğum ister istemez sesime yansıyor. Bizim dünyamızda yıllardır kurallar yoktu. Bir Avcı'yı öldürerek onlardan birine dönüşebileceğim kimin aklına gelirdi? Kılıcımı ona saplayalı yedi ila dokuz yıl olmuştu. Dönüşüm neden bu kadar uzun sürmüştü? “Sırtın nasıl?” diye sordum.

“İyileşiyor. O pislikler bizi yerlerde sürükledi.”

Gözlerimi kırptırdım. “Çünkü sizi bir Ayna'ya götürmeleri gerekiyordu.”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

Bu kızı Balor mu kaçırdı? diye sordu Ryodan kafamın içinde. *Nasıl kurtulmuş?*

Galiba öyle. Büyü yeteneği olmayan bu ufacık tefecik kadın, kadim tanrıdan kaçmayı nasıl başarmıştı sahiden? “Bize her şeyi anlat,” dedim.

Roisin yaklaşık bir hafta önce, babası ve erkek kardeşiyle birlikte kaçırılmıştı. Saldırganlar dört kişiydi. Evlerine girmişler, onları uyuşturucu iğneyle felç etmişler, sokaklarda sürüklemişler ve bir Ayna’nın yakınındaki insan yığınının arasına atmışlardı. Sonra da daha çok kurban toplamak için sokaklara geri dönmüşlerdi.

Roisin benim kadar şanslı değildi. Onları kaçıran adamlar tecavüzcü ve sadistti. Kurbanlarına işkence ediyorlardı. Babasının bacaklarını kırmışlar, kardeşini fena halde dövmüşler ve ona defalarca tecavüz etmişlerdi.

Hepsini geberteceğim, diye tısladı Ryodan kafamın içinde.

Onları beraber bitireceğiz, dedim.

Sonunda Roisin’le ailesini ve daha birçok insanı Ayna’dan geçirip diğer taraftaki insan yığına eklemişlerdi. Hiçbiri kıpırdamıyor, çaresizlikle akıbetlerini bekliyorlardı.

“Korku filmi gibiydi,” dedi. “Hareket edemiyordum. Her yerim acıyordu ve sadece baktığım yeri görebiliyordum. Düşünün, gözlerimi bile oynatamıyordum. İnsanların anlattıkları korkunçtu. Bizden nefret ediyorlardı. Bütün insanlığın kökünü kazımak istiyorlardı. Ve Fae değillerdi.”

“Soyadımı neden sordun?”

“Elebaşları Balor diye biri ve senden bahsettiğini duydum. Ayna’dan geçmeden hemen önce. İğrenç bir yaratığı peşine taktı. Bölündüğünde bir sürü hamamböceğine dönüşüyor. Balor seninle bizzat ilgileneceğini söyledi.”

“Baba Hamamböceği!” diye bağırdım.

“O pislik sürekli taraf değiştiriyor,” dedi Ryodan küfrederek. “En iyisi gebertip kurtulmak!”

“Birkaç gece önce duşta bir hamamböceği gördüm,” dedim.

“Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

Omuz silktim. “Sıradan bir hamamböceği de olabilirdi. Hepsi Baba Hamamböceği değil herhalde?”

“Öyle!” diye hırladı.

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani? Dünyadaki bütün hamamböcekleri...”

“Evet. Hele bir karşıma çıksın, dünya kaç bucak göstereceğim.”

Roisin bize bakakalmıştı. “Bir dakika. Bunlardan haberiniz var mıydı?”

“Hepsinden değil,” dedim. “Nasıl kaçtın?”

“Balor hamamböceği canavara Gustaine diyordu. Gustaine dikkatini dağıtınca, bazılarımız hareket edebilmeye başladık.” Gözleri doldu. “Ben kaçabilecek durumdaydım ama babamla kardeşim ayağa bile kalkamadı.” Yanaklarından süzülen yaşları öfkeyle sildi. “Bana gitmemi söylediler.”

Of, korkunç bir seçimdi. Ama orada kalması neye yarayacaktı ki? “Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Kaçmak zorundaydım. Onları kurtarmak için tek şansım buydu. Geri dönüp onları o cehennemden çıkaracaktım. Ama yapamadım. Sana rastladım. Gerisini biliyorsun zaten. Günlerdir uyuyorum.”

“Şoktaydın,” dedim. “Cehennemden kaçtın ve sanırım bunu rekor bir sürede yapmak zorunda kaldın.”

“Altı gün oldu!” diye bağırdı. “Kim bilir başlarına ne geldi?”

“Elinden geleni yaptın,” dedim usulca. “Ne halde olduğunu gördüm. O pisiği yok edeceğiz, Roisin. Sana söz veriyorum.”

“Nasıl bir yerdeydiniz?” diye sordu Ryodan. “Orayı bize tarif et. Hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Konuşurken titremeye ve kollarını ovuşturmaya başladı. “Kocaman bir mağaraydı. Binlerce, hatta on binlerce insan vardı. Bir deri bir kemik kalmışlardı ve bakışları... Nasıl desem... ölü gibiydi. Başka biri tarafından kontrol ediliyorlar gibi. Sürekli Balor’un adını söylüyorlardı. Bir insan ordusu kuruyor ve bir şekilde onlara istediğini yaptırıyor.”

“Ruhlarını alıyor,” dedim sıkıntıyla. “Bana da aynısını yapmaya çalıştı.”

“Sana saldırdı mı?” diye bağırdı.

Başımı salladım.

“Nasıl kaçtın?”

Hafifçe gülümsedim. “Birkaç eşsiz yeteneğim sayesinde. Mağarayı anlatıyordun. Devam et.”

İç çekti. “Burren’in altındaki mağaralara benziyordu. Ama her tarafta tüneller vardı. Toprağın altındaydık.” Başını iki yana salladı. “Hatta tünel değil de, çok eskiden kazılan koridorlara benziyorlardı. Yüksek taşlardan yapılmışlardı ve tepeleri kemerliydi. Ana mağarada ateşler yanıyordu. Duvarlarda yüzlerce meşale vardı. Koridorlarda da öyle.”

“Aplikleri demir miydi?” Eldivenli elimle gösterdim. “Hani şöyle üç bitki sapı gibi uzuyorlar ve yumruğum kadar bir kupaya bağlanıyorlar?”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

“Ve saplar bir yoncayı andırıyor değil mi?”

“Evet. Hatta birinin ucu biraz kıvrık.”

Dalga mı geçiyordu? “Bir mağaradansa bir yeraltı şehrinde olduğun izlenimine kapıldın mı?”

Yine başını salladı. “Evet. Ben de onu söylemeye çalışıyordum. Öyle doğal bir mağara değildi.”

“Hassiktir!” diye gürledi Ryodan. “O piç manastırın altında!”

“Ne manastırı?” diye sordu Roisin.

Ryodan’a ters bir bakış fırlattım. “Balor uyandığı yerden hiç ayrılmadı. Fae’nin oraya asla gelemeyeceğini biliyordu. Ayaklarımızın altında koca bir ordu topladı. Sidhe-kâhinler, Elyreum’da kaçırılmadı. Onları ya gece manastıra dönerken arakladı ya da uyurlarken. Orospu çocuğu bizim korumamız altında hepimizi yok etmek için güç topluyordu!”

“İyi de sesleri duymadınız mı?” diye sordu Roisin.

“Yeraltı şehri, toprağın derinliklerine kadar uzanıyor. *Sinsar Dubh*’un bir zamanlar durduğu odada olsalar bile kapı kapalı olduğu sürece hiçbir şey duymazdık. Duvarlar taş ve çoğu bilmem kaç metre kalınlığında.” Shedon, Aşağı’yı incelememize izin vermemekle iyi halt ediyordu! Hemen Kat’e mesaj attım.

MANASTIRI BOŞALTIN. BALOR’UN AŞAĞIDA OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUZ!

“Ben de sizinle geliyorum!” dedi Roisin.

“Olmaz,” diye tersledi Ryodan. “Bize ayak bağı olursun!”

Bu bakımdan haklıydı. “Burada kal ve bizi bekle,” dedim. “Onu öldürdüğümüzde sana mesaj atacağım. Aileni bulacağız. Söz, Roisin.”

Gerçi onları bulduğumuzda çok geç olabilirdi ama bunu ona söylemedim. Balor bir kere ruhunu emdi mi, artık geri dönüşü olduğunu sanmıyordum. Ruhlar, kavanoza geri tıkabileceğin turşular değildi. Kadim tanrının vücuduma yapmaya çalıştığı şeyi hatırlayınca ürperdim. İnsanı tamamen kişiliğinden arındırıyordu. Dev bir blender gibiydi. Ruhları ezip içlerindeki gerekli enerjiyi kendine alıyordu.

Roisin’in yanından ayrılır ayrılmaz Ryodan, Christian’a mesaj attı. Sonra Lor’a da bir mesaj yazıp bizimle manastırda buluşmalarını istedi. Üçüncü mesajı Barrons’aydı ama Mac’i bir Fae saldırısına karşı savunmasız bırakacağını hiç sanmıyordum.

Öyle ya da böyle, bu iş bizdeydi.

Söz verdin, Dani, diye hatırlattı Ryodan. *Sen son çaresin.*

Başımı salladım.

Duydum, diye yapıştırdı.

Gülümsedim. *Bir şey demedim ki. Ayrıca sınırları unuttuyorsun.*

Ama hissettin.

Birkaç kural daha koymamız gerekecek, dedim. *Birincisi, beni dile getirmedüğim duygularla itham edemezsin.* Duyduğunu söylediği, bariz bir kaçınılmazlık hissiydi. Bugün ve olacaklar bana doğrultulmuş bir silah gibiydi. Pekâlâ, ben kadere inanmam ama etki tepkiye inanırım. Yıllar önce bir şey yapmıştım ve sonuçları şiddetli bir fırtına gibi hızla üzerime geliyordu.

Hazırdım. Bütün olacıklara. Onları yeni bir macera olarak görüyordum.

Her zamanki gibi korkusuzsun. Sıcaklığını, saygısını ve aşkını hissettim.

Başka türlüünü bilmiyorum.

Bu bakımdan bize benziyorsun. Hayvana dönüşmek bir lanetti. Ama o güne geri dönebilsem yine aynı seçimi yaparım. Sonsuza dek böyle yaşamak mı? Bana uyar!

Nefesimi tuttum. Daha önce bana kökenlerinden hiç söz etmemişti. *Bu bir gün bana anlatacağına anlamına mı geliyor?*

Benim hakkımda özlediğin bir şey söyle, diye karşı atağa geçti.

Her şey, diye itiraf ettim sonunda. Dünyamdaki renklerin yarısı kayboldu ve sen dönene dek doğru düzgün nefes alamadım.

Söyle, Yıldıztozu. Duymak istiyorum.

Seni seviyorum, Ryodan Killian St. James. Adın ya da biçimin ne olursa olsun. Daima.

Ruhumda yanan saf sevinç içimi ısıttı.

Dublin'in kuytularında saklanan sayısız hamamböceğinden biri, dairenin salonunda, kornişin altındaki minik çatlaktan dışarı uzattığı antenlerini geri çekti. Gustaine'e sessiz bir mesaj yolladı. Balor'un aradığı kadın bulunmuştu.

Ve doğruca Balor'un yanına geliyordu.

Seni benden alan yıldızlara lanet okuyorum

Oraya vardığımızda Balor manastırı ele geçirmişti. Aslında önce ana kapıya yönelmiştik. Ama Balor'un binlerce zombisinin seslerini duyunca arkaya doğru ilerlemiştik. Hummer'ı yüksek çalılıklardan oluşan labirentin arkasına park etmiştik. Şimdi de sessizce binaya yaklaşıyorduk. Lor ve diğer Dokuzlar çoktan hayvan formunu almıştı.

Kalenin yanından dolaşıp ön bahçedeki savaşa doğru yürüdük. Fae'yle yaptığımız savaşı hatırlamıştım. Oyuncak bir hayvanı almak için yanan manastıra dalmıştım. Ryodan beni kurtarmak için kemiklerine kadar yanmıştı.

Bahçede bin kadar sidhe-kâhin vardı ve Balor'un yaşayan ölüleri belki on kat daha kalabalıktı. Korkunç bir manzaraydı. İnsanlar boş bakışlı, kukla insanlarla savaşıyordu. Oradaki her bir sidhe-kâhinin aynı zamanda kendi içgüdüleriyle savaştığını biliyordum. Biz Fae öldürüp insanları korumaya programlanmıştık. Ama bu insanlar Balor'un komutasında ölüm makinelerine dönüşmüştü.

Balor da bahçedeydi. Gerçekten inanılmayacak kadar büyüktü. Boyu altı metreyi aşıyordu. Siyahlara bürünmüştü. Maskesini başına doğru ittiği için korkunç tek gözü meydana çıkmıştı. Sidhe-kâhinleri oyuncak bebekler gibi kollarından tuttuğu gibi havaya kaldırıyor, ruhlarını emiyor ve bir köşeye fırlatıyordu.

Öfkeyle tıslayarak yumruklarımı sıktım. Bu kavgadan uzak kalmam mümkün değildi. İleri atıldığımda Ryodan'ın eli bir mengene gibi bileğime yapıştı.

Söz verdin.

Kardeşlerim ölüyor!

Bize bir şans tanı.

“Öldürün!” diye gürledi. Kolayca şekil değiştirdi ve sekiz hayvan savaşa katıldı.

Manastırın kenarında yumruklarımı sıkarak bekledim. İlkel gücümün, içimde kaynadığını hissedebiliyordum. Kullanılmak için sabırsızlanıyordu. Ben bunun için doğmuştum.

Seni duyuyorum, diye tısladı kafamın içinde. *Orada kal.*

Sonra Dokuzlar birden devasa tanrının üzerine atıldı. Ölümcül dişlerini etine sapladılar.

Hangisinin Ryodan olduğunu biliyordum. Artık onu hissedebiliyordum. Havaya sıçrayıp Balor'un yüzüne saldırdı. Kocaman çenesi açıldı ve sivri dişlerini kadim tanrının derisine geçirdi.

Balor öfkeyle kükreyerek onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Sonra birden, sadece Ryodan'a odaklandı. Dev elleyle boğazını sıkmaya başladı.

Bu manzara karşısında yüreğim sıkıştı. Ryodan'ın acısını duyumsayabiliyordum. Benim de nefesim kesildi.

Ryodan'ın Fae'yi öldürmek için kullandığı yöntemlerin Balor üzerinde etkisiz olduğunu görebiliyordum.

Geri çekilin, diye bağırdım kafasının içinde. İşe yaramıyor!

Ama Ryodan sivri dişlerini Balor'un suratına biraz daha geçirdi. Hissettiği o korkunç boğulma hissine rağmen bana aldırmadı. Ne yapmaya çalıştığını o zaman anladım. Barrons'un Unseelie prensesinin vücudundan *Sinsar Dubh*'u emdiği gibi Balor'un yaşam enerjisini tüketmeye çalışıyordu. Ve işe yaramadığını açıkça görebiliyordum. Eski tanrılar Fae'yle aynı kumaştan yapılmamıştı.

Dokuzlar onları öldüremiyordu.

Hiç şaşırmadım. Bütün gündür kaderin benimle alay ettiği hissinden kurtulamamıştım.

Bu işi bir tek ben çözebilirdim.

Derin ve yavaş bir nefes aldım. Gücümü kucakladım. İçimdeki Avcı'yı çağırdım. *Al beni, hazırım,* dedim. *Bedeli ne olursa olsun razıyım.*

Bir enerji dalgası kalbime çarptı. Bütün vücudum elektriklendi. Dokuzlar hâlâ Balor'un üzerindeyken onu şimşeklerimle vuramazdım.

Geri çekilin, diye tısladım Ryodan'a. *Çabuk olun!*

Hissettiklerini bir bir sezdim. Öfke, üzüntü, hiddet ve inkâr.

Güzel vücudunu özleyeceğim, demedi ama ben hissettim.

Ben de, *bir gün bir ejderhayı sevmekten bıkacağından korkuyorum,* diyemedim ama o da hissetti.

Bunun için ikimiz de fazlasıyla pragmatiktik. Yapılması gereken yapılacaktı. İşte o kadar.

Dokuzlar birer birer geri çekilirken partide dansa kaldı-

rılmayan kızlar gibi duvar dibinde beklemekten vazgeçtim. Kanımdaki ateşle savaşa atıldım. Yüreğimdeki mücadelecilik ve damarlarımdaki yüksek gerilimle.

İlk şimşegim Balor'u göğsünden vurdu. Az kalsın ayakları yerden kesiliyordu.

İçimdeki güç giderek artıyordu. Bu sefer geri dönüşüm olmadığını biliyordum. İkinci bir şansım olmayacaktı. Bu işi bittiğinde bir Avcı'ya dönüşecektim.

Balor kükreyerek bana döndü. Ölümcül bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlıyarak var gücüyle ruhuma asıldı.

İşin tuhafı, hiçbir şey olmadı. Onu hissetmiyordum bile. Artık bana dokunamazdı. Galiba insanlıktan tamamen çıkmıştım.

Suratının hayretle çarpıldığını gördüm. Aramızdaki zombileri iterek ona doğru yürüdüm. Eski tanrıyı şimşek yağmuruna tutmaya başladım. Göğsünü ve yüzünü hedef aldım. Onu yaktım. Ama lanet gözü hâlâ sapasağlamdı.

Sonra maskesini indirdi ve Ryodan'ın *yeter, Dani*, dediğini duydum. *Hâlâ eskiye tutunuyorsun. Bırak gitsin. Sırada ne varsa onu kucakla. Beni bırak*, demedi ama onu duydum ve haklıydı. Bir yanımda hâlâ beni sevdiklerimden sonsuza dek ayıracak güce karşı koyuyordu.

Dönüşümü tamamen kabullenmeliydim. Ancak ben öldüğümde yeni bir ben doğacaktı.

Seni seviyorum, Yıldıztozu. Hep seveceğim. Bizim aşkımız zamanın ve mekânın ötesinde. Bir sonu yok. Sadece yeni başlangıçları var.

İçim hüznle dolu. Bunu planlamamıştım. Kendim için istediğim hayat bu değildi. Siyah, soğuk yanaklarıma süzülen yaşları öfkeyle sildim.

Yeni başlangıçlara, dedim sessizce ve onunla ilgili duygularımı hissetmesine izin verdim.

Derin bir nefes alıp küfretti. *Ah be kadın! Şimdi sırası mıydı?*

Ya şimdi ya da hiç. Oyalandığım her saniye bir sidhe-kâhinin ruhuna mal olabilirdi. Başımı arkaya atıp ellerimi kaldırdım ve gökten gücümü çağırdım. Başka bir varlığa dönüşmenin eşiğindeydim ve olanları ben bile tanımlayamıyordum. Ama kaderimle kucaklaşmanın zamanı gelmişti. Yıldızlar beni bekliyordu. BEN BİR AVCIYIM! diye kükredim sessizce. BUNU KABUL EDİYORUM VE KENDİMİ GERÇEK KİMLİĞİME ADIYORUM.

Vücudum yüksek gerilimle doldu. Ben yüksek gerilim oldum. Sınırsız bir güçle odaklandım ve Balor'un gözüne bir şimşek fırlattım.

Tanrının kafası patladı ve...

*Ne zaman olursa olsun, o kapıyı açar ve
üst katlara bakardım*

E trafa yıldızlar saçıldı.
Milyonlarca, belki de milyarlarcası siyah, ebedi bir pa-
leti parlak ışıklara boğdu.

Işık hızından da hızlıydım ve pembeli, altınlı, morlu ve
turunculu bulutların arasında ilerliyordum.

Bu seferki bambaşkaydı. Eskiden hep tuhaf bir soyutluk
hissi vardı.

Ama şimdi gayet somuttum. Elimi açtım ve siyah pen-
çelerime baktım. Uçarken ardımda parlak bir buz tabakası
bırakıyordum. Omzumun üzerinden baktım ve bir süre
kafamı öne çeviremedim.

Dev gibi, siyah derili ve pullu, soğuk ve ihtişamlı bir
ejderha olmuştum.

Vay canına. Artık bir Avcı'ydım.

Sağıma ve soluma baktığımda güzel kanatlarımı gör-
düm. Bunun olacağını bilmeme rağmen görmek fark-
lıydı.

Artık insan değildim. Bir daha da hiçbir zaman olmayacaktım. Vücudum artık buydu.

Kanatlarımdan birini kıvırmaya odaklandım. Bana itaat etmekle kalmadı, az kalsın havada bir takla atacaktım. Dengemi bulmak için bir an sabit durdum ve bir göktaşına çarpmaktan son anda kurtuldum.

Aman Tanrım, uzaydaydım!

Bir Avcı olmuştum.

Aklım gerçekleri kabullenmekte güçlük çekiyordu. Hızla bir gerçeklikten koparılıp bir başkasına fırlatılmışımdım.

Vücudum yok olmuştu. Kızıl saçlarım, kollarım, bacaklarım, her yerim. Sonsuza dek! Bir daha spor ayakkabı giyemeyecektim. Ya da seksi bir elbiseyle topuklu ayakkabı. Çok sevdiğim çilekli bisküvilerden yiyemeyecek ve pervane akımını yakalayamayacaktım. Shazam'ı ellerimle okşayamayacaktım.

Herkesin ölümüne yaklaşımı farklıdır, derler. Ben hep onu bir kahkahayla kucaklayacağımı sanırdım. Korkusuzca. Ama şimdi, içinde bulunduğum durumu inkâr ederken hayatımda ilk kez kendimi başkaları gibi hissediyordum. "Ben bu olamam!" dedim. "Geri dönmek istiyorum!" Kelimelerim derin ve yankılı bir gong sesi şeklinde duyuldu. Diğer Avcılar neredeydi? Neden gelmiyorlardı?

Öfke kırmızı başını kaldırdı. "Bana bunu yapamazsınız! Hayatımı geri istiyorum!"

Sessizlik.

Yakınlarda bir yerde olduklarını farz ederek pazarlığa başladım. "Lütfen! Ryodan'ı bir kere daha görmeliyim. Shazam'ı buna hazırlamalıyım. Daha hazır değilim!"

Hazır olmasaydın, burada olmazdın.

Ses kafamın içinde yankıladı. Başımı çevirdiğimde büyük, siyah bir Avcı'nın bana katıldığını gördüm.

Dev gibiydi. Belki yirmi katım kadar. Yanında minicik kalmıştım.

Kıkırdadı. *Daha yeni doğdun. Ne bekliyordun ki. Gelişimini tamamlaman çağlar sürecektir.*

Gözlerimi kırptırdım. Yeni bedenimle bağ kuramıyordum ve bu beni deli ediyordu. Bir yanımda hâlâ insandı. Dünyada savaşıyordu ve Balor'u öldürüp öldürmediğini merak ediyordu. Ryodan'la Shazam'ı görmeye can atıyor, kız kardeşlerinden hangilerini kaybettiğini bilmek istiyordu. Diğer yanımsa artık bir Avcı olduğunu kabullenmeye çalışıyordu. Yeni bedenim içgüdüsel olarak uçmayı biliyordu ve tek yaptığım ona ayak uydurmaya çalışmaktı.

"Diğer vücuduma ne oldu?" diye sordum.

Ejderha burnundan alevler çıkararak homurdandı. *Ne aptal bir soru. Hâlâ senin bir parçan elbette.*

"Acaba şeyi öldürdüm mü?"

Balor öldü.

"Nereden biliyorsun?"

Seni izliyordum.

Ejderha kafamı çevirip turuncu gözlerine baktım.

"Neden?"

Seni koruyordum. Yumurtalarımıza göz kulak oluruz.

"Ben yumurta değilim," dedim kırılgan bir sesle.

Öyleydin. Artık bir Avcı'sın.

"Kılıcımı bir Avcı'ya sapladığım için mi? Anlaşma bu mu? Biri bir Avcı öldürdüğünde kendi bir Avcı'ya mı dönüşüyor?"

Öyle bir kaide yok. Avcı olmak büyük bir ayrıcalık. Biz çocuklarımızı doğurmayız. Onları seçeriz. Seçtiğimiz kişi de bizden biri olmayı seçmeli. Arkanı dönüp gidebilirdin. Ama yapmadın.

Gözlerimi kırıştırdım. Kötü bir alışkanlığım var; dünyamı koruyabileceğim daha çok silahım olması fikri beni her zaman baştan çıkarır. Avcılar'ın müthiş gücü aklımı çelmişti. Sayısız maceraya atılma ihtimali. Derin ve sessiz bir diyarda başıma neler geleceğini merak etmiştim. En büyük zaafımdan biri şimdi beni bu süper tuhaf duruma sokmuştu.

Son iki yıldır o kadar yalnızdım ki bilmeden dönüşüme kucak açmıştım.

Ama ailem geri dönmüştü. Âşıktım. Bir hayatım vardı. Dünyanın ve cehennem kedimin bana ihtiyacı vardı.

Siyaha dönüşünde onu reddetmedin. Aksine. Onu ilgi çekici ve güzel buldun. Dönüşmeye başladığında gözünü yıldızlara diktin. Bana kılıcını sapladığın gün seni hissettim. Sen yıldıztozundan yapılmışsın ve kaderinde gökyüzü var. Buraya, bize aitsin.

Nedense dişi olduğunu düşündüğüm ejderhaya hayretle baktım. "O sen miydin?"

Başını çevirip ince, siyah dudaklarını araladı. Sivri dişlerini göstererek büyük kafasını salladı. *Ben, Y'rill. Yıllardır bizden biri olacak mısın diye bekliyorum. Seni hayatta tutmaya çalışıyorum.* Bana hayretle baktı. Bir ejder ne kadar şaşkın görünebilirse tabii. *Senin için birçok kuralı ihlal ettim, Dani O'Malley.*

"Seni öldürdüğümü sanıyordum."

Yapamazdın. Ancak sıradaki şeye dönüşmeyi seçtiğimizde ölürüz.

“Nedir o?” diye sordum merakla.

Bizler bir gün gezegenlere dönüşme potansiyelini içimizde taşıyoruz. Dünyanız da bir zamanlar bir Avcı'ydı. Sen, Dani O'Malley, seçilmişlerdensin. Bu büyük bir onur.

“Ya insanlarım? Onlar ne olacak?” Aşağıdaki yabancı aylara ve dünyalara baktım. Dünyayı göremedim. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bu bilinmezlik başımı döndürüyordu.

Yakında alışırsın. Ayrıca eğer istersen onlar hâlâ senin insanların olabilir.

“Yani aralarına dönüp orada bir Avcı olarak yaşayabilir miyim?”

İstersen bir insan olarak da yaşayabilirsin. Yarı zamanlı olarak.

Sonra gayriihtiyari silkindim ve birden döne döne alçalmaya başladım. Bu arada bir kuyruğum olduğunu fark ettim. İnanılmazdı ama evet, bir kuyruğum vardı. Uzun, siyah, deri bir kuyruk!

Kendinle savaşıma, dedi Y'rill. Burası sert hareketleri kaldırmaz. Yavaş ve sakın olmalısın.

Söylediği gibi hareket etmeyi denedim. Sadece kanatlarımın uçlarına odaklandım. Ama o kadar hızlı düşüyordum ki kendimi kontrol etmeye çalıştıkça yoğun bir sürtünme yaratıyordum ve...

Ejder dişleri beni ensemden yakaladı. Bir kedinin yavrusunu tutuşu gibi gevşekçe. Birden öfkelen dim. Yine çocukluğuma geri dönmek zorunda mıydım?

Öğreneceksin, diye kıkırdadı. Keyfini çıkar. İnsan çocukluğunun aksine, burada bir kafesin değil, keşfedeceğin nice evrenlerin olacak.

“Yarım zamanlı insan olabilirim öyle mi?” diye bağırdım. “Tıpkı Persephone gibi? İstedimde vücudumu geri alabilir miyim?”

Bahsettiğin kişiyi tanımıyorum, fakat evet. Ama vaktinin yarısını Avcı olarak geçirmezsen bu ayrıcalık elinden alınır. Çoğumuz Avcı olarak kalmayı seçeriz. Pek azımız geri döner.

“Neden?”

Sevdiklerimiz eninde sonunda ölür. Gezegenler ölür. Burası evimiz. İhtiyacımız olan her şey burada. Bizler yüksekte uçan gece rüzgârlarıyız. Yıldızların arasında uçmaktan daha büyük bir özgürlük olamaz. Bir süre sonra bu özgürlüğün bağımlısı oluyorsun. Bana kılıcını sapladığında, zihninin tadına baktım. Zaten bizden biriydin. Hayallerin gökyüzü kadar uçsuz bucaksızdı. Sen sınırları sevmiyorsun, Dani O'Malley. Ve biz sınırsızız.

Doğrusunu isterseniz, o sırada tek düşündüğüm yeniden insan olabileceğimdi.

Bu ölüm değildi.

Ryodan ve hayvanı gibiydim. Hem bir kadın hem de bir ejderha olacaktım. Vay canına. Hayal ettiğimden bile harikaydı. Hiçbir şey kaybetmemiş, aksine kazanmışım. “Tamamen insan olabilecek miyim?” diye sordum. “Bana dokunan ölmeyecek mi?”

Dönüşmeye başlamadan önceki gibi olacaksın. Ama şekil değiştirebilmen için önce yeni derinle bağ kurmalısın. Ne kadar sık dönüşürsen o kadar deneyim kazanırsın. Ama ilk seferi ciddi zordur. Yıllar sürebilir.

“Yıllar mı?” Ama bu kabul edilemezdi.

O bir ölümsüz, evlat. Hiçbir yere gittiği yok ki.

Birden Ryodan'ı artık hissedemediğimi fark ettim.

Uzun, pullu ve siyah boynumu çevirmeye çalıştım. Ama arkamı göremiyordum. “Bir dövmem var mı?”

Derin yeni. Onun damgasını soruyorsan, hayır. Dönüşüme dayanması imkânsızdı.

Derin bir iç çekip nefesimi üflediğimde, ağzımdan saçılan minik, siyah buz kristallerini gördüm. Ryodan bağımızın birdenbire koptuğunu hissetmişti şüphesiz. Bir illüzyonda sevişme fikrimiz de suya düşmüştü. Zaten işe yaramazdı ve gerek de yoktu. İsteddiğimde bir kadın olabilecektim. İçim sevinçle doldu. Artık bir ejder kadındım.

Ama bunu Ryodan, Shazam ve arkadaşlarıma haber vermeliydim. “Beni dünyaya geri götür, Y’rill. Orada bana dönüşmeyi öğretebilirsin. Ben hızlı öğrenen biriyim.” Heyecandan titriyordum. Dünyaya dönüp Ryodan’la Shaz’a neler olduğunu anlatacak, onlarla takılacak ve bu arada yeni biçimim hakkında her şeyi öğrenecektim.

Vay canına. Ryodan’ın hayvanını bile gölgede bırakacak kadar güçlüydüm. Avcı dudaklarımın bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim. Artık tam anlamıyla bir süper kahramandım. Kaderimde böyle müthiş bir şeyin yazılı olduğunu bilseydim onu daha önce kucaklardım.

Yeni dünyana bir şans ver. Eskisi döndüğünde zaten seni bekliyor olacak. Kılıcını etime sapladığında hissettiğim çocuk nereye gitti? Sıradaki macera için sabırsızlanıyordun. Bak, o macera kapını çaldı bile. Ne kadar olağanüstü bir yerde olduğunu görmüyor musun?

“Y’rill, Shazam bensiz dağılır! Aşırı duygusal ve şu anda nerede olduğumu bilmiyor. Yanında ona bakacak kimse yok. Geri dönmek zorundayım! Nasıl yapacağımı göster!”

Hafifçe kıkırdadı. *Shazam iyi, küçük kızıl.*

Durup ona baktım. “Ne dedin?”

Shazam iyi.

“Devamını soruyorum.”

Gözleri parladı. *Küçük kızıl.*

Y’rill beni koruduğunu söylemişti. “Bir dakika. Ama sen dişisin,” dedim hayretle. “Shazam erkek.”

Cinsiyetlerle uğraşan sensin. Bizim cinsiyetimiz yoktur.

Güldü ve işte o zaman, Shazam’ın gülümsemesinin bana neyi hatırlattığını fark ettim.

Siyah, ince dudaklar ve sivri dişler.

Tamamen yabancı bir ifade.

Shazam’ın gülüşü bana bir Avcı’yı hatırlatıyordu. Bütün vücuduma buzdan bir ürperti yayıldı. Mümkün değildi.

Yavaşça ve kelimelerimi dikkatle seçerek sordum. “Y’rill, sen bir Avcı olmadan önce neydin?”

Yıldızlar arasında süzülen büyük bir ejderha yalnızlık çığlığını duyup beni seçmeden önce nesli tükenen bir türün son temsilcisiydim. Kalan son cehennem kedisiydim. Gözleri menekşe rengi pırıltılarla aydınlandı. Benim sevgili Yi-yi’m.

Shaz, seni gidi koca tüylü yaratık

Y'rill, Shazam'dı.

Ağzım beş karış açık ona bakakaldım. Uzanıp pençe-
siyle beni hafifçe dürttü. *Ağzına uzay atıkları dolacak. Seni
şapşırttığım için özür dilerim.*

Hem de nasıl şapşırmıştım ki, bu nadiren yaşadığım bir
durumdu. Shazam'la geçirdiğim yılları düşündüm. Aslında
her zaman esrarengizdi. İki de bir ortadan kayboluyordu.
Ve bir de hakkında hiçbir şey bilmediğim şu diğer formu
vardı tabii. Sorularıma verdiği kaçamak cevapları hatırla-
dım. Aşırı duygusallığına taban tabana zıt bilgeliği beni
daima şaşırtmıştı.

*Seçilmiş kişinin seçimlerine müdahale etme iznimiz yok.
İlk davetten sonra onunla hiçbir ilişkimiz olamaz. Onlara
bunun için çok az gencimiz olduğunu söyledim ama dinle-
mediler. Suratını çarpıttı. Gümüşler'de kaybolduğunda o ka-
dar yalnızdın ki. Tıpkı benim de bir zamanlar olduğum gibi.
Öleceksin diye korktum. Sana cehennem kedisi biçimimde
yaklaştım. Hayatta kalmana yardım etmek için.*

“Ya ortadan kaybolduğun tüm o zamanlar?”

Bir Avcı olmak zorundaydım. Yoksa hakkımı kaybederdim. Seninle zamanımın sadece yarısını geçirebiliyordum.

“Ama Shazam aşırı duygusal ve sen daha soğukkanlısın.”

Bir insan olarak sen de gayet duygusalsın, dedi. Biraz alınmış gibiydi. Ama bilge yanımı da gördün. Dönüştüğümüzde eskiden olduğumuz kişileriz. Bütün hatalarımız ve sevaplarımızla. Bir Avcı'nın muazzamlığı bir karış derinin içine sığarmı sanıyorsun? Onun için, çoğumuz Avcı olarak kalmayı seçiyoruz. Yeniden ufacık kalmaya ve biyolojik doğalarımıza göre hareket etmeye alışamıyoruz. Kanatlarını silkelediğinde etrafa siyah buzlar saçıldı. Shazam'ken bambaşka bir varlığım. Küçük, yalnız ve muhtacım. Gözleri parladı. Bana harika bir anne oldun. Şimdi sıra bende.

“SHAZAMAMANTANRIM!” diye bağırdım birden. “Sen benim Shaz ayıcığımsın!”

Y'rill sırttı. Öyleyim tabii. Sana söyleyemezdim. Bu kurala uymazsak çocuğumuzun asla doğmayacağını söylediler.

“Siyahlığım onun için canını sıkıyordu. Sana neden dokunabildiğimi merak edip duruyordum!”

Y'rill başını salladı. Onu geçirmenin bir yolunu bul demem de ondandı. Bizden biri olmayı sen seçmeliydin. Bunu yapabilsen bile yapmayacağını söyledin. Maceracı ruhunun tek engeli dünyaları kurtarma arzundu. Ama biz o işi buradan da yapıyoruz. Bir gün göreceksin.

“Neyi?”

Her şeyi birbirine bağlayan ipleri. Onları biz örüyoruz ve bakımlarıyla biz ilgileniyoruz.

Yeniden uçmaya başladım. Birden içim coştı! Shazam'la uzayda uçuyorduk! Yaşasın! Shaz'ın daha büyük ve havada

asılı kalabilen bir formu olduğunu biliyordum ama bunun bir Avcı olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Onun havada yaşayan kudretli bir hayvan olduğu ve birlikte ejderhalarla savaştığımız üzerine bir şarkı bile yazmıştım.

Güldüğümde inceden bir gong sesi geldi ve burun deliklerimden alevler fışkırdı. Şu işe bakın, ateş püskürtebiliyordum!

Yarı zamanlı Avcı, yarı zamanlı kadın, vaktimin yarısında Ryodan'la, diğer yarısında Shazam'la ve önümde birbirinden heyecanlı maceralarla bir yola çıkmıştım. Heyecandan ölebilirdim.

Böyle düşüneneğini biliyordum, dedi Y'rill/Shazam ukalaca. Gel, sana gösterecek çok şeyim var.

Yeni evimi görmek için heyecanlansam da Ryodan beni artık hissedemiyordu. "Önce beni dünyaya götür..."

Ona bir mesaj at, Yi-yi ve sonra da bir süreliğine dünyayı unut. Diğerleri seni bekliyor. Seçilenlerin sayısı o kadar az ki. Hele doğabilenlerin yok denecek kadar az. Çoğu korkuyor. Aramıza sadece korkusuzlar katılabilir.

"Mesaj mı? Dahiyane bir fikir," diye dalga geçtim.

Ah, bir süreliğine bunu yapamayacağını umutmuşum. İç çekti. Sanırım senin için bir kuralı daha ihlal edeceğim.

Y'rill dev kanatlarıyla buzları dağıtarak döndü ve gözlerini en yakındaki yıldıza dikti. *Ona ne söylemek istiyorsun?*

Dudağımı kemireyim derken sivri dişim yanağıma battı. "Ah!" Bu vücuda alışmak zaman alacaktı. "İyi olduğumu ve yakında eve döneceğimi söyle."

Y'rill'in pençesinden ince, açık mor bir lazer ışığı fırladı. Yıldızın küçük bir parçası koptu ve ona benim kelimelerimi kazıdı. Yüzeyi Yıldıztozu gibi parlıyordu.

Sonra Y'rill birden ortadan kayboldu ve yeniden belirdiğinde altımdaydı. Yıldızdan kopan parçayı yakaladı ve bana fırlattı. Yok artık! Bir de ısınlanabiliyor muydu yani? O halde ben de ısınlanabiliyordum! Ben varken Batman'in esamesi okunmazdı. Yıldızı pençemle yakaladım. Bir gün ben de yıldızlara mesajlar kazıyabilecektim. Bütün kâinatı Dani'nin D'siyle dolduracaktım. Dancer şu halime görse kendinden geçerdi.

At.

"Ne? Ama nasıl, nereye?"

Sen at. Ben rotasını düzeltirim.

Yıldızı fırlattım. Y'rill dönerek onu yakaladı ve kuyruğunun tek bir hamlesiyle yok etti.

Tamam. Mesajını aldı.

"Ne zaman? Beş milyon yıl sonra mı?"

Endişe etme. Uygun zamanda eline ulaşması için bir ayarlama yaptım.

"Zamanı değiştirebiliyor musun?" diye sordum hayretle.

Başını salladı.

"Ben de yapabilir miyim?"

Yıldızlara şükürler olsun ki hayır. Önce Avcı güçlerinin tamamı gelişmeli ki bu bayağı uzun sürecektir.

"Ya şimdi? Hiç Avcı gücüm var mı?" Sabırsızlık ettiğimi sanmayın ama bir ejderha formundayken insan biraz daha macera arıyordu.

İşte benim Yi-yi'm! Birkaç tane var, evet. Ama insan formunda etkili değiller.

"Şimşekler hariç tabii," dedim. Onları seviyordum. Siyaha dönüşmeden onları kullanabilecek miydim?

Şimşekler de olmayacak. O senin doğum sürecinin bir parçasıydı. Değişmeden önceki gibi olacaksın.

Tüh. "Ama artık ölümsüzüm, değil mi?"

Bir Avcı olarak dönüşümün tamamlanmadığı sürece, insan biçiminde öldürülebilirsin. İnsanken dikkatli ol, Yi-yi.

"Dönüşüm ne kadar sürecek?"

Çok uzun. Gel hadi. Sana yeni evini göstereyim.

Yeni evim. Bütün dünyalar benim istiridye kabuğumdu. Hayatımın yarısını onlarda geçirecektim. Sevdiğim dünyada ise diğer yarısını. Başımı sağa sola çevirerek kadifemsi uzay boşluğunu seyre daldım. Eğer ölmeyi seçersem bir gezegen bile olabilirdim.

Bundan daha süper bir süper kahraman olamazdım.

Bir Avcı'ydım.

Tıpkı bir tırtıl gibi kozamı örerken dönüşümümün acısını çekmiş ve öleceğimi düşünmüştüm. Derinlerde bir yerde, bunu asla kendime itiraf edemesem de korkmuştum. Meğer beni nice mucizeler bekliyormuş.

Yıldızlı bir gecede Ryodan'ı uçurabilirdim. Hayvanı avlanırken, tepeden onları izleyebilirdim. Bir ejderha ve bir hayvan, birlikte dünyanın tozunu attırabilirdik.

Geleceğimi keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

"Kaç ay var?" diye sordum.

Neye?

"Işınlanabilmeme."

Yıllar dedim ya?

"Onu anladım. Kaç ay? Hadi, Shazzy. Benim için bir kuralı daha hiçe saysan ne olur?"

Y'rill iç çekti. *Çok oldun ama.*

Sırıttım. "Sen hiç olmadın sanki. Artık çocuk benim.

Bana senin gibi uçmayı öğret. Işınlanmayı ve diğer her şeyi!”

Zevkle.

Güçlü Avcı bedeniyle kanadının ucunu hafifçe kıvrarak döndüğünde, onu taklit ettim. Birlikte yıldızlarla bezeli gökyüzünde süzüldük.

DÖRT AY SONRA

Chester's'ın basamaklarını çıkarken yeniden bir kadının vücudunda olmanın hazzına varıyorum. Ben yokken Ryodan neler başarmış böyle!

Yukarıdaki Chester's açık renkli kireçtaşından ve büyük camlardan oluşan altı katlı, modern ve çarpıcı bir bina olmuş. Geniş, sarmal merdiveni tırmandığınızda karşınıza oymalı çelik kapılar çıkıyor. Ryodan'a ait bütün mekânlar gibi burası da koruma büyüleriyle bezeli. Kapıyı itip içeri girerken gülümsüyorum.

Kubbeli giriş salonunun zemini siyah mermer. Beyaz ve krom, modern mobilyalarla döşeli. Her yerde pencereler var. Çatı pencerelerinden giren ışık, zemini gökkuşağı renklerine boyuyor. Aşağıdaki birçok alt kulüpten gelen bas sesi tabanlarımda titreşiyor.

Yeniden bir kadınıyım. Hem garip, hem güzel. Ama itiraf etmeliyim ki yıldızların arasında uçan bir ejderha ol-

mak en çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Y'rill'le tıpkı Gümüşler'deki gibi yalnızdık. Tek farkla. Uzayda yırtıcılar ve düşmanlar yoktu. Sadece maceralar vardı. Tarifsiz dünyalar gezdik, bulutların arasında dolandık, göktaşı tarlalarında saklambaç oynadık, kayan yıldızları izledik ve gezegenlerin halkalarında taklalar attık. Avcı bedenim güçlü ve sağlamdı. Ama bir Avcı olmanın ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum. Yrill durmadan, "Sabret, çekirge," türü şeyler söylüyordu. Ona göre her şeyi vakti gelince öğrenecektim. Yine de potansiyelim hakkında bir fikrim oluştu tabii.

Her fırsatta kuralları çiğnemekte sakınca görmeyen Shazam'ın aksine, Yrill kurallara fazlasıyla bağlı. Henüz şekil değiştirmeyi kendim öğrenemediğim için ona haftalarca yalvarmak zorunda kaldım.

Beni geri alana dek insan formunda sadece bir haftam var.

Hani vaktimin yarısını orada, yarısını burada geçirecektim, diye itiraz ettim.

Önce bu bedene alışmalısın. İnsan formunda uzun süre kalırsan Avcı formunu kaybedebilirsin.

Hayatta istemem!

Yine de kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi görüyordum. Ryodan'la koca bir haftam vardı. Onu sonsuza dek kaybetmekten korkarken bir hafta sonsuzluk gibi geliyordu.

Shazam'la Dublin'e birlikte uçtuk. Apartmanımın çatısında beni değiştirdi. Bayağı acılıydı. Sonra kendi de Shazam oldu. Çıplak olduğum için apar topar binaya girdik. Ryodan'ın neden bazı yerlere kıyafet sakladığını şimdi anlıyordum. Shaz bana hınzırca gülümseyip *hadi, onu daha*

fazla bekletme, dedi ve kestirmek için yatağıma kıvrıldı.

Aylardır ilk kez duş aldım. Gerçi buna pek de ihtiyacım olmamıştı ya neyse. Özenle giyindim. Silahlarımı kuşandım ve pervane akımını yakalayarak doğruca Ryodan'ın yanına gittim.

İkinci set kanatlı kapıları iterken gülümsememin derinleştiğini hissediyorum. Sokak seviyesindeki bar ve restoranın alt kulüplere inen şık bir merdiveni var. Aşağı inip tırabzanın arkasından dans pistine bakıyorum. Gözlerim onu arıyor.

Akşamın erken saatleri. Kulüp her zamanki gibi kalabalık ve görünürde tek bir Fae bile olmaması keyfimi yerine getiriyor. Bir yanım, Dublin'de ve dünyamızda neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyor. Manastıra gidip etrafı kolaçan etmek istiyorum. Ama hem Ryodan hem de Dancer'dan zaman konusunda değerli bir ders aldım.

Her zaman, sandığımız kadar uzun zamanımız olmayabiliyor. Dolayısıyla son gelişmeler biraz bekleyebilir.

Bazen bencillik işe yarar. Bu gece tam da öyle davranmak niyetindeyim.

Beyaz İrlandalı tenimin üzerine siyah, daracık elbise bir elbise ve ayaklarıma yüksek topuklu pabuçlar geçirmek nasıl bir zevkti anlatamam. Yakında onlardan kurtulup Ryodan'ın iri, güçlü vücudunda çıldırma düşüncesi içimi titretiyor.

Ryodan'ı yatağımda istiyorum. İçimde ve her yerimde. Bir süreliğine yegâne hedefim bu. Gitmeden önce dünyamda neler olduğunu öğreneceğim. Ama bu gece benim. Bizim. Ve inanın, çok bekledik.

Son merdiveni de iniyorum. Belki ofisindedir diye.

Kalabalık dans pistinden geçip Dokuzlar'ın özel katlarına inen cam ve krom merdivene yöneliyorum. Sonra biri beni belimden yakaladığı gibi aşağı indiriyor ve merdivenin dibine fırlatıyor. Dokuzlar'dan biri olmalı. Başka kimse beni böyle hırpalayamaz.

Saçlarımı suratımdan çekip saldırganımı haşlamaya hazırlanıyorum. Ama karşımda dikilen adamı görünce sevinçle bağıriyorum. "Lor!"

Beni şaşkınlıkla süzüyor. "Dani?"

"Mega'nın ta kendisi." Bunu kanıtlamak için yüz Mega vatlık gülümsemelerimden birini çıkarıyorum. "Geri döndüm. Nerede olduğumu ve neler yaptığımı duyunca kulaklarına inanamayacaksınız."

Fade'le Kasteo da yanımıza geldi. Üçü de beni hayret ve biraz da huzursuzlukla süzüyordu.

"Sizin neyiniz var, çocuklar? Ona geri döneceğimi söylemiştim."

"Patrona mı?" diyor Lor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Ona bir mesaj yolladım."

"Bence bir boktan haberi yok," diye homurdanıyor Fade. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Patron çekilmez biri olup çıktı. Git şunu sıkı bir becer de akli başına gelsin." Arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Lor'a bakıyorum. "Ryodan benim dönmeyeceğimi mi sandı?"

"Yanına git, hayatım. Süitinde. Hiç dışarı çıkmıyor. Vaktinin çoğunu hayvanı olarak geçiriyor. Yemek yemiyor, uyumuyor, düzüşmüyor ve burada işler giderek çirkinleşiyor."

Fırlayıp asansöre koşuyorum ve aşağı inerken ayağımı

sabırsızca yere vuruyorum. Geri döneceğimi nasıl bilmez? Y'ril'in bana yalan söyleyeceğine hayatta inanmam. Kaşlarımı çatıyorum. *Uygun zamanda eline ulaşması için bir ayarlama yaptım. Acaba uygun zamanla kastettiği neydi?*

Asansörün kapısı yana kayarak açıldığında pervane akımını yakalıyorum. Ryodan'ın süitinin giriş salonuna hızla dalıyorum.

Burası hâlâ hatırladığım gibi. Etrafı toplamamış bile. Gerçek süitine açılan gizli panele doğru yürürken topuklarım cam kırıklarını eziyor.

Odaya girdiğimde derin bir nefes alıyorum. Burası da yıkık dökük. Adeta taş taş üzerinde kalmamış. Lambrili duvarlarda pençe izleri var. Tavandaki avizeler sökülmüş, kabloları boşlukta sallanıyor ve yerde kristal kırıkları parlıyor. Yatak paramparça. Kadife yastıklar yırtık, döşegİN içi dışına çıkmış.

Gözlerimi kısıp loş ışığa alışmaya çalışıyorum. Ryodan burada. Kokusunu alabiliyorum. Tenine yapışıp kalan şu baharatlı, karanlık ve egzotik, hayvansı ve erkeksi kokuyu. Onu hissediyorum ve vücudumdaki her bir sinir ucu varlığıyla elektrikleniyor.

Ama odada bundan fazlası da var. Öfke. Hiddet. İstirap. Hüzün. Her bir parçalanmış eşyaya, her bir kırık panele ve yerdeki derin pençe izlerine sinmişler.

Benim yasımı tutmuş. Asla dönmeyeceğime inanmış. Ama neden?

Duyularım her zamankinden de keskin. Bu benim gecem. Benim seçimim, uzun süredir inkâr ettiğim büyük arzum. Kendimi o kadar canlı hissediyorum ki içim acıyor.

Nefesini duyuyorum. Kokumu aldı. Sonra yüksek arkalıklı koltuğunun oradan bir kahkaha yükseliyor.

“Yine mi?” diye inliyor buruk bir sesle.

İrkiliyorum. Neredeyse bütün çocukluğunu kafeste geçirmiş biri olarak halüsinasyonların nasıl hissettirdiğini bilirim. Bazen kâbuslarımdan belirli bir yemeğin kokusunu alarak uyanırdım. Annemin eve geldiğini ve bana koca bir kâse tereyağlı mısır hazırladığını sanırdım. Yanında da kızarmış tavuk ve haşlanmış yeşil fasulye. Ama hayaldi tabii. Çaresizlikten elimi kemirirdim.

Kim bilir kaçınıcı kere?

Beynin kandırmacayı fark ettiği ve ümitlerin küle döndüğü o ânın acısını en iyi bilenlerdendim. Çılgınca istediğiniz şeyin orada olmadığını ve belki de bir daha ona asla kavuşamayacağınızı anladığınız an, insanı yıkan, tüketen bir acı çekersiniz.

Kokumu alıyor ve beni hayal sanıyor.

Ve ben bu gece en çılgın hayallerini gerçekleştirmek için buradayım.

Kırık camların üzerinde yürüyorum. Halüsinasyonlarımdan bazıları o kadar canlıydı ki keçileri kaçırmanın eşiğine gelirdim. Açlık beyninize türlü oyunlar oynar. Bazen gerçekten de hayalimde yemek yedim. Çaresizce ihtiyaç duyduklarınızın ertelenmesi insanı mahveder.

Ryodan’ın bana ihtiyacı var. Hem de umutsuzca. Bu hoşuma gitti çünkü duygularımız karşılıklı. En iyi yaklaşımın ona dokunmak olduğuna karar veriyorum. Bırakalım, vücutlarımız konuşsun.

Kırık sehpanın yanından dolaşıp koltuğa yaklaşıyorum. Midemde kelekler uçuşuyor. Gergin miyim? Hayır. Çok

mutluyum. Tamam, birazcık da gerginim ve neden bilmiyorum. Belki de bu adamdan anlatamayacağım kadar çok etkilendiğim için.

İşte burada. Ben insan formundayım. Cildim fildişi gibi parlıyor. Birlikteyiz ve özgürüz. Bu ânın hiç gelmeyeceğinden korkmuştum. Birbirimizi sonsuza dek kaybettiğimizden.

Ama ben endişelerimden çabucak kurtulmuştum. Ryodan ise aylardır yasımı tutuyordu.

Tam karşısında duruyorum.

Başını arkaya atıp kan çanağına dönen, gümüş gözlerini kısarak beni süzüyor. “Vay canına! Giderek ustalaşıyorum. Tıpkı gerçek gibisin. Bu elbiseyle... of, çok seksisin.” Beni baştan aşağı süzüyor. “Sana bunu hiç söylemedim ama benim güzellik anlayışım sensin, Dani O’Malley. Bakır alevler ve zümrüt buz. Kar beyazı ve gül pembesi. Güçlü bacakların. Dimdik sırtın. Ruhundaki ateş.”

Böyle konuşmaya devam ederse onu saatlerce dinleyebilirim.

“Seni kimse yıkamaz, kadın. Başından geçenler bile seni kırıp dökemedi. Sen benim kutsalımsın, biliyor musun? Bunu sana neden hiç söylemedim ki?”

Güçlkle yutkunuyorum. Gözlerim doluyor. Kutsalımsın, dedi. Ben de onun için böyle hissediyorum. O benim tapınağım. Varlığına doğru yuvarlanıyorum ve diğer her şeyi unutuyorum. Onunlayken güvendeyim. Birlikte dünyaya kafa tutabiliriz. Ne olursa olsun asla ayrılmamanın bir yolunu buluruz. Aşk bu bence. Birini kutsal saymak. Onu onurlandırmak. Onu korumak ve en iyi yanlarını yaşamak. Ryodan’ın bakışlarındaki keder, ıstırap ve

öfke içimi parçalıyor. Bu adamın duygularının derinliğinden asla şüphe duymayacağım. Duruşu, yüzünün ifadesi ve gözlerindeki yarı vahşi ifade bunun kanıtı.

Karşısında dizlerimin üzerine çöküyorum. Öyle güzel ki. Onu ilk kez böyle görüyorum. Üzerinde sadece eski, siyah bir eşofman altı var. Teni alevlerin ışığında altın rengi parlıyor. Yüzünü gölgeleyen birkaç günlük sakal ona şeytani ve olağanüstü bir hava katmış. Uzun zamandır duş almadığı için üzerine hayvanının kokusu sinmiş. Ama umurumda değil. Bu koku bana tehlikeyi anımsatıyor. Beni yaralayabilecek keskin kenarları. Ve eğer böyle bir şey olursa bütün yaralarımı iyileştireceğini biliyorum. Kısa kestirdiği saçları uzayıp karışmış. Görmeyeli bayağı zayıflamış. Uzun zamandır beslenmediğini biliyorum.

Uzanıp avucumu bir keskiyle oyulmuş kadar biçimli, sert göğsüne koyuyorum.

Kalp atışlarını hissedemiyorum. Bu yakınlarda beslenmediğinden iyice emin oluyorum. “Belki de bir şeyler yemelisin,” diyorum muzipçe. “Bu gece canını çıkarmayı planlıyorum. Bebeğim.”

Başını yana eğiyor. Gözleri parlıyor. Burun delikleri açılıp kapanıyor. “Açlıktan ölsem bile canımı çıkaramazsın. Sen bir hayalsin. Seni kendimden uzaklaştırdım. Gitmene izin verdim. Senin için mücadele etmeliydim. Sana her şeyi anlatmalıydım. Değişimi reddetmeni sağlamalıydım.”

Avucumu göğsünden kaslı karnına kaydırıyorum. Parmaklarımı kadifemsi teninde gezdiriyorum. “Beni sen uzaklaştırmadın. En zorunu yapıp benim için kendini feda ettin. Beni burada tutmaya çalışsaydın gücüm ikimizi de

yok ederdi. Biz öyle insanlar değiliz. Sınırlarımızı zorlar ve ayak uydururuz.”

“Bak sen! Hayalim beni teselli ediyor,” diyor alayla. “Kendimi bu kadar geliştireceğim aklıma gelmezdi.”

Kucağına oturup bacaklarımı iki yana açıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve güzel gözlerine bakıyorum. Bakışları buz ve ateş, kan ve çelik. “Hâlâ bir illüzyon olduğumu mu düşünüyorsun?” Elbisemin neredeyse kalçalarım kadar sıyrıldığını fark ediyorum. Usulca üzerine eğiliyorum. Sertleşiyor. Ah, onu içimde istiyorum. Ön sevişme umurumda değil. En azından bu sefer. Bir an önce içime girmeli. Belki gelecek sefere biraz ağırdan alırsız. Ya da belki ön sevişme benim olayım değil.

Ellerini belime koyuyor. Parmaklarını etime geçiriyor. “Sana kaç kere dokundum bir bilsen. Seninle saatlerce seviştim. Ama hepsi yalandı.”

“Yine yap. Bu sefer gerçeğim. Zamanımın yarısını bir kadın olarak geçireceğim. Diğer yarısını da bir ejderha olarak. Ama şimdilik sadece bir haftam var. Y’rill değişmeme yardım etti. Gelip sana iyi olduğumu göstermek istedim. Ama bundan sonra dönüşmeyi öğrenene dek gelemeyeceğim.”

Gözlerini dudaklarıma diyor. “İlk kez bu kadar mantıklı bir açıklama yapıyorsun.”

“Çünkü gerçek bu. Öp beni. Belki o zaman ikna olursun.”

Eğilip dudaklarımı onunkilere sürtüyordum. Ellerim eşofman altına yapışıyor. O kadar ıslandım ki neredeyse bacaklarımdan süzülecek.

Derin bir nefes alıp geri çekiliyor. Sonraki an eli bacağı-

mı okşuyor. “Hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı. Hassiktir!”

Hafifçe gülümsüyorum. “Hadi, yapalım şu işi.”

Birden ayağa fırlayıp beni kalın, kürk kilimin üzerine sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımı açıyorum. Elbisemi sıyrıyor ve bacaklarımın içlerini öpüyor. Sonra ağzını orada hissediyorum. Sıcak ve ıslak. Beni yalıyor, emiyor ve çığlıklar duyuyorum. Sonra bağırmanın ben olduğumu fark ediyorum. Zihnim ve vücudum aynı anda doruğa ulaşıyor. Beynim yarılıp içinden yıldızlar yağıyor. Bütün vücudum elektrikleniyor. Altında kıvraniyorum. Yüzü hâlâ bacaklarımın arasında ve içime girmesi için sabırsızlanıyorum. Onu düşünerek defalarca mastürbasyon yaptım. Ama şimdi bunların hepsi gerçek ve onsuzluğa bir an bile dayanamayacakmışım gibi geliyor. Ryodan’ı yere itip üzerine çıkıyorum. Birden gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Hassiktir, sen gerçeksın!”

Onu neyin ikna ettiğini bilmiyorum ve umurumda değil. Ryodan Killian St. James içime girerken başımı arkaya atıp hafifçe gülüyorum. Vücudumun alt kısmındaki bütün kaslar kasılıyor ve o kadar harika hissediyorum ki. Çünkü bu adamı asla kırıp dökmem. Üzerinde istediğim kadar titreşebilirim ve...

“Dur, kadın. Daha değil!”

Ama şu anda altımda yatıyor. Ona biniyorum ve kontrol bende. Titremeye başladığımda o da kontrolünü kaybediyor ve bu adamın gerçeklik kavramını yitirmesini izleyeceğim tek an bu.

“İntikamım acı olacak,” diye tıslıyor kafamın içinde.

Aklımdan tek bir kelime geçiyor: *Sabırsızlanıyorum*. Umarım bütün ölümsüz hayatım boyunca benden bunun intikamını alır.

Kafasını arkaya atıp gülerek boşalırken ellerimi yüzüne koyuyorum. Bakmaktan asla bıkmayacağım o güzel, seksi, tanıdık, meydan okuyan, küstah ve insan-hayvan karışımı yüze. Hazzını avuçlarımla yakalıyorum ve kalbimde bir ateş yanıyor.

Cep telefonumdan “Magic Man”i bulup sesi sonuna kadar açıyorum.

Şöminenin ateşinde onun karşısında çıplak dans ediyorum. Bu kadın-çocuk ejderin onu hayatı boyunca beklediğini söylüyorum.

Gözleri hayranlıkla parlıyor. Beni yere yatırıp üzerime çıkıyor ve piç herif bana daha o anda beynimdeki dosyalardan birine kaldırdığım bir şey söylüyor. Ama ne olduğunu sormayın çünkü ağzım meşgul. Tam da olmasını istediğim şekilde.

Bana beni bir ömürden çok daha uzun bir süredir beklediğini söylüyor. Ne demek istediğini anlamıyorum. Aldırmıyorum da. Ryodan içimde. Ben de onun içindeyim ve önümüzde yarı zamanlı evim haline gelen yıldızlı gökler kadar uçsuz bucaksız bir gelecek var.

Çok sonra, manastırda neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Kat ve Shedon kurtulmuş ama o gün tam yüz kırk iki sidhe-kâhin kaybetmişiz. Son vuruşumla Balor’u öldürmüşüm ve ben kaybolduktan sonra Ryodan uzun süredir canını sıkan bir illeri ortadan kaldırmış. Baba Hamamböceği, Ryodan’ın ne zamandır onu tehdit ettiği ölümcül, siyah bıçakla bedeninin son parçasına kadar doğranmış. O gün AOZ da savaştaydı ama Ryodan kaçtığını söyledi. Bizden

intikam almak için fırsat kolluyordu. Artık eskisinden de daha güçlüyüm ve o küçük leprikon bir gün benim olacak.

Roisin manastırdaki kadınların arasına katılmış. Sidhe-kâhin yetenekleri olmasa da Enyo'yla çalışıyormuş. Diğer kaçırılan insanlardan bir ordu kuruyorlarmış. En azından artık bir amaçları var. İyi haber! Böyle zamanlarda herkese muhtacız.

Ryodan, Mac'le Barrons'un hâlâ ortada olmadığını söyledi. Şehrimizde aylardır tek bir Fae bile görülmemiş.

Ama ben gerçeği biliyorum. Hiçbirimiz söylemesek de...

"Boş versene," diyor Ryodan. "Ben söylüyorum işte. Ayrıca *Dublin Daily*'de de yayınlayacağız. En büyük savaşımız kapıda. Eski tanrılarla değil, Fae'yle. O piçler çok yakında dünyamızı bir savaş meydanına dönüştürecek. Dünyada muazzam bir kötülük birikiyor. Ayaklarımın altında hissedebiliyorum. Rüzgârın bile uğursuz bir yanı var. Burnuma kan kokusu geliyor. Gezegeni ele geçirmek için komplo kuruyorlar. Mac gücünü kontrol edemezse kaybedeceğiz."

"O halde Mac'e zaman kazandırmalıyız."

Beni bir homurtuyla onaylıyor.

"Christian'dan haber var mı?"

"Aynı. Kat, Draoidheacht Kalesi'nde vakit geçiriyor. Sean'ın sorunlarını çözmesine yardım etmeye çalışıyor. Hâlâ bir ilerleme kaydedemedi. Sean dokunduğu her canlıyı yok ediyor."

"İnsanları mı?" Bunun nasıl bir lanet olduğunu en iyi ben bilirim.

"Hayır. Sean, Kıtık. Sadece bitkilere ve ekinlere zarar veriyor. İnsanlarla hayvanlar Christian'ın uzmanlık alanı."

“Diğer tanrılar sorun çıkardı mı?”

“Henüz değil. Ama orada da buzdağının sadece tepesini gördüğümüzden şüpheleniyorum. Fae karşısında bir şansımız olsun istiyorsak tanrılarla işbirliği yapmalıyız. Aynısı onlar için de geçerli tabii.”

İçimden kendime söz veriyorum. Bir şekilde bu sorunu halledeceğim. “Biraz da olumlu yönden bakalım,” diyorum. “Artık yanımızda bir Avcı var. Belki bir destek ekibi kurabilirim.”

Gülüyor. “En ikna edilemeyecek kişileri ikna edebilecek biri varsa, o da sensin.”

Sonra yine üzerime çıkıyor ve bir üstünlük savaşına tutuşuyoruz. Çünkü biz buyuz. Bir kez daha tutkularımın esiri olduğumda dünyayı unutuyorum.

Ryodan benim sıfır noktam. Benim kutsalım. Ejderimin hayvanı. Daima.

On dört yaşındayken, Ryodan’ı Chester’s’in dördüncü katında seks yaparken gördüm. Dokuzlar’ın hayvanlarının cinsel arzularını tatmin etmeleri için kurulan alt kulüpte.

Gülümsedim. Ryodan’ın cinsel arzu nesnesi artık bendim.

Yıllar önce, o gün, onu benim olarak işaretlemiştim.

İşte söyledim. Gerçek bu.

İsterseniz beni yargılayabilirsiniz. Umurumda değil.

Ben asla normal bir on dörtlük olmadım.

Zaten neyim normal ki?

On dördümdeyken bir gün onu güldüren kadın ben olacağım diye yemin ettim kendime. Yüzündeki şu uçarı neşenin kaynağı ben olacaktım. Parmaklarımı yüzünün

asil ve keskin hatlarında dolaştıracaktım. Ellerim erkeklik organının üzerine kapanacak ve onu içime alacaktım. Gözlerinde şehvet pırıltıları yanıp sönecek ve boşaldığında çıkardığı, biraz kahkahayı, biraz homurdanmayı andıran o boğuk, erotik seslerin nedeni ben olacaktım.

On dört yaşında bugünkü vücuduma sahip değildim. Henüz sekse hazır da değildim.

Ama bir gün olacaktım.

Bir kadının vücuduna sahip olduğumda.

Bu adam benim olacaktı.

O akşamüzeri, onun başka bir kadınla seks yapmasını izlerken hissettiğim yalnızca şehvet değildi. Evet, şehveti o yaşta da tanıyordum. Hayata karşı şehvet duyuyordum. Bir gün yapacağım seks ya da çikolata için. Ben şehvetten ibaretim. Hepimiz gibi. Tutkularınızın tadını çıkarın. Onlarla yanın. Ve asla kendinizi onlardan ötürü suçlu hissetmeyin.

Hayatı yaşanır kılan tutkularınızdır.

Size bir şey söyleyeyim mi? Nasıl yaşıyorsak öyle sevişiriz. Ürkek insanlar ürkekçe sevişir. Özgür insanlar özgürce.

Ryodan yatakta yüzde yüz odaklıydı. Vahşi bir sadakat ve şehvetle sevişiyordu. Coşkuyla. Hayata duyduğu aşkla.

Ben de her günümü böyle yaşıyorum. Bütün duyularıyla.

O gün fark ettim ki biz birbirimize benziyoruz. Benim gibi birini bulacağımdan şüpheliydim doğrusu.

On dört yaşındayken altı yıldır tek başımaydım. Bir çocuğa göre çok fazla şey görmüş ve yapmıştım. (Dünyanın ne kadar kötü olabileceğini bildiğim için, Rae'yi her görüşümde içim, onun müthiş saflığını koruma arzusuyla doluyor. Kat'in yardımına ihtiyacı olmasa da, sonsuza dek yan-

larında olacağım. Rae'yi hep kollayacağım.) Hayatta pek az yetişkinin ödediği bedelleri ödedim. Varlığını inkâr ettiğim ruhumun özünü paramparça eden günahları sırtımda taşıdım. Kendi kendimi yok etmemek için defalarca benliğimi değiştirmek zorunda kaldım.

O gün, on dört yaşındaki yüzüme belki de hiç yakışmayan kadim gözlerimle Ryodan'a baktım ve *bu adam beni anlar*, diye düşündüm. *Bu adam beni kaldırabilir*.

Benim gibi karmaşık bir kadın ancak böyle bir erkekle mutlu olabilirdi.

Ryodan tam bir baş belası. İnatçı, mesafeli ve kontrol manyağı. Ben de öyleyim.

Ağza alınmayacak şeyler yapmış. Ben de öyle. Bir gün bunları konuşabilir miyiz bilmiyorum. Belki.

Zeki, ilginç ve hayatın getireceklerine aç.

Benim gibi.

Ryodan hayat ve ölüm, neşe ve keder, merhamet ve acımasızlık. Ben de öyleyim.

Aramıza giren yıllar benim için zordu.

Henüz hazır olmadığımı bildiğim için direndim. Onu anlamama rağmen, aklımın karanlık ve sahiplenici yanı, yatağına aldığı her kadına karşı kin besledi. Jo'ya bile.

Sonra, hayat bana hiç beklemediğim bir anda hazır olduğum bir erkek sundu.

İşte o zaman, Ryodan da beni anladı.

Ama ben yıllarca bu adamı bekledim. Onun için hazır olup Ryodan'ı yatağıma bir kadın olarak alacağım günü.

Dancer bunu sezdi.

Ve beni yine de sevdi.

İki aşkım da benden daha mantıklı davrandı. Ben sevdi-

ğimi paylaşamam. İkinci sırada olmayı kabullenemem. O rolü oynamayı bilmiyorum.

“Buna hiçbir zaman gerek kalmayacak,” diyor Ryodan. Kollarını arkamdan belime doluyor ve bana yaslandığında sertleştiğini hissediyorum.

“Fazlasıyla sahipleniciyim, ona göre.”

Beni daha da sıkı sarıyor. “Ben de öyleyim. Sadece sen ve ben olacağız. Bir itirazın varsa yatağımdan defol.” Yavaşça içime giriyor.

İnleyerek kalçalarımı ona yaslıyorum. İçimi öylesine dolduruyor ki, biraz canım yanıyor. Ama umurumda değil. Ben başkalarıyla kıyaslanacak bir kadın değilim. Hepimiz kendimizce özeliz. Ama Ryodan'ın kendine has özellikleri benimkilerle o kadar uyuyor ki, bunun için şans yıldızlarımın dua ediyorum.

Daha da derine gömülürken, kulağımın dibinde boğuk kahkahası yankılanıyor. Bütün sinir uçlarım bende yarattığı vahşi arzularla uyarılıyor. “Şans yıldızların her zaman yanında olacak, Dani.”

Homurdanarak kalçalarımı arkaya itiyorum ama beni durduruyor.

“Bana izin ver, Yıldıztozu. Seni nelerin baştan çıkardığını keşfetmek istiyorum. Seni çıldırtmak, kırılma noktalarını bulmak istiyorum. Hepsini.”

Bunu ben de istiyorum. Gerçek dünyada hiçbir zaman kontrolünü kaybetmesini istemem ama yatakta tamamen kendi olmalı.

Kendini biraz daha derine itiyor ve birden geri çekiliyor. Sırılsıklam halde bacaklarımı birbirine sürtüyorum. Sonra yine içime giriyor ve bir kez daha geri çekiliyor. Onu o ka-

dar istiyorum ki sabırsızlıkla inliyorum. Sonsuza dek vaktimiz varmış gibi usulca içime giriyor.

“Var zaten.”

İçime dolan neşeyle gülüyorum. Bu adamı sevmek için sonsuza dek vaktim var.

“Bırak gülmeyi de seviş, Dani.”

“Kontrolünü kaybetmekten mi korkuyorsun?” diye takılıyorum ve kalçalarımı ona doğru iterken yine gülüyorum. Sonra baştan aşağı titremeye başlıyorum.

“Kahretsin!”

Sonrasında üzerine serildiğimde, gümüş rengi gözlerine bakıyorum.

İyi ki oda harap halde. Yoksa onu biz kırıp dökerdik. Burada gün ışığı olmadığı için saat kaç bilmiyorum. Ama nereden baksanız yirmi dört saattir birbirimizin vücutlarını keşfediyoruz. Sınırlarımızı zorluyoruz ve birbirimizi neleri çıldırttığını öğrenmeye çalışıyoruz.

Ryodan ateşli ve seksi. Tam benim kalemim.

“Sadece bir haftam var,” diye hatırlatıyorum usulca.

Onu yeni varlığımın parametreleri hakkında aydınlatırken gümüş gözleri neşeyle parlıyor.

“Vaktimizin yarısını insan olarak geçireceğiz,” diyor. “Diğer yarısında da hayvan olacağız. Daha iyisini düşünmüyorum.”

Kesinlikle. Yine de aklıma takılan bir şey var. Neden geri dönmeyeceğimi sandı ki? “Ryodan, mesajımı almadın mı? Sana...”

“Bir yıldız parçası yolladın, evet. Kahrolası, hayatımı mahvetti.”

Demek eline geçti? “Aslında içini rahatlatmak içindi.”

“Hedefi şaşırdın, Yıldıztozu,” diye homurdanıp yataktan kalkıyor. Şöminenin orada, parkelerin altından bir kuru çıkarıyor. Tekrar yanıma gelip onu elime tutuşturuyor.

Loş ııkta gözlerimi kısıyorum.

İYİYİM VE

“Aaa! Ama bu mesajın yarısı!”

“Biliyorum. Ve’den sonra ne geldiğini tahmin edeyim diye canım çıktı. İyiyim ve mutluyum. İyiyim ve özgürüm. İyiyim ve asla dönmeyeceğim. Hangisi, Dani? Az kalsın aklımı kaçıracaktım.”

Yıldız parçasını elimde evirip çeviriyorum. “Tüh. Kırılmış. Yolda bir şeye çarptı herhalde. Onu bulduğunda neredeydin?”

“Bir kumsalda.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Kumsal mı? Kumsala mı gittin?” Lor ben gittiğimden beri Chester’s’den çıkmadığını söylemişti.

“Her gece okyanus kıyısına gidiyordum. Yıldız tam yanıma düştü.”

“Ne zaman?”

Gülüyor ama sesinde hüçün var. “Ah be kadın. Sen beni ne zamandır deli ediyorsun bir bilsen. Lanet olası yıldızın o gün, sen manastırda bir Avcı’ya dönüşmeden tam üç bin yüz kırk bir yıl, beş ay, dokuz gün ve iki saat önce elime ulaştı.”

“Üç bin yıl mı?” diye inliyorum. Y’rill aklını mı kaçırmıştı? Yoksa berbat bir atışçı mıydı?

“Üç bin yıl önce, domino teorisini araştırmamın nedeni sensin. Geleceği senin için korumaya çalıştım. Sen, Dani O’Malley, varlığımın en büyük ve sinir bozucu gizemisin. O gece kumsalda, bir yıldızın üzerinde kokunu aldım. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu. Onu tanımak için müthiş bir istek duydum. Onu bekledim. Hem de çok uzun bir süre. Sonra bir gece, onu Dublin’de buldum. Kontrolsüz, avare bir çocuktun. Süper kahraman kompleksli, cesur mu cesur bir kız çocuğu. Bir de genco erkek arkadaşın vardı.”

“Aman Tanrım. Beni görür görmez anladın mı? Yıldızı atanın ben olduğumu biliyor muydun?”

“Yıldız meselesini kurcalamaktan çoktan vazgeçmiştim. Onun yanlış telefona gönderilen bir mesaj olduğuna karar vermiştim. Sonra o gece sana yaklaştım ve kokunu aldım. Tabii ki anladım.

“Sonrasında dünyam karardı. Ne olduğun ya da seninle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, zamanın ötesinden bana bir mesaj yolladığındı. İtiraf et. Başka bir şey yazmadın değil mi? Sana o kadar işkence ettim ki bana birkaç bin yıl acı çektirmek istedin.”

Gülüyorum. Hiç aklıma gelmedi ama gelseydi yapabirdim doğrusu.

“Sonra siyahlaşmaya başladın ve...”

“Onun için bir Avcı’ya dönüşeceğimden bu kadar emindin! Çünkü onlar yıldızların arasında yaşıyor!”

Başını yana eğiyor.

“Neden söylemedin?”

Uzun bir an boyunca sessiz kalıyor. “Kafam allak bulaktı. Bazı şeylerin değişeceğinden endişe ettim.”

“Ne saçma. Zaten...”

“Zaten olduysa önlemenin bir yolu yoktu, evet. Bunu ben de düşündüm. Barrons’la uzun uzun tartıştık.”

“Barrons biliyor muydu?”

“Evet, sadece kardeşime söyledim. Bu dünyada hiçbir şeyi çantada keklik bilmemeyi çoktan öğrendim.” Bir an duraksıyor. “Sana hissettiklerim yüzünden olacakları sabote etmeye çalışacağımdan şüphelendim. Gerekçelerimi sorgulamaya başladım.”

Anlattıklarını sindirmekte güçlük çekiyorum. Tanıştığımız günden beri bir gün ona bir yıldız fırlatacağımı biliyormuş. Onun için insan olduğuma inanmıyormuş meğer. Bir Avcı’ya dönüşmeye başladığımda da işlerin nasıl sonuçlanacağını bilememiş. Onu damgalamamı isterken beni bir daha görebileceğinden bile emin değilmiş. Yine de bana kaderimi kucaklamam konusunda yardım etti.

“Bir daha kafes yok, Dani. Bir Avcı olduğunda bütün istediklerine kavuşabilirdin. Mutlu olabilirdin. Böyle olması gerekiyorsa yapabileceğim tek şey yanında durmaktı. Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm. Dönüştüğün anda seni artık hissedemiyordum. Yıldızının vedan olduğunu sandım.”

“Asla,” diyorum. “Onu seni rahatlatmak, ne olursa olsun döneceğimi bildirmek için yolladım. Ayrı kaldığımız iki yıl boyunca seni aramamakla hata ettim ve bu sefer öyle olsun istemedim. İnadım yüzünden iki yılımızı harcadım. O kadar gururluydum ki hislerimi itiraf etmek yerine onları kutulara tıktım. Oysa ben seni hep sevdim.”

“Tam olarak ne yazmıştın? Bir kriptogram bulduğunu ve üç bin yıl boyunca çözemediğini düşün!”

“İyiym ve eve döneceğim.”

“Hepsi bu mu? Gerçekten eve döndün mü? Benimle burada mı yaşayacaksın?”

“Her zaman. En azından yarı zamanlı olarak. Diğer zamanlarda da...”

“Nereye gidersen git, seninle geleceğim.”

“Ölmeyeceğin kadar yükseğe çıkabiliriz.” Gece gökyüzünde birlikte süzülüp şehrimizi ve dostlarımızı kollayabiliriz.

“Seni şaşırtabilirim,” diyor. “Nefes almaya ihtiyacım yok, Dani. En azından sürekli. Ayrıca her zaman geri dönebilirim.”

Güzel yüzünü avuçlarımın arasına alıp uzun uzun öpüyorum. “Ben de öyle. Birinci kuralımız bu olsun, Ryodan. Ne olursa olsun, her zaman birbirimize dönelim.”

“Asla çiğnemeyeceğim bir kural,” diyor, bir kurt gibi sırtarak. “Diğerlerini bilemem. Beni sık sık hizaya sokman gerekecek. Unutma, başa çıkması kolay bir adam değilim.”

Bilmez miyim? En sevdiğim yanlarından biri de o değil mi zaten? Üç bin yılı aşkın bir süredir beni beklediğine hâlâ inanamıyorum. Aklıma bir şey takılıyor. “Bir dakika. Yıldızımın eline geçmesiyle bir Avcı’ya dönüşmem arasında ne kadar var demiştin?”

“Üç bin yüz kırk bir yıl, beş ay, dokuz gün, iki saat,” diyor. “Ne zaman fark edeceksin diye bekliyordum.”

Ona bakakalıyorum. “Ryodan, bu pi sayısı.”

“İlk yedi rakamı. Hep bu umuda tutundum. Bir şekilde diğer sayıları da tamamlarız diye düşündüm.”

İnanılmaz ama Dancer haklıydı. Her şeyin bir şablonu ve amacı var.

Evren ne yaptığını iyi biliyor.

“Tamamlayacağız,” diyorum gülümseyerek. “Bunu Avcı kemiklerimde hissedebiliyorum.

Bu adamla koca bir sonsuzluk. Tek istediğim bu. Tüm zorluklara beraber göğüs germek. Kolay olmayacak, biliyorum. Tehlikeli ve sürprizli olacak. Ama kesinlikle sıkıcı değil. Ryodan’la sıkılamazsınız.

Güzel ve güçlü vücuduyla üzerime kapandığında, bir kez daha dünyayı unutuyorum. Ona ne yapmasını istediğimi anlatıyorum. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Bana kalbini ve ruhunu veriyor. Bütün dikkatini ve ilgisini. Sırtüstü uzanıyor ve hiçbir şey yapmıyorum. Sevilmek için süper olmam gerekmediğini ilk kez anlıyorum.

Kafesler tuhaf şeyler.

Fiziksel olarak birinden kurtulalı uzun zaman oldu. Ama kalbim ancak şimdi özgür kalabildi.

Benim için her şeyi feda edebilecek bir erkeğin aşkı beni iyileştirdi. Benim için benden bile vazgeçebilirdi. Sırf yükselişimi görmek için.

Y'rill, kızı Chester's'ın kapısından girdiğinde kıkırdadı. Dani'nin, onun için seçtiği erkeğin kollarına ve yatağına koştuğunu biliyordu. Onun hayatındaki birçok kırmızı ipliğin birincisini Ryodan'la ikisinin bileklerine bağlamıştı.

Y'rill, Ryodan'ın yıldızını mahsus kırmış ve ona sadece İyiyim ve... kısmını yollamıştı. Onun, kızına layık biri olup olmadığını anlamak için bu yöntemi kullanmıştı. Yıldızı mümkün olduğunca uzak bir geçmişe fırlatmıştı. Böylece Ryodan'ın hem Dani'ye göz kulak olmasını sağlamış, hem de onu yakından tanıyacak bol bol zamanı olmuştu.

Ryodan bütün sınavları başarıyla geçmişti. Kızının gelişimine katkıda bulunmuş ve onu kaybedeceğini düşündüğünde bile Dani'yi hep sevmişti.

Y'rill kanatlarını kapatarak biraz daha yükseldi. Dani'nin şehri Dublin'in semalarından sadece en kadim Avcı'ların görebileceği sayısız kırmızı ipliği seyretti. Bazılarının ka-

derlerinde birlikte bir tarih yazmak vardı. Kâinat şablonlar ve amaçlardan oluşuyordu.

Bir gün, eğer bunu seçerse, Dani de yıldızların arasında uçup dünyaları keşfedecek ve kaderin ipliklerini bağlayacaktı. Bu hassas görevle sadece kalbi en saf, en derin ve en sağlam olanlar başa çıkabilirdi. Kızı kesinlikle bu kıstaslara uyuyordu ve başkalarının mutlu sonlarını örmekte başarılı olacaktı.

Ama şimdi kendi mutluluğunun tadını çıkarma zamanıydı.

SONSÖZ

Bırak aşkım kalbinin kapısını açsın

ZAMANDA BİR YERDE...

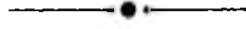
Yerçekiminin kuvvetli olmadığı dört aylı bir gezegende, siyah derili bir hayvan kum tepelerinin arasında dolaşıyordu. Kızın en yakın arkadaşı ve âşığıydı.

Hayvanın yanında bir cehennem kedisi koşuyordu. Kızın hem çocuğu, hem annesi.

Ve üzerlerinde, siyah, büyük bir Avcı uçuyordu. Tutku, ateş ve bir tutam da yıldıztozundan dövülmüştü.

Dani O'Malley'nin nihayet bir ailesi vardı. Artık bir yere aitti. Birilerine.

SİLİNER SAHNELER

Sıradaki bölümleri *Ateş Sarkısı* sırasında yazdım ama sonra, o veya bu sebeple ya sildim ya da değiştirdim. Ekibimle notlarımı karıştırırken, bu alternatif kısımları o kadar sevdiler ki, sizinle de paylaşmaya karar verdim.

ATEŞ ŞARKIS'NDAN SİLİNER CHRISTIAN MACKELTAR SAHNESİ

“Hani bir Azizler Günü arifesinde Ban Drochaid’in daire taşlarında eski bir tanrıyı çağırmıştık? Hatırlıyor musun?” diye sordu Barrons.

“Nasıl unutturum?” dedi Christian gergin bir gülümsemeyle. “Ağzıma sıçtın. Kendimi Gümüşler’de buldum ve bu şeye dönüştüm.”

“O gece ben de Gümüşler’e yuvarlandım. Senin yüzünden. Neyse ki senden daha çabuk kurtuldum.”

“Sahi nasıl yaptın onu?” diye sordu Christian.

“Ritüele başlamadan önce ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet. Bir bok söylemedin.”

“Bak, unutmuşsun işte! Geldiğinde onu sıcak karşıla ve saygı göster, dedim.”

“Pislik herif toprağın altından fırladığı gibi üzerime saldırdı. Karanlık ve kadimdi. Üstelik leş gibi kemik ve mezarlık kokuyordu. Merhaba canım mı diyecektim?”

“Sen de karanlık bir tipsin ve bir gün kadim olacaksın. Ölüm kokmasan da kıyametin en ölümcül atlısısın. Nereye gidersen git, senden önce şanın yürüyor. Tabii ki kibar olmanı bekledim ama sen ne yaptın? Şimdiye kadar gördüğün en korkunç yaratıkmış gibi tabanları yağladın. O da sana o şekilde davrandı. Aslında planımız tıkır tıkır yürüyordu. Ama sen onu iyilikle karşılamayınca gitti.”

“Bu ihale bana neden kaldı anlamadım ki.”

“Gücü çekiyorsun da ondan.”

Christian bir an duraksadı. Gençken İskoçya’nın yemyeşil vadilerinde dolaşırken de doğayla güçlü bir bağı olduğunu hissedirdi. Toprakla ve gökyüzüyle, yıldızlarla ve samanyoluyla. Bütün canlılarla yoğun druid bağları kurmuştu. Kancaya takılan solucanın acısını hissedebildiği için balık bile tutamazdı. Solucanın topraktaki karanlık, tatlı ve zengin hayattan ne kadar zevk aldığını, onun ritimleri ve şarkılarıyla huzur bulduğunu bilirdi. Ve şimdi de Büyük Hırsız’dı. “Neden?” diye sordu.

“Hem büyük iyilikler, hem de büyük kötülükler yapabilme potansiyelini içinde barındırıyorsun. Evren de bunu fark ediyor.”

“Neden durup dururken bu konuyu açtın?” Barrons’un her zaman bir nedeni olurdu. Bir amacı yoksa ağzından kerpetenle laf alırdınız.

“Biriyle tanışacaksın. Onu sıcak karşıla ve saygı göster. Bir daha tekrarlamayacağım.”

Christian zınk diye durdu. “Samhain’den gelecek yarıktan mı bahsediyorsun?”

“Eski dünya tanrılarında bir başkası. Ama bu seferki kaçmaz. Onları korkutursan seni öldürür. Eskiler fazlasıyla hırçın olabiliyor.”

“Zamirlerin çelişkili. Bir kişiden mi bahsediyorsun, birkaç kişiden mi?” Barrons cevap vermediğinde öfkeyle ekledi: “Hem sen bu eski tanrıları nereden buluyorsun? Sokak köşelerinde takılmıyorlar ya?”

Barrons ona alaycı bir bakış fırlattı. “Hiç belli olmaz. Sen şunu söyle. Bir gün yardımına ihtiyaç duyanlar tarafından çağrılсан ve seni kötü karşılasalar, ne yapardın?”

Christian çarpık bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Birileri onun rahatını kaçırp sonra da korkma triplerine girse, şu ruh haliyle eski tanrıdan da daha beterini yapabilirdi.

“Şansına o gece gelen tanrı senin kadar uyuz biri değildi. Yine de kibar davrandı.”

Christian gözlerini kıstı. “Sen de öyle davransana. Hiçbir şey anlatmıyorsun. Sonra benden nezaket bekliyorsun.” Bu konuşma da nereden çıkmıştı? Yoksa arkadaş mı oluyorlardı? Barrons biriyle arkadaş olabilir miydi?

“Güç gridir. Hangi tarafa geçersen oraya gider. Karanlığa ya da aydınlığa. Kendini yermek karanlığa giden en emin yoldur.”

Christian sinirlendiyse de bir şey demedi. Piç herif bam teline basmıştı. Barrons bir Unseelie’ye dönüşmeden çok önceleri, farkında bile olmadan kendinden nefret etmeye başlamıştı. Gençken kimsenin duyamadığı gerçekleri duya-

bildiği, sevdiklerini huzursuz ettiği, herkeste şüphe ve korku yarattığı için kendinden giderek uzaklaşmıştı. Daha da kötüsü, etrafındakilerinden de soğumaya başlamıştı. Yalanlar ve kandırmacalardan bıkip usanmıştı. Neden kimse dürüst değildi? Sonunda kendinden nefret etmekle başkalarını aşağı görmek arasında gidip gelirken, omzunda ağır bir yük taşımaya başlamıştı. Dıştan bakıldığında, genç, yakışıklı ve pervasız bir İskoçyalı'ydı. Ama içten içe her zaman karanlık bir yanı olmuştu. Dostlarına ve adamlarına gizlice nefret besliyor, sadistçe duygularını bastırmaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden bir Unseelie prensine dönüşmüştü. Ölen prensin kötücül sihri bir şekilde ondaki karanlık yanı keşfetmiş ve bu bedenin kendisi için biçilmiş kaftan olduğuna karar vermişti. Evet. Belki de gerçek buydu. Fae gücü Ban Drochaid'deki o geceden çok önce onu hedef almış olabilir miydi? Mac'in ona Unseelie yedirmesinden bile önce?

Huzursuzca kanatlarını silkeledi. Kahretsin, gerçekten de kanatları vardı. Uçabiliyordu. Sonra bir an düşündü ve ilk kez kanatlarını bir Unseelie olmanın nefretinden ayırıştırılabildi. Uçmak özgürlük demekti. Güç demekti.

Oysa Christian kanatları çıkmaya başladığı günden beri sadece şikâyet ediyordu. Acıdiklerini, kaşındıklarını ve durmadan pislendiklerini söylüyor, sırtüstü yatamadığı için lanetler okuyordu. Hiçbir pozisyonda rahat edemiyordu. Yakında bir yarasa gibi baş aşağı uyumak zorunda kalmaktan korkuyordu. İşin kötüsü, lanet uzantıları durmadan acıyordu.

Christian sırtını dikleştirdi ve druid özüne takılan bu Fae eklentilerini ilk kez kabullendi. Dünya yeniden güvenli olduğunda belki geceleri İskoçya'nın kadifemsi gökyü-

zünde dolaşmaya çıkardı. Ay ışığında kurtların yavrularıyla oyunlar oynamalarını izler, birkaç saatliğine bir kartala gece avında eşlik eder ya da bir gölün gümüşü yüzeyine teğet geçip yumuşacık fundalıkların arasına yuvarlanırdı.

Şu işe bakın! Gerçekten de kanatları vardı!

Bir ucubeye dönüşmeye başladığından beri ilk kez içi sevinçle doldu.

Kanatları ona hafifçe titreşerek yanıt verdi. Okşanmayı bekleyen bir kedi gibiydiler. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve bilinçsizce kanatlarını kıvırdı. Kürek kemiklerinin üzerinde zahmetsizce katlandılar.

En ufak bir acı ya da zorlanma hissi duymadan.

Gülümseyerek başını iki yana salladı. Kanatları ne yapacaklarını içgüdüsel olarak biliyordu. Ama beyni dürtülerine karşı koyuyordu. Onları bir yük olarak gördüğü için kanatları gerçekten de ona yük oluyordu. Ama ilk kez onları bir armağan olarak düşündü ve acı çekmedi.

Barrons'a göz attı. Kendini ve etrafındaki dünyayı sevmeyi öğrenirse belki Barrons da onunla arkadaş olmayı öğrenirdi. Dageus sayesinde Keltar'la Dokuzlar artık evli sayılırdı. Kelimenin tam anlamıyla bir klan olmuşlardı. Dokuzlar gibi Keltar da uzun zamandır bilerek ve isteyerek herkesten uzak duruyordu. Ama dünya değişmişti ve kimse münzeviliği uzun süre kaldıramazdı. Güçlerini birleştirmezlerse düşman için kolay av olurlardı.

Christian arkadaşları olsun istiyordu. Çocukluğu yalnız geçmişti. En azından şimdi bir gruba ait olabilirdi.

Barrons ona ters bir bakış fırlattı.

"Ne? Yoksa düşüncelerimi duyabiliyor musun?" Christian buna hiç şaşırmazdı doğrusu. Barrons ve adam-

ları tuhaf bir şekilde insanların en küçük nüanslarına karşı bile duyarlıydı.

“Özel bir çaba harcamıyorum,” diye homurdandı Barrons. “Bazen cehennem yaratıkları koca bir megafonla beynimin içinde bağılıyor gibi oluyor.”

Christian konuyu değiştirdi. “Şu tanrının adı ne?” Kiminle karşılaşacağını bilirse, kibar davranması daha kolay olurdu.

“Culsans. Kapıların ve tünellerin bekçileri. Bütün ölümler diyarının. Culsu da yanında olabilir. Bıçaklarından kendini sakın.”

“Ne bıçağı?”

“Görürsün.”

“Culsans bir kişi mi? Bazen tekil, bazen çoğul konuştuğun için anlamıyorum.”

“Görürsün.”

“Görünüşü nasıl? İğrenç mi?”

Barrons ona alayla baktı. “Muhtemelen onlar da seni öyle bulacaktır.”

“Nereden geliyorlar? Onlarla nasıl iletişime geçtin?”

“Christian, kapa çeneni.”

“Neden? Sadece bilgi almaya çalışıyorum. Mac sorduğunda da böyle kıl mı davranıyorsun? Sana nasıl tahammül ediyor?”

“Genelde yatay pozisyonda olduğumuz için sorun olmuyor. Çoğunlukla üzerine çıkıyorum. Bazen de arkasına geçiyorum. Bu sohbeti devam ettirmek istediğinden emin misin, İskoçyalı?”

Uzun, beyaz koridorun aşağısına doğru yürürken bir daha konuşmadılar.

ATEŞ ŞARKISI'NDAN SİLİNER CHRISTIAN MACKELTAR SAHNESİ

Bir süre önce, Mac'in birkaç tel saçını çaldım ve onları cüzdanımda saklıyorum. Evet, Ölüm cüzdan taşıyor. İnsan kendini normalleştirmek için böyle saçma sapan yollara başvurabiliyor. Cüzdanımdaki hiçbir şeyin bu çılgın dünyada bir değeri olmasa da, kotumu altıma çektiğimde, yeniden Keltar klanından Christian MacKeltar oluyorum. Bir ehliyeti ve kredi kartları olan, annesinin, kendisinin ve çocukluk aşkı Tara'nın fotoğraflarını yanında taşıyan ve göl kıyısında bir kale inşa eden Christian MacKeltar. Mac'in saçını yanımda taşımamın duygusal bir nedeni yok. Saçları sayesinde her istediğimde yanına ışınlanabiliyorum ve bir gözümü o kadının üzerinde tutmak birinci önceliğim.

Bundan Barrons'a hiç söz etmedim. O, kadınının saçını yanınızda taşıdığınızı söyleyebileceğiniz türden bir adam değil.

Malluce'un içindeyken Mac'in yanına ışınlanmak çocuk oyuncağı. Saçlarına dokunuyorum ve şu tuhaf, serin yere gidiyorum. Druid sanatlarımla toprağın derinlikleriyle bu derinlikte temasa geçemiyordum. Zaman ve mekân kavramı artık benim için aynı değil. Bir gün, sonradan değil doğuştan olma bir Fae'yle oturup konuşmayı gerçekten çok istiyorum. Neler yapıp yapamadığım benim için hâlâ meçhul. Belki bütün bunlar sona erdiğinde barış içinde yaşarız.

Mac'in içinde yaşadığı oda gotik bir kâbustan fırlamış gibi. Kendisi de korkunç. Görünüşünde bir değişiklik yok aslında. Ama içinde esen karanlık rüzgârları hissedebiliyorum. Bir an Barrons'un bana yalan söylediğini düşünmeden

edemiyorum. Bir Mac var. Bir de içindeki aç, karanlık, kadifemsi ve baştan çıkarıcı gölge. Müthiş bir çekicilik ve karizma saçıyor. İçindeki her neyse istediğinde son derece aldatıcı olabiliyor anlaşılan. Duyularımı yayıyorum. Duygusal içeriğini algılamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Barrons'un Gökkuşağı Kızı'nın içinde yaşayan şeyin duyguları yok. Onu aşamıyorum. Manastırda yanıma geldiğinde *Sinsar Dubh*'un onu ele geçirdiğini bilseydim bütün sorularım cevap bulurdu. Ama beklentilerim algılarımı renklendirdi. Bir canavar görmeyi beklemediğinizde onu fark etmeniz güçleşiyor. Ama orada olduğunu bildiğinizde de, neden daha önce göremedim diye hayıflanıyorsunuz.

"Christian!" diye bağılıyor. "Ne işin var burada? Barrons nerede? İyi mi? Kimseye bir zarar vermedim değil mi? Ya ailem? Jada bilekliği takıyor mu? Onu mutlaka takması gerek! Yoksa Zyh'ler yine peşine düşer. O iyi değil mi? Kimseyi öldürdüm mü? Kimi öldürdüm?"

Bu duygusallık fırtınası karşısında gözlerimi kısıyorum. O kadar gerçekçi ki. Ama *Sinsar Dubh*'un mükemmel rol yapabileceğini de biliyorum. Hafifçe rahatlasam da tedbiri elden bırakmıyorum.

"Jada iyi. Bilekliği takıyor. Kimseye zarar vermedin, Mac. Sadece hepimizi bir kozaya hapsedtin."

"Ama üzerimde kan ve siyah kuş tüyleri vardı..."

"Şu anda *Sinsar Dubh* değilsin, değil mi?" diye soruyorum sabırsızca. Geriye bir bu sınav kaldı. Kötücül kitabın gücüne göre geçerli olabilir ya da olmayabilir.

Gözlerini kırpmıyor. "Hayır, değilim. Beni taşlarla hapsedtiğinde uyudu galiba. Hazır hiçbir şeyin farkında değilken beni taşların oraya ışınladı. Hadi, dediğimi yap, Christian."

Gözlerimi kırptıştırma sırası bende. Pekâlâ. Ya *Sinsar Dubh* benimle oyun oynuyor, asıl amacı taşları ele geçirmek. Ya da karşımdaki gerçekten de Mac ve sonunda akli başına gelmiş.

Gözlerini suratıma diyor. Köşelerinde minik, kırmızı benekler belirip kayboluyor. “Biliyorum, birini öldürdüm,” diyor usulca. “Söylemek istemiyorsun. Ama sen gelmeden önce iyice temizlendim. Bu kadar pislenmek için neler yaptığımı ancak tahmin edebiliyorum. Lütfen, Christian. Beni etkisiz hale getirmelisin.”

“Ben de bunun için geldim.” Elimi uzatıyorum. Hızla bana doğru yürüdüğünde irkiliyorum çünkü aynı anda üzerime esen karanlık bir rüzgârla ürperiyorum. Unseelie hapisanesindeki esintiden bile daha soğuk ve uğursuz. Ama Mac elimi tutuyor. Parmakları sıcacık. Üzerime rünler yapıştırmıyor. Chester’s’a odaklanıyorum ve bizi Fae’nin ulaşamayacağı o tuhaf yere ışınıyorum.

Ryodan’ın ofisinde belirlediğimizde Mac önce bir şey demiyor. Sadece durup etrafına bakınıyor. Barrons’u, Jada’yı ve Fade’i görünce yüzünde güller açıyor. Uzun zamandır ilk kez nefes alıyormuş gibi odanın havasını içine çekiyor.

Sonra Barrons’la göz göze geliyorlar ve uzun dakikalar boyunca konuşmuyorlar. Ama ben zihinlerinde konuştuklarını biliyorum.

Vay canına. Öylesine duygusal bir sahne ki neredeyse aralarındaki havanın moleküllerini görebiliyorum. İşte o zaman Mac’in gerçekten Mac olduğundan iyice emin oluyorum. Barrons’u merakla gözlemliyorum. Bir şeyler hissedebiliyor mu? Bu kapasiteye sahip mi? Tam çözemiyorum. Ama ön-

celeri onda duyumsadığım derin boşluk ortadan kaybolmuş.

Mac bir şekilde onu doldurmuş ve Barrons'u yeniden tanımlamış.

Mac'in yüzündeki ifade birden değişiyor. "Kimi öldürdüm, Barrons? Sakın bana yalan söyleme."

"Önemli değil."

"Her hayat önemli."

"Sadece Unseelie öldürdün. Bir de sidhe-kâhin."

"KİM?"

Barrons omzunu silkiyor.

"Bilmiyorum."

"Tarif et," diye üsteliyor Jada.

Barrons söylediğini yaptığında, Jada, "Margery," diye mırıldanıyor.

Mac'in başı öne düşüyor.

Barrons ona doğru yürüdüğünde geri çekiliyor. "Dokunma. Taşları kullanın ve beni hapsedin. O lanet yaratık uyuyor galiba. Ama uzun sürmez. Sonra kim bilir neler yapacak?"

"Mac," diyor Barrons usulca. "Sana dokunmam gerek. Böylece içine girip..."

"Hayır! Önce beni hapsedin. Sonra çok istiyorsan bana dokunabilirsin."

"O zaman sana ulaşamayabilirim!"

"Risk almak zorundasın. *Sinsar Dubh*'un neler yapabileceğini biliyorum. Onu içimde hissedebiliyorum. Şimdi değil ama bana sahip olduğunu hemen fark ettim. İnsanlara acı çektirmekten zevk alıyor. Acıyla besleniyor. Sadist manyak. Ama şu anda eskisi gibi güçlü değil. Uyanmadan harekete geçmeliyiz." Jada'ya döndü. "Bileklik Zyh'lerin seni bulması-

nı engelliyor. Onu asla çıkarma. Kitap'ın Çöpçü'ye ne yaptığını bilmiyorum. Hâlâ dışarılarda bir yerlerde olabilir.”

“Onu zamanda geriye yolladı,” diyor Jada.

“Kahretsin! Yani efsanenin o kısmı doğru. Zamanı yönlendirebiliyor. Beni hemen hapsedin!”

Barrons ona doğru yürüyor. Bir an kayboluyor ve yeniden belirdiğinde elleri Mac'ın omuzlarında. Barrons da ısınabiliyor mu? Dokuzlar ne ayak hâlâ anlamadım. Gerçi şimdi on kişiler. Dageus da birdenbire Dokuzlar gibi hareket edebilmeye başladı. Avlanırken size yaklaştığını bile fark etmiyorsunuz.

Mac yukarı, Barrons aşağı bakıyor ve bir an öylece kalıyorlar. Sonra Mac usulca konuşuyor. “Bir yolunu bulacağız. Bu geçici bir durum. Ama şimdi dediğimi yapmak zorundasın, Jericho. Kendimi öldürsem bile başka bir vücuda geçmeyeceğinin garantisi yok. Ne olur başka kimseyi öldürmeme izin verme. Sevdiklerimi yok etmenin vicdani yükünü taşımak istemiyorum. Şu anda aklıma başka bir yol gelmiyor.”

“Şşş,” diyor Barrons ve gözlerini kapatıyor.

“Jericho, lütfen. Sana zarar verebilir. İçime girip o yaratığın peşine takılma.”

“Bir kere de bana güven.”

“Ölürsen bunu kaldıramam,” diyor Mac. “İçimde yaşayan canavara dönüşürüm. Seni geri almak için dünyayı yıkarım!”

Barrons gözlerini açıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuşuyor. “Biliyorum,” diyor gözleri parlayarak.

“Bu iyi bir şey değil.”

“Benim kitabımda öyle.”

“Benimkinde değil,” diye homurdanıyorum. “Onu duy-

dun. Bize taşları ver, Barrons.” Dediğimi yapmazsa üzerine atlayıp onları zorla alacaktım.

Bana aldırıyorlar. Jada onları hayranlıkla izliyor.

“Rahatla, Mac,” diyor Barrons. “Duvarlarını aşmama izin ver.” Gözlerini açıyor ve karanlık bakışlarını Mac’in yüzüne dikeyor.

Ama Mac inatla çenesini havaya dikeyor.

“Mac,” diyor Barrons usulca. Sonra gözleriyle ona bir şeyler söylüyor. Mac’in dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. “Hani kelimelere inanmazdın?”

“Ben sana inanıyorum. Ve bazen o kadar kalın kafalısın ki onlara başvurmaya mecbur kalıyorum. Beni içeri al.”

Mac hafifçe iç çekerek gözlerini kapatıyor. Kendini Barrons’un kollarına bırakıyor. Vücutları birbirinin içinde eriyor.

İşte o zaman cehennem serbest kalıyor.

ATEŞ ŞARKISI’NDAN SİLİNER MAC/RYODAN SAHNESİ

“Beni öptü ve şey yapmak istedi...” Birden sustu.

Ters bir bakış fırlattım. “Bana Dani’yle yatmadığını söyle.”

“Tabii ki yatmadım,” diye homurdandı.

“Neden o kadar şaşırdın? Dani’nin nesi var? Herkesle yatıyorsun.”

Bana boş boş baktı. Sonra yüzünde sinirli bir ifade belir-di. “İstersen önce ne istediğine karar ver. Onunla yattığımı sanıp bana çemkiriyorsun. Yatmadım diyorum, bu sefer de neden diye çemkiriyorsun. Bu neyin kafası?”

“Tamamen prensip meselesi,” dedim. “Dani seninle yataamaz. En azından şimdilik. Ama bizim kızı reddetmeye nasıl cüret edersin? O, hayatta başına gelebilecek en güzel şey.”

“Bunu bilmiyorum mu sanıyorsun?” Usulca ekledi, “Dani bakire.”

“Ah.” Şükürler olsun! Midemde varlığından bile habersiz olduğum bir düğüm çözüldü. Çocukken ya da Gümüşler’de bekaretinin ondan zorla alındığından endişeleniyordum. Ya da onu önüne gelen ilk adama umarsızca sunduğunu. “Bir dakika,” dedim kaşlarımı çatarak. “Sırf bu yüzden mi yapmadın yani?”

“Bir sürü sebebim vardı. Bakire olduğunu bilmek istersin diye söyledim. Gümüşler’de başına gelenler konusunda sen de endişelisin biliyorum. Manastırda Shazam’la ilgili söyledikleri bana bir çocuğu olabileceğini düşündürmüştü.”

Yumuşadım. “Eee, sonra ne oldu? Konuyu nasıl kapadınız?” Canım Dani. İlk kez reddedilmişti. Bu hiç hoşuma gitmiyordu. Neden Ryodan’ı seçmişti ki? Jada olarak ilk döndüğünde böyle bir girişimde bulunsaydı belki daha az şaşırırdım. Ama artık o buz gibi kadın değildi. Sonra birden sebebini anladım. “İlk seferinin unutulmaz olmasını istiyordu. Ondan seni seçti. Diğer seçenekleri uygun değildi. Barrons artık yarışta değil ve V’lane de Cruce çıktı.”

“Diğer seçenekleri... Bir dakika. Bekaretini Barrons’a vermek mi istedi? Gerçekten böyle mi söyledi?”

Omzumu silktim. “Daha gençken, evet.”

“Barrons ve Dani asla yürümezdi,” dedi gergin bir sesle.

“Kimse aksini iddia etmedi zaten. Sen ve ben kadar tuhaf olurdu. Iyy!”

“Neden? O kadar mı korkuncum?”

“Senin sorunun ne biliyor musun? İşte tam olarak bu! Benimle seks yapmak istemiyorsun ama seni reddettiğimde küplere biniyorsun.”

Buz gibi bir bakış fırlattı. “Beni reddedemezsin çünkü sana hiçbir teklifte bulunmadım. Ama fikrini değiştirebilirim gibi geldi.”

Ah şu erkekler!

Barrons hafifçe homurdandı.

“Tabii aslında öyle bir isteğim yok,” dedi Ryodan telaşla. “Hiçbir zaman da olmayacak.”

Barrons yine homurdandı.

“Boşuna konuşuyoruz,” dedi Ryodan. “Artık bu konuyu kapasak mı?”

“İyi olur,” dedi Barrons.

“Önce Dani’yle neler olduğunu anlat,” diye direttim. Onun için endişelenmişim.

“Onu bırakıp gittim. O kadar.”

“Dani’nin nerede olduğunu bilmiyor musun?” Onu bulmak zorundaydım. Onunla konuşmalıydım. İncinen gururunu tamir etmeliydim. Barrons’a baktım. “Dani’nin yanına ışınlanacağım. Nasıl olduğunu görmeliyim.”

Ryodan arkasını dönüp yumruklarını sıktı. “Yapma!”

“Bana ne yapıp yapamayacağımı...”

“Işınlanma, Mac. İnan bana, berbat bir zamanlama.”

Ona bakakaldım. Titriyordu. Birden döndü ve Barrons’a gözleriyle bir şeyler anlattı.

Barrons onu dikkatle dinledi. Sonra gözlerini kapayıp ovuşturdu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Barrons gözlerini açmadan, “Dani şu anda seks yapıyor,” diye mırıldandı.

Ryodan’a baktım. “Damga yüzünden onu hissedebiliyor musun?”

Ryodan cevap vermedi. Burun delikleri açılıp kapanıyor, gözlerinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Dişleri uzamıştı.

Tekrar Barrons’a döndüm. Tam ağzımı açmıştım ki, Barrons, “Dövmeyi yaptığında böyle olacağını biliyordun,” dedi. “Yine de bedelini ödemeyi göze aldın.”

“Ne bedeli?” diye sordum.

“Benden sonra doğruca ona gitti,” dedi Ryodan güçlüğüyle duyulan bir sesle.

“O kim?” diye bağırdım.

“Kahrolası dahi velet.”

Dayanamayıp gülümsedim. Dani, Dancer’ın yanındaydı. Dönüştüğü kadın için tam da onun gibi birini hayal ediyordum. Dani ‘Mega’ O’Malley için en unutulmaz seks, en normali olacaktı şüphesiz. Sonra Dancer’ın kalbindeki sorunu hatırladım. Dani’nin onu zorlamayacağını umdum. Ne de olsa çok güçlüydü ve heyecanlandığında titremeye başlıyordu. Of! En iyisi bunları hiç düşünmemekti. “Sen doğru olanı yaptın,” dedim Ryodan’a. “Dani’nin ilki sen olmamalıydın.”

Bana hayretle baktı. “Tabii ki olmamalıydım.” Sonra kadim gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Çünkü onun sonuncusu olacağım.”

Tek bir kelime daha etmeden hayvanına dönüştü ve gitti.

*

YÜKSEK GERİLİM DEN SİLİNER SAHNE

Romanı yazmaya başlamadan önce, Ryodan'ın gitme kararının ardındaki duyguları ve amaçları iyi tahlil etmek zorundaydım. Dolayısıyla Barrons'la ikisi için böyle bir sahne yarattım.

“Ne bekliyorsun?” diye sordu Ryodan.

Jericho Barrons kaldırım taşlarının tozunu attırarak bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Sana fikrini soran olmadı. Dediğimi yap yeter.”

Barrons hızla ona döndüğünde uzun paltosunun etekleri kamçı gibi havayı dövdü. “Ya sana ihtiyacımız olursa?”

“Hepi topu beş yıl.” Ryodan alayla sırıttı. “Bu kadar kısa bir süre kendiniz idare edebilirsiniz bence. Hele Mac’le Periler Diyarı’nda ancak bir iki aya tekabül ediyor.” Kadim perilerin yaşadığı diyarda zaman, bebek adımlarıyla ilerlerdi.

“Ya bir terslik çıkarsa? Bana kalırsa fazlasıyla fevri bir karar.”

Ryodan tek kaşını kaldırdı. Hayatında ilk kez yeterince düşünmemekle suçlanıyordu. Zira Ryodan her ihtimali hesaplayan bir adamdı. Yüzlerce yıl sonrasını bile planlardı. Domino teorisi onun uzmanlık alanıydı. Bir şeyi, bir insanı ya da bir toplumu nasıl yıkacağını bilen kişi ona kolayca hükmederdi. “Kiminle konuştuğunu unuttun galiba?”

“Saçma bir planı bana süper mantıklıymış gibi yutturmaya çalışan biriyle!”

“Bütün önlemleri aldım. Dani güvende olacak.”

“Tek sorumluluğun o değil. Dageus da...”

“Lor havayı koklayacak ve Mahkeme’yle ilgili bir gelişme olursa sana haber verecek. Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Mahkeme’nin yaşadığı o tuhaf ve korkunç yerde de zaman daha yavaş akıyordu sanki. Asla bulamadıkları gizli inlerinde. İntikam saati onlarca yıl sonra da gelebilirdi. Ryodan bazen Mahkeme’nin bilerek beklediğinden şüpheleniyordu. Dokuzlar’ın onlara yanlış yapan üyesinin, işlediği suçtan yırttığını düşünmesini istiyorlardı. Böylece ondan öçlerini aldıklarında daha çok acı çekecekti. Gerçi bu asla da olmayabilirdi. Her zaman on kişiydiler. Mahkeme ancak bu sayıyı aştıklarında devreye girmişti. Barrons’un oğlu öldüğüne göre belki de hiç gelmeyeceklerdi.

“Sorumun cevabı bu değil, Ryodan,” dedi Barrons sabırsızca.

“Sebepsiz yere birini öldürdüm. Beslenmeyle bile ilgisi yoktu. Ben laf olsun diye can almam. Fae’yle en belirgin farklarımızdan biri bu.”

“Bir sebebin vardı. Ben de sütten çıkmış ak kaşık değilim.”

Ryodan neşesizce gülümsedi. “Senin önerin ne? Arkasında cesetlerden bir iz bırakmaya devam mı edeyim?”

“Dani arkasına bakmıyor.”

“Bir gün bakacak. Ve benden nefret edecek. Dani masumları koruyor. Bir şeye sinirlendi diye onları öldürmüyor.”

“Öldürdüğün adamın masum olup olmadığını bilemezsin.”

“Değildi. Ama Dani’nin kitabına göre ölmeyi hak etmiyordu.”

“Dancer’ı öldürmedin.”

Ryodan gözlerini boşluğa dikti. O farklıydı. Dani,

Dancer'ı sevmiştı. Bağları sayesinde zihnine erotik ve duygusal sahneler yağmıştı. Ryodan hayvanını zor yatıştırmış ve kendini Chester's'daki hücrelerden birine kilitleyerek Lor, Fade ve Kasteo'yu kapıya nöbetçi dikmiştı.

Dani, parçaladığı adam için hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece yalnız kalmak istememiştı. Bir erkeğin onu kollarına almasını ve gece karanlığında, onu yatağında ölen adam olarak hayal edebilmeyi istemiştı. Dancer'ın onda yarattığı hisleri bir kez daha duyumsamak ve seilmek istemiştı.

Ama işe yaramamıştı. Adam, Dani'nin ona verebileceklerini karşılayabilecek güçte değildi. Dani'nin ilahi tutkularına karşılık ona sadece sığ bir şehvet vaat edebilirdi. Sonra Dani daha fazla devam etmek istememiş ve aşağılık herif daha en baştan hak etmediğini zorla almaya çalışmıştı.

Dani, adamın yatağından kalkarken eskisinden de yalnızdı. Ruhunun çektiği acı Ryodan'ın hayvanını çıldırtmış ve sonunda zincirlerini kırmasına neden olmuştu.

Ryodan kararlıydı. Dani'nin hayatını cesetlerle doldurmayacaktı.

Barrons odanın karşısından onu izliyordu. Ryodan, üvey ağabeyi için orada bulunmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bir daha ayak basmamaya yemin ettiği bu yerde. İkisinden biri bir hamle yapmasa, küçük bir sonsuzluk boyunca birbirlerine bakabilirlerdi. Barrons arkasını dönüp omzunun üzerinden konuştu. "Bir seçenek daha var. Ona söyle..."

"Hayır," diye tısladı Ryodan. "Bu onun problemi değil. Dani'nin nefes almaya ihtiyaçı var. Kendi kurallarına göre yaşayıp kendini tanımlamaya. Benimle zıtlasamak için değil, kendi seçimleri doğrultusunda yaşamaya. Bir daha asla

lanet bir kafese tıkmayacak. Bunu ona hiç kimse yapamayacak.” Dani’yi tanıyordu. Ona söylerse ya kendi hayatını kısıtlayacak ya da Gümüşler’de yaptığı gibi dövmeyi kesip çıkaracaktı. İkisi de kabul edilemezdi. Özgürlük, Dani’nin hiç bilmediği bir şeydi. Ryodan onun özgürlüğü tanımasını ve özgürlük sarhoşu olmasını istiyordu.

“Ama dövmeyi Dani istedi.”

“Bu tür bir bağın ne anlama geleceğini bilmiyordu. Dövmeyi ona bir silah, bir kalkan olarak önerdim. O da sadece korunmak istiyordu.” Kısa bir an duraksadı ve gümüşü gözlerinde buz gibi bir ifadeyle devam etti. “Yeniden öldüreceğim. Bu benim sorunum. Onun değil.” Uzun zaman önce ilkel hayvanlar olarak özgürce koşuyorlardı. Kurallar ve sınırlar yoktu. Canavar ve ölümsüz Fae gibi olmalarına ramak kalmıştı. Onları uçurumun kıyısından alan, Barrons’tu. Onları canavarlıktan bir tık uzakta tutan. Nadiren içlerinden biri yolunu şaşırdığında, Barrons’la Ryodan onu geri getirmek için ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu. Birbirlerinden ayrıldıklarında vicdan kavramından uzaklaşabiliyorlardı. Ama Barrons bazı kurallar koymuştu ve Ryodan da onları uyguluyordu. Son birkaç yüzyıldır hiçbiri kuralları ihlal etmemişti. Ama Ryodan bir öfke nöbeti sırasında o adamı gaddarca öldürmüştü.

Dövmeyi Dani’nin derisinden söküp alabilirdi. Bağlarının getirdiği ıstıraplı yakınlıktan kurtulmaya can atıyordu. İşin kötüsü, Dani bu yakınlıktan haberdar bile değildi.

Öte yandan dövme olmazsa gerektiğinde onu bulamayacaktı.

Halbuki Dani’ye söz vermişti. Bir daha asla kaybolmasına izin vermeyecekti.

Kendine de söz vermişti. Bağları bu tehlikeyi ortadan kaldırıyordu.

Dani O'Malley yalnızlıkların en acısını tatmıştı. Çocukken hapsedilmiş ve hayatta kalması için gerekli en temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan yoksun bırakılmıştı. Ryodan bu dengesiz ruh haliyle ona yardım edemezdi. Aksine, ona büyük zarar verirdi. Dani kafeste yeterince zaman geçirmişti. Sıra ondaydı.

“Ya kaybolursa?” dedi Barrons.

Ryodan parmaklıklara yaslanıp ellerini başının arkasına koydu. Dani telefonundaki büyüyü kullanırsa Ryodan nerede olursa olsun onun çağrısına cevap verirdi. Barrons bunu biliyordu. Ryodan, Dani ararsa kendisini serbest bırakmasını tembihlemişti ağabeyine. Çünkü o zaman Dani'nin hazır olduğunu anlayacaktı.

“Açlıktan öleceksin,” dedi Barrons.

“Yukarıda milleti kesmemden iyidir.”

“Yıllar geçtikçe delireceksin.”

“İdare ederim.”

“Yine de her şeyi hissedeceksin.”

Ryodan cevap vermedi. Söylenecek ne vardı ki zaten? Doğru, hissedecekti. Ama kimseyi öldürmeyecekti.

“Bir hayvanın derisine hapsolabilirsin. Asla bu haline geri dönemeyebilirsin.” Barrons başka bir günü hatırlayarak uzaklara daldı.

“Senin aksine ben insan derimi tercih ederim. Bir yolunu bulurum.”

“Burası karanlık. Hep yeraltında kalmak zor olacak.”

Barrons, Ryodan'ın geçmişini biliyordu. “Köprüünün altından çok sular aktı,” diye mırıldandı Ryodan.

“Cehennemden farksız olacak.”

“Cehennem ne olduğunu biliyorum, Barrons. İnan böyle değil.” Ama Dani onunla yattığı için bir adamın canını alırken cehennemi görmüştü. Bunu defalarca yapacağını bilmekse daha da korkunçtu. Ve en korkuncu da Dani’nin gözlerindeki hayal kırıklığı olurdu şüphesiz. “Yap şunu,” dedi Barrons’a. “Bana borçlusun.” Yeniden kontrolünü kaybetmeden ve kendine yaptığı şeyin normal olduğunu söylemeye başlamadan önce hapsedilmeliydi. Tıpkı Dani’nin bir zamanlar söylediği gibi, bunun sadece başka birinin vücudunu ve ruhunu aktif olarak korumak olduğuna ikna olmadan önce.

Barrons uzun bir sessizliğin ardından konuştu. “O büyü-yü kendimize uyarladığımızda sırf yerleştirmenin bile ağır bir bedeli olacağını biliyorduk. Senin suçun değil. Dani’ye sunabileceğin en yüksek korumayı sundun. Her şeyden vazgeçip o istediğinde bir ölüm makinesine dönüşebileceğinin sözünü verdin. Seni her çağırdığında akıl sağlığını ve hayatını feda etmeyi kabul ettin. Senin üzerinde sonsuz bir kontrole sahip oldu. Bizi zehirleyebilecek bir bağa kendini açtın. Ve sırf o işareti yerleştirerek bile hayvanının dizginlerini gevşettin. Bu kaçınılmaz bir yan etki.”

Ryodan yine konuşmadı. Yüzyıllardır medeni ve iradeli biriydi. Bunu kaldırabileceğine inanmıştı. Onu hiçbir şey sarsamazdı.

Dani dışında.

“Hapsedilmek, diri diri yakılmaktan bile daha korkunç olacak.”

“Acı göreceli bir kavram.”

“Ya beş yıl yetmezse?”

“Yetmek zorunda. Dani ölümlü.” Beş yıl heba olacaktı. Dani’nin hayatının beş yılını göremeyecekti. Toplamda on yıl ayrı kalmış olacaktı. Ryodan derin bir iç çekerken parmak uçlarından hayvanının kıvrık tırnakları fırladı. Ellerini yere vurduğunda betonda pençe izleri kaldı. İskeleti uzadı, kasları yer değiştirdi.

Dani’nin içi cehennem yeri. Bir şeye kızmıştı. Ryodan onun bütün duygularını hissedebiliyordu. Dani’nin hayatın bütün zevklerini tatmasını istiyordu.

Ve sonra onu seçmesini.

Çünkü Ryodan dünyanın ona sunabileceği en iyi şeydi.

Ne olduğun önemli değildi. Onunla ne yaptığın önemliydi.

“Barrons, hadi,” diye tısladı.

Barrons iç çekti. Bunun, kazanamayacağı nadir tartışmalardan biri olduğunu sezmişti. “Bilekliklerimiz bizi birbirimize bağlıyor. Fikrini değiştirirsen seni serbest bırakmamı iste, olur mu?”

Bileklikleri sayesinde, Barrons onun acısını hissedebilecek ve bu konuda tek kelime edemeyecekti. Ryodan hayvanının güçlü kalçaları üzerine çöktü.

“Ah, kardeşim,” diye mırıldandı Barrons ve artık kullanılmayan bir dilde bir dizi küfür sıraladı. Sonra başını yana eğip gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında kan çanağına dönmüşlerdi. Kadim büyüünün sözlerini mırıldanırken derisine karmaşık dövmeler yayıldı.

Ryodan bağırmaya başladı.

Sonrasında o cehennemden çıkma yeri dolduran tek ses sonsuz acılar içinde kıvranan, yarı delirmiş ve aç bir hayvanın iniltileri oldu.

REHBER

KİŞİLER

SIDHE KÂHİNLER

SIDHE-KÂHİN: Üzerinde Fae büyülerinin işe yaramadığı, Fae'nin gerçek doğasını gizlemek için kullandığı cazibe büyüleri veya illüzyonların ardını görebilen insanlar. Bazıları Tabh'rs denilen diyarlar arasındaki gizli boyut kapılarını da görebilir. Bazıları ise Seelie ve Unseelie güç kalıtlarını hisseder. Her sidhe-kâhin farklıdır, Fae'ye dirençleri değişkenlik gösterir. Bazılarının güçleri sınırlıdır; bazıları gelişmiştir ve birden fazla "özel gücü" vardır. Sidhe-kâhinler dünyayı binlerce yıldır, pagan festivallerinde dünyalar arasındaki perde inceltince dünyaya adım atan ve Vahşi Av'ın başına geçerek insanları avlayan Fae'den korur.

MACKAYLA LANE (O'CONNOR): Ana karakter, kadın, yirmi üç yaşında, Jack ve Rainey Lane'in evlatlığı, Isla O'Connor'ın biyolojik kızı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, Güney'de geçmiş huzurlu ve korunaklı bir çocukluğa sahip. Biyolojik kardeşi Alina

öldürölünce ve Garda herhangi bir ipucu bulamayıp davayı kapatınca, Mac barmenlik işini bırakıp Alina'nın katillerini bulmak için Dublin'e gider. Kısa süre sonra Jericho Barrons ile karşılaşır ve istemeden de olsa ortak amaçları uğruna onunla çalışmaya başlar. Bir sürü yeteneğinin yanı sıra, Fae tarafından yaratılmış güç kalıtlarının izini sürebilir, buna *Sinsar Dubh* adı verilen kadim, zeki, psikopat büyü kitabı da dahildir. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücrelerinden kaçınca kısa süreliğine de olsa Mac'in annesini ele geçirmiş ve savunmasız fetüse tam bir kopyasını yerleştirmiştir. Mac tehlikeli kitabın kontrol altına alınmasına yardım etse de zaferi kısa sürer çünkü kitabın iki kopyası daha olduğunu ve bir tanesini içinde taşıdığını öğrenir. Kitap sınırsız ve ölümcül gücünü kullanması için Mac'i baştan çıkartmaya çalıştığı sürece Mac özgür olamaz.

ALINA LANE (O'CONNOR): Kadın, MacKayla Lane'in ablası. Yirmi dört yaşında Trinity College'da eğitim almak için Dublin'e gitti ve bir sidhe-kâhin olduğunu öğrendi. Darroc olarak da bilinen Yüce Lord'un sevgilisi oldu. Darroc, Kraliçe Aoibheal'in hükümdarlığına son vermek istediği için ölümsüzlüğü elinden alınan bir Fae'ydi. Alina, Dani O'Malley'i büyü kullanarak kontrol altına alan Rowena tarafından ölümcül Unseelie'nin beklediği bir ara sokağa yönlendirilerek öldürüldü.

DANIELLE "MEGA" O'MALLEY: Ana karakter. İnanılmaz yetenekli, genetik mutasyona uğramış, aşırı yüksek bir IQ'ya, süper güce ve süper hıza sahip şımarık bir sidhe-kâhin. Genç yaşta Rowena tarafından istismar edildi ve

kullanıldı, yaşlı kadının özel kiralık katiline dönüştü ve Mac'in ablasını öldürmeye zorlandı. Çocukluğunda maruz kaldığı travmaya rağmen, Dani inanılmaz iyimser, hayatta kalmaya kararlı ve yaşamdan keyif almaya çalışan biri. Mac, *Gölge Ateşi*'nde Dani'nin, ablasını öldürdüğünü öğrendikten sonra, birbirine kardeş kadar yakın olan ikilinin arası açıldı. *Buz*'da, Dani, Mac'ten kaçıp bir Gümüş'e atladı ama tehlikeli Tüm Günler Salonu'na gittiğini bilmiyordu. Alev'de, Dünyada sadece birkaç hafta geçmesine rağmen Dani'nin Gümüşler'de beş buçuk sene geçirdiği ortaya çıktı. Döndüğünde kendine Jada diyordu.

ROWENA O'REILLY: Ölümüne kadar sidhe-kâhin organizasyonunun Yüce Sahibe'siydi. Sidhe-kâhin güçlerine sahip altı İrlanda soyunun başında olmasına rağmen onları eğitmek yerine kontrol etmeyi ve güçsüzleştirmeyi seçti. Güç tutkunu, manipülatör ve narsist bir kişilik olan Rowena kitap tarafından baştan çıkartıldı ve *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Gücünü ve yeteneklerini artırmak için Fae eti yedi ve sıradan bir Fae'yi manastırın altına hapsetti. Tehlikeli kara büyülere meraklıydı ve koruması altındaki sidhe-kâhinlerin üzerinde deneyler yaptı, özellikle de Danielle O'Malley'i kobay olarak kullandı. *Sinsar Dubh* tarafından kontrol edildi ve Mac'e hiç görmediği ailesinin illüzyonunu göstererek Unseelie Kralı'nı bile kandırabilecek illüzyonlar yaratabilen tılsımı Mac'ten almaya çalıştı. Mac bu hileyi fark etti ve Rowena'yı öldürdü.

ISLA O'CONNOR: Mac'in biyolojik annesi. Isla yirmi üç sene önce Haven'in lideriydi, Arlington Manastırı'nın Yüce

Sahibesi'nin kutsal iç çemberini oluşturan yedi sidhe-kâhin danışmandan biriydi. Rowena (Yüce Sahibe) kızı Kayleigh O'Reilly'nin Haven'ın lideri olmasını istiyordu ve kadınlar Isla'yı seçince çok öfkelenildi. Isla, *Sinsar Dubh*'un manastırın altındaki hücrelerinden kaçtığı akşam Haven'da hayatta kalan tek sidhe-kâhindi. Kısa süreliğine de olsa Karanlık Kitap tarafından kontrol edildi ama ölümcül ve sadist bir ölüm makinesine dönüştürülmedi. Manastırdaki kargaşada Isla bıçaklanıp yaralandı. Barrons, Mac'e manastırı terk ettikten beş gün sonra Isla'nın mezarını ziyaret ettiğini ve kadının cesedinin yakıldığını söyledi. Barrons, Isla'nın tek bir kızı olduğunu öğrendiğini ifade etti. Daha sonra Mac'e Isla'nın onunla karşılaştığı gece hamile olabileceğini ve uygun koşullar altında erken doğum yapıldıysa çocuğun hayatta kalmış olabileceğini de anlattı. Isla'nın ölmemiş olabileceğini ama başka bir çocuk daha (Mac) dünyaya getirip onu birine vermiş olabileceğini dile getirdi. Barrons'un teorisine göre Isla ölmedi çünkü şeytani *Sinsar Dubh* kendisinden bir kopya daha yapmak için kendini savunmasız fetüse kazıdı. Böylece doğmamış Mac'te tekrar var oldu ve Isla'yı kasıtlı olarak serbest bıraktı. Isla'nın Mac'i doğurduktan sonra öldüğü ve arkadaşı Tellie'ye kızlarını İrlanda'dan çıkartıp Amerika'da evlatlık vermesini söylediği, kızlarının İrlanda'ya dönmesini yasakladığı rivayet edilir.

AUGUSTA O'CLARE: Tellie Sullivan'ın büyükannesi. Barrons yirmi sene önce *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücrelerinden kaçtığında Isla O'Connor'ı Augusta'nın evine götürdü. KAYLEIGH O'REILLY: Rowena'nın kızı, Nana'nın torunu, Isla O'Connor'ın en iyi arkadaşı. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında öldürüldü.

NANA O'REILLY: Rowena'nın annesi, Kayleigh'in büyükannesi. Deniz kenarında tek başına yaşayan yaşlı bir kadın, cümlelerinin ortasında durup başını sallamasıyla bilinir. Rowena'yı sevmez, onun ne mal olduğunun farkındadır ve yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında manastırdır. Bir sürü insan o gece yaşananları anlatmasını istese de gerçek hikâyeyi Nana'dan dinleyen olmamıştır.

KATARINA (KAT) McLAUGHLIN (McLOUGHLIN): Dublin'in kötü şöhretli bir mafya ailesinin kızı, gücü aşırı empatidir. Dünyanın acısını hisseder, tüm insanların gizlemek için uğraştığı duygularını sezer. Ailesi tarafından işe yaramaz biri olarak görüldüğü için genç yaşta manastıra gönderilir. Rowena tarafından kullanılır ve aşağılanır, sonunda kendi gücünden korkmaya başlar ve korkunun esiri olur. Sağduyulu, aşırı şefkatli, içinde kopan fırtınaları gizleyen, durgun gri gözlere sahip biridir. İyi bir lider olmayı öğrenmeyi ve diğer sidhe-kâhinlere yardım etmeyi çok ister. Daha vicdanlı bir yaşam sürmek için ailesinin mafya işlerine sırt çevirir. Rowena ölünce Kat zorla da olsa bir sonraki Yüce Sahibe olur ama kendini bu konuma uygun görmez. Manastırın altında tutsak edilmiş olsa da Cruce hâlâ kendi illüzyonunu insanlara gösterme gücüne sahiptir ve Kat'i her gece rüyalarında baştan çıkarır, kadını utandırır, sidhe-kâhinleri yönetmeye uygun olmadığını veya çocukluk aşkı Sean O'Bannion'a layık olmadığını hissettirir. Kat'in inanılmaz saf bir kalbi ve motivasyonu vardır ama güçten, disiplinden ve yönetmek için gerekli kendine güvenden yoksundur. *Alev*'de Ryodan'a yaklaşır ve daha güçlü olmasına, daha iyi liderlik etmesine yardımcı olmasını ister. Ryodan

ne istediği konusunda dikkatli olması gerektiğini söyler, ardından Kat'i sessiz Kasteo ile birlikte Chester's kulübünün altındaki bir odaya kapatır.

JO BRENNAN: Yirmili yaşlarda, zayıf, narin yüz hatlı, kısa ve diken diken saçlara sahip bir sidhe-kâhin. Fae'yi görebilen meşhur altı İrlanda soyunun (O'Connor, O'Reilly, Brennan, McLaughlin veya McLoughlin, O'Malley ve Kennedy) birinden gelir. Özel yeteneği önceden algılanan objelerin zihinde net bir biçimde canlandırılması veya güçlü hafızasıdır. Ama ne yazık ki yirmili yaşlarda kafasının içinde çok fazla hakikat yoktur, bu yüzden aradığını bulmakta zorlanır. Hiçbir zaman zihninde kusursuz bir dosyalama sistemi yaratamaz. Kat tarafından Dokuzlar'ı gözetlemek üzere Chester's kulübünde çalışmaya gönderilir ve gece kulübünün ölümsüz sahibi Ryodan tarafından garsonluk yapmaya ikna edilir. Ryodan meşhur başıyla onaylamasıyla Jo'yu yatağına davet eder ve Jo bu işin sonunun çok kötü biteceğini bilse de adama karşı koyamaz. *Alev*'de Jo, sevgilisi Ryodan'dan ayrıldıktan sonra onun tadını ağzından silmek için Lor'a (sözde Pri-ya'dır ve hiçbir şey hatırlamayacaktır) yönelir. Lor'un hiçbir zaman Pri-ya olmadığını ve aralarında geçen cinselliği asla unutmayacağını çok geç öğrenir. Gerçi, Lor yapabilse unutmayı tercih etmektedir.

PATRONA O'CONNOR: Mac'in biyolojik büyükannesi. Günümüze kadar hakkında çok fazla bilgi ulaşmamıştır.

DOKUZLAR

Dokuzlar hakkında çok fazla şey bilinmez. Uzun zaman önce sonsuza kadar yaşamakla ve her öldüklerinde aynı coğrafi konumda tekrar doğmakla lanetlenmişlerdir. Vahşi, kana susamış ve üstün bir alternatif yaratık formları vardır. Başlangıçta Dünya denen gezegenden gelen insanlar oldukları söylenir fakat bu söylenti doğrulanmamıştır. Barrons'un genç oğluyla birlikte en başta on kişiydiler. Şimdi şu isimlerle tanınıyorlar: Jericho Barrons, Ryodan, Lor, Kasteo, Fade. Bir diğerrinin ismi de Daku'dur. Dokuzlar'dan birinin kadın olduğuna dair de söylentiler var.

JERICH0 BARRONS: Ana karakter. Dublin'de yaşayan ölümsüz bir grubun üyesi. Bu grubun büyük bir kısmı Chester's gece kulübünde yaşar ve Barrons onların tanınmış lideridir ama emirlerini uygulayan genelde Ryodan'dır. Bir metre doksan santimetre boyunda, siyah saçlı, kahverengi gözlü, yüz on kilo ağırlığında, doğum günü 31 Ekim, sözde otuz bir yaşında. İkinci isminin baş harfi Z'dir, lehçeye göre *cezalandırılan* veya *cezalandıran* anlamına gelen Zigor'dan gelir. Büyülerde uzmandır, güçlü koruma büyülerini yapar, Ses denen Druid sanatını akıcı konuşur, antika ve spor araba koleksiyoncusudur. Kelimeleri sevmez, insanın sadece eylemleriyle yargılanabileceğini düşünür. Kimse Dokuzlar'ın ne kadar zamandır yaşadığını bilmez ama kaynaklarda on bin yılı aşkın bir süredir var oldukları söylenir. Barrons ölürse, bilinmeyen bir yerde, ilk kez öldüğündeki

gibi doğar. Tüm Dokuzlar gibi bir hayvan formu vardır, istediği veya zorlandığında bu forma bürünür. Barrons'un kendisi gibi ölümsüz olan bir oğlu vardır fakat Barrons ve adamları lanetlenerek Dokuzlar'a dönüştüklerinde çocuk vahşi işkencelere maruz kalır ve bir yaratığın psikopat versiyonuna dönüşür. Barrons oğlunu kurtarmanın yollarını ararken onu garajın altında bir kafese koyar, bunun için de yaratılan en güçlü büyü kitabı olan *Sinsar Dubh*'un peşine düşer. Oğlunun acılarına son vermenin bir yolunu arar. Mac'in de yardımıyla kadim Avcı K'Vruck'ı kullanarak oğlunu öldürür.

RYODAN: Ana karakter. Bir metre doksan iki santimetre boyunda, zayıf ve şık, gümüş renginde gözleri ve yanları neredeyse kazınmış koyu renkli saçları olan, pahalı kıyafetler ve oyuncaklardan hoşlanan bir ölümsüz. Kollarında yara izleri var ve göğsünden çenesine kadar uzanan büyük bir yara izine sahip. Chester's kulübünün sahibi ve Dokuzlar İmparatorluğu'nun beyni, grubun günlük işleriyle ilgileniyor. Dokuzlar geçmişte ne zaman ortaya çıksa Ryodan ya bir kral, ya bir hükümdar, ya bir pagan tanrı ya da bir diktatördü. Barrons, Dokuzlar'a sessizce emirler veren kişi olsa da Dokuzlar'ın sesi Ryodan'dır. Barrons ilkel ve hayvanyken, Ryodan medeni ve profesyoneldir. Libidosu çok yüksektir, kahvaltıda ve sonraki öğünlerde seksi çok sever.

LOR: Bir metre seksen yedi santimetre boyunda, yüz kilo ağırlığında, sarışın, yeşil gözlü, güçlü İskandinav yüz hatlarına sahip bir ölümsüz. Kendini mağara adamı olarak görür ve bundan çok hoşlanır. Aşırı kaslı ve yara izleriyle dolu bir vücudu vardır. Lor'un hayatı sürekli partiden ibarettir.

Müziği, ateşli sarışınları sever ve kadınları onlarla uzun uzun vakit geçirmek için yatağına bağlar, sırf spor olsun diye yatakta her role bürünmeye heveslidir. Çok uzun zaman önce Eski Dünya'da korkulan ve nefret edilen biriydi, Kemikkıran olarak tanınıyordu.

KASTEO: Uzun boylu, esmer tenli, vücudu yara izleri ve dövmelele dolu, çok kısa kesilmiş koyu renkli saçları olan bir ölümsüz. Neredeyse binlerce yıldır kimseyle konuşmadı. Dokuzlar arasında sevdiği kadını öldürdüğü için böyle olduğuna dair söylentiler dolaşır.

FADE: Şimdiye kadar hakkında çok fazla şey bilinmiyordu. *Sinsar Dubh* tarafından kısa süreliğine ele geçirildi, Barrons ve Ryodan'ı öldürmek, Mac'i tehdit etmek için kullanıldı. Uzun boylu, kaslı ve Dokuzlar'ın geri kalanı gibi vücudu yara izleriyle dolu bir ölümsüz.

FAE

Tuatha De Danann veya Tuatha De olarak da bilinir. İnanılmaz büyü ve illüzyon güçlerine sahip, başka bir dünyadan gelen yaratıklardan oluşan gelişmiş bir ırk. Savaş dünyalarını yok ettikten sonra Dünya'da koloni kurdular, İrlanda sahilinde sislerden ve ışıktan bir buluta yerleştiler. En başlarda bir aradaydılar ve sadece Seelie olarak biliniyorlardı ama sonra Seelie Kralı, kraliçesini terk etti ve kraliçe, metresini ölümsüz kılmak için Yaratılış Şarkısı'nı kullanmayı redde-

dince kendi sarayını kurdu. Unseelie Kralı oldu ve Fae kastlarının karanlık yansımalarını yarattı. Seelie altın renginde, ıslıl ıslıl ve güzel varlıklarken, Unseelie, kraliyet ailesinden olanlar hariç, koyu renkli derileri ve saçları olan, şekilsiz ve korkunç ucubelere benziyordu. Unseelie sadist ve doymak bilmeyen arzuları olan varlıklar olarak bilinir. Hem Seelie hem de Unseelie'nin dört kraliyet ailesinden prensleri ve prensesleri vardır. Bunlar cinsel bağımlılık yapabilen ve insanlar için ölümcül olan varlıklardır.

UNSEELIE

UNSEELIE KRALI: Fae'nin en kadim üyesi, kimse nereden geldiğini veya ilk olarak ne zaman açığa çıktığını bilmez. Seelie bile kralın var olmadığı bir dönemi hatırlamaz ve sarayın anaerkil bir doğası olsa da kral, kraliçeden önce var olmuştur, Fae'nin en karmaşık ve en güçlü üyesidir –sadece tek bir güce sahip olmadığı için Seelie Kraliçesi'nden sonra gelir. Yeni varlıklar yaratabilen Yaratılış Şarkısı'nı sadece kraliçe bilir. Kral yalnızca var olan varlıkları değiştirebilir, galaksiler ve evrenler yaratır, ara sıra da maddeleri bir araya getirerek onlara yaşam verir. Sayısız dünyada Tanrı olarak bilinir. İnanılmaz büyüklükteki evreni her detayı, tüm olasılıkları ile görmesini sağlayan çok karmaşık bir görme yetisine sahiptir, zekâsı insanların algılayabileceği seviyenin ötesindedir. İnsanlarla iletişime geçmek için kendini birden fazla insan formuna bölmek zorunda kalır. Ölümlü diyarında dolaşırken bu insan derilerinden birini giyer. Bir

kez ölümlülerin arasında bir formda açığa çıktıysa, bir daha aynı deriyi asla giymez.

RÜYA GÖZLÜ ADAM: (Unseelie Kralı'na da bakın) Unseelie Kralı öylesine muazzam ve karmaşık bir varlıktır ki kendini çok sayıda deriye bölmeden insanların arasına çıkmaz. Rüya Gözlü Adam da çok sayıdaki insan formundan biridir ve ilk olarak Mac yerel bir müzede bir güç kalıtını ararken ortaya çıkar. Mac daha sonra Trinity College'ın Kadim Diller Departmanı'nda adamla bir kez daha karşılaşır ve Christian MacKeltar ile birlikte çalıştığını görür. Mac'in duvarlar düştükten sonra Chester's kulübüne barmen olarak çalışırken de sıklıkla rastladığı biridir. Gizemli bir karakterdir ama faydalı bilgileri şifreli parçalar halinde sunmayı sever. Mac, Arlington Manastırı'nın altına *Sinsar Dubh*'u yeniden hapsedene kadar bu adamın Unseelie Kralı'nın bir parçası olduğunu bilmiyordu ve o akşam kralın bütün formları bir araya gelerek tek bir varlığa dönüşünce gerçeği öğrendi.

METRES: (Başlangıçta insan, şimdi Fae. Aoibheal, Seelie Kraliçesi, Unseelie Kralı, Cruce'a da bakın) Unseelie Kralı'nın ölümlü sevgilisi ve farkında olmadan sonsuz savaşların sebebi. Kral bu kadına âşık olunca Seelie Kraliçesi'nden Yaratılış Şarkısı'nı kullanarak onu Fae ve ölümsüz yapmasını ister ama kraliçe bu teklifi reddeder. Öfkelenen Seelie Kralı da Peri Diyarı'nı terk eder, kendi buzlu diyarını kurar, karanlık ve ürkütücü Unseelie Kralı'na dönüşür. Sevgilisine Gümüşler'in içinde duvarları içinde kaldığı sürece asla yaşlanmayacağı görkemli ve parlak Beyaz Malikâne'yi yaptıktan sonra Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yaratmaya yemin eder.

Unseelie Sarayı onun çabalarının bir eseridir: Karanlık, yırtıcı ve ölümcül varlıklar kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'nın ürünüdür. Kral bir süre sonra milyonlarca yıldır öldüğünü düşündüğü sevgilisinin hayatta olduğunu öğrenir. Ne yazık ki Cruce, kadına Unutma Kazanı'ndan zorla bir kupa içirmiş ve kadının zihnini yok etmiştir. Metresin artık krala veya ona olan aşkına dair tek bir anısı bile yoktur. Aynı deriyi giyen bir yabancı gibidir.

CRUCE: (Unseelie ama yarım milyon yıl boyunca kendisini Seelie Prensi V'Lane kılığına sokar) Güçlü, ışınlanma yeteneğine sahip, seks ile öldürebilen bir Fae. Kralın yarattığı en son ve en kusursuz Unseelie Prensi olduğuna inanır. Karanlık sarayda özel ayrıcalıklara sahiptir, Yaratılış Şarkısı'nın kusursuz hale getirilmesi için çalışır. Beyaz Malikâne'ye girmesine izin verilen tek Fae'dir, kral çalışmalarına devam ederken kralın deneysel iksirlerini metrese görür. Cruce zamanla kralı, metresi ve krallığı kıskanmaya başlar, kraldan her şeyi almak için planlar yapar. Cruce, karanlık sarayın sırlarını Seelie Kraliçesi ile paylaşmadığı için krala kızgındır ve iki sarayın birleşerek tek bir saraya dönüşmesini arzular, sonunda başa geçecek olan da kendisidir. Kral'a Seelie Sarayı'na gidip çocuklarını göstermesini söyler ama kral bu teklifi reddeder çünkü kraliçesinin yarattığı kusursuz olmayan varlıklara işkence edeceğini veya onları aşağılayacağını bilmektedir. Kralın kendileri için savaşmayacağını anlayan Cruce kendisi Seelie Kraliçesi'ne gider ve karanlık saraydan bahseder. Kralın ihanetine ve anaerkil bir güce sahip olmak istemesine öfkelenen kraliçe, Cruce'u bir odaya kilitler ve kralı çağırır. Cruce, kral ile birlikte yarattık-

ları illüzyon tılsımlarını kullanarak, kendisini Seelie Prensi V'lane olarak göstererek cazibe büyüsunü yapar. Kralın, emrine itaat etmemesine öfkelenen ve metresini bu kadar sevmesini kıskanan kraliçe, Cruce'u çağırır (aslında kendi prensi V'lane'dir) ve krala ucubelere ne yaptığını göstermek için onu ışık kılıcıyla öldürür. Çılgına dönen kral, karanlık Fae ile birlikte Seelie Sarayı'nı basar ve kraliçeyi öldürür. Buzlu diyarına gidip güvenilir ve çok sevdiği prensi Cruce için yas tutmaya hazırlanırken, metresin de öldüğünü görür. Metres bıraktığı notta, artık kralın dönüştüğü varlığa dayanamadığı için intihar ettiğini söyler. Kralın bilmediği şey ise, kendisi Seelie Kraliçesi ile savaşırken Cruce'un gizlice Beyaz Malikâne'ye girip metrese başka bir iksir içirdiği fakat bunun aslında Unutma Kazanı'ndan çalınan sıvı olduğudur. Kadının hafızasını silen Cruce üç illüzyon tılsımını kullanarak kralı metresinin öldüğüne inandırır. Sonra kadını kaçıır ve Seelie Sarayı'nda bir ölümlüye âşık Prens V'lane rolüne bürünür. Irkının başına geçmek, hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olabilmek için uygun zamanı beklemeye başlar. V'lane olarak MacKayla Lane'e yaklaşır ve onun sayesinde *Sinsar Dubh*'un yerini öğrenir. Kitabı eline geçirirse Unseelie Kralı'nın yasaklı karanlık bilgilerinin hepsini öğrenecek, şimdi Seelie Kraliçesi olan metresi öldürecek, ırkının ataerkil ve anaerkil güçlerini birleştirerek en güçlü Unseelie Kralı olacaktır. *Sinsar Dubh*'un manastırın altında tekrar kontrol altına alındığı gün Cruce formunu gösterir ve kitabın karanlık, yasaklanmış güçlerini içine emer. Fakat kraliçeyi öldürmeye ve hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olmaya gidemeden Unseelie Kralı tarafından Arlington Manastırı'nın altında buzların içine

hapsedilir. *Alev*'de, Dani/Jada bir şekilde kafese koyulmuş Cruce'un bilekliğini almayı başarır. Bunu yapınca Cruce'u hapseden büyüü zayıflatır. Dani/Jada Gümüşler tarafında öğrendiği büyülerle mağaranın devasa kapılarını kapatmayı başarır ve şimdi Cruce'u içeride tutan sadece bu kapılardır.

UNSEELIE PRENSLER: Libidosu aşırı yüksek, doymak bilmeyen arzulara sahip, altın Seelie Prensler'in karanlık karşılıkları. Uzun, siyah-mavi saçları, kaslı vücutları vardır. Esmer tenlerini aşırı karmaşık desenlerden oluşan dövmeler süsler. Bu dövmeler derilerinin altında sürekli değişen fırtına bulutları gibi dalgalanır. Boyunlarında sıvı karanlık gibi duran siyah torklar taşırlar. Sosyopat bir insanın zalimliğine ve küstahlığına sahiptirler. Dört asil prens vardır: Kiall, Rath, Cruce ve Danielle O'Malley tarafından öldürülen isimsiz bir tane daha. Fae olan şeylerin doğasında kraliyet ailesinden biri ölünce yerini bir başkasının alması vardır. Şimdi Christian MacKeltar bir sonraki Unseelie Prensi'ne dönüşmektedir.

UNSEELIE PRENSESER: Prensesleri şimdiye kadar duyan olmadı ve yakın zamanda ortaya çıktıkları söylentileri duyulana kadar öldükleri düşünülüyordu. Cezalandırılmak üzere veya dünyada serbestçe dolaşmasını istemediği güçler oldukları için Unseelie Kralı tarafından bir veya birkaçının bir yere kilitlendiği söylenir. Dani veya Christian MacKeltar tarafından serbest bırakılana kadar bir tanesinin Beyaz Malikâne'deki kralın kütüphanesinde hapsedildiği biliniyor. Aşırı yüksek libidoya ve güçlü ısınlanma yeteneğine sahip prensesler beyaz tenli, mavi gözlü ve uzun siyah saçlıdır. Çöpçü'nün Unseelie Prensesler'i kurcaladığı ve

onları bir şekilde değiştirdiği iddia edilir. Akılsız bir vahşiliğe sahip prenslerin aksine prensesler arzuları konusunda gayet mantıklıdır, uzun vadeli kazançları için kısa vadeli fedakârlıklar yapabilirler. Nihai amaçlarının ne olduğu bilinmiyor ama bütün Fae gibi güçle ilgili bir şey olmalı.

KRALİYET AVCILARI: Işınlanabilen bir Unseelie kastı, ilk olarak *Ölümsüz İskoçyalı*'da ortaya çıkan bu kast hem kral hem de kraliçe için avlanır, avlarının peşini asla bırakmaz. Uzun boylu, kayış gibi derileri olan bu kanatlı varlıklardan tüm Fae korkar.

KIRMIZI CADİ: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri, Dani O'Malley tarafından kralın Beyaz Malikâne'deki fantastik kütüphanesinde yanlışlıkla serbest bırakıldı. Bağırsaklardan yapılmış bitmemiş elbisesini tamamlamayı takıntı haline getirmiş bu psikopat kadın karşısına çıkan her şeyi yakalar ve öldürür. Böceksi, örgü şişine benzeyen bacaklarını avlarını öldürmek ve karınlarını deşmek için kullanır. Sonra bir yere oturur ve bağırsakları örerek kanlı elbisesini tamamlamaya çalışır. Bağırsaklar dikilirken çürür ve bu beyhude bir çabadır, bu yüzden yeniden avlanmak zorunda kalır. Söylentiye göre, bir defasında iki Unseelie Prens'i tutsak etmiş, neredeyse yüz bin yıl boyunca onları sayısız kez öldürmüş fakat sonrasında Unseelie Kralı tarafından durdurulmuştur. Çürümüş et kokusu yayar, karmakarışık ve kana bulanmış saçları vardır, buz gibi beyaz yüzünde gözlerinin olması gereken yerde içi boş siyah yuvalara ve ağız yerine ince bir yarığa sahiptir. Kırmızı pençeli yaratığın vücudunun üst kısmı hoş ve kıvrımlıdır fakat kemikler

ve kas tellerinden ürkütücü bir korse giyer. Ölümsüz ve sınırsız bir bağırsak kaynağı oldukları için Unseelie Prensler'i kaçırmayı tercih eder çünkü prenslerin vücutları her ölümden sonra kendini yenileyerek eski haline döner. Barrons'u ve Ryodan'ı öldürdükten sonra Christian MacKeltar'ı (son Unseelie Prens) alıp bilinmeyen bir yere götürür.

FEAR DORCHA: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri olan iki metreyi aşkın boya sahip sıska bir Unseelie. Çizgili, kuyruklu ceketli ve en az bir yüzyıl demode bir takım elbise giyer, yüzü yoktur. Zarif ve örümcek ağı siyah bir şapkanın altında fırıl fırıl dönen ve ara sıra maddesel forma geçen parçalardan bir tornado vardır. Bütün Unseelie gibi, kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'ndan kusursuz olmayan bir biçimde yaratılmıştır. Patolojik olarak eksikliğini tamamlamaya çalışır -bir yüz ve bir kimlik- insanların yüzlerini ve kimliklerini çalar. Fear Dorcha, Unseelie Kralı'nın özel kiralık katili ve metresinin ölümünden sonraki delilik döneminde seyahat arkadaşıdır. Fear Dorcha şapkasının çalınmasıyla Mac tarafından öldürülür fakat gerçekten ölüp ölmediği bilinmemektedir.

KIRAĞI KRAL (GH'LUK-RA D'J'HAI): Dublin'in soğuk ve buzlarla kaplı bir yere dönüşmesinden sorumlu olan Unseelie'dir. Kralın yarattığı en karmaşık ve en güçlü varlıklardan biridir, uzay-zaman dokusunda boşluklar açarak seyahat eder. Bu teknik Seelie'nin ışınlanmasına benzese de doğasını değiştirdiği malzemeler için yıkıcı sonuçlara sebep olur. Kırağı Kral özündeki kusursuzluğun kuantum seviyesinde farkında olan ilk Unseelie'dir ve kral gibi Yaratılış

Şarkısı'nı yeniden yaratmaya çalışmaktadır. Böylece gerekli frekansları toplayarak kendini onarabilecek fakat bu sırada bu frekansları gerçekliğin dokusundan silecektir. Kırağı Kral'ın beslendiği yerlerde evren gerekli yapısal bileşenlerden yoksun kalır, geride inanılmaz yoğun bir kütle açığa çıkar. Bir kuantum kuşunu yedikten sonra kozmik kemikler kusan bir kedi gibidir. Her ne kadar Dani, Dancer ve Ryodan tarafından yok edilse de insanların dünyasında bıraktığı delikler ancak Yaratılış Şarkısı ile onarılabilir.

Gri ADAM: Uzun boylu, korkunç, cüzzamlı, ısınlanabilen bir Unseelie. İnsan kadınların güzelliğini çalarak beslenir. Sonrasında bir cazibe büyüyle kendine inanılmaz yakışıklı bir erkek görünümü verir. Ölümcüldür fakat kurbanlarını biçimleri bozulmuş bir biçimde acı çekmeye bırakır. Barrons tarafından Mac'in mızrağı ile öldürülür.

Gri KADIN: Gri Adam'ın dişi versiyonudur, iki metre yetmiş santimetre boyundadır. Bir cazibe büyüyle kendini inanılmaz güzellikte bir kadın olarak gösterir ve erkekleri tuzağa düşürüp öldürür. Zayıf, bir deri bir kemiktir, yüzü uzun ve dardır. Ağzı yüzünün alt yarısının büyük bir kısmını kaplar. Köpek balıklarınıninkine benzer, iki sıra dişleri vardır fakat kurbanlarını okşayarak beslenir, böylece grotesk ellerindeki açık yaralardan onların güzelliğini ve yaşam enerjisini emer. Acelesi varsa ve birini öldürmesi gerekiyorsa ellerini insan derisine koyar ve muazzam bir emiş gücü yaratır. Gri Adam'ın aksine kurbanlarını kısa sürede öldürür. Mac ve Barrons'un, sevgilisi Gri Adam'ı öldürmesine öfkelenip kendi düzeninin dışına çıkarak Dani'nin peşine

düşer. Mac de Dani'yi kurtarmak için Gri Kadın ile uğursuz bir anlaşma yapar.

GERGEDAN-ÇOCUKLAR: Alınlarındaki çıkıntı yüzünden gergedanlara benzeyen çirkin ve gri derili yaratıklar. Varil gibi vücutları, kalın kolları ve bacakları, sivri dişli ve dudaksız ağızları vardır. Asil Fae tarafından güvenlik görevlisi ve bekçi köpeği olarak kullanılan sıradan bir Unseelie kastıdır.

BABA HAMAMBÖCEĞİ: Binlerce hamamböceğine benzer yaratığın birbirinin üzerine çıkıp daha büyük bir şeye dönüşmesiyle oluşur. Böceklerin her biri insan derisiyle, özellikle de insan yağıyla beslenir. Duvarlar düştükten sonra bazı kadınlar böceklerin vücutlarının içine girmesine ve derilerinin altında yaşamasına izin verir, böylece simbiyotik bir liposuction yöntemi ortaya çıkar. Kolektif hamamböcekleri kalın bacakları ve yarım düzine kolları olan morumsu kahverengi renkte bir metre yirmi santimetre boyunda varlıklardır. Kafaları bir ceviz büyüklüğündedir. Hareket ederken sayısız böcek bir arada kalmak için yer değiştirdiği için jelatin gibi sesler çıkartır. İnce dudaklı, gagaya benzer bir ağız ve yuvarlak, kapaksız gözleri vardır.

GÖLGELER: Sıradan kastlardan biridir, ilk yaratıldıklarında çok zeki varlıklar olmamalarına rağmen Unseelie hapishanesinden çıktıklarından beri evrimleşmişlerdir. Karanlıkta yaşarlar, ışığa dayanamazlar, geceleri veya karanlık yerlerde avlanırlar. Gri Adam'ın güzelliği çaldığı gibi Gölgeler de yaşamı çalar, kurbanlarını bir vampir gibi tüketir, geride susuz bir insan kabuğu ve kıyafetler bırakır. Karşılarına çı-

kan tüm canlıları, ağaçlardaki yapraklardan toprağın içindeki solucanlara kadar hepsini, yok ederler.

SEELIE

AOIBHEAL, SEELIE KRALİÇESİ: (Metres'e de bakın) Fae kraliçesidir, nesillerdir kraliçe olan bir soyun son üyesidir ve insanlara karşı sıra dışı bir empatisi vardır. Kraliçe bir zamanlar insandır, Unseelie Kralı'nın uzun zamandır kayıp olan metresi ve ruh eşidir. Unseelie Prensi Cruce yarım milyon yıl önce Unutma Kazanı'ndan çaldığı kupadan kraliçeye içirir, hafızasını siler ve onu kaçıır, geride Unseelie Kralı'nın ruh eşinin öldüğüne inanmasını sağlayacak bir manzara bırakır. Seelie Prensi V'lane olarak kendini gizleyen Cruce, kadını Unseelie Kralı'nın asla bakmayacağı bir yere, Seelie Sarayı'na gizler. Peri diyarında geçen zaman Aoibheal'i değiştirir ve kralın arzu ettiği şeye dönüşür: Fae ve ölümsüz. Şimdi Seelie Kraliçeleri'nin sonuncusudur. Trajik olan, orijinal Seelie Kraliçesi'nin Unseelie Kralı tarafından Yaratılış Şarkısı'nı vermeden öldürülmüş olmasıdır. Faelerin en güçlü ve en güzel büyüğü olmadan Seelie de değişmeye başlar. *Alev*'de Unseelie Kralı, metresi Beyaz Malikâne'ye götürür ve hafızasını geri kazanmasına yardımcı olması için onu bir zamanlar paylaştıkları odaya hapseder.

DARROC, YÜCE LORD: (İnsan olan Seelie) Bir zamanlar Fae ve Aoibheal'in güvenilir danışmanıyken Cruce tarafından kandırılır ve Perilere ihanet suçuyla sürgün edilir. Seelie Sarayı'nda Adam Black'e Darroc'u öldürme veya ceza olarak

onu bir ölümlüye dönüştürme seçimi sunulur. Unseelie'yi serbest bırakmanın ve kraliçeyi devirmeye çalışmanın cezası olarak Adam onu ölümlüye dönüştürür, insan olarak hemen öleceğini düşünür, fakat farkında olmadan zincirleme bir reaksiyonu başlatır. Darroc, İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarları yok eder, çok uzun süredir tutsak edilen Unseelie'yi serbest bırakır. Darroc ölümlü diyarında Unseelie eti yiyerek güçlü kalmayı öğrenir ve *Sinsar Dubh*'un ölümlü dünyasında olduğunu duyar. Alina Lane, Dublin'e gelince Darroc onun kız kardeşi Mac gibi yetenekli bir sidhe-kâhin olduğunu, *Sinsar Dubh*'u hissedip izini sürebileceğini öğrenir. Kadını kullanmaya başlar ama ona âşık olur. Alina'nın ölümünden sonra Mac'i öğrenir ve onu da kullanmayı dener, ailesini kaçırarak gibi bir sürü taktiği dener. Mac bir dönem Barrons'un öldüğünü düşündüğü için Darroc ile çalışır ve *Sinsar Dubh*'u kullanarak Barrons'u geri getirmeyi planlar. Darroc, K'Vruck tarafından öldürülür. *Sinsar Dubh*'a doğru giderken bir anda ortaya çıkan Avcı kafasını bir kavun gibi patlatır.

SEELIE PRENSLER: Bir zamanlar asil Sidhe sarayında dört prens ve dört prenses vardır. Seelie Prensesler çok uzun zamandır ortada yoktur ve öldükleri düşünülmektedir. V'lane uzun zaman önce öldürülmüştür, Velvet (gerçek ismi değil) yakın zamanda ölmüştür, R'jan kral olmaya heveslidir ve Adam Black artık insandır. Aşırı seksi, altın renginde saçları ve derisi olan (daha koyu renkleri tercih eden Adam hariç), yanardöner gözlere sahip varlıklardır. Işınlanma konusunda çok güçlüdürler, aşılması neredeyse imkânsız cazibe büyüleridir, memnuniyet veya hoşnutsuzlukları ile iklimi değiştirirler.

V'LANE: Seelie Prensi, Fae Kraliçesi'nin aşırı seksi ve erotik sevgilisi. Gerçek V'lane kendi kraliçesi tarafından öldürülür ve Cruce yüzünü değiştirip bir cazibe büyüsü yaparak onun yerine geçer. O günden sonra da herkesin içinde V'lane olarak dolaşmaya başlar.

VELVET: R'jan'ın kuzeni, ikinci derece asillerden. Ryodan tarafından öldürülür.

DREE-LIA: Velvet'in eşi, *Sinsar Dubh* manastırın altına koyulduğunda oradadır.

R'JAN: Kral olacak Seelie Prensi. Uzun boylu, sarışın, kadifemsi altın renginde deriye sahip bu Seelie ortaya çıktıktan sonra Fae tahtının kendisinin olduğunu iddia eder.

ADAM BLACK: D'Jai Evi'nin Ölümsüz Prens'i ve Seelie Kraliçesi'nin tercih ettiği eşi. Peri diyarından sürülür ve insan diyarına karşı işlediği sayısız suçtan dolayı ölümlüye dönüştürülür. *Sin siriche dubh* veya en karanlık Fae olarak çağrılır, fakat bunu hak etmemiştir. Adam'ın her zaman Fae olmadığı iddia edilir fakat bu teori ispatlanmamıştır. Ölümlülerin yanına sürgüne gönderilince Gabrielle O'Callaghan'a, Ohio'dan gelen bir sidhe-kâhine âşık olur ve insan olarak kadının yanında kalmaya karar verir. İnsanlar ile Fae arasındaki savaşa dahil olmayı reddeder. Bitmek tükenmek bilmeyen manipülasyon, baştan çıkartma ve drama oyunlarından sıkılmıştır. Gabrielle ile sıra dışı ve aşırı yetenekli kızını korur.

KELTAR

Kraliçe Aoibheal tarafından seçilen kadim bir İskoçyalı soyu. İnsanlar ile Fae arasındaki Anlaşma'ya sadık kalınması için Druid olarak eğitilirler. Zeki, fizik ve mühendislikte yetenekli olan Keltar, Inverness yakınında yaşar ve dikili taşlardan bir çember olan Ban Drochaid'i (beyaz köprü) korur. Köprü bir dönem zamanda yolculuk için kullanılır fakat Keltar, Kraliçe'ye verdiği sözlerden birine sadık kalmayınca, Kraliçe de taşlardan çemberi başka zamanlara ve boyutlara geçişe kapatır. Mevcut Keltar Druidleri: Christopher, Christian, Cian, Dageus, Drustan.

DRUID: Hristiyanlık öncesi Kelt toplumunda Druid'ler ilahi olana tapınma, yasama ve yürütme, felsefe ve gençlerin düzenlerine uygun eğitiminden sorumludur. Druid'lerin tanrıların sırlarına ortak oldukları söylenir. Fiziksel maddeleri, uzayı ve hatta zamanı manipüle edebilirler. Eski İrlanda kelimesi 'Drui' büyücü, sihirbaz, kâhin anlamlarına gelir (İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri).

CHRISTOPHER MACKELTAR: Modern zaman Keltar klanının toprak sahibi, Christian MacKeltar'ın babası.

CHRISTIAN MACKELTAR: (Unseelie Prens'e dönüşür) Siyah saçlı, uzun boylu, kaslı bir vücudu ve öldürücü bir gülümsemesi olan yakışıklı İskoçyalı. Trinity College'da bir öğrenci gibi yaşar, Kadim Diller Departmanı'nda çalışır fakat aslında oraya Jericho Barrons'u izlemek için gönderilmiş-

tir. Klanı tarafından Druid olarak eğitilmiş, Samhain'de Ban Drochaid'de yapılan İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarları güçlendirmeyi amaçlayan ayine katılmıştır. Ne yazık ki seremonide bir terslik çıkmış, Christian ve Barrons, Gümüşler'in içine hapsedilmiştir. Mac daha sonra Christian'ı Tüm Günler Salonu'nda bulunca hayatını kurtarmak için ona Unseelie eti yedirir, farkında olmadan seksi İskoçyalı'yı bir Unseelie Prens'e dönüştürecek süreci başlatır. Christian bir süre deliliğin içinde kendini kaybeder ve insanlığını yitirirken Dani'nin masumiyetine odaklanır. Buz'da Kırmızı Cadı'nın sidhe-kâhinleri öldürmemesi için kendini feda eder, Dani'nin manastır ile dünyayı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasını engeller. Şimdi cehennem gibi bir yerde Kırmızı Cadı'nın tutsağıdır. Kırmızı Cadı tarafından tekrar tekrar öldürülür. Alev'de, Mac, Barrons, Ryodan, Jada, Drustan ve Dageus tarafından kayalıklardan kurtarılır ama Dageus, Christian'ın kurtulması için kendini feda eder.

CIAN MACKELTAR: (*İskoçyalının Büyüsü*) On ikinci yüzyılda yaşayan bir İskoçyalıdır, zamanda yolculuk ederek Jessica St. James ile evlenir. Cian intikam almak isteyen bir büyücü tarafından Gümüşler'den birinde bin yıl tutsak edilir. Serbest kalır ve şimdi modern İskoçya'da Keltar klanının diğer üyeleriyle yaşamaktadır.

DAGEUS MACKELTAR: (*Karanlık İskoçyalı*) Zamanın içinde seyahat ederek günümüze gelen ve Chloe Zanders ile evlenen on altıncı yüzyıl Keltar Druid'i. İçinde on üç ölü Draghar'ın ruhu vardır. Draghar kara büyüyle uğraşan kadim Druid'lerin ismidir. Uzun siyah saçları neredeyse

beline kadar iner, esmer teni ve altın renginde gözleriyle Keltar'ın en seksi erkeğidir. *Alev*'de, Christian için canını verse de, Ryodan onu geri getirir ve Chester's kulübünün altında bir yere kilitler.

DRUSTAN MACKELTAR: (*İskoçyalının Öpücüğü*) Dageus MacKeltar'ın ikiz kardeşidir, zamanda seyahat ederek günümüze gelir ve Gwen Cassidy ile evlenir. Uzun boylu, esmer tenli, uzun kahverengi saçları ve gümüş renginde gözleri olan yakışıklı bir erkektir. Tam bir şövalyedir ve gerekirse herkesin iyiliği için kendini feda etmeye hazırdır.

İNSANLAR

JACK VE RAINEY LANE: Mac ve Alina'nın ailesi. Mac biyolojik ailesi olmadıklarını, Alina ile evlat edinildiklerini öğrenir. Yapılan anlaşmanın şartlarından biri de kızların doğdukları ülkeye asla dönmemesidir. Jack yakışıklı bir adam ve güçlü bir etik anlayışı olan bir avukattır. Rainey ise çocuk sahibi olması mümkün olmayan merhametli bir sarışındır. Çelik bir manolya gibidir, güçlü ama kırılmandır.

DANCER: Bir metre doksan iki santimetre boyunda, koyu renk dalgalı saçları ve muhteşem mavi gözleri vardır. Çok olgun, evde eğitilmiş, on yedi yaşında ve aşırı zekidir. Fizik ve mühendislik dallarının ikisinden birden diploma alarak on altı yaşında üniversiteden mezun olmuştur. Fizik çok ilgisini çeker, çok sayıda dili konuşur ve aşırı zengin hayır-

sever ailesi sayesinde çok seyahat etmiştir. Annesi bir elçi ve babası bir doktor. Duvarlar düştüğünde Trinity College'a yazılmayı düşündüğü için Dublin'de yalnızdır ve zekâsı sayesinde hayatta kalmayı başarır. Bir mucit ve genelde insanların, hatta Dani'nin bile, aklına gelmeyen şeyleri düşünebilir. Barrons, Ryodan ve adamlarından korkmaz. Dani, *Gölge Ateşi*'nin sonlarında Dancer ile ilk karşılaştığında Dancer ona bir bilezik verdi (Dani'nin hoşlandığı bir erkekten aldığı ilk hediye idi) ve o günden sonra birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Buz'da Dancer duygularını Dani'ye de itiraf etti. Dani sadece Dancer'ın yanında olduğu gibi davranabiliyor: Genç, zeki ama anti sosyal. Dani ve Dancer sıklıkla yer değiştirir, aynı yerde çok uzun süre kalmaz. Şehrin dört bir yanında, yerin altında ve üzerinde, sığınakları var. Dani, Dancer için endişeleniyor çünkü süper güçleri olmadığını biliyor.

FIONA ASHETON: En başlarda Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'yla ilgilenen ellili yaşlarda güzel bir kadın. Jericho Barrons'a âşık (karşılıksız). Barrons'un MacKayla ilgilenmesini çok kıskandığı için bir akşam Mac uyurken Gölge'leri dükkâna alarak Mac'i öldürmeye çalıştı. Barrons bunun için kadını kovdu ve Fiona da Derek O'Bannion'un sevgilisi oldu. Unseelie eti yemeye başladı ve içinde kısa süreliğine de olsa *Sinsar Dubh* girdi. *Sinsar Dubh*, kadının derisini tepeden tırnağa yüzdü ama onu canlı bıraktı. Yediği Fae eti sayesinde artık insanlar tarafından öldürülemiyor fakat sürekli acılar çekerek sakat kalmış bir vücudun içinde yaşamaya devam ediyor. Sonunda Mac'ten mızrağı kullanarak acılarına son vermesini istedi.

Fiona, Beyaz Malikâne'de Mac'i bir kez daha öldürmeyi denedikten sonra kadim Gümüşler'den birine atlayınca öldü. Metres ile Unseelie Kralı'nın yatak odası arasında geçit vazifesi gören bu Gümüş'e kral ve metresten başka kim girerse girsın ölürdü. Ama önce Mac'i son bir kez daha yok etmeyi denedi.

ROARK (ROCKY) O'BANNION: Suudi ataları olan esmer tenli, İrlandalı, Katolik bir gangster. Bir ağır sıklet boks şampiyonunun vücuduna sahip. Kan davalı iki suç ailesi –Halloran'lar ve O'Kierney'ler- tarafından kontrol edilen bir Dublin'de doğdu. Roark kısa sürede tırnaklarıyla kazıyarak ringin tepesine çıktı ama bu kadarı hırslı şampiyon için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu. Rocky yirmi sekiz yaşındayken Halloran ve O'Kierney ailelerinin bütün üyeleri, çocuklar ve torunlar ve hamile kadınlar da dahil olmak üzere öldürüldü. O gece yirmi yedi kişi ya kurşunlandı, ya havaya uçuruldu, ya zehirlendi, ya bıçaklandı ya da boğuldu. Dublin böyle bir şey görmemişti. Kusursuz bir koreografiydi, şehre giriş çıkışlar engellendi, aynı anda restoranlara, evlere, kulüplere saldırılar düzenlendi. Ertesi gün birden zengin olan Rocky O'Bannion, şampiyon bir boksör ve bir sürü gencin idolü, ringden emekli olarak Dublin'de daha önce Halloran'lar ve O'Kierney'lerin ilgilendiği çeşitli işlerin başına geçti. Elleri kanlı olmasına rağmen, yanında eski boksörler ve serseriler dolaşırsa da çalışan fakir sınıfın kahramanıydı. O'Bannion aşırı dindar bir adamdı ve kutsal emanetler toplardı. Mac, Kader Mızrağı'nı (İsa'nın yanına saplandığı söylenen Longinus'un mızrağı) kendini korumak için çaldı çünkü ölümsüz Fae'ye zarar verebilen

iki silahtan biriydi. Barrons, Mac'i O'Bannion ve çetesinden korumak için Rocky'yi öldürmek zorunda kaldı fakat O'Bannion ailesinin Mac nefreti sona ermedi.

DEREK O'BANNION: Rocky'nin genç kardeşi. Rocky öldürüldükten sonra kardeşinin aracı Barrons'un dükkânının arkasında bulunduğu için Mac'i takip etmeye başladı. Fiona Asheton ile sevgili oldu ve sonunda *Sinsar Dubh* tarafından ele geçirilip Mac'e saldırdı. *Sinsar Dubh* tarafından öldürüldü.

SEAN O'BANNION: Rocky O'Bannion'un kuzeni ve Katarina McLaughlin'in hem çocukluk aşkı hem de şimdiki sevgilisi. Halloran'lar ve O'Kierney'ler Rocky tarafından öldürüldükten sonra şehri neredeyse on sene boyunca O'Bannion'lar yönetti fakat sonra McLaughlin'ler ortaya çıktı. Hem Sean hem de Kat ailelerinden nefret ediyor ve pis işlere bulaşmak istemiyordu. İki suç ailesi bir evlilik ile güçlerini birleştirmek istiyordu fakat duvarlar yıkıldıktan sonra neredeyse bütün McLaughlin'ler öldü. Katarina ve Sean özgür kaldı. Fakat dünyaya kargaşa hâkimdi ve insanlar en temel gereksinimlerini bile bulmakta zorluk çekiyordu. Sean de ister istemez karaborsanın bir parçası oldu, yemek ve zaruri ihtiyaçların adaletli dağıtımı için Ryodan ve Fae ile rekabete girdi. Kat doğru amaçlar için yanlış işlere girmesinden hiç hoşlanmadı ve bu yüzden araları açıldı.

MALLUCÉ: (John Johnstone, Jr.) Serveti için milyarder ailesini öldüren ve steampunk vampiri Mallucé olarak kişiliğini yenileyen zeki delikanlı. *Karanlık Ateşte* Yüce Lord

Darroc ile takım oldu. Darroc'tan güç, inanılmaz bir cinsel iştah ve kuvvet için Unseelie eti yemeyi öğrendi. Savaşta Mac'in Kader Mızrağı ile yaralandı. Unseelie eti yediği için Fae silahıyla açılan yara vücudunun bazı kısımlarının ölmesine sebep oldu, vücudu değil eti yok oldu, bu yüzden yarı çürümüş ve acı çeken bir vücudun içine hapsoldü. Mac'e Azrail olarak göründü ve psikolojik işkenceler yaptı, onu kaçırdı ve Burren'in altında cehennem gibi yerde onu tutsak etti. Mac'e işkenceler yaptı ve onu neredeyse öldürüyordu. Barrons, Mallucé'yi öldürdü ve Unseelie eti yedirek Mac'i kurtardı fakat kadını sonsuza kadar değiştirdi.

GARDİYANLAR: Orijinal Dublin polis gücü, Gardai. Müfettiş Jayne'nin komutasında daha güçlü, daha hızlı ve daha çevik olmak için Unseelie eti yemeye başladı ve Fae'nin peşine düştü. Fae'yi geçici olarak yaralamak için demir kurşunlar ve onları tutsak etmek için demir kafesler kullanmayı öğrendiler. Uygun şekilde kullanılan demirin Fae'nin ışınlanmasına engel olduğunu fark ettiler.

MÜFETTİŞ O'DUFFY: Alina Lane cinayetini araştıran orijinal Garda'nın başındaydı, Müfettiş Jayne'nin kayınbiraderi. Üzerinde Mac'in ismi ve adresi olan bir kâğıtla gırtlığı kesilerek öldürüldü. Kim tarafından öldürüldüğü hâlâ bilinmiyor.

MÜFETTİŞ JAYNE: Kayınbiraderi Müfettiş O'Duffy'nin öldürülmesinden sonra Alina Lane cinayetini devralan Garda. İri kemikli İrlandalı, Liam Nesson'a benziyor. Mac'i takip ediyor ve hayatını zorlaştırıyordu. En başlarda Alina

davasını çözmekten çok O'Duffy'ye ne olduğunu bulmakla ilgileniyordu. Fakat Mac ona Unseelie özlü çaydan içirdi ve dünyada olan bitenlere gözlerini açtı. Jayne, Fae'ye karşı savaşanlara katıldı ve Gardai'yi Yeni Gardiyanlar'a dönüştürdü. Unseelie eti yiyen bu acımasız eski polisler ordusu Fae ile savaşıyor ve insanları koruyor. Jayne kendini zor bir konumda bulan iyi bir insan. Adamlarıyla birlikte Fae yakalamayı becerse de Dani veya Mac'ın silahları olmadan onları öldüremiyorlar. Dani'nin karşı koyamayacak kadar yaralı olduğu bir andan faydalanıp kızın kılıcını çalarak Dani'nin sonsuz gazabını hak etti.

TÜRÜ BİLİNMEYEN KARAKTERLER

K'VRUCK: Asil Avcılar katının en kadim üyesi olmasına rağmen gerçek bir Unseelie olduğundan kimse emin değildir. Bir zamanlar Unseelie Kralı'nın favori şampiyonu ve dünyalar arasında seyahat ederken kullandığı siyah kanatlı binegiydi. Küçük bir gökdelen büyüklüğündedir ve bazıları bir ejderhaya benzediğini söyler. Kömür siyahı, soğuk derisi ve turuncu alevlere benzeyen gözleri vardır. Uçtuğunda havada siyah buzlu taneler bırakır ve üzerinden geçtiği sular donar. Mac ile özel bir bağı vardır ve içindeki kralı (*Sinsar Dubh* sayesinde) hissettiği için garip anlarda Mac'e görünür. K'Vruck öldürürse bu nihai ölümdür, yaşam sonsuza kadar karmik döngüden çıkartılır. K'Vrucklanmak demek varlığın tamamen silinmesi ve geride hiçbir iz, hiçbir ka-

lıntı kalmaması demektir. Mac, Barrons'un oğlunu kurtarmak için K'Vruck'ı kullanır. Bilindiği kadarıyla Ölümsüz Dokuzları öldürebilecek tek varlık K'Vruck'tır.

ÇÖPÇÜ: Güçlü ve kırık şeyleri toplar, metal çarklar ve dişlilerden devasa bir çöp yığınınına benzer. Unseelie Kralı metresini kaybedip üzüntüden delirdiği dönemde Çöpçü ile karşılaşır. Çöpçü bir süre kral ile seyahat eder, onu inceler, belki de ondan bir şeyler toplayıp toplayamayacağını anlamaya çalışır. Unseelie Kralı'na göre kendini bir tanrı olarak görür.

ZYH'LER: Zombi Yiyen Hayaletler, Dani O'Malley'nin anoreksik akbabalara benzeyen yaratıklara taktığı isimdir. Boyları bir metre elli santimetre ile bir metre seksen santimetre arasında değişir, sırtları kambur ve yüzleri hep gizlidir. Örümcek ağı siyah cübbeler giyiyor gibi görünseler bu aslında derileridir. Derileri arasından açıktaki kemikleri ve başlıklarının içinden soluk yüzleri görünür. Mac bir defasında yüzlerinin olması gereken yerde metalin parıltısına şahit olur ama emin olamaz.

MEKÂNLAR

ARLINGTON MANASTIRI: Dublin'e neredeyse iki saat uzaklıktaki kadim taştan manastır. Bin dönümlük verimli bir arazi üzerine kuruludur. Mistik bir biçimde güçlendirilmiş manastır evleri Fae ve onların diyarını görme yetisine sahip altı İrlanda ailesinin soyundan gelenlerden oluşan Sidhe-kâhinleri barındırır. Manastır yedinci yüzyılda inşa edilmiştir. Artezyen kuyuları, büyükbaş hayvanları ve bahçeleri ile kendi başının çaresine bakabilen bir yerdir. Tarihi kayıtlara göre manastırın bulunduğu yerde daha önce bir kilise, ondan önce de bir dikilitaşlar çemberi vardı, daha öncesinde ise bir peri tepesiydi. Sidhe-kâhin efsanelerine göre düzeni Unseelie Kralı kurdu, kendi kanını altı İrlanda ailesiyle karıştırdı, asla yapmaması gereken bir şeyi -*Sinsar Dubh*'u- koruyabilecek insanlar yarattı.

ASHFORD, GEORGIA: MacKayla Lane'in memleketi olan Güney'deki küçük, kırsal kesim kasabası.

BARRONS'UN KİTAPLARI VE SÜS EŞYALARI: Dublin, Temple Bar'ın kıyısında bir Eski Dünya sahafıdır. Önceki sahibi Jericho Barrons, şimdiki sahibi ise MacKayla Lane'dir. Portekiz'deki Lello Kitapevi ile tasarım benzerlikleri vardır fakat daha zarif ve rafine bir yerdir. Birinci kattaki çalışma odasında Işınlanan Gümüşler olduğu için dükkânın boyutları sürekli olarak değişir, bazen dört katlı bazen de yedi katlıdır, üst katlardaki odalar sürekli olarak konum değiştirir. Artık MacKayla Lane'in evim dediği yerdir.

BARRONS'UN GARAJI: Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın altında pahalı arabalara ev sahipliği yapan garajdır. Daha altında, sadece dükkândaki iyi korunan Gümüş ile geçilebilen, Jericho Barrons'un yaşadığı yer vardır.

BEYAZ MALİKÂNE: Gümüşler'in içinde, Unseelie Kralı'nın çok sevdiği metresinin evidir. Devasa bir Malikânedir ve sürekli değişir, çok sayıda salonu ve odası sürekli olarak kendini yeniden düzenler.

BRICKYARD: Ashford, Georgia'da bir bar. MacKayla Lane, Dublin'e gelmeden önce burada barmenlik yapıyordu.

CHESTER'S GECE KULÜBÜ: 930 Revemal Sokağı'ndaki krom ve camdan devasa kulüp. Chester's gece kulübünün sahibi, Barrons'un ortaklarından Ryodan'dır. Üst katlar halka açıktır ama yerin altındaki katlar Dokuzlar'ın yaşam alanı ve özel kulüpleri barındırır. İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra Dublin'de Fae ve insanların bir araya geldiği en popüler yer olmuştur.

KARANLIK BÖLGE: Gölgele'ın ele geçirdiği bölgeler. Bu ölümcül Unseelie geçtikleri yerdeki yaşamları emer, geride sadece deriden bir kabuğun yanı sıra sindiremedikleri güneş gözlüğü, cüzdan ve tıbbi implantları bırakır. Gündüzleri terk edilmiş yerler gibi görünen bu yerler geceleri bir ölüm ruzağıdır. Dublin'in en büyük Karanlık Bölge'si Barrons'un dükkânının hemen yanındadır ve neredeyse yirmi bloğa on üç blok büyüklüğündedir.

LIFFEY NEHRİ: Dublin'in kuzey ve güney kısımlarını ikiye ayıran nehir. Dublin suyunun büyük bir kısmını buradan sağlar.

PERİLER DİYARI: Perilerin sayısız diyarını temsil etmek için kullanılan genel terim.

TEMPLE BAR BÖLGESİ: Dublin'de Temple Bar olarak bilinen yerdir, Temple Bar Pub buradadır fakat aynı bölgede içki içilebilecek sayısız mekân vardır: Meşhur Oliver St. John Gogarty, Quays Bar, Foggy Dew, Brazen Head, Buskers, Purty Kitchen, Auld Dubliner ve daha niceleri. Liffey Nehri'nin güneyinde bölge birkaç blok boyunca uzanır, eskiden turistler ve yerel halk ile dolu iki meydana ev sahipliğı yapardı. Sayısız sokak müzisyeni, harika restoranları, mağazaları, yerel grupları ve parti mekânları sayesinde şehrin en gözde yeri idi.

TEMPLE BAR PUB: Bir zamanlar Sir William Temple'ın yaşadığı yer olduğu için onun ismini alan meşhur, antika pub. 1840'da kurulmuştur, parlak kırmızı ışıkları ile kon-

forlu bir yerdir, Temple Bar Sokağı ile Temple Lane'in keştiği köşede ışıklarını görebilirsiniz. Bahçesi, cumbası ve ana salonu vardır. Birinci sınıf nadide viskilerin bulunabileceği bu yerde sigara içilebilen bir bira bahçesi de vardır. Burada efsanevi Dublin Körfezi istiridyelerinden yiyebilir, Guinness biralarınızı yudumlayabilirsiniz. Harika bir atmosferi vardır ve şehrin en iyi geleneksel İrlanda müziklerine ev sahipliği yapar.

TRINITY COLLEGE: 1592'de College Green üzerine kurulan okul, dünyanın en iyi üniversitelerinden biri kabul edilir, kütüphanesinde 4,5 milyon kitabın yanı sıra *Book of Kells* gibi nadide eserleri de barındırır. Fizik ve matematikte dünyanın en iyi yüz üniversitesinden biridir, laboratuvarları ve cihazları muhteşemdir. Dancer araştırmalarının büyük bir kısmını terk edilmiş kampüste yapıyordu.

TÜM GÜNLER SALONU: Işınlanan Gümüşler'in havaalanı terminali, buradaki aynalardan sayısız dünyaya ve diyara geçilebilir. Yerden tavana kadar altın kaplamadır, sonsuz koridorda milyarlarca ayna vardır, bu aynalar alternatif evrenlere ve zamanlara çıkar. Salona ilk defa girenler uzaysal ve zamansal bir afallama yaşar, kendilerini çok önemsiz hisseder. Salonda zaman lineer değildir, değişken ve kaygandır, bu yüzden ziyaretçiler asla gerçekleşmeyen veya asla gerçekleşmeyecek hayallerin arasında kaybolabilir. Bir an için kendinizi çok yalnız hissedebilir, bir saniye sonra kâğıt bebek versiyonlarınızın yana doğru açılarak sonsuzluğa uzadığını düşünebilir, el işi kâğıdından binlerce ayağınızın binlerce farklı dünyaya bastığına inanabilirsiniz. Salondaki

tüm bu tehlikelerin yanı sıra, Gümüşler, Cruce tarafından da lanetlenmiştir (Unseelie Kralı'nın geçişine engel olmak için) ve aynaların gösterdiği görüntüler ardındaki dünyaya ait olmayabilir. Bir yağmur ormanını gösteren bir aynadan sıcak bir çöle veya tropik bir adayı gösteren bir aynadan buzlar dünyasına adım atabilirsiniz fakat illa tam tersi çıkacak diye bir kaide de yoktur.

UNSEELIE HAPİSHANESİ: Unseelie Kralı'nın diyarında, siyah buzdan kalesinin yakınında, yarım milyon yıl boyunca Unseelie'yi tutsak eden buzdan hapisane. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar Darroc (Seelie Kraliçesi'nden intikam almak isteyen sürgüne gönderilmiş Seelie Prensi) tarafından yıkılınca Unseelie serbest kalır ve insan dünyasını istila eder.

DİĞER ŞEYLER

ANLAŞMA: Kraliçe Aoibheal ile MacKeltar klanı (Keltar gizli bariyer veya örtü anlamına gelir) arasında insan ve Fae diyarlarını ayrı tutmak için yapılan anlaşma. Seelie Kraliçesi klanı duvarları güçlendirecek ayinlerin nasıl yapılacağını öğretti çünkü orijinal kraliçe duvarların bir kısmını Unseelie hapishanesini yaratmak için kullanmıştı.

BPÇ: Boyutlararası Peri Çukurları. İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarlar çökünce gerçeklik parçalandı. Cruce'un laneti sayesinde Gümüşler ağında da BPÇ'ler görülmeye başlandı. Yarı-saydam, huni şeklinde, tabanı dar ve tepesi geniş bu şeyleri görmek çok zordur ve bir yere bağlanmazlarsa ortalıkta dolaşırlar. İçlerinde nasıl bir iklim olduğunu içine adım atmadan tahmin etmek imkânsızdır.

CAZİBE BÜYÜLERİ: Fae'nin gerçek görünümünü gizlemek

için kullandığı illüzyonlar. Fae ne kadar güçlüyse kılık değiştirdiğini anlamak da o kadar zordur. Ortalama insanlar Fae'nin görmek istediği şeyi görür. Fae büyüsünün bir parçası olan uzaysal bozulma etkisi insanların illüzyona çarpmasına veya değmesine engel olur.

CRUCE'UN BİLEKLİĞİ: Gümüş ve altından yapılmış, kantaşlarıyla süslenmiştir. Sahibini bütün Fae ve diğer yaratıklardan koruyan kadim bir Fae kalıtıdır. Cruce bunu kralın değil kendisinin yaptığını ve kralın da hediye olarak metresine verdiğini söyler. Cruce'a göre ikiz güçlere sahiptir: Metresi hem bütün tehditlere karşı korur ama aynı zamanda metresin sadece bilekliğe dokunarak ve kralı düşünerek onu yanına çağırmasını sağlar.

DEMİR: Periyodik tablonun Fe'si. Demir parmaklıklar ısıtılanmayan Fae'yi hapsedmekte işe yarar. Üzerine uygun büyüler yapan demir ısıtılan Fae'yi de bir dereceye kadar rutsak eder. Demir bir Fae'yi öldüremez.

DOLMEN: Üç veya daha fazla dikey taşın üzerine büyük ve yassı bir kapak taşının yerleştirilmesi ile oluşan tek odalı eski çağ mezarlarıdır. Dolmenler İrlanda'da, özellikle Burren ve Connemara'da çok görülür. Yüce Lord diyarlar arasında bir kapı açıp Unseelie'yi getirmek için bir kara büyü ayininde bir dolmen kullanmıştır.

DÖRT TAŞ: Unseelie hapishanesinin siyah-mavi duvarlarından alınan dört taş doğru konumlandırılırsa *Sinsar Dubh*'u etkisiz hale getirme gücüne sahiptir. Gücü etkisiz hale geti-

rilen kitap bu sayede güvenli bir biçimde bir yerden başka bir yere taşınabilir. Taşlar Kitap'ın büyüünü hapseder ve tamamen etkisiz kılar, böylece Kitap kendisini eline alan kişiyi ele geçiremez. Aslında, herhangi bir formu etkisiz hale getirmek için de kullanılabilirler, buna içinde kitap olan MacKayla da dahildir. Üzerlerindeki kadim rünler diğer Fae güç kalıtlarına tepki verir. Bir araya geldiklerinde güçsüz bir Yaratılış Şarkısı söylerler. Kırmızı Rünler kadar güçlü olmasalar da *Sinsar Dubh* üzerinde işe yararlar.

HAVEN: Manastırın Yüce Sahibesi'nin danışmanları ve Yüce Konsey'ini oluşturan yedi yetenekli ve güçlü sidhe-kâhindir. Yirmi sene önce başında Mac'in annesi Isla O'Connor vardı fakat Rowena'nın karanlık sanatlar ile uğraştığından ve *Sinsar Dubh* tarafından baştan çıkartıldığından şüphelendiler. *Sinsar Dubh* o dönemde manastırın altındaki bir mağarada sıkı korunuyordu. Rowena'nın mağaraya gidip geldiğini ve Kitap ile konuştuğunu öğrendiler. Rowena'nın aktivitelerini izlemek için ikinci ve gizli bir Haven kurdular. Bu ekipte Rowena'nın öz kızı ve Isla'nın en iyi arkadaşı Kayleigh de vardı. Haven haklıydı, Rowena yozlaşmıştı ve sonunda *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Kaçtığında Kitap'ı kimin taşıdığı veya ortadan kaybolduğu yirmi sene boyunca nerede olduğu bilinmiyor.

IŞINLANMA: Fae seyahat yöntemi. En asil, en güçlü Fae düşünce hızında bir yerden başka bir yere geçebilir. Bir zamanlar zamanın içinde de seyahat edebiliyorlardı fakat ardı ardına gelen hatalardan sonra Aoibheal bu güçlerini onlardan aldı.

KIRMIZI RÜNLER: Bu inanılmaz güçlü ve karmaşık büyü Unseelie Hapishanesi'nin temelini duvarlarını oluşturur. *Sinsar Dubh* tarafından birkaç kez kendini koruması için MacKayla'ya teklif edilir. Bütün Fae bu rünlerden korkar. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar uzun zaman önce zayıflayınca Seelie Kraliçesi hapishanenin duvarlarına dokunarak güçlerinin bir kısmını aldı ve bu gücü dünyalar arası duvarları güçlendirmek için kullandı... Fakat bunu yaparak hapishaneyi zayıflattı. Hapishaneden Unseelie kaçışları da o zaman başladı. Birisi kırmızı rünlere karşı koydukça kurbanın kaçmak için gösterdiği çabadan beslenen rünlerin gücü artar. MacKayla, *Sinsar Dubh*'u mühürlemek için bu rünleri kullanır fakat kendini V'lane olarak gösteren Cruce, MacKayla'yı rünleri kaldırmaya ikna eder. Jericho Barrons'un yaratık formu bu rünleri yer ve çok lezzetli olduklarını söyler.

KORUMA BÜYÜLERİ: Druidlerin, büyücülerin, sidhe-kâhinlerin ve Fae'nin güçlü büyüleridir. Farklı kategorileri vardır. Toprak, Hava, Ateş, Taş ve Metal tabanlı olanların yanı sıra başka türleri de mevcuttur. Barrons bu konuda uzmandır, Dokuzlardan biri olan Daku da öyledir.

KUTSAL EMANETLER: Fae tarafından yaratılmış sekiz çok güçlü kalıt. Dört tanesi Seelie dört tanesi Unseelie'nindir.

DÖRT SEELİE KUTSAL EMANETİ

LUISNE'NİN MIZRAĞI: Luin'in Mızrağı, Longinus'un Mızrağı, Kader Mızrağı veya Alevli Mızrak olarak da bi-

linir, Fae öldürebilen iki silahtan biridir. Şimdi MacKayla Lane'in elindedir.

LUGH'UN KILICI: Işık Kılıcı olarak da bilinir, mızrak-tan sonra Fae öldürebilen diğer silahtır. Şimdi Danielle O'Malley'in elindedir.

KAZAN: Unutma Kazanı olarak da bilinir. Fae zaman-la bir tür deliliğe maruz kalır. Hafızalarını silmek ve her şeye yeniden başlamak için bu kazandan içerler. Kazandan hiçbir zaman içmeyen Kâtip, Cruce ve Unseelie Kralı ha-riç kimse ırklarının tarihini bilmemektedir. Şimdi Seelie Sarayı'ndadır. Cruce kazandan bir kupa alıp metres/Aoibheal'i içmeye ikna etmiştir, böylece kadının krala dair bütün anılarını ve önceki hayatını silmiştir.

TAŞ: Bu Seelie kutsal emaneti hakkında çok az şey bilinir.

DÖRT UNSEELİE KUTSAL EMANETİ

TILSIM: Unseelie Kralı tarafından metresinin Fae gibi ger-çekliği değiştirebilmesi için yaratıldı. Altın, gümüş, safir ve akiktendir, kafes kısmında yapısı tam olarak bilinmeyen de-vasa bir taş vardır. Güçlü iradesi olan biri tarafından algıyı et-kilemek ve yeniden şekillendirmek için kullanılabilir. Daha önceki efsanevi kullanıcıları arasında Merlin, Boudica, Jean of Arc, Charlemagne ve Napolyon vardır. MacKayla Lane tıl-sımı kullanarak *Sinsar Dubh*'u yenmiştir. Şimdi Barrons'un

garajın altındaki odasında güvenli bir yerde kilitlidir.

GÜMÜŞLER: Unseelie Kralı tarafından yaratılan bir aynalar ağıdır, diyarlar arasında seyahat etmek için Fae'nin bir zamanlar kullandığı yöntemdir. Gümüşler'in dağıtım merkezi Tüm Günler Salonu'dur. Sonsuz ve yaldızlı bu koridorda zaman lineer değildir, farklı şekillerde ve büyüklüklerdeki aynalardan farklı dünyalara ve zamanlara geçilebilir. Cruce, Gümüşler'i lanetledikten sonra kıyıda köşede bir aynaya adım atan herkes salona ışınlanır, sonrasında aynalardaki görüntülere bakarak kendine yeni bir hedef belirler. Cruce'un lanetinden sonra salondaki aynalar değişmiştir ve artık gerçek hedefleri göstermezler. Gümüşler'de seyahat etmek aşırı tehlikelidir.

KİTAP: *Sinsar Dubh*'a da bakın. Unseelie Kralı'nın bir parçasıdır. Zekâsı olan psikopat bir kitaptır. Kral'ın Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yazmaya çalışırken uğraştığı yozlaşmış ve kara büyülerini barındırır. Kitap en başta zeki bir varlık değildi, büyülü bir nesneydi ama Fae ile ilgili olan her şey gibi evrim geçirdi ve zamanla zeki, canlı ve bilinci olan bir şeye dönüştü. Bu olunca da kusurlu Şarkı tarafından yaratılan bütün Unseelie gibi kendini tamamlama ihtiyacı duydu, bilinci için maddesel bir beden aradı, türünün diğer örnekleri gibi olmak istedi. Üç formda ortaya çıkar: Tehlikesiz gibi görünen ciltli bir kitap; üzerinde rünler ve kilitler olan yaldızlı ve görkemli bir kadim eser; ya da devasa amorf bir yaratık. İnsanların içine girerek geçici olarak maddesel form kazanır ama insan vücutları onu reddeder ve kısa sürede kendini yok eder. *Sinsar Dubh* genelde içine girdiği vücutlarla oyun oynar, onları sadist öfkesini tatmin

etmek için kullanır, ardından onları öldürüp kendine yeni bir vücut bulur (ya da yeni vücudun içine atlayıp eskisini öldürür). Eksiksiz bir kopyasını Mac'in annesini ele geçirdiğinde şekilsiz bir fetüs olarak Mac'in içine koyarak tam bir vücuda sahip olmaya çok yaklaşmıştır. *Sinsar Dubh* hayatının erken safhalarından beri Mac'in içinde olduğu için vücudu onu yabancı bir varlık olarak algılamaz ve reddetmez. Böylece kendini yok etmeden içinde kitapla yaşayabilir. Yine de, orijinal *Sinsar Dubh* kendine bir vücut bulup Mac'in de kopyasını kabullenmesini ister, böylece sonunda etten ve kemikten bir varlık olacak, kendine de bir eş bulacaktır.

KUTU: Bu Unseelie Kutsal Emaneti hakkında çok fazla şey bilinmez. Kral tarafından metresi için yaratıldığı söylenir.

MACHALO: MacKayla Lane'in icadı, üzerinde LED ışıklar olan bir bisiklet kaskıdır. Dört bir yanı aydınlatarak takanın vampirik Gölgelerden korumayı amaçlar. Poste Haste, Ltd. Dublin'de hizmet veren bir bisikletli kurye servisi ve asıl sahibi sidhe-kâhinlerdir. Rowena tarafından dünyanın dört bir yanında şubeleri açılmıştır, bu sayede manastır global gelişmelerden haberdar olmaktadır.

PRI-YA: Cinsel olarak Fae'ye bağımlı ve onların kölesi bir insan. Asil Fae kastları öyle seksi ve erotik ki onlarla seks yapmak bağımlılık yaratır ve insan zihnini yok etmeye başlar. Acı çeken, sekse doymayan, güçten düşmüş bir insan yaratır. Asil kastlar, isterlerse, seks sırasında bu etkiyi azaltabilir ve sadece harika bir deneyimmiş gibi gösterebilir.

Fakat bunu yapmazlarsa insan duyuları aşırı yüklenir ve insan bir seks bağımlısına dönüşür, hiçbir şey düşünmez veya konuşmaz, sadece efendisiyle birlikte olmaya odaklanır. Duvarlar yıkıldığından beri birçok insan Pri-ya'ya dönüşmüştür ve toplum bu lanetli varlıklarla nasıl başa çıkacağını düşünmekte, onları tımarhane hücrelerine kapatmaktan başka bir çözüm aramaktadır.

RÜYA ÂLEMİ: Zeki varlıkların bütün umutlarının, fantezilerinin, illüzyonlarının ve kâbuslarının gerçek olduğu veya dinlendiği yerdir. Kimse buranın nereden geldiğini veya nasıl yaratıldığını bilmez. Fae'den bile eskidir. Cruce, Gümüşler'i lanetlemiş ve Tüm Günler Salonu'nu bozmuştur fakat Rüya Âlemi'ne güçlük de olsa hâlâ salondan erişilebilir.

Ses: Bir Druid sanatı veya yeteneğidir, insanlar Ses kullanılarak verilen emri harfi harfine yerine getirir. Dageus, Drustan ve Cian MacKeltar bu güçte uzmandır. Jericho Barrons bunun nasıl yapıldığını Darroc'a (uygun bir bedel karşılığı) öğretir ve aynı zamanda MacKayla'yı da bu sanatta eğitir. Öğretmen ve öğrenci birbirlerinin gücünden etkilenmezler, artık birbirlerine emir veremezler.

SHAMROCK: Hafif şekli bozuk üç yapraklı yonca sidhe-kâhinlerin kadim sembolüdür. Gör, Hizmet Et ve insanları Fae'den Korumayı misyonunu temsil eder. Rowena sembolün tarihiyle ilgili Mac'e şunları söyler: "Aziz Patrick'in teslisinin sembolü olmadan önce bizimdi. Bizim Düzen'in sembolüydü. Bir milenyum önce yeni bir kasabaya taşınan kardeşle-

rimizin kapılarına çizdi ve flamalarına boyadığı semboldü. İnsanlara kim olduğumuzu ve neler yapacağımızı böyle söyledik. İnsanlar bizim işaretimizi görünce iki hafta kutlama yapardı. En güzel yiyeceklerini, içkilerini ve erkeklerini bize sunardı. Bizimle birlikte olanı seçmek için turnuvalar düzenlerdi. Aslında bir yonca da değil, bir yemin. İki yaprağın hafif yana yatık bir sekize benzediğini, dikey bir Möbiüs şeridine benzediğini görebiliyor musun? Onlar iki S, birinin sağı yukarı bakıyor ve öbürü tepetaklak duruyor, sonları birleşiyor. Üçüncü yaprak ve sap ise dikey bir P'ye benziyor. İlk S harfi, 'see' için, görmek anlamına geliyor. İkinci S harfi, 'serve', hizmet etmek anlamına geliyor. P harfi ise 'protect', korumak anlamına geliyor. Bu, aslında Eire'nin, büyük İrlanda'nın sembolü. Möbius şeridi sonsuza kadar gardiyanlık yapacağımızın yemini. Biz sidhe-kâhinleriz ve insanlığa göz kulak oluruz. Biz onları Eskiler'den koruruz. Bu dünya ile diğerleri arasında dururuz."

SIFIR: Tek bir dokunuşuyla bir Fae'yi dondurabilen sidhe-kâhinlerin gücüdür (MacKayla Lane'de bu güç vardır). Donan veya sıfırlanan bir Fae tamamen güçsüzdür fakat asil ve güçlü Fae kastları için bu donmanın süresi daha azdır. Donan Fae etrafında olan biteni görebilir, düşünebilir. Donması sona eren bir Fae'nin yakınında olmak çok tehlikelidir.

SINSAR DUBH: Başlangıçta büyülü bir kitaptı, Unseelie Kralı'nın Yaratılış Şarkısı'na dair kusurlu ve toksik kadim bilgilerini saklayacağı veya depolayacağı cansız bir nesneydi. Zaten Unseelie Sarayı'nı ve kastlarını da buradaki bilgilerle

yaptı. Kitapta dünyaları yaratabilecek ve yok edebilecek çok tehlikeli bilgiler vardır. Kral gibi gücü neredeyse sınırsızdır. Ne yazık ki, Fae olan her şey gibi, büyü dolu Kitap da evrim geçirir ve değişir, zeki bir varlığa dönüşür. Artık sadece bir kitap değildir, cinayete meyilli, psikopat, aç ve güce doymak bilmeyen bir varlıktır. Diğer kusurlu Unseelie gibi kendini tamamlamak ve kusursuz hale getirmek ister, eksikliğini gidermeye çalışır. Kitap bir vücuttan yoksundur. Kral kitabın zeki bir varlığa dönüştüğünü fark edince onun için bir hapisane yaratır ve sidhe-kâhinleri -bazıları soylarıyla oynadığını ve onlara kendilerinden bir parça verdiğini söyler- kitabı korumakla görevlendirir. Sidhe-kâhinler kitabın kaçmasına engel olmak için vardır. Kral tehlikeli büyüleri yok etmek yerine onların bir kopyasını çıkarttığını anlar. Kral gibi *Sinsar Dubh* da kendinin bir kopyasını yapar ve MacKayla Lane'in fetüsünün içine yerleştirir. Artık iki *Sinsar Dubh* vardır: Cruce'un emdiği (veya Cruce'u kontrol eden) ve MacKayla Lane'in kapağını açmayı reddettiği. MacKayla kendi isteğiyle kitabı açmadığı veya içinden bir büyü yapmadığı sürece kitap onu ele geçiremez. Fakat herhangi bir amaç uğruna tek bir büyü bile yapacak olursa içindeki psikopat kötülük tarafından yok edilecek, sonsuza kadar sesi kesilecektir. Uzun süre aç kalan ve hapsedilen *Sinsar Dubh* özgür kalırsa insanlar için dünya bir cehenneme dönüşecektir. Ne yazık ki, karizmatik, zeki ve baştan çıkartıcı bir varlık olan *Sinsar Dubh* çok uzun süredir insanları gözlemlediği için onların zayıflıklarını bir maestro gibi yönetmeyi çok iyi bilmektedir.

SİZİNLEYİZ: İnsanlar ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra ortaya çıkan bir örgütlenmedir. İnsanları

kendine çekmek için yiyecek, erzak ve güvenlik vaat eder. Rainey Lane bu grupla birlikte çalışır, sadece organizasyonun iyi yanlarını görür, belki de Dublin'i yeniden inşa edip kendi ekibini kurabilmek amacıyla kaynaklarını kullanabileceği en uygun yer burası olduğu için. SİZİNLEYİZ'den biri *Dublin Daily* gazetesini basıyor; Dani bu gazeteden nefret ediyor ve görünce çok öfkeleniyor. Bu grup hakkında henüz çok fazla şey bilinmiyor. Üç büyük oyuncu devreye girip erzak stoku yapmaya başlayınca güçleri biraz azaldı.

TILSIM: Tek Gerçek Tılsım olarak da bilinir, Dört Unseelie Kutsal Emaneti'nden biridir.

TILSIMLAR, SIRADAN ÜÇLÜ: Tek Gerçek Tılsım'dan önce yaratılan bu tılsımlar birlikte kullanılırsa algılanması neredeyse imkânsız bir illüzyon dokuyabilir. Şimdi Cruce'un elindeler.

UNSEELIE ETİ: Unseelie eti yemek sıradan bir insana inanılmaz bir güç, dayanıklılık ve duyuşal duyarlılık kazandırır. Cinsel zevki ve gücü artırır, bağımlılık yapan bir şeydir. Aynı zamanda dünyalar arasındaki perdeyi kaldırarak insanların Fae'nin cazibe büyülerinin ardını, gerçek formlarını görmesini sağlar. Duvarlar düşmeden önce tüm Fae cazibe büyüleriyle kendini gizliyordu. Duvarlar düştükten sonra buna gerek görmediler fakat insanlar demiri kullanarak Fae'ye zarar vermeyi ve onları hapsetmeyi öğrendikten sonra cazibe büyülerini yeniden kullanmaya başladılar.

YARATILIŞ ŞARKISI: Evrenin en büyük gücü, bu şarkı yoktan

yaratabilir. Bütün hayat ondan gelir. İlk olarak birinci Seelie Kraliçesi tarafından biliniyor ve tüm güçlü büyüler gibi nadiren kullanılıyordu çünkü bedeli ağırdı. Kraliçeden kraliçeye geçerdi, ancak hayatı korumak veya devam ettirmek için zaruri anlarda kullanılırdı. Bu şarkıyı duymak dünyada cenneti yaşamaktır. Varlığımızla ilgili nasıl, ne zaman ve neden sorularını cevaplamamızı sağlar ama aynı zamanda bunları öğrenmeye de gerek kalmaz. Melodi o kadar güzel, o kadar değişken ve o kadar saftır ki kalbinde kötülük olan biri bu şarkıyı duyarsa olduğu yerde yanıp kül olur.

YAŞAM İKSİRİ: Hem Seelie Kraliçesi hem de Unseelie Kralı'nda bu güçlü iksirin farklı bir versiyonu vardır. Seelie Kraliçesi'ninki bir insanı ölümsüz yapabilir (fakat Fae asaletini veya gücünü kazandırmaz). Kralın versiyonunun ne yaptığı tam olarak bilinmez fakat sarayını yapmak için kullanıldığı kusursuz olmayan Şarkı gibi iksirin de kusurlu olduğunu düşünmek çok mantıksız olmaz.

YÜKSEK GERİLİM

❖ BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI ❖

HER EYLEMİN BİR SONUCU VARDIR.

Dani O'Malley, sadist ve kuruntulu Rowena tarafından acımasız bir katile dönüştürüldüğünde dokuz yaşındaydı. Yıllar boyunca iyice taşlaşmış olsa da içten içe kırılğan ve tutkulu biriydi. Kendi başına, kendi kurallarına göre yaşıyordu. Bedenindeki yaralara rağmen, ruhundaki daha derin yaralara tutunuyordu. Kimse Dublin'i korumaya onun kadar adayamazdı kendini. Gündüzleri kurtardıklarının güvenliğini sağlıyor, geceleri ise merhametsizce şeytanları avlıyordu. Sevdiklerine, kendisinin hiç tatmadığı o huzuru yaşatmaya kararlıydı. Seelie Kraliçesi, Kırağı Kral'ın dünyaya verdiği zararı iyileştirmek için tehlikeli derecede güçlü Yaradılış Şarkısı'nı kullanınca, yıkıcı büyü dünyanın derinliklerine ulaşarak korkunç, öngörülemez sonuçlar doğurdu. Ölümcül düşmanlar karanlıkta planlar yaparak insan ırkını köleleştirmeye ve dünyada cehennemin hükümdarlığını kurmaya hazırlanıyorlardı.

Ölümcül ve ölümsüz Ryodan yanındayken ve epik Işık Kılıcı'nı kuşanmışken, Dani bir kez daha dünyayı kurtarmak için savaşa girecekti ama geçmişi ondan intikam almaya, insan ırkını kurtarmak için ihtiyaç duyduğu gücün ağza alınmaz bedellerini ödetmeye kararlıydı. Bu kez kimse, yıldızları yerinden oynatan Ryodan bile onu kurtaramazdı.

KAREN MARIE MONING, baş karakteri MacKayla Lane olan "Ateş" serisinin *New York Times* çoksatırı yazarı. Purdue Üniversitesi'nde toplum ve hukuk eğitimi aldı. Şimdilerde "Ateş" dünyasında geçen yeni bir kitap üzerinde çalışıyor.

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

